BESTSELLER

Linda Lael Miller

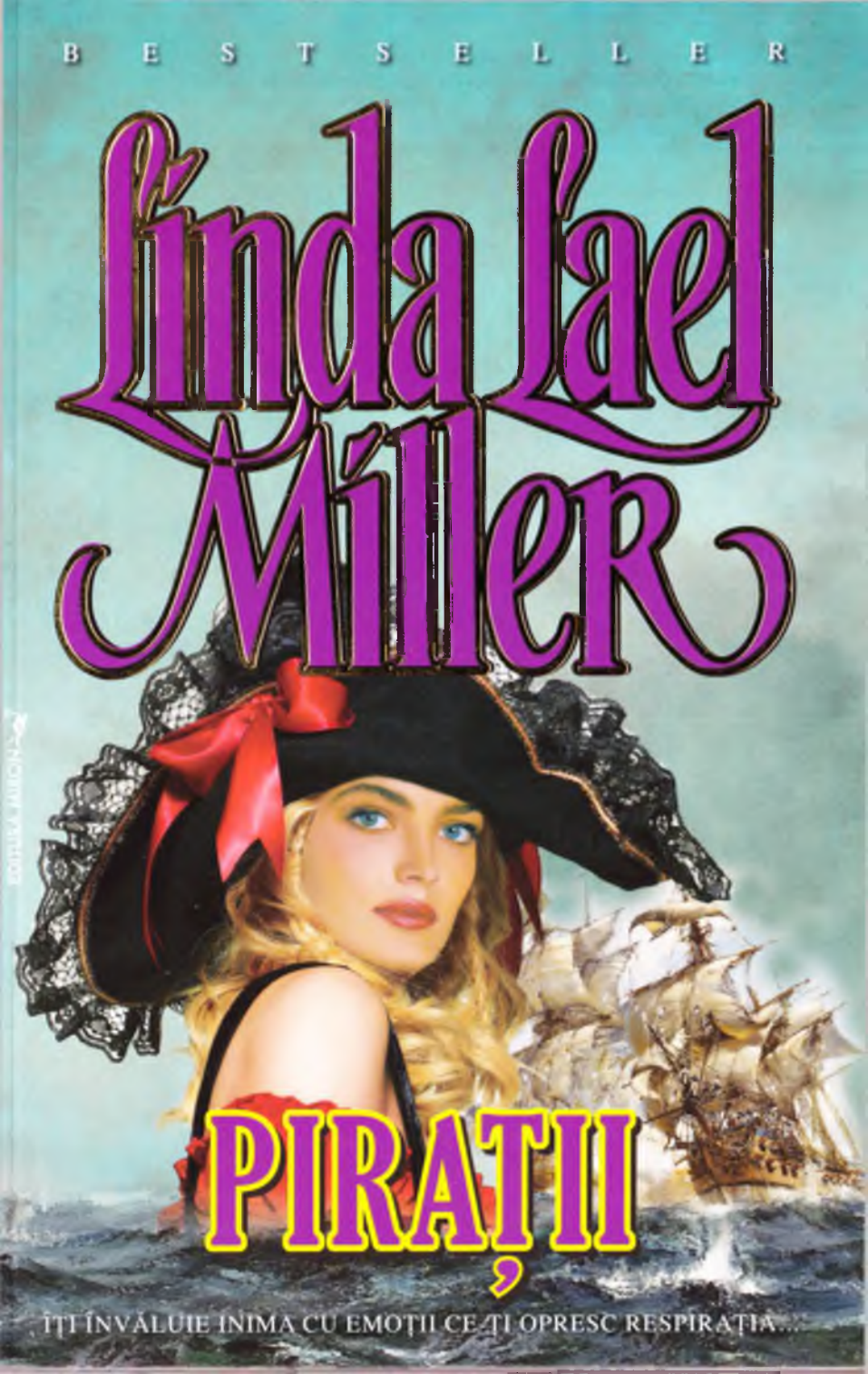

PIRAȚII

ÎȚI ÎNVĂLUIE INIMA CU EMOȚII CE ȚI OPRESC RESPIRAȚIA...

Scenele de dragoste arzătoare și aventurile spectaculoase fac din pasiunea dintre o femeie frumoasă și bărbatul care reprezintă destinul ei o poveste romantică de neuitat.

PIRAȚII este un roman despre puterea magică a dragostei, care înfruntă timpul și piedicile, dovedind că este un miracol mai presus de orice.

„O carte pe care nu o poți lăsa din mînă, îți învăluie inima cu emoții ce-ți opresc respirația..."

Romantic Times

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

LINDA LAEL MILLER

PIRAȚII

Pirates
by Linda Lael Miller

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LINDA LAEL MILLER

PIRAȚII

Editura MIRON

Capitolul 1

Plecarea cîinelui la Jeffrey şi la noua lui nevastă însemnă pentru Phoebe ultima picătură din paharul şi aşa mult prea plin.

Trecuse cu bine de divorţ dacă e să ţinem seama de faptul că evenimentul îi făcuse praf şi pulbere cele mai dragi vise. Avusese o atitudine filozofică chiar şi după pierderea postului de asistentă a profesorului Benning, într-o vreme cînd găsirea unei slujbe similare era practic ceva imposibil, guvernul practicînd o politică de reducere a personalului. În fond, timp de cincisprezece ani extrem de rodnici şi iluştri, profesorul scrisese şi ţinuse prelegeri despre istoria Americii la colegiul din Seattle; era pregătit, după propriile afirmaţii, să-şi petreacă restul zilelor citind, pescuind şi jucînd şah.

Rezistase şi îşi înfruntase destinul cu demnitate. Dar iată că pînă şi Murphy, căţeluşul de o rasă nedefinită, vagabond, murdar, slab de i se puteau număra coastele, pe care îl salvase din lac şi îl îngrijise cu dragoste, se întorsese împotriva ei.

Coborî încet receptorul şi rămase cu privirea pierdută la ploaia mohorîtă izbind ca o perdea fereastra casei închiriate. Sticla reflecta imaginea tulbure a unei tinere cu o mutrişoară de spiriduş, păr castaniu tuns scurt, ochi mari albaştri, pometi înalţi şi piele albă.

Dar Phoebe privea prin ea însăşi analizînd telefonul primit. Heather, nevasta Numărul Doi, proclamată sus şi

tare de Jeffrey lumina vieții lui, nu reuşise – probabil nici nu se străduise prea mult – să-şi reprime tonul îngîmfat al vocii cînd o anunțase că javra trădătoare era „vie şi nevătămată" în bucătăria lor. După cum vorbise Heather ai fi zis că biata jigodie ingrată străbătuse întreg continentul traversînd rîuri înghețate, depăşind obstacole de netrecut şi îndurînd privațiuni de tot felul. Phoebe mai că auzea tema muzicală a unui nou film, notat cu 4, fireşte.

Murphy, vino acasă.

Bombănind de una singură, păşi hotărîtă pe linoleumul uzat şi luă de jos vasul din plastic roşu al cîinelui aruncîndu-l la gunoi cu tot cu mîncarea din el. Goli farfuria cu apă şi o azvîrli în acelaşi loc. Apoi, frecîndu-şi palmele de blugii uzați şi simțindu-se mai singură ca niciodată porni spre sufrageria mică, fără covor, şi se uită disperată pe fereastră.

Mel, poştaşul, tocmai îşi oprea jeep-ul alb-albastru în fața cutiei ei poştale. Claxonă şi îi făcu cu mîna, iar Phoebe şi-o flutură pe a ei zîmbind abătută.

Trebuia să primească ajutorul de şomaj, dar ideea n-o încînta. Dacă n-ar fi fost economiile şi banii de asigurare, nu prea mulți, primiți cînd mama şi tatăl ei vitreg muriseră într-un accident cu un an în urmă, era convinsă că la ora asta s-ar fi aflat undeva lîngă piață, pe trotuarul măturat de ploaie cu mîna întinsă după monezi.

Bine, îşi zise ea, poate că exagera un pic. Dacă nu-şi va face cît de curînd rost de o altă slujbă va putea rezista încă şase luni şi va intra abia după aceea în rîndul cerşetorilor din Seattle. O perspectivă teribil de încurajatoare pentru o tînără de numai douăzeci şi şase de ani.

Trăgînd impermeabilul de pe cuierul de lîngă uşă şi aruncîndu-l pe umeri, Phoebe se duse să-şi ia corespondența, luînd-o la fugă prin picăturile reci de ploaie. De cînd îşi pierduse postul de asistentă trimisese pe puțin cincizeci de

curriculum vitae – era posibil să fi primit un răspuns sau în cutie se afla una din acele ilustrate în culori vii trimise uneori de Eliott, fratele ei vitreg, din Europa, America de Sud, Africa, sau Dumnezeu ştie de unde. Sau o scrisoare de la un prieten.

Doar că toți prietenii lor fuseseră de fapt prietenii lui Jefrrey şi nu ai ei.

Ştia că pe Eliott îl durea în cot de ea, aşa ca întotdeauna. Pentru el Phoebe nu era decît un moft, un post scriptum neaşteptat în viața mamei lor. Îşi dorea enorm să nu-i mai pese de ce credea el despre ea.

Phoebe rămase țintuită locului; se autocompătimea, iar asta era o abatere gravă de la codul ei personal. Enervată, cu un gest ferm, smuci capacul cutiei poştale fixată de un stîlp ruginit de lîngă poartă şi vîrî mîna înăuntru. Nu dădu decît peste o foaie volantă publicitară, şi mai că o mototoli cu intenția de a o arunca în băltoaca cea mai apropiată, dar n-o lăsă inima să facă mizerie.

Reveni agale pe aleea cu asfaltul crăpat spre veranda înclinată şi deschise uşa. Plicul de un galben strălucitor, acum ud şi moale din cauza ploii, era adresat altcuiva, iar numărul străzii era la o distanță de zece case. La dracu', îşi zise ea strîmbînd din nas, pînă şi aiurelile din cutia poştală aparțineau altcuiva.

Scrisoarea fu pe cale să ia drumul vasului din plastic cu amprenta dinților lui Murphy şi a farfuriei lui cu apă cînd, cedînd unui impuls – să fi fost disperare, sau poate un fel de presimțire stranie – Phoebe se opri. Duse plicul la masa din bucătărie, se aşeză pe un scaun, întrebîndu-se de ce nu-l făcuse bucăți, îl deschise, şi netezi foaia dinăuntru cu tot atîta grijă de parcă ar fi fost un pergament vechi dezgropat cu cîteva clipe în urmă.

SOARE! se anunța cu litere destul de șterse pe pagina care dorea să semene cu o telegramă. APĂ STRĂLUCITOARE, CRISTALINĂ! O VIZITĂ PE GRATIS ÎN INSULA PARADISULUI! PORNEȘTE PE URMELE LEGENDARULUI DUNCAN ROURKE, PIRATUL PATRIOT!

Phoebe era o persoană adultă dotată cu inteligență. Terminase colegiul cu sprijin zero din partea familiei și ocupase un post de răspundere încă din ziua în care îl absolvise pînă acum două luni cînd tavanul academic i se prăbușise în cap. Votase la toate alegerile și nici vorbă să fie naivă – chiar dacă îl luase de bărbat pe Jeffrey Brewster de bună voie și nesilită de nimeni. Era capabilă să recunoască imediat o reclamă jalnică și dubioasă.

Cu toate astea, perspectiva „soarelui" și a „apei strălucitoare, cristaline" zgîndări ceva dormind adînc în inima ei, ascuns după o mare dezamăgire și niște speranțe deșarte, prăfuite.

Se încruntă. Și mai era numele – Duncan Rourke. Îl mai văzuse undeva – probabil pe cînd studiase niște documente vechi la cererea profesorului Benning.

Phoebe se ridică de la masă, lăsînd formularul de reclamă pe suprafața lucioasă și se duse la aragaz ca să-și facă un ceai de plante. Chiar dacă știa că promisiunea unei călătorii pe gratis în insula Paradisului – oriunde s-ar fi aflat ea – nu era decît o escrocherie ieftină, nu reuși să-și înăbușe senzația ciudată, incitantă, de aventură iminentă care îi trimise fiori prin tot trupul.

Oala începu să fluiere iar Phoebe turnă apa fierbinte peste pliculețul cu ceai luînd ceașca și revenind la masă. Citi din nou fițuica, de data asta încet și cu mare atenție, o sprînceană ridicată sceptic, iar degetele mîinii drepte îngropate în părul scurt, încîlcit.

Ca să profite de „o vacanță invidiată de toți prietenii", Phoebe nu trebuia decît să inspecteze „un bloc cu apartamente de pe plajă la un preț garantat să crească în valoare" și să asculte propunerile celor care doreau să-l vîndă. Drept recompensă, generoșii ei binefăcători o vor duce cu avionul pe o insulă mică din Caraibe „botezată foarte potrivit Paradis", o vor instala în „distinsul hotel Eden pentru două zile și două nopți de distracții" și o vor delecta cu „un spectacol de neuitat, urmat de un dineu într-adevăr festiv".

Toată chestia era jaf la drumul mare, stărui bunul simț din Phoebe, dar se simțea captivată și poate un pic cam sărită de pe fix. Ei și ce dacă trebuia să se uite la un apartament construit ca vai de el, să privească niște diapozitive și să asculte discursul plin de dulcegării al cîtorva comis voiajori buni de gură? Trebuia să plece undeva, chiar dacă numai pentru un weekend și iată că i se oferea șansa să se îmbibe de soare tropical fără să aducă vreo stricăciune contului ei bancar, aflat oricum pe cale de dispariție.

Conștiința lui Phoebe, lucrînd mereu la capacitatea maximă, se cam răzvrăti. Bun, să presupunem că va suna la numărul de telefon de pe hîrtie și își va rezerva un loc la cursa spre Paradis. Călătoria se va baza pe motive mincinoase, va fi o înșelătorie pentru că nu avea de gînd să cumpere nici un fel de apartament. N-avea probleme cu banca, dar era divorțată, femeie, în plus șomeră și nici vorbă de șansa unei ipoteci.

Dar în anunțul publicitar nu se specifica faptul că posibilii cumpărători ar trebui să se încadreze în rîndul celor cărora li s-ar acorda un împrumut. Era pur și simplu o invitație.

Phoebe închise ochii și își imagină căldura soarelui pe față, prin păr, pătrunzîndu-i adînc în mușchi, vene și organe, hrănindu-i spiritul. Dorința simțită era aproape mistică, cu totul irezistibilă.

Îşi zise că omul care şovăie e un om terminat, că n-are nimic de pierdut dacă sună, apoi se duse la telefonul de perete de lîngă chiuvetă şi formă numărul.

*
* *

După patru zile agitate, Phoebe se trezi la bordul unui avion mic cu direcţia Caraibe, singurul ei bagaj, o geantă de voiaj, fiind înghesuită sub scaun. Bărbatul de cealaltă parte a intervalului purta nişte pantaloni urîţi din supraelastic şi un tricou brodat cu crose de golf, iar femeia din spatele ei etala nişte pantofi albi cu talpă groasă, varice de toată frumuseţea, un tricou prezentînd două siluete angajate într-o luptă pe viaţă şi pe moarte sau într-o împerechere, plus o şapcă de baseball împodobită cu minuscule beculeţe de Crăciun – toate aprinse. Ceilalţi şapte pasageri erau la fel de excentrici.

Phoebe se lăsă pe spate în scaunul ei oftînd şi închizînd ochii, simţindu-se ca un monstru în mocasini cafenii, blugi şi un pulovăr albastru din caşmir, toate cumpărate la Nordstrom cu o carte de credit şi mult entuziasm. După costumaţia celorlalţi călători, îşi zise ea malitioasă, s-ar fi putut la fel de bine să se afle la clasa a doua a unei curse de noapte spre Reno.

Avionul decolă la şapte dimineaţa ridicîndu-se spre cerul de deasupra oraşului Seattle, acoperit de nori şi imediat apăru însoţitorul de zbor. Cum intervalul dintre şirurile de scaune era prea mic pentru o masă pe rotile, tînărul slăbuţ ducea într-o mînă un coş galben din plastic, oferind alune, cola şi alte nimicuri.

Femeia cu baterii la şapcă pretinse un Bloody Mary, iar cererea îi fu răsplătită cu o privire mustrătoare şi o bere.

Phoebe, care avusese de gînd să ceară apă minerală, se mulţumi să clatine din cap şi să zîmbească. La urma urmei, toată călătoria asta era o mare păcăleală şi cu cît va accepta mai puţine lucruri de la oamenii ăştia, cu atît se va simţi mai puţin vinovată.

Încercă să doarmă, dar nu reuşi, cu toate că din cauza grijilor zăcuse trează toată noaptea, apoi scoase din poşetă un volum subţire şutit din biblioteca personală extrem de bine dotată a profesorului Benning. Cartea, publicată de o editură obscură purta titlul *„Duncan Rourke – Pirat sau Patriot?"*

Phoebe o deschise la prima pagină, se încruntă puţin şi începu să citească.

După opinia biografului, domnul Rourke se născuse în Clarles Town din colonia Carolina, într-o familie de aristocraţi. Avuse parte de o educaţie impecabilă – vorbea fluent franceza, italiana, spaniola, şi avea o slăbiciune pentru operele poeţilor, cei din vremea sa, ca şi cei din antichitate. Era cunoscut de asemenea ca un expert în muzică, adesea cînta la clavecin şi mandolină, şi nu se dăduse în lături nici de la mînuirea spadei şi muschetei. Conform aluziilor voalate ale autorului se arătase la fel de priceput şi în buduarul femeilor.

Phoebe căscă. Se părea că Duncan Rourke avea toate calităţile unui veteran al Renaşterii. Citi mai departe.

Pînă în ziua morţii lui – Phoebe nu-şi notă data, o scăpare pe care o va regreta amarnic mai tîrziu – nimeni nu ştiuse sigur dacă Rourke fusese un asasin sau un erou. Speculaţiile abundau, fireşte.

În ce o privea pe Phoebe, se întreba de ce n-ar fi putut fi amîndouă, hoţ şi model de perfecţiune? În fond nimeni nu era doar bun sau rău – iar o fiinţă omenească, în special una la fel de complexă cum trebuie să fi fost Rourke nu putea fi redusă la o singură dimensiune.

Nu trecu mult iar Phoebe închise ochii – şi paginile prăfuite aie cărţii vechi – un surîs slab tremurîndu-i pe buze. Cu gîndul la cinstea domnului Rourke, sau mai bine zis la lipsa lui de ruşine, reuşi în sfîrşit să adoarmă.

1780
Insula Paradisului, Marea Caraibilor

Duncan Rourke stătea consternat, la masa din biroul său, copleşit de afecţiune, şi de o neliniştе mare, tulburătoare.

Preţioasa epistolă scrisă de Phillippa, sora lui Duncan, trimisă cu luni în urmă şi ajunsă la el pe un drum lăturalnic şi complicat, zăcea acum în faţa lui uşor mototolită.

Vino acasă, îl îndemna îngerul diabolic cu scrisul ei ordonat plin de înfloriturі. *Te rog, Duncan, te implor să acţionezi pentru binele nostru, al mamei, al tatei, al lui Lucas şi al meu, dacă nu eşti dispus să o faci pentru tine. Sînt sigură că nu va fi nevoie de nimic altceva ca să-ţi dovedeşti loialitatea faţă de Maiestatea Sa. Iar atunci tata va înceta să se mai plimbe de colo colo – traversează la nesfîrşit biroul de-a lungul şi de-a latul, noapte după noapte, de la răsăritul lunii pînă la trezirea soarelui – ce bine ar fi dacă te-ai putea număra printre oamenii Regelui, aşa ca el şi ca stimatul nostru frate mai mare, Lucas... Tata se teme, dragă Duncan, aşa cum ne temem cu toţii, că aventurile tale în acele mări ale sudului pe care se pare că le iubeşti atît de mult vor fi înţelese greşit, că vei fi arestat sau chiar spînzurat...*

Duncan oftă şi întinse mîna după paharul cu vin adus de o servitoare cu numai cîteva clipe în urmă.

– Veşti neplăcute? se interesă Alex Maxwell, prietenul şi ofiţerul său secund, de la locul său din faţa uşilor deschise

ale terasei. O briză răcoroasă, uşor sărată umfla draperiile transparente îmblînzind astfel arşiţa nemiloasă a unei după-amieze din Caraibe.

– Doar obişnuita vorbărie şi flecăreală, replică Duncan după ce luă o gură de vin înghiţind cu el o mare parte din sentimentele contradictorii. Sora mea mă imploră să mă întorc la matcă şi să-mi reiau locul printre aderenţii devotaţi Maiestăţii Sale. Îmi dă de înţeles că în cazul în care voi nesocoti acest avertisment, părintele nostru întristat şi mult prea terorizat va reuşi să roadă, în eternele şi, după cîte se pare, ambulantele sale meditaţii, fie tălpile cizmelor, fie covoarele mamei.

Alex făcu o strîmbătură.

– Mii de draci, spuse el cam scos din sărite, întorcîndu-se în cele din urmă de la fereastra de unde veghease valurile zbuciumate, albastre şi aurii ale mării, scăldate de razele soarelui. Nu te-ai putea exprima şi tu mai simplu, măcar o dată în afurisita asta de viaţă?

Duncan îşi arcui o sprînceană neagră. Limbajul era pentru el o jucărie, la fel de mult pe cît era un instrument. Îi plăcea să-i exploreze fiecare nuanţă şi ungher, să exerseze diferite cuvinte şi combinaţii de cuvinte, să le savureze pe limbă aşa cum ar fi făcut cu un coniac fin sau un vin excelent. Cu toate că Maxwell îi era drag şi îl admira din tot sufletul – Duncan îşi încredinţase viaţa de mai multe ori în mîinile lui Alex – nu s-ar fi lepădat de bucuriile lingvistice nici măcar pentru el.

– Ia spune prietene, astăzi te necăjeşte ficatul, sau eşti numai turbulent fără măsură?

Alex îşi trecu degetele ambelor mîini prin părul gălbui, gest care îi trăda exasperarea. Ca şi Duncan, Alex împlinise deja treizeci de ani; fuseseră împreună din clipa în care reuşiseră se se tîrască singuri din leagăn. Amîndoi iubeau

caii rapizi, femeile pline de duh cu înclinații spre păcat, romul de calitate, iar vederile lor politice, cel puțin după opinia Coroanei, erau la fel de subversive. În ce privea fizicul și emoțiile, nu existau doi bărbați mai deosebiți. Alex era mai scund și zvelt, cu inocența din ochii căprui ai unui cerb tînăr și toată finețea, atunci cînd era călcat pe coadă, a unui urs alungînd un roi de viespi cu ambele labe. Duncan era echilibrat, cu un temperament ceva mai detașat, destul de înalt ca, după spusele tatălui său, să poată fi spînzurat de creanga de sus a unui copac fără ajutorul unui eșafod. Se mîndrea cu stăpînirea de sine, fiind înzestrat, atît după părerea dușmanilor cît și a prietenilor, cu tenacitatea și viclenia unui lup înfometat de vicisitudinile iernii. Avea părul negru ca tăciunii și-l purta prins la ceafă cu o panglică îngustă, iar ochii, după cum afirmaseră doamne și tîrfe deopotrivă, erau de un albastru intens, tulburător de pătrunzători. Trăsăturile, aristocratice din naștere, fuseseră înăsprite de nedreptățile la care fusese martor, unele suferite chiar pe pielea lui.

Iar acestea, ținînd seamă de acele vremuri tulburi, erau foarte multe.

– Îți cer iertare, spuse Alex cu o silă care îl neliniști pe Duncan, întorcîndu-se în cele din urmă spre prietenul său. N-am să neg că-n ultimele zile am fost cam prost-dispus.

– Presupun că există un motiv întemeiat, remarcă Duncan pe un ton calm, împăturind scrisoarea Phillippei cu mai multă dragoste decît ar fi recunoscut-o vreodată cu voce tare și punînd-o în sertarul de sus al mesei. Sau toanele tale sînt ca acelea ale ființelor delicate, guvernate de creșterea și descreșterea lunii?

– Of, pe bunul Dumnezeu, izbucni Alex. Uneori mă scoți din sărite.

– Oricum ar fi, replică Duncan liniștit, tot aș vrea să știu ce anume te necăjește. Sîntem prieteni, nu? În plus, un

bărbat abătut e un conducător slab, înclinat să facă greșeli. Se opri ca să dea drumul unui oftat filozofic. Dacă vreuna din fetișcanele de rînd a reușit să-ți sucească mințile, prudența îți cere, după părerea mea, să renunți imediat la îndatoririle tale, înainte ca vreo persoană de sub comanda ta să aibă de suferit de pe urmă lipsei de atenție.

Întîlnind privirea cercetătoare a lui Duncan, fața lui Alex, cu oasele ei fine, păru·încordată și umbrită, iar ochii îi reflectau nemulțumirea și ceva foarte aproape de disperare.

– Cît? întrebă el cu o șoaptă hîrîită. Cît timp va mai trebui să îndurăm războiul ăsta interminabil?

Duncan se ridică dar nu ocoli masa ca să se apropie de Alex. Erau momente, o știa foarte bine, cînd un cuvînt prost ales, menit să aducă mîngîiere, putea fi fatal.

– Pînă va fi cîștigat, spuse el cu o voce aspră.

Casa cu înfățișare grandioasă, întinsă pe o suprafață mare, datînd de pe la mijlocul secolului al șaisprezecelea părea să respire ca o creatură vie, inspirînd briza rece odată cu ivirea zorilor și expirînd-o în mici suspine. Arătînd precum o zeiță din piatră albă cu marea de safir zvîrcolindu-se la picioarele ei într-o continuă venerație, construcția cu aspect de palat era o adevărată binecuvîntare pentru Duncan, la fel ca îmbrățișarea de bun venit a unei femei cu inimă bună. Locul îi oferea mîngîiere și adăpost.

Dar vai, era căsătorit cu *Francesca*, o corabia rapidă și agilă, botezată cu îndrăzneală după prima sa iubită, soția melancolică a unui ofițer din infanteria britanică răspunzînd la numele de Sheffield. În timp ce doamna fusese refuzată și trimisă înapoi în Anglia, unde mai lîncezea și acum, dacă e să dăm crezare bîrfelor, într-o stare de totală dizgrație, soțul rămăsese în Colonii profitînd de fiecare prilej ca să se răzbune.

Duncan strînse fălcile, amintindu-şi pînă şi acum, chiar dacă de-a lungul anilor îşi dăduse toată silința să uite. Îşi roti umerii o dată, de două ori, încîlcitura de cicatrici vechi de pe spate trezindu-se la viață, hartă decorativă a urii unui alt bărbat, arzîndu-l din nou. Avusese doar cincisprezece ani cînd Sheffield poruncise să fie legat de un stîlp în piață şi biciuit pînă căzuse în nesimțire.

– Mă întreb uneori, spuse Alex, scoțîndu-l pe Duncan din reveria sa amară, dacă te războieşti cu Mama Anglia sau cu soțul gelos al frumoasei Francesca.

Predilecția lui Alex de a pătrunde în gîndurile altora nu era ceva cu totul nou, ca de altfel nici reacția lui Duncan.

– Fii bun, spuse acesta pe un ton tăios, şi păstrează pentru tine încercările inutile şi sentimentale de înțelepciune. Îți voi adînc recunoscător.

Alex dădu ochii peste cap.

– Am priceput, spuse el, iar în clipa următoare se prefăcu cuprins de extazul unei revelații. Îl capturăm pe maiorul Sheffield, îl legăm de aripi ca pe o gîscă de Crăciun, aşa ca să nu-şi poată acoperi urechile, apoi îl silim să suporte asaltul vocabularului tău! După numai o jumătate de oră o să zbiere după îndurare.

În ciuda amintirilor care puseră stăpînire pe el, Duncan apucă umărul prietenului său şi rîse.

– Ce-ar fi să recit întreaga *Divina Comedie* a lui Dante? spuse el.

– În italiană, bineînțeles, fu de acord Alex. Cu tot cu explicații.

Duncan îşi retrase mîna şi ştiu că expresia de pe chip îi era la fel de solemnă ca şi vocea.

– Dacă vrei să schimbi sabia cu fierul lat al plugului şi să-ți petreci restul vieții săpînd pămîntul, spuse el, voi înțelege, şi nu te voi considera mai puțin demn de respect.

– Ştiu, răspunse Alex. Iar războiul ăsta blestemat m-a obosit de moarte. Mi-e dor să mă aşez la casa mea, să-mi iau o nevastă, să zămislesc o puzderie de copii. Dar dacă nu voi lupta, fiii şi ficele, copiii pe care sper să-i am, vor sta muți în fața Parlamentului, aşa cum stăm şi noi. Se opri şi îşi trecu degetele prin părul zburlit ca întotdeauna. Nu, prietene, parafrazîndu-l pe domnul Franklin, ți-aş putea spune că dacă nu vom atîrna în ştreang împreună, vom atîrna separat. Nu voi renunța la bătălia asta, fie că va însemna sfîrşitul ei sau al meu. Facă-se voia Domnului!

Duncan zîmbi tocmai cînd de undeva din depărtare se auzi clopotul pentru cină.

– Ai dreptate, după cum are şi domnul Franklin. Dar mă opun categoric uneia din remarcile tale – noi, rebelii, nu putem fi acuzați „c-am sta muți în fața Parlamentului". Gloanțele muschetelor şi ghiulelele tunurilor noastre au fost destul de elocvente, cel puțin aşa sper.

Alex dădu din cap şi surîse.

Se auzi din nou clopotul pentru cină. De data asta ceva mai insistent.

Fără să-şi mai spună nimic, cei doi bărbați porniră spre casa mare, gîndindu-se doar la stomacurile lor goale. Au luat loc la masa lungă din salonul cu cele zece ferestre dînd spre mare, urmărind soarele revărsîndu-se peste valurile înspumate, topindu-se la orizont, un spectacol uimitor de lumină lichidă. În clipele acelea de o frumusețe extraordinară, în inima lui Duncan îşi făcu loc o presimțire, avertisment sau promisiune, sau poate amîndouă.

Bun sau rău, îşi zise el resemnat, urma să se petreacă ceva cu totul ieşit din comun.

*

* *

– Bun venit în Paradis! trîmbiță un bărbat durduliu de vîrstă mijlocie cu o tunsoare de recrut şi un zîmbet a la Jack Nicholson, coborînd din micul autobuz ca să întîmpine cu o strîngere de mînă fiecare membru al grupului de potențiali investitori. Aceştia stăteau în picioare pe pista acoperită de iarbă, sleiți de puteri. Nu vă grăbiți să judecați, îi preveni el înainte ca vreunul să fi apucat să-şi exprime nemulțumirile. E destul de tîrziu, iar voi sînteți extenuați după această călătorie lungă. Mîine, în lumina strălucitoare a zilei, vă veți uita bine la locul ăsta şi, credeți-mă, veți avea ce vedea.

Phoebe nu voia să se gîndească la mîine, nu voia să facă nimic altceva decît un duş rapid cu apă călduță şi să se trîntească într-un pat. Jack avuse dreptate în privința unui lucru; fusese într-adevăr o călătorie lungă. După plecarea din Seattle, înainte de a porni în sfîrşit spre Apartamentele Raiului, avionul oprise în Los Angeles, Houston, Kansas City şi Miami adunînd o duzină de alte personaje bizare.

Şleahta pestriță urcă în autobuz căscînd şi bombănind. În ciuda hotărîrii de a nu se gîndi, Phoebe se trezi studiindu-i pe ceilalți cu colțul ochiului. Ar fi putut jura pe toate bijuteriile Coroanei că nici măcar unul din ei nu avea o proprietate demnă de ipotecat ca să cumpere o ascunzătoare elegantă pe o insulă îndepărtată, ce să mai vorbim de bani gheață ca să o facă imediat.

Cuplul de tineri urcați în Kansas City erau proaspăt căsătoriți, trase Phoebe concluzia. Pe tot parcursul zborului se giugiuliseră şi se uitaseră unul în ochii celuilalt. Hala lună de miere. Bărbatul în pantaloni din supraelastic şi pulovăr cu crose de golf venise numai pentru călătorie aducîndu-şi propria băutură şi un radio ale cărui baterii se terminaseră. Părea genul dispus să încerce orice atîta vreme cît era pe gratis.

Deci care-i scuza ta? se întrebă Phoebe.

Hotelul apăru pe neaşteptate înălțîndu-se în noapte precum fumul unui vulcan subteran sau precum un spirit gigantic ieşit dintr-o sticlă. Lui Phoebe i se opri respirația şi se ridică brusc de pe scaunul autobuzului. Inima îi fu cuprinsă de o învălmăşeală ciudată de emoții.

În primul rînd locul îi era cunoscut. Iar aşa ceva era imposibil pentru că nu mai văzuse clădirea niciodată. Apoi nostalgia. Şi o bucurie stranie, plăcută, de parcă s-ar fi întors acasă după o călătorie lungă, plină de peripeții. Emoțiile astea erau dominate de o senzație puternică, încrîncenată de pierdere, combinată cu regret.

Ochii lui Phoebe se umplură de lacrimi.

– Oameni buni, iată hotelul *Eden*, anunță şoferul autobuzului cu o bună dispoziție de neclintit. E un loc vechi. Pe vremea Războiului pentru Independență a aparținut unui pirat pe nume Rourke, iar înaintea lui unui plantator olandez care cultiva indigo. Frînele scrîşniră, autobuzul oprind dintr-o dată sub un palmier urît din neon roz şi verde fixat pe perete. Două arcade erau arse. După cîte am reuşit să aflăm, casa a fost construită pe la 1675, sau cam aşa ceva.

Phoebe îşi suflă nasul, îşi şterse ochii cu dosul unei mîini mînjite de praf, şi coborî zgîindu-se mută la hotelul jalnic. Citise în cartea profesorului Benning o scurtă descriere a lui Duncan Rourke; asta trebuie să fie explicația logică a reacțiilor ei contradictorii şi încărcate de tensiune. Dar senzațiile stranii persistară – Phoebe era convinsă că ştiuse cîndva fiecare arcadă şi colțişor al acestei case, o iubise pe vremea cînd fusese în plină splendoare, şi se adăpostise între zidurile ei cînd țărmul fusese bîntuit de furtuni. Venise acasă într-un loc pe care nu-l mai văzuse niciodată, şi sosise prea tîrziu.

1780

Precum fiertura urît mirositoare din căldarea unei vrăjitoare, furtuna vîjîia bolborosind la orizont, despicînd valurile zbuciumate, blocînd lumina lunii şi a stelelor. Duncan stătea pe balconul odăii sale, vîntul sălbatic jucîndu-se cu părul lui, furişîndu-i-se pe sub materialul subţire al cămăşii. *Francesca*, prima lui grijă, era ancorată în siguranţă într-un mic golf la două mile de coastă. Se va duce totuşi la ea, nu avea nici o explicaţie pentru această lungă întîrziere decît certitudinea misterioasă, impregnată în măduva oaselor sale ca un sigiliu în ceară fierbinte că viaţa lui e pe cale să se schimbe complet şi pentru totdeauna.

În spatele lui, ascunsă de umbre, se afla Bătrîna. Dacă avusese vreodată un nume, Duncan nu i-l auzise niciodată, deşi o considera prietenă şi îi urmase sfaturile de nenumărate ori. Servitorii şi ceilalţi locuitori ai insulei se temeau de ea şi îi acordau un mare respect crezînd în puterile ei magice, idee considerată de Duncan o mare aiureală.

– Vino înăuntru, domnule Duncan, spuse ea. Cu toate că vorbise pe un ton liniştit, vocea ei se făcuse auzită pe deasupra vijeliei. Dincolo de terasă, pămîntul, aerul şi apa se întîlneau intensificînd furtuna, iar ţipetele ei erau purtate de vînt. E periculos.

Încă tulburat, dar plin de regrete, Duncan se întoarse şi dădu ascultare chemării Bătrînei, închizînd obloanele grele, apoi uşile de sticlă.

Femeia stătea în tunica ei regală, o îmbrăcăminte fără cusături dintr-un material pe care Duncan nu-l recunoştea, ţinînd sus sfeşnicul care arunca asupra lor o mantie de lumină slabă, întreruptă de umbre.

– E pe drum, spuse Bătrîna. În sfîrşit, vine la noi.

– Cine? întrebă Duncan, pierzîndu-şi răbdarea, luînd sfeşnicul din mîna puternică, plină de riduri şi îndreptîndu-se spre uşile din cealaltă parte a odăii. Mama Anglia? Mă tem că nu va fi un oaspete drag. Nu e nevoie să pregăteşti ceai sau să coci prăjituri.

Bătrîna îl prinse de braţ şi îl opri fără să fi depus un efort prea mare, deşi nu părea să cîntărească mai mult ca o pasăre, iar creştetul capului cărunt abia dacă ajungea la umărul lui.

– Nu soldaţi cu bici pentru spate şi streang pentru gît, spuse ea pe un ton ferm. Femeia. Vine dintr-o lume foarte depărtată şi totuşi – întinse nişte degete bătrîne, ofilite şi apucă aerul – atît de aproape că o poţi atinge.

Duncan simţi un fior rece pe şira spinării curgîndu-i ca o picătură dintr-o mare nordică, dar nu era un bărbat plin de fantezie în ciuda fricii ciudate, straşnice şi necunoscute zvîcnindu-i în pîntece, şi nu punea mare preţ pe vrăji, descîntece sau cuvinte magice.

– Fleacuri superstiţioase, mîrîi el. Apoi, cu un gest nu tocmai cavaleresc, împinse sfeşnicul spre ea şi bombăni. Poftim. Ia-l şi vezi-ţi de treburile tale, oricare ar fi ele.

Ea aruncă superbul sfeşnic de argint, lumînările clătinîndu-se periculos în mîna lui Duncan cu o insolenţă de care n-ar fi îndrăznit să dea dovadă nici unul din oamenii de sub comanda lui. Şi nu fu o simplă întîmplare, îşi zise el cînd picături de ceară căzură plesnindu-l peste încheietură.

– Bătrîna vede bine, spuse ea. Domnul Duncan e cel cu ochii goi.

O urmări în tăcere cum îşi croieşte drum printre umbre cu paşi siguri, fără să şovăie.

– Aiureli, murmură el în barbă, dar pe cînd cobora treptele scării în spirală cu sfeşnicul într-o mînă se trezi gîndindu-se la zgomotele ciudate, inexplicabile pe care le

auzise prin casă. E adevărat, de puține ori. Muzică, sunete pe care nu le recunoștea aparținînd unor instrumente pe care nu le văzuse niciodată. Pași, atunci cînd nu se vedea nimeni. Rîsul înăbușit al unor bărbați și femei, clinchetul melodios al ciocnirii paharelor.

Probabil era pe cale să-și piardă mințile. Îi trecu prin cap să-i încredințeze lui Alex acest secret cumplit, dar după o chibzuință îndelungată hotărî că e mai bine să-și țină gura. Nu era sigur că prietenul său, odată confruntat cu această mărturisire, se va arăta prea surprins.

*
* *

Camera lui Phoebe era cam de aceeași mărime cu o cabină telefonică, iar patul fusese proiectat probabil pentru o casă de păpuși, dar auzea și mirosea marea, fremătînd încet în noapte. Cînd soarele va răsări, va da cu ochii de ocean, iar speranța asta îi mai ridică moralul.

Se spălă la dușul din care picura apă rece, provocînd protestul țevilor ruginite, își curăță dinții, îmbrăcă un tricou vechi și niște pantaloni scurți, apoi se tîrî în pat. Ultimul gînd conștient fu că cearșafurile erau curate; se prăbuși în adîncurile minții și dormi un somn fără vise.

Cînd muzica o trezi era încă întuneric, iar acordurile ei triste și frumoase se răsuciră prin tăcerea profundă ca niște panglici.

Undeva în trupul ei zvîcni un mușchi minuscul, apoi fu redus la un tremur ușor. Ascultă cu atenție, căutînd prin memorie sunetele auzite mai devreme și abia observate – scrîșnetul ascensorului vechi, scîrțîitul și zornăitul din afara cabinei, geamătul ascuțit și metalic al țevilor, zgomotul interminabil al picăturilor curgînd din robinetul de la baie –

desluși însă doar seriozitatea copleșitoare, sfîșietoare a muzicii.

Phoebe își mușcă buzele și se lăsă pe perne ascultînd, scotocind prin amintirile care păreau s-o ocolească cu bună știință. Fața îi era plină de lacrimi pe care nu și le putea explica, oricît și-ar fi dorit-o, și se întrebă încîntată dacă hotelul era bîntuit de fantome. Notele clavecinului o înconjurară, mîngîind-o, iar în cele din urmă o legănară înapoi spre somn.

Cînd se trezi din nou, încăperea era inundată de strălucirea soarelui tropical pătrunzînd pe fereastră, în razele sale dansînd diamantele smulse mării, scăldînd-o într-o baie amețitoare de auriu și platină. Dar muzica se oprise.

Phoebe se ridică din pat, apucă pervazul ferestrei cu amîndouă mîinile și se uită la marea de un albastru verzui și la nisipul alb, splendoarea lor tulburînd-o pînă în adîncul inimii. Meritase, își zise ea pe cînd sufletul i se deștepta, la început dureros, ca un obiect îndelung înghețat. Ici și colo, în părțile sale încă neexplorate, un vis tremura gata de trezire, întinzîndu-se spre lumină.

Cineva îi bătu în ușă speriind-o atît de tare că fu cît pe ce să cadă din pat.

– Ce? strigă ea enervată.

– V-am adus costumul, răspunse o voce necunoscută de adolescentă.

– Care costum? întrebă Phoebe după ce deschise brusc ușa și dădu cu ochii de o tînără mestecînd gumă și ținînd în mînă o grămăjoară de muselină ieftină.

– În seara asta e petrecerea, spuse fata, accentuînd cuvintele cu plescăituri din limbă. Adică după ce-ați văzut apartamentele și așa mai departe. Zîmbi, dînd la iveală destule proteze dentare ca să pună în funcție detectorul de metale al oricărui aeroport. Mă numesc Andrea, spuse ea

melancolică. Ultima oară am purtat rochia asta cînd am avut ca oaspeți niște investitori de pe continent. A fost amuzant. Ca un bal mascat.

Phoebe se încruntă. Ăsta trebuia să fie „spectacolul de neuitat" menționat în broşură. Se hotărî să acuze o durere de cap şi să se furişeze la o plimbare pe plajă.

– Grozav, spuse ea fără prea multă convingere.

Andrea îi făcu cu degetul.

– Nu-ți fă probleme, spuse ea. Vei fi o muieruşcă pe cinste.

Phoebe păşi pe coridor fără să-i mai pese că purta doar un tricou şi nişte pantaloni scurți bărbăteşti.

– Stai puțin, strigă ea. Ce anume voi fi pe cinste?

– O muieruşcă, replică Andre voioasă fără să-şi încetinească mersul sau să se uite înapoi. Ştii, gagicile alea care serveau rom prin cîrciumi şi stăteau în poala piraților.

Phoebe închise uşa şi se sprijini de ea strîngînd la piept rochia de muselină, chiorîndu-se în oglinda murdară de pe peretele opus.

– Meriți tot ce ți se va întîmpla, i se adresă ea imaginii.

Capitolul 2

Phoebe se strădui din tot sufletul să adopte o atitudine nonşalantă.

Micul dejun consta din două cornuri uscate şi o ceaşcă de cafea tare. Apartamentele dădeau spre mare şi erau destul de drăguțe, deşi construite ieftin de la acoperiş şi pînă la ultima bucată de covor. Turul locuințelor fu urmat de o întrunire cu caracter publicitar în care posibilii cumpărători fură bombardați cu diapozitive, broşuri, filme documentare, toate părînd să dureze la nesfîrşit. Prînzul – salată de fructe pe o frunză veştedă de lăptucă, dulceață de căpşuni şi prăjituri – fu adus înăuntru de femei tinere bronzate şi suple îmbrăcate în pantaloni scurți şi nişte tricouri standard imprimate cu *„Insula Paradisului"*. Odată mîncarea servită, amazoanele îşi ocupară din nou posturile de lîngă uşi, cu brațele încrucişate la piept şi expresii impasibile, pregătite evident să bareze orice încercare de evadare.

Se făcuse deja ora trei cînd publicul prizonier fu eliberat în cele din urmă, deşi răgazul acordat era doar temporar. Toată lumea avea obligația de a lua parte la balul mascat din acea seară, îi anunță bărbatul pe care Phoebe îl botezase în gînd Jack, explicînd că cine va trage chiulul se va îngriji singur de mijlocul de transport spre Statele Unite.

Phoebe se consolă cu ideea că va trebui să se costumeze în sursa principală de pipăieli a unui pirat şi ascultă încă o prelegere despre proprietăți imobiliare, după care se

furişă afară pe uşa cea mai apropiată. Singura alternativă, îşi zise ea, era să traverseze înot Triunghiul Bermudelor şi să spere că va fi aruncată de valuri pe o plajă din Florida. Între timp era liberă să se bucure de soare şi nisip, şi avea de gînd să profite din plin.

După ce-şi cumpără cremă împotriva arsurilor şi o pălărie mare de paie de la magazinul prăfuit din incinta hotelului, Phoebe se îndreptă spre plajă.

Marea era destul de caldă pentru o baie, apa atît de limpede că pe fundul ei se puteau vedea algele subţiri şi scoicile ca nişte bijuterii. Nisipul era fin şi alb ca zahărul, iar Phoebe îşi scoase sandalele intrînd în apă pînă la genunchi, cuprinsă de o stare de beatitudine, fericită că se afla exact acolo unde voia.

După o oră, în ciuda cremei pe care o întinsese pe fiecare bucăţică a pielii dezgolite, se văzu silită să pună capăt comunicării cu apa şi să intre înăuntru. Cumpără de la bar o băutură roz într-un pahar înalt împopoţonat cu o cireaşă şi sorbi din licoare în timp ce ascensorul o duse scîrţîind pînă la etajul trei.

În intimitatea camerei sale, Phoebe îşi scoase cu grijă rochia de plajă cu buline, mînjită acum de cremă şi se întinse pe pat imaginîndu-şi că zăcea într-un golf ascuns, complet goală, cu excepţia umbrei unui palmier. Zîmbi, perfect mulţumită. De cealaltă parte a ferestrei, marea îi murmură un cîntec de leagăn, iar somnul o fură pe nesimţite, ca umbra unei fantome.

Visele îi fură erotice, misterioase, acompaniate de acordurile clavecinului.

Zăcea pe nisip la umbra unor palmieri. De undeva apăru un bărbat, îngenunchie lîngă ea şi cu toate că nu-i vedea faţa şi nu-i putea rosti numele, inima ei îl cunoştea bine. Îi mîngîie coapsele goale cu degetele agile, uşoare, ale unui

trubadur pînă o făcu să tremure şi să se zvîrcolească sub el, apoi îşi trecu mîna bătătorită, un gest plin de veneraţie, pe sub un sîn, apoi pe sub celălalt. Phoebe se simţi la fel de frumoasă şi magică precum o sirenă, sau o prinţesă trezindu-se la atingerea prinţului ei după un secol de somn adînc într-un castel năpădit de ciulini, şi tînji ca acest străin s-o posede complet.

El se aplecă şi, înainte să o sărute, Phoebe surprinse pe buzele lui frumos desenate un surîs ademenitor.

Precum un instrument mînuit de un maestru, trupul lui Phoebe se curbă ca un arc, iar valul de pasiune care urmă fu atît de puternic că o propulsă afară din rapsodia vrăjită a visului, drept în lumea reală. Zăcea disperată pe patul incomod din hotel, scăldată în propria transpiraţie, tremurînd încă de pe urma violenţei descătuşării imaginare. Şi se întristă pentru că era singură, iar iubitul ei dispăruse odată cu visul.

De la divorţul de Jeffrey, Phoebe îşi tot repetase că abstinenţa nu era ceva chiar atît de cumplit, dar acum esenţa feminităţii ei îi spunea ceva cu totul diferit. Era încă tînără, plesnea de sănătate şi îşi dorea satisfacţia sentimentală şi fizică a intimităţii totale cu un bărbat.

Toate bune şi frumoase, îşi zise ea tresărind cînd arsurile îşi făcură cunoscută prezenţa. Era pregătită pentru o relaţie nouă, era gata să aibă din nou încredere într-un bărbat, să-l lase să-i atingă inima şi trupul. Acum nu-i mai rămînea altceva de făcut decît să găsească unul care să se conformeze standardelor ei, mult mai stricte acum decît pe vremea cînd îl întîlnise şi se îndrăgostise de Jeffrey.

Nu-i va fi uşor să o ia de la început, dar era ferm hotărîtă să încerce. Poate lucrul cel mai bun era să plece din Seattle, locul avea prea multe amintiri şi să-şi găsească de lucru în San Francisco, sau New York, sau undeva în

Europa. În Londra sau Paris, spre exemplu, sau în oraşe mai mici cum ar fi Florenţa sau Lyon. Cu timpul, dacă nu se va strecura înapoi în cochilia ei, speriată de o nouă suferinţă şi dacă va fi foarte, foarte norocoasă, s-ar putea să întîlnească un bărbat formidabil.

Simţindu-se ceva mai bine acum că luase o hotărîre importantă, Phoebe ridică ceasul de pe noptieră şi se uită la cadranul mînjit de nisip.

– La naiba, murmură ea. Aiureala aia de bal mascat urma să înceapă mult prea curînd.

Phoebe se îmbrăcă cu grijă în rochia ieftină, decoltată, cu pretenţii de eleganţă, îşi pieptănă părul şi se machie uşor. Durerea de cap începu să pulseze sub tîmpla dreaptă, dar nu se opri să dea pe gît o aspirină. Nu voia să întîrzie. Nu că s-ar fi temut că va pierde cursa spre continent – dacă n-ar fi fost cei de la agenţia de proprietăţi imobiliare, Phoebe ar fi preferat să rămînă aici pentru totdeauna, legănîndu-se de liane, îmbrăcată în frunze de smochin şi trăind cu nuci de cocos. Nu, voia doar ca seara să se termine, să se întoarcă în camera ei şi să asculte acordurile slabe ale clavecinului.

Intrînd singură în ascensor simţi cum durerea de cap ia amploare. Apăsă pe butonul pentru subsol. Un loc cam ciudat pentru un bal, îşi zise ea deschizîndu-şi poşeta şi scotocind după tubul mic de aspirine zărit cu cîteva săptămîni în urmă.

– Fir-ar să fie, spuse ea, scormonind cu încăpăţînare prin adîncurile misterioase ale poşetei în timp ce cuşca de metal aluneca pe cablurile ruginite fără îndoială, oprindu-se cu un zăngănit. Nici urmă de drogul minune, iar Phoebe îşi dădu seama că nu va supravieţui serii fără anestezic. Imediat ce ieşi din ascensor, atenţia fiindu-i îndreptată asupra poşetei, se hotărî să rişte drumul înapoi spre camera ei

cu intenţia de a lua două tablete din sticluţa pusă în trusa cu cosmetice.

Se întoarse sperînd să poată intra înainte ca uşile să se închidă.

Dădu cu nasul de un zid de piatră.

O clipă Phoebe rămase nemişcată, uluită, holbîndu-se prosteşte. Ascensorul dispăruse, cu tot cu cabina metalică, grilaj şi cabluri ruginite, în plus se schimbase şi lumina trecînd de la sclipiri fluorescente la pîlpîiri slabe, tremurătoare. Nu mai auzea rîsetele şi discuţiile venind din sala de bal.

Phoebe trase adînc aer în piept şi închise ochii. Durerea de cap o făcea să-şi imagineze lucruri, se linişti ea. Poate făcuse insolaţie. Sau, căutînd prin poşetă după aspirină, coborîse probabil la un alt etaj.

Ridică pleoapele şi constată descurajată că ascensorul nu apăruse. Se scurse un timp destul de lung pînă să realizeze că n-o mai durea capul, dar ţinînd seama de circumstanţe nu ştia dacă era bine sau rău.

Rămase pe loc, aşteptînd, dar peretele unde ar fi trebuit să fie ascensorul nu era decît – nu era decît peretele unde ar fi trebuit să fie ascensorul. Şi unde acum nu mai era.

Phoebe se hotărî să caute o altă cale de ieşire de la subsol cînd, de undeva de-a lungul coridorului, auzi un fluierat, masculin fără nici un dubiu, şi cu totul lispit de griji. Mîji ochii încercînd să vadă prin întuneric.

– Hei? strigă ea. Cine-i acolo?

Iar atunci bărbatul apăru de după un colţ ducînd într-o mînă un fel de lampă demodată din alamă, iar ceva izbi puternic în inima lui Phoebe, precum un gong lovit de un ciocan. O clipă nu mai fu în stare să respire, nici vorbă să spună ceva, şi rămase pe loc tremurînd din cauza şocului.

Bărbatul era înalt cu păr negru purtat lung şi prins la ceafă cu o panglică sau un şnur. Nişte pantaloni cafenii dintr-un material moale, semănînd cu pielea tăbăcită se lipeau strîns de coapsele lui muşchiuloase, iar cizmele negre, în stilul cavalerilor de pe vremuri îi ajungeau pînă la genunchi. Purta o cămaşă largă, probabil din pînză, iar la centură avea un pumnal vîrît într-o teacă. Phoebe îşi găsi în sfîrşit vocea.

– Ia te uită! exclamă ea un pic cam prea veselă, ai un costum mult mai grozav ca al meu.

El ridică o sprînceană, iar colţul buzelor zvîcni uşor, deşi Phoebe nu avea cum să-şi dea seama dacă era amuzament, enervare sau ceva cu totul diferit.

– Cine eşti? întrebă el, ochii lui măsurînd-o din cap pînă în picioare cu o privire arogantă, revenind apoi la faţa ei.

Phoebe îşi simţea obrajii în flăcări şi spera din tot sufletul ca în lumina slabă a lămpii el să nu-şi dea seama de stinghereala ei.

– Mă numesc Phoebe Turlow, spuse ea. Şi m-am rătăcit. Am şi întîrziat. Vrei să-mi arăţi cum să ies de aici?

El îi ignoră cererea aplecîndu-se uşor şi cercetînd-o minuţios de parcă ar fi fost un fel de curiozitate. Cînd întinse mîna şi îi atinse părul, Phoebe uită să mai respire deşi nu din cauza a ceva logic, cum ar fi fost frica. Fu străbătută, spre veşnica ei ruşine, de aceeaşi fierbinţeală erotică şi dulce, care o făcuse să geamă în somn.

– Te-ai rănit la cap? întrebă el. Sau te-a chinuit febra? Sau ai dus-o greu şi a trebuit să-ţi vinzi părul unui peruchier?

– *Peruchier*? Phoebe făcu un pas în spate. Tipu' era evident un excentric sau poate chiar un pic dement. Bănuia că nu era nimic rău în dorinţa lui de a se costuma ca pirat, dar să fie lăsat să hoinărească abrambura prin hotel cu o

lampă de petrol şi înarmat cu un cuţit era o lipsă totală de responsabilitate. Cineva trebuia să stea serios de vorbă cu cel care se presupunea că-l supraveghea. Îmi place părul scurt, adăugă ea, mîngîindu-l jenată, conştientă din păcate că vocea îi suna isteric, fără însă să fie capabilă să şi-o stăpînească. Am o structură osoasă bună, iar tunsoarea asta o pune în evidenţă.

– Vorbeşte limpede, fato, porunci frumosul maniac. Cine eşti şi ce cauţi în casa mea în mijlocul nopţii?

Ai grijă, îşi zise Phoebe mergînd cu spatele de-a lungul peretelui care înghiţise ascensorul. Îşi adună curajul acordîndu-i un zîmbet tremurător şi, spera ea, liniştitor.

– Ţi-ai luat medicamentele astăzi? pară ea.

– Mii de draci, bombăni piratul. O nebună.

Phoebe nu era atît de proastă încît să-i atragă atenţia asupra situaţiei caraghioase în care un bărbat în toată firea îmbrăcat ca pirat o numea pe *ea* nebună. În clipa aceea nu-şi dorea altceva decît să scape înainte ca el să se hotărască s-o taie bucăţi sau s-o închidă undeva, sau indiferent ce le plăcea să facă cu victimele lor cei suferind de mania jocului de-a piratul.

Se răsuci pe călcîie şi o luă la fugă prin beznă întrebîndu-se ce mama dracului se întîmplase cu luminile ca să nu mai vorbim de ascensor, sala de bal şi oamenii care încercaseră să-i vîndă un apartament. S-ar fi bucurat enorm să-i vadă chiar dacă asta ar fi însemnat să asiste la o nouă şedinţă publicitară.

Soarta e însă uneori potrivnică. Phoebe se împiedică de poalele rochiei şi plonjă cu capul înainte pe podeaua de piatră a coridorului. Căzătura o ameţi, dar cînd un braţ puternic o cuprinse de talie şi o ridică, se luptă ca o leoaică, zgîriind şi dînd din picioare, iar cînd găsi un loc potrivit în care să-şi înfigă dinţii, muşcă.

Piratul înjură sălbatic, dar nu slăbi strînsoarea. O purtă cu uşurinţă prin labirintul de sub hotel şi apoi în sus pe nişte trepte mărginite de o parte şi de alta de torţe fixate în perete. Phoebe încetă să se mai zbată economisindu-şi forţele ca să ţipe după ajutor imediat ce holul ar fi fost aproape.

La capătul scărilor aştepta un alt bărbat, îmbrăcat după moda secolului al optsprezecelea în pantaloni strîmţi, cămaşă cu mîneci largi şi un fel de vestă verzuie.

Asta mai lipsea, îşi zise Phoebe, avînd impresia că delirul ei ia proporţii catastrofice. Piratul are un prieten cu aceleaşi preferinţe.

– Pe toţi zeii, Duncan, gemu camaradul de arme, ce dracu' faci?

Nu avea nici un sens să strige după ajutor, reflectă Phoebe prozaic. Apoi, cînd numele îşi croi drum spre creierul ei, făcu ochii mari, şi întoarse capul zgîindu-se la faţa dură, nemiloasă, a bărbatului care o ducea în braţe cu tot atîta uşurinţă de parcă n-ar fi cîntărit mai mult decît un ceas de buzunar.

– Am auzit bine că ţi-a spus Duncan?

– Da, replică el trecînd pe lîngă prietenul său care arăta sănătos la minte, în ciuda veşmintelor bizare, şi foarte îngrijorat.

– De ce?

– Probabil pentru că e numele meu. O aruncă pe un scăunel, rochia de muselină formînd un clopot în jurul ei, iar Phoebe, fată isteaţă, găsi o altă teorie. Era o parte a hotelului pe care nu o mai văzuse pînă acum, rezervată probabil pentru plăcerile perverse şi decadente ale celor bogaţi. Să zică mersi că tema serii erau piraţii şi nu nopţile arabe – altfel i s-ar fi dat un văl, nădragi de harem şi i s-ar fi poruncit să danseze pentru plăcerea sultanului.

Phoebe îşi împreună mîinile în poală, şi zîmbi cuceritor mai întîi spre unul dintre bărbaţi, apoi spre celălalt.

– Sînteţi nişte tipi mişto, dar pe undeva s-a făcut o încurcătură. E clar că mă confundaţi cu atracţia serii, dar adevărul e că locuiesc şi eu la hotel. Sînt aici ca să mă uit la nişte apartamente – nu că mi-aş putea permite să cumpăr unul – voi sînteţi probabil seria de lux.

– E smintită, biata creatură? spuse Alex roşu la faţă. Pentru numele lui Dumnezeu, Duncan, dacă ai ţinut femeia asta ascunsă undeva, ca pe o pasăre în colivie...

Bărbatul răspunzînd la apelativul de Duncan păli pe sub pielea bronzată. Phoebe simţi o mare uşurare că tipu' nu era totuşi vreun ţicnit, ci doar un director executiv stresat de muncă, din California sau dintr-un alt stat însorit, cu vederi progresiste, bucurîndu-se de o vacanţă fără precedent, departe de lumea dezlănţuită.

– Iar dacă ai fi oricine altcineva, Alex, se răsti el, te-aş provoca la duel pentru că mi-ai insultat onoarea.

Phoebe dădu să se ridice cu intenţia de a se face nevăzută, dar Duncan întinse o mînă şi o opri fără măcar să se uite în direcţia ei. Alex dădu drumul unui oftat lung.

– Cine e fata asta, şi de unde ai luat-o?

– Am găsit-o pitită în pivniţă, replică Duncan şi cu toate că vocea îi era calmă era clar că fierbea de mînie.

– Nu sînt fată, răsti Phoebe cu o admirabilă stăpînire de sine. Sînt femeie. Se opri, făcînd un mare efort ca să dea dovadă de diplomaţie. Vă pricepeţi de minune la chestia asta, spuse ea. Sînt convinsă că îmbrăcatul în costume de epocă şi jucatul de-a vorbitul în dodii e foarte relaxant pentru genul de directori executivi cu slujbe stresante. Dar, refuz categoric să mă las atrasă în această mascaradă, iar dacă nu mă lăsaţi să plec din cameră, chiar acum, o să ţip pînă o să zornăie candelabrul. Iar după sosirea poliţiei o să am grijă ca amîndoi să fiţi arestaţi.

Amîndoi bărbaţii întoarseră capetele holbîndu-se la ea, Alex uluit, Duncan enervat şi bănuitor.

– Eşti şi vei rămîne prizonieră, declară el sec, pînă identitatea şi motivele prezenţei tale aici vor fi scoase la lumină. Phoebe surprinse flacăra din ochii lui şi ştiu, în ciuda dovezilor de netăgăduit, că bărbatul din faţa ei nu era dus cu sorcova. Emana o vitalitate care nu se datora doar forţei fizice, ci şi unui intelect formidabil, mai ascuţit decît tăişul pumnalului purtat neglijent la centură. Între timp ţi se va da o odaie, mîncare şi o îmbrăcăminte mai potrivită.

Phoebe o zbughi spre uşile duble din celălalt capăt al încăperii, înalte de cel puţin trei metri, cu încrustaţii aurite, dar de data asta n-o urmări nimeni.

– Ajutor! urlă ea năpustindu-se într-un salon cu podeaua de marmură şi tablouri superbe pe pereţi. Ajut... – strigătul îi îngheţă în gît cînd se opri la capătul scărilor mari, în formă de spirală – aceleaşi cu cele care împodobeau holul hotelului *Eden*, şi se răsuci încet, uitîndu-se în jur cu ochii mari, o nouă revelaţie făcîndu-şi loc în creierul ei. Dumnezeule! şopti ea cu o voce răguşită. Cumva, fără nici o explicaţie logică, acesta *era* holul hotelului, dar într-o încarnare mai timpurie şi încă plină de glorie.

Scoţînd un icnet de protest şi confuzie totală, Phoebe Turlow leşină pentru prima oară în viaţa ei.

Cînd îşi reveni, dezorientată şi ameţită, era purtată pe scări a la Scarlet O'Hara, iar braţele care o sprijineau îi aparţineau lui Duncan Rourke. Piratul îşi continuă drumul prin coridorul întunecat, refuzînd să se uite la Phoebe, deşi trebuie să fi simţit privirea ei îndreptată asupra lui. Muşchii lungi ai gîtului îi erau încordaţi, şi avea dinţii încleştaţi.

– Te rog, pune-mă jos, spuse ea cu glas strident. Toate teoriile ei despre dispariţia ascensorului şi oameni de afaceri în costume aurite erau numai bune de aruncat la gunoi;

tristul şi înspăimîntătorul adevăr era că Phoebe habar nu avea ce se întîmpla cu ea. Totuşi, stînd în picioare era probabil mai uşor să fii curajos.

– Cea mai mică dorinţă a ta, doamnă, îmi e crez şi poruncă, replică Rourke şi; păşind peste pragul unei încăperi, o aruncă cu totul necavaleresc pe un pat cu perne. Ar fi mai înţelept din partea ta să-ţi aminteşti ce înseamnă bunacuviinţă, adăugă el. Altfel îţi promit că voi lua măsuri drastice.

Phoebe urmări tremurînd cum stăpînul casei, fie el pirat, patriot, halucinaţie sau fantomă se întoarse şi ieşi din cameră. Auzi o cheie răsucindu-se în broască şi dădu să se tîrască afară din pat, dar mîinile puternice şi cafenii ale unei băştinaşe îi atinseră umerii. Pînă în clipa aceea, Phoebe se crezuse singură.

– Poftim, copilă, spuse colega ei de cameră cu o voce melodioasă, liniştitoare. Bea ceaiul ăsta pregătit de Bătrînă şi dormi. Bănuiesc c-ai făcut o cale lungă să ne găseşti, şi trebuie să fii obosită.

Phoebe se ridică în capul oaselor şi luă cu amîndouă mîinile cupa cu licoarea fierbinte. Atitudinea de mamă grijulie a femeii şi cuvintele ei blînde o mai calmară.

– Mi se întîmplă ceva ciudat, îi mărturisi ea. Cred că am făcut o depresie nervoasă. Ceaiul avea gust de miere şi plante dulci, şi probabil conţinea cine ştie ce drog, dar Phoebe îl bău oricum.

Bătrîna surîse, întinse mîna şi îi netezi părul ciufulit.

– Nu, copilă, nu eşti bolnavă, spuse ea. S-a urzit o magie bună, nu te frămînta. Bătrîna te aşteaptă, vai, de atîta timp. Ea a pregătit totul. Termini ceaiul şi dormi. Mîine, la fel ca întotdeauna, soarele va străluci încălzindu-ţi inima.

Phoebe depăşise stadiul în care mai încerca să priceapă ceva; o păţise ca Alice, trecuse prin oglindă şi se trezise

într-o altă lume. Puse ceaşca jos, regretînd că era goală, şi se întinse înapoi pe perne.

– Ce vrea să însemne că m-ai aşteptat de mult?

– Bătrîna vede lucruri, atîta tot. Le vede în fum şi în ceaţa care se ridică de pe ape dansînd sub lună.

– Mda, comentă Phoebe cu un fel de năuceală filozofică şi multă resemnare, acum m-am lămurit. Oftă, o pătură moale, uşoară, lăsîndu-se peste ea parcă cu încetinitorul. Cuvintele îi erau copilăreşti, o ştia, dar îi ieşiră pe gură înainte să apuce să le dea un lustru mai elevat. Noapte bună, Bătrînă. Probabil n-o să te mai văd din nou pentru că atunci cînd o să mă trezesc voi fi acolo unde îmi e locul, iar toate astea nu vor fi decît un vis.

Paznicul benevol îşi clătină capul.

– Locul celălalt e un vis, copilă, nu ăsta. Locul tău e acum aici, cu mine şi stăpînul Duncan. Te-ai pierdut, dar acum ai fost găsită.

– Bun, o aprobă Phoebe clipind des, apoi închise ochii. Auzi din nou muzica, interpretată cu aceeaşi delicateţe şi armonie dintotdeauna, vibrînd însă acum de pasiune şi o furie reţinută în locul tristeţii vechi, plină de durere. Nu deschise ochii ca nu cumva visul să se termine înainte să fie gata să-i dea drumul. Cîntă Duncan – nu-i aşa?

– Da, spuse Bătrîna cu tandreţe. Îţi vorbeşte. Tu asculţi şi încerci să înţelegi.

Phoebe zîmbi, se întoarse pe o parte şi se ghemui în pat. Subconştientul, reflectă ea chiar înainte de a fi cuprinsă de somn, e un lucru minunat, plin de magie şi mister.

*
* *

Duncan cîntă pînă îşi purifică sufletul prin muzică, fără să se uite la notele compoziţiilor alese pentru că ştia o

mulţime de melodii, şi le putea interpreta lăsîndu-şi gîndurile să hoinărească. Noaptea asta, ca multe altele dinaintea ei îşi avea muzica ei proprie, complicată, originală, nemaiauzită încă. Odată eliberat de starea de neastîmpăr, de senzaţia de căutare care îl chinuise toată viaţa, acoperi clapele uzate ale clavecinului şi ieşi cu paşi mari din sufragerie.

Casa mare era tăcută, liniştită, vibra însă şi acum de prezenţa ei – spioana nebună sau îndemînatică, aceea care îşi zicea Phoebe Turlow. Cu părul ăla ciopîrţit arăta ca un fecior, şi-ar fi verificat să fie sigur dacă n-ar fi observat umflătura ispititoare de deasupra decolteului.

Zîmbi uşor. Adevărul e că tot fusese tentat să verifice, să desfacă măcar panglicile corsajului.

Avea nevoie de o femeie, şi de o cantitate considerabilă de rom de contrabandă. Sau mai bine, de o ceartă stimulatoare.

Aşteptarea asta lungă îl înnebunea pe Duncan, îl enerva pe Alex şi pe toţi ceilalţi. Erau luptători, rareori pierdeau vremea degeaba; erau bărbaţi care navigau pe ape, iar statul pe loc pînă la sosirea unui mesaj era o tortură de neîndurat.

Ca să nu urce sus, să-şi trezească oaspetele cu cîteva zgîlţîituri şi să o supună unui interogatoriu fără milă – Bătrîna l-ar fi deocheat cu siguranţă – Duncan aprinse o lampă şi se întoarse în pivniţa cu labirintul ei de coridoare, revenind la locul unde dăduse peste intrusă.

Căutînd pe podeaua de piatră găsi un fel de pungă din piele de o formă ciudată. Puţin mai departe, acolo unde Phoebe căzuse, privirea îi fu atrasă de un mic obiect metalic. Era o brăţară cum nu mai văzuse niciodată, avînd fixat în ea un ceas mic.

Duncan se încruntă, reflectînd la drăcovenia isteaţă şi la proprietara ei ciudată, dar ce e drept, delicioasă. În partea sacrosantă a minţii lui se întrebă dacă domnişoara Turlow

era acea „ea" a cărei sosire iminentă fusese prezisă de Bătrînă în noaptea furtunii, ca şi în alte ocazii, apoi alungă imediat ideea, considerînd-o mult prea bizară. Phoebe cu părul ei ciopîrţit, gura în formă de inimă şi acea „bună structură osoasă" nu era o creatură mistică venită dintr-o altă lume. Probabil nu era decît o spioană a britanicilor, venită să caute dovezi concludente împotriva lui Duncan Rourke, şi a celor două duzini de luptători pricepuţi care îl urmau peste tot.

Ştiuse, bineînţeles, că englezii vor găsi pînă la urmă insula, oricît de bine ar fi fost ascunsă printre alte sute de insule nepopulate, înconjurată de stînci şi recifuri atît de periculoase, că numai un căpitan expert se putea strecura printre ele. Van Ruben, olandezul care descoperise Insula Paradisului şi construise casa cu tunelurile ei subterane ducînd spre ocean, nu fusese un ins cu prea mare drag de societate. Conform legendei, nu-şi dorise altceva decît să trăiască în rafinament şi pace, să cultive indigo, să-l transporte şi să-l vîndă de unul singur. După ce casa fusese terminată, iar majoritatea lucrătorilor se întorseseră în Europa, Van Ruben trăise mai departe într-o izolare fericită alături de o soţie bogată, o amantă băştinaşă şi copiii de la amîndouă. Odată cu trecerea timpului, în afara membrilor echipajelor celor două corăbii mici ale plantatorului, nimeni nu-şi mai aminti de insulă, darămite să vină pînă aici.

Descoperirea ei fusese inevitabilă, fireşte, englezii erau exploratori îndrăzneţi şi nişte navigatori extrem de pricepuţi. Duncan sperase să dureze mai mult, dar sosirea lui Phoebe Turlow era un indiciu clar că pentru restul lumii Paradisul nu mai reprezenta un secret.

Se încruntă ducînd brăţara şi punga neobişnuită într-o mînă şi lampa în cealaltă, revenind la trepte. Mai exista şi o altă posibilitate, una chiar mai puţin plăcută decît o invazie

britanică. Phoebe s-ar putea totuşi să nu fie spioană, ci partener al unui alt duşman de moarte, piratul Jacques Mornault.

Mornault ştia unde se află insula, deşi de doi ani se ţinuse departe de ea după ce fusese înfrînt ruşinos de tunurile bine amplasate, ascunse în vegetaţia luxuriantă de pe colina care dădea spre portul principal. Să trimită o femeie care să studieze regiunea în vederea unui viitor atac era ceva de aşteptat din partea unuia ca Jacques; franţuzul era mai ticălos ca diavolul şi pe deasupra viclean ca un şarpe. A desconsidera un astfel de bărbat era o greşeală prostească şi o mare neglijenţă.

Duncan ajunse sus, stinse lampa, o puse jos şi porni fără să şovăie prin casa cufundată în întuneric. Pe Sfînta Fecioară, mîine dimineaţă va scoate de la femeia aceea întreg adevărul, iar dacă se va dovedi că era ţiitoarea lui Mornault, înainte să o trimită înapoi la iubitul ei, va avea mare grijă să o seducă.

Se întîlni cu Bătrîna pe treptele scării, iar privirea ei înţeleaptă, umbrită de noapte, căzu imediat pe podoaba şi punga din piele găsite în pivniţă.

– Doarme, spuse vrăjitoarea îndrăgită. N-o vei deranja.

– Sînt stăpînul casei, îi atrase atenţia Duncan vorbind cu blîndeţe. Învăţase cu mult timp în urmă că un conducător înţelept nu renunţă niciodată la autoritate, nici măcar cînd era vorba de treburile cele mai neînsemnate – şi-ar fi adus haosul pe cap. Dacă am poftă să trezesc drăguţa noastră vizitatoare, o voi face, cu sau fără permisiunea ta.

Bătrîna surîse, dar de data asta, fără nici o urmă de amabilitate.

– Uită-te în sacul ei. Vei vedea că poartă lucruri care ne sînt necunoscute.

Duncan fu străbătut de un fior, dar îşi încleştă falca.

– Sînt ferm hotărît să examinez lucrurile domnişoarei Turlow, spuse el. Dacă nu e o spioană britanică voi găsi cu siguranţă panglici şi bijuterii ieftine primite de la iubitul ei Mornault.

– Mergi prea departe, spuse Bătrîna, nu fără înţelegere. Phoebe a fost trimisă aici ca să-ţi ofere bucurie, să-ţi facă copii, să te înveţe şi să înveţe de la tine. Fără ea nu vei fi bărbatul destinat de zei, iar ca să ajungă să se cunoască are şi ea nevoie de tine.

Duncan oftă. Nu mai întîlnise pe nimeni care să vorbească cu eleganţa întortocheată a Bătrînei. De cele mai multe ori se exprima cu o claritate surprinzătoare, deşi existau momente cînd abia dacă reuşea să dea formă unei propoziţii. O bănuia de interpretarea mai multor roluri, alegîndu-l pe cel care îi convenea în funcţie de situaţie, şi era absolut convins că mintea ei, în multe privinţe, era mai ascuţită ca a lui.

– Gata cu ghicitorile, spuse el, dîndu-şi seama cam cum trebuia să se simtă Alex cînd îşi executa acrobaţiile verbale. Domnişoara Turlow e prizonieră, dar cîtă vreme se va purta frumos va fi tratată cu tot respectul. Dimineaţă însă am de gînd să o iau la întrebări şi n-o voi lăsa în pace pînă nu-mi va spune tot ce vreau să ştiu.

– Ai grijă, îl preveni Bătrîna, trecînd pe lîngă el ca o boare de vînt. Eşti prea sigur de răspunsuri, iar întrebările nici n-au fost încă puse. Un bărbat convins deja e surd şi orb la orice dovadă care i-ar arăta că se înşeală.

Iar cu asta plecă mai departe, făcîndu-se nevăzută în întuneric precum o fantomă.

Duncan îşi continuă drumul pînă la al doilea cat al casei oprindu-se în dreptul uşii închise a lui Phoebe, ţinîndu-i lucrurile în mînă. Şi-o închipui zvîrcolindu-se goală şi dornică în patul lui Mornault, iar imaginea îl înfurie atît de tare

că bombăni o înjurătură şi porni cu paşi mari, apăsaţi, spre odaia lui. Ajuns aici, îndată ce razele argintii ale lunii se revărsară prin ferestrele mari, surori gemene ale celor de jos din sufrageria lungă, Duncan deschise capsa sacului lui Phoebe şi îi goli conţinutul pe masa din lemn lustruit unde obişnuia să citească.

Ceea ce găsi îl puse serios pe gînduri. Un obiect tubular ieşit pe jumătate din hîrtia albă în care era învelit, de unul din capete atîrnînd o aţă. O oglindă mică. O carte, legată în hîrtie ceva mai groasă decît paginile în loc de pînza sau pielea folosite de cele mai multe ori. Scrută prima pagină în care se descria o crimă macabră în termeni la fel de ciudaţi ca limbajul lui Phoebe. Un portofel din piele umplut cu tablouri, pătrate mici făcute dintr-o substanţă tare, lucioasă, cum nu mai văzuse niciodată, şi bancnote.

Nedumerit, Duncan frecă un chibrit şi aprinse cele două lumînări de pe masă, ducînd în dreptul luminii una din hîrtiile verzi. Expresia STATELE UNITE ALE AMERICII îi sări imediat în ochi, făcîndu-i inima să vibreze de o bucurie cum nu mai trăise niciodată. În interiorul unui oval, pus pe ceea ce părea un lan de grîu, se afla un bărbat urît cu barbă, expresia feţei fiind foarte sobră. Sub pictură era scris mărunt „Lincoln", şi cu toate că Duncan se uită bine după vreo dată, nu găsi nici una.

Puse hîrtia jos, alături de celelalte, stinse lumînările şi începu să se dezbrace. Contrariat şi avînd toate motivele să fie îngrijorat, Duncan Rourke se întinse zîmbind pe cearceafurile netede ale patului, savurînd patru cuvinte magnifice pentru care el şi mulţi alţii erau dispuşi să-şi dea viaţa.

Statele Unite ale Americii.

Capitolul 3

Phoebe deschise ochii ferm convinsă că fantezia Duncan Rourke se terminase, lăsînd în urma ei agitația amețitoare a realității. O văzu însă pe Bătrînă stînd în picioare lîngă patul ei – care nu era cel de la hotel – radiind triumfătoare şi gesticulînd spre şirul de ferestre de la celălalt capăt al încăperii.

– Priveşte, spuse ea. Soarele te-a aşteptat să te uiți la el.

Phoebe îşi acoperi fața cu mîinile şi gemu.

– Nu-i adevărat, spuse ea. Iar am vedenii.

Bătrîna rîse, iar sunetul era plăcut, rafinat şi răsunător precum muzica unui instrument fin la care se cînta cu o dibăcie extraordinară.

– Nu, domniță, asta făceai înainte, în lumea cealaltă. Aşa cum ți-am spus şi noaptea trecută, tot ce vezi în jurul tău e real.

Deşi Phoebe era mai tentată ca oricînd să facă o criză de isterie, se sili să se concentreze, să se controleze, să-şi păstreze echilibrul interior.

– Mă numesc Phoebe Turlow, recită ea pe un ton hotărît dar calm, vorbindu-şi ei înşişi. Locuiesc în Seattle, Washington. M-am născut în 1969 şi am o diplomă în literatură engleză. Am fost căsătorită...

– Da, da, o întrerupse Bătrîna cu indulgență, îndemnînd-o cu cotul să se ridice şi punîndu-i în poală o tavă cu

micul dejun. Gata cu lumea aia. Poftim. Ai nevoie să prinzi puteri ca să înfrunți pe cineva ca stăpînul Duncan.

Situația stranie nu-i reteză pofta de mîncare. Întinse mîna după o felie de pîine prăjită, groasă, acoperită de unt şi luă o muşcătură.

– Nu-mi prea vine să cred că mi-am imaginat oraşul Seattle, spuse ea, cugetînd cu voce tare, dar fără să i se adreseze Bătrînei, continuînd să mestece. O privi încruntată. Pun pariu că eşti un arhetip al subconştientului. Da – totul e foarte a la Jung. Eşti un fel de imagine a mamei, grijulie şi severă.

Bătrîna înalță spre tavan ochii ei de un maroniu luminos.

– Ce vorbe ciudate, o mustră ea, dar cu afecțiune. Apoi oftă şi se aşează pe un scaun aproape de pat. Ai mare grijă ce spui dincolo de această cameră, Phoebe. Cuvintele misterioase pe care le foloseşti i-ar putea face pe unii să te considere vrăjitoare. Iar cei de pe aici nu se dau în vînt după magie.

Copleşită şi flămîndă, Phoebe îşi înghiți argumentele odată cu ceaiul tare şi nu mai spuse nimic. După care mîncă un ou şi cîteva mere la cuptor cu aromă de scorțişoară şi nucşoară. Apoi, ceva mai întremată, Phoebe îşi reiteră teoria inițială.

– Bătrînă, pînă şi numele tău vine dintr-o carte de poveşti. Simbolizezi înțelepciunea, aşa cred, compasiunea şi...

– Phoebe, sînt din carne şi oase, la fel ca tine, replică arhetipul. Sînt doar eu însămi, nimic mai mult...

Phoebe îşi clătină capul, întărindu-şi spusele cu mişcări frînte ale furculiței.

– Nu, începu ea. Eşti o proiecție remarcabil de minuțioasă a minții mele, care e evident plecată în delegație. Dacă ai fi adevărată ai avea un nume.

– Am un nume, veni repede răspunsul. Mi se spune „Bătrîna" pentru c-am trăit atît de mult. Numele meu adevărat e un mare secret – rostit cu voce tare ar provoca o vrajă puternică.

Phoebe renunță deocamdată, şi abia ce puse tava jos ca să se scoale din pat şi să caute baia cînd auzi o bătaie rapidă în uşă. Înainte să fi apucat să spună „intră" sau „stai acolo", Duncan trecu pragul, arătînd la lumina zilei chiar mai autentic decît în strălucirea lumînărilor şi a lămpilor cu petrol.

Cămaşa desfăcută la gît şi începutul de barbă îi dădeau o notă aparte şarmului său pirateresc, iar Phoebe cumpăni în gînd rolul pe care îl juca în mitologia ei personală. La fel ca Bătrîna, era cu siguranță o iluzie, semnificînd o fațetă a psihicului ei.

Oricît ar fi fost de jenant se văzu silită să ajungă la concluzia că Duncan reprezenta dorințele neîmplinite ale libidoului ei. Freud s-ar fi delectat pe cinste cu chestiile astea, dar expunerea verbală a speculațiilor ei psihologice ordonate, deşi teribil de alarmante, era cu totul altceva. Încă o dovadă de netăgăduit că sănătatea ei mintală era încă intactă.

Instinctul îi spunea că Bătrîna era o femeie în carne şi oase şi la fel era şi acest Duncan Rourke. Stătea la capătul patului ei cu un aer arogant, de stăpîn şi, în ciuda faptului că se străduia să o ascundă, părea la fel de dezorientat ca Phoebe. Scosese din buzunarul pantalonilor un obiect mic şi-l aruncă în poala ei.

Ceasul.

– O aplicare inteligentă a unui vechi principiu, spuse el cumva în ciudă de parcă aprecierea unei chestii moderne l-ar fi obligat să o admire pe Phoebe pentru inventarea ei.

Recunoscătoare acestei dovezi mici că nu-şi inventase viața anterioară de la sfîrşitul secolului douăzeci, Phoebe îşi puse ceasul la încheietura mîinii şi verifică ora – nu c-ar fi contat. Problema era anul.

– Mulțumesc, spuse ea. Cît pe ce să cred că mi-am pierdut mințile. Apropo, în ce an sîntem?

Duncan ridică o sprînceană neagră dînd astfel de înțeles că nu renunțase încă la posibilitatea alienării mintale. Bătrîna, al cărei nume adevărat nu putea fi pronunțat fără pericolul declanşării unei catastrofe nucleare, stătea prin apropiere fără să vorbească, protectoare, zburlindu-se cu o demnitate plină de superioritate.

– În 1780, fireşte, răspunse stăpînul casei. Apoi, după o tăcere lungă şi prevestitoare de rele întrebă indignat. Cine eşti?

Phoebe, căreia încă îi mai vîjîia capul după aflarea veştii că două sute de ani se prăbuşiseră brusc din calendarul celest, îşi aminti de avertismentul Bătrînei despre atitudinea secolului al optsprezecelea față de vrăjitoare, şi se gîndi foarte atent înainte să răspundă.

– Mă numesc Phoebe Turlow, spuse ea. Cred că ți-am oferit deja această informație. De fapt, mă gîndesc să-l schimb, aşa de plictiseală. Ce părere ai, arăt mai mult ca o Elizabeth sau o Helen?

În obrazul lui Duncan zvîcni un muşchi, dar fu readus urgent la starea de repaus – prin forța voinței, fără nici o îndoială.

– Adevărul, doamnă, se răsti el. M-am săturat de aiurelile tale.

– Ăsta e adevărul, stărui Phoebe, trecîndu-şi picioarele peste marginea patului şi ridicîndu-se. Nu era bolnavă, nu fizic în orice caz, şi să stea de vorbă cu Duncan în timp ce zăcea la orizontală era o perspectivă alarmantă, deşi nu

tocmai neplăcută. În plus îi acorda bărbatului un avantaj psihologic asupra ei. Ştiu că te întrebi cum am ajuns aici, continuă ea, încercînd în zadar să-şi netezească rochia mototolită şi căutînd să vorbească pe un ton cît mai convingător. Păi, sinceră să fiu, habar n-am.

Duncan scoase o exclamaţie sonoră, apoi spuse:

– Obiectele găsite în posesia ta, doamnă, nu sînt din cele obişnuite. Ochii lui albaştri o fulgerară cu privirea, încălzind-o în locuri în care n-ar fi trebuit să ajungă.

Îi găsise poşeta şi scotocise prin ea. Pe de o parte se simţea uşurată, iar pe de alta enervată. Nu era posibil să existe două tipuri de reacţii: să cauţi prin poşeta unei femei era un act josnic, o invazie a intimităţii. Totuşi, permisul de conducere, cărţile de credit, fotografiile din portmoneu – toate erau dovezi incontestabile, chiar dacă numai pentru Phoebe, că era ancorată încă în propria ei identitate. Nelinişştea stranie care puse acum stăpînire pe ea nu era nici pe departe o trăsătură pe care să o considere drept tipică personalităţii ei.

Trase adînc aer în piept şi îşi îndreptă umerii.

– Aş vrea să-mi dai lucrurile înapoi, te rog, spuse ea.

– În mod cu totul regretabil, ripostă Duncan imediat, deşi expresia de pe chipul lui nu indica în nici un fel c-ar fi simţit vreo remuşcare pentru ce spusese sau făcuse pînă acum, autoritatea sa fiind mai presus de orice discuţie în această cameră ca şi dincolo de zidurile ei, nu-ţi pot satisface rugămintea pînă nu-mi vei fi dat un răspuns cît mai satisfăcător.

Fascinaţia simţită de Phoebe nu era intenţionată şi nici nu părea să aibă vreo legătură cu faptul că se afla într-un alt secol, dar se chinui să-şi păstreze calmul.

– Atunci am dat-o în bară amîndoi, replică ea, pentru că tu nu crezi nici un cuvînt din ce-ţi spun. Ai hotărît deja cine

sînt, aşa că ce sens are să continuăm? Mă pui în ştreang ca pe o vrăjitoare şi cu asta basta.

El îi aruncă o căutătură cruntă, ochii sclipindu-i ca luciul neşlefuit al unor pietre preţioase, dar culoarea lor pură, de un albastru intens, semănînd cu apele verii prezenta, prin contrast, o anume blîndeţe şi nişte adîncimi tulburătoare.

– S-ar putea să fii o vrăjitoare, spuse el în cele din urmă, iar Phoebe îşi dori să-şi poată da seama dacă vorbea serios sau nu. Şi e posibil să te trimit pe ţărmul celălalt cu toate lucrurile şi bolboroselile tale ciudate, lăsînd ca soarta să-ţi fie hotărîtă de un judecător.

– N-o să te dai de gol atît de uşor, îl înfruntă Phoebe, sperînd din tot sufletul că ghicise bine şi gazda ei se lăuda doar, încercînd să o determine să mărturisească o litanie întreagă de păcate pe care i le pusese deja în cîrcă. Cu toată îngîmfarea lui nu-l credea un tip superstiţios.

Duncan îşi puse mîinile în şolduri şi îşi înclină capul într-o parte.

– „Să mă dau de gol?" repetă el tărăgănat. Pe legea mea, femeie, despre ce naiba vorbeşti?

Phoebe oftă.

– Îmi pare rău. Uită că lucrurile trebuie traduse. Ce-am vrut să spun e că nu mă vei trimite în State – în Colonii – pentru că nu vrei ca englezii să afle că eşti aici.

Duncan lăsă să-i scape un suspin lung, cumpătat şi de-a dreptul mortal. Apoi, ignorînd-o pe Bătrînă, o apucă pe Phoebe de umeri, dar fără să-i provoace durere, şi o trase prin cameră împingînd-o afară pe coridor. Înainte să apuce să dea glas vreunui protest, Duncan îşi înghionti oaspetele neinvitat peste un alt prag ajungînd într-o cameră care era clar că-i aparţinea.

O îmbrînci pînă la masă, o piesă de mobilier sculptată superb care, peste două secole, va costa probabil o avere

la o licitație de obiecte vechi şi o trînti pe un scaun la fel de frumos. Pe masă trona poşeta ei, cu tot ce conținuse, inclusiv mica rezervă de bancnote întinse acum pe suprafața lucioasă.

Duncan aranjă bancnotele în formă de evantai şi le lovi uşor cu degetul arătător.

– De unde ai hîrtiile astea? întrebă el, dar acum vocea îi trăda mai degrabă uimirea decît furia.

Uitîndu-se la lucrurile ei, apoi la Duncan, Phoebe înțelese într-o clipă de revelație cutremurătoare că imposibilul se întîmplase.

Şi i se întîmplase ei.

Cum, necum găsise o gaură în timp şi se strecurase prin ea.

– Mă tem să-ți spun, mărturisi ea frămîntîndu-se în sfîrşit pentru ceea ce urma.

Duncan se lăsă pe vine lîngă ea, uitîndu-se în sus la fața ei, apucîndu-se cu o mînă de spatele scaunului, iar cu cealaltă de marginea mesei. Prinse cu privirea un fulger nevăzut, ca un fel de paratrăznet uman şi-l trimise prin Phoebe.

– Te rog, spuse el.

Phoebe îşi muşcă buza de jos şi ridică pentru o clipă ochii spre Bătrînă, întrebînd-o în tăcere, iar gardiana ei dădu încet din cap.

– Vin din viitor, i-o trînti Phoebe vorbind repede.

– Nu înțeleg, recunoscu Duncan mîngîindu-i uşor fața cu dosul palmei, lăsînd o dîră de foc în urma ei. Cel puțin, nu spusese *nu te cred.*

– Nici eu, replică Phoebe abia abținîndu-se să nu plîngă. Îmi vedeam de treburile mele, în secolul meu, apoi ascensorul a dispărut dintr-o dată şi iată-mă aici, iar tu mă faci cînd spioana englezilor, cînd amanta unui pirat...

Duncan luă o bancnotă foşnitoare de douăzeci de dolari şi o ridică.

– Scrie aici *Statele Unite ale Americii.* Ce vrea să însemne?

– Că ați cîştigat războiul, îi spuse ea, vorbind impacientată pentru că încă mai încerca să priceapă cum se strecurase printr-o spărtură în timp şi se trezise într-un alt secol. Nu avea nici un sens să se întrebe de ce se întîmplase – era un mister pe care s-ar putea să nu-l elucideze niciodată deşi îşi va da cu siguranță toată silința să încerce. Tot ce putea face în momentul de față, atît cît îşi dădea ea seama, era să accepte situația şi să profite la maximum.

Şi să analizeze pe cît era posibil emoțiile pe care acest bărbat o făcea să le simtă.

Duncan se ridică sprinten dominînd-o cu înălțimea lui, ținînd încă în mînă bancnota de douăzeci de dolari, uitîndu-se la ea tăcut şi mirat.

– Trebuie să fie un bărbat deştept cel care a tipărit foile astea, spuse el, iar tonul melancolic al vocii provocă o durere ascuțită undeva într-un cotlon ascuns al inimii lui Phoebe. O şmecherie a englezilor, fără nici o îndoială, ca să-şi bată joc de eforturile noastre pentru dobîndirea independenței.

– Mi-ai cerut să-ți spun adevărul, îi atrase atenția Phoebe, şi aşa cum am prevăzut, crezi că mint.

– Cum mi-aş putea imagina altceva? întrebă el întîlnindu-i în sfîrşit privirea. Povestea ta e nebunească. Şi cu totul imposibilă.

– Da? rosti Phoebe gînditoare, punînd întrebarea atît ei înşişi cît şi lui Duncan. Încă mai încerca să rezolve problema, analizînd diferite teorii, minunîndu-se, făcînd presupuneri care de care mai bizare. Nu prea ştim multe despre chestiile astea nici în secolul meu, nici în al tău. Singurul

lucru pe care îl putem afirma cu siguranță e că timpul e o stare a minții, o chestiune de percepție. În loc să se prezinte sub o formă continuă, derulîndu-se minut după minut, an după an, secol după secol, eternitatea există poate ca un tot, un întreg în sine însuşi.

– Tîmpenii, spuse Duncan, dar Phoebe văzu, aşa preocupată cum era de multiplele ramificații ale situației dificile în care se afla, că-i găsea teoria interesantă.

– Problema e, murmură Phoebe trecîndu-şi vîrful degetelui arătător peste literele de pe una din cărțile ei de credit, ce fac eu acum? Mă pot întoarce, sau calea s-a închis pentru totdeauna? Vorbind, nu se uită la Duncan care făcuse un pas înapoi, ci la Bătrînă. Dacă îți ghicesc numele, întrebă melancolică în stadiul înaintat de amorțire care puse stăpînire pe ea şi îndrăznesc să-l rostesc cu voce tare, magia lui mă va face să mă întorc acasă?

Bătrîna îşi puse o mînă caldă, grea şi liniştitoare pe umărul lui Phoebe.

– Eşti deja acasă, copilă. Şi ai ajuns aici prin magie proprie. Eşti cu noi pentru că în adîncul inimii tale asta ți-ai dorit.

Duncan oftă, se apropie şi luă de pe masă mica fotografie a lui Eliott, fratele vitreg al lui Phoebe.

– Miniatura e remarcabilă, spuse el, fruntea încrețindu-i-se din cauza confuziei. Nu văd urmele lăsate de penel.

– Pentru că nu există, spuse Phoebe destul de amabilă pentru cît era de enervată şi speriată. Trăia o stare ciudată, greu de definit. E o fotografie – un fel de reflectare impregnată pe hîrtie.

Chipeşul stăpîn al casei ridică privirea, mijì ochii obosit, bănuitor, iar Phoebe spera că începe să o creadă.

– Şi cînd a fost – va fi – chestia asta inventată?

– Cred că prin secolul al nouăsprezecelea. Există multe fotografii din Războiul Civil început la 1860, şi cu toate că

procedura va fi destul de complicată, la vremea aceea chestiile de bază vor fi deja cunoscute.

Duncan păli şi un muşchi tresări din nou la marginea bărbiei.

– Ce fel de Război Civil? întrebă el calm, dar pe un ton lipsit de orice expresie.

– Nu eşti încă pregătit pentru lucrurile astea, îi spuse Phoebe. Eşti încă prea ocupat cu Revoluția. Hm, hai să zicem că Războiul dintre state n-a fost tocmai unul din momentele cele mai glorioase ale țării noastre. Apoi mai e şi Vietnamul, dar asta chiar c-o să te deprime...

– Destul, o întrerupse Duncan. Vrei să spui că națiunea noastră se va război cu ea însăşi?

Phoebe oftă dorindu-şi fireşte să nu fi pomenit de acea perioadă din istoria Americii.

– Da, spuse ea.

– Din ce motiv?

– E destul de complicat, dar cred că a fost mai mult din cauza sclaviei.

Pe Duncan părea să-l fi apucat o îngrozitoare durere de cap.

– Chiar şi acum, bombăni el, chestiunea asta îi desparte pînă şi pe cei mai înfocați patrioți.

– Dacă v-ar fi trecut prin minte să o scoateți în afara legii cînd ați întocmit declarația de independență, toți americanii – şi mai ales negrii – ar fi fost scutiți de o grămadă de suferințe. Dar nu va fi aşa: plantatorii din coloniile de sud vor susține că sclavia e necesară pentru progresul economic, şi pînă la urmă vor avea cîştig de cauză.

Bătrînă interveni cu blîndețe.

– Destul cu vorbele astea, copilă, spuse ea lăsîndu-şi uşor mîinile pe umerii încordați ai lui Phoebe. Muşchii i se relaxară cu o repeziciune amețitoare, de parcă i-ar fi fost

injectat cine ştie ce drog puternic. Vino cu mine. Dacă vrei să te vindeci pe deplin, ai nevoie de soare şi aer proaspăt.

Date fiind peripeţiile prin care trecuse, Phoebe nu protestă împotriva vindecării, pentru că nu mai era sigură de nimic. În plus, îi era un dor nebun de mare şi cer, de briza tropicală care sufla între ele. Se ridică încet, rămînînd un timp destul de îndelungat cu privirea aţintită asupra lui Duncan. Apoi, cucerită într-un mod sublim şi absolut delicios, coborî ochii şi o urmă pe Bătrînă afară din cameră.

*

* *

După plecarea femeilor, Duncan adună unul cîte unul obiectele neobişnuite ale lui Phoebe şi le înghesui înapoi în sac. Pe toate, cu excepţia hîrtiei pe care o numise *fotografie* o păstră şi privi atent trăsăturile masculine, întrebîndu-se dacă acesta era bărbatul pe care îl iubea.

Fireşte că mintea luă în considerare dovezile pe care le văzuse cu proprii ochi, le atinsese cu propriile degete. Voia să o creadă pe Phoebe, în ciuda previziunii tulburătoare a unui război între Colonii, cuvintele ei erau dovada că Armata continentală va învinge împotriva tuturor piedicilor, a privaţiunilor, trădărilor şi dezamăgirilor.

Vîrînd sacul lui Phoebe într-unul din sertarele mesei, Duncan se răsuci şi porni spre uşă cu paşi hotărîţi. În noaptea aceea el şi Alex vor călări pînă la capătul opus al insulei unde o strajă aştepta semnalul apropierii unei corăbii. Despre vasul în chestiune, botezat *India Queen*, se zvonea că era gata să se scufunde din cauza încărcăturii: butoaie întregi de praf de puşcă, lăzi pline de muschete şi plumb. Armata generalului George Washington avea mare nevoie de muniţie chiar dacă era cerşită, împrumutată sau furată.

Trebuia să-şi întocmească un plan de atac. Nava britanică va fi fără nici o îndoială bine apărată, şi se va îndrepta spre portul Boston. Acţiunea de interceptare a corabiei şi confiscare a armelor cerea o organizare perfectă, cea mai mică greşeală soldîndu-se cu un dezastru pentru Duncan şi oamenii lui. Conform informaţiilor primite, omul aflat la cîrma lui *India Queen* era un căpitan dibaci, călit în lupte, cunoscînd marea şi căile ei. Un astfel de adversar nu va fi uşor de învins.

Duncan coborî scările principale şi părăsi casa printr-o uşă laterală, fără să se uite nici în stînga, nici în dreapta, ci doar drept înainte, ca nu cumva privirea să-i fie atrasă din întîmplare spre domnişoara Turlow aflată cu siguranţă pe undeva prin apropiere. Nu voia să fie abătut de la ţinta sa – procurarea de arme pentru armata generalului Washington.

Străbătu grădina cu mirosurile ei îmbătătoare şi culorile vii chiar şi după ravagiile provocate de furtuna recentă, trecu pe lîngă statui italiene, fîntîni din marmură şi bănci dăltuite în piatră. Van Ruben, comerciantul şi plantatorul olandez venise în această insulă căutînd singurătate, dar adusese cu el frumuseţea lumii vechi, dorind să o poată savura în linişte.

Duncan se strecură printr-o gaură în gardul viu mai înalt ca el şi coborî pe o potecă abruptă, acoperită de pietriş şerpuind pînă pe plajă. Golful în care se afla corabia lui era cam la o depărtare de cam o jumătate de milă de-a lungul ţărmului, ascunsă de copaci şi vegetaţie.

O privire scurtă aruncată pe punte îl informă, spre satisfacţia sa, că membrii echipajului se pregăteau pentru o călătorie rapidă. După cîte se părea nu era singurul care aştepta semnalul; Alex, ofiţerul său secund, poruncise deja ca *Francesca* să fie gata de a porni la drum.

Văzîndu-şi căpitanul stînd pe plajă, doi dintre oameni lăsară în apă o barcă, iar unul din ei coborî pe scara de funie luînd cu el vîslele.

Duncan intră în apă fără să-i pese că-şi uda cizmele, erau din piele şi făcute să reziste. Cînd barca ajunse lîngă el sări sprinten, fără să o legene în ciuda faptului că era un bărbat înalt şi solid.

– Ţi-e drag să te uiţi la ea, nu-i aşa, căpitane? se lăudă marinarul care răspundea la numele de Kelsey, la fel de mîndru de parcă corabia ar fi fost a lui.

Sentimentul de mîndrie şi interes personal erau calităţi apreciate de Duncan. Zîmbi, măsurînd din ochi catargele groase şi velele aranjate cu grijă.

– Aşa-i, încuviinţă el cu afecţiune. Te unge pe inimă.

Ajungînd la corabie, acolo unde atîrna scara, Duncan şi Kelsey legară barca şi urcară la bord.

Pe punte îi aştepta Alex, îmbujorat şi cu sclipiri în ochi. Era încîntat, la fel ca Duncan, de posibilitatea unei misiuni, şi existau motive întemeiate să spere. După înfăţişarea lui fericită, se părea că ieşise din starea de proastă dispoziţie, aşa cum o corabie iese din furtună.

– Aştepţi semnalul în noaptea asta, spuse Alex.

Duncan dădu din cap aruncînd o privire activităţii intense din jurul lui.

– Da, şi după cum se vede îmi împărtăşeşti speranţele.

– Mda. Alex se opri, îşi drese glasul cît mai diplomat, dar nu se putu abţine să nu rînjească. Cum rămîne cu misterioasa domnişoară Turlow? se prefăcu el a scruta ţărmul, înălţîndu-şi capul ca să privească peste unul din umerii lui Duncan. Mă aşteptam să o aduci cu tine şi să o spînzuri de unul din catarge ca pe o trădătoare şi o spioană.

Aluzia nu-l bucură deloc pe Duncan; depuse un efort considerabil ca să-şi scoată din minte persoana aceea

aducătoare de necazuri. Se încruntă şi trecu pe lîngă prietenul său coborînd treptele şi îndreptîndu-se spre cabina lui. Acolo se afla masa plină de hărţi, jurnalul de bord şi instrumentele de navigaţie.

– Avem probleme mai importante de discutat, spuse el, ştiind că Alex îl urmase. E foarte posibil ca *India Queen* să aibă o escortă, mai ales datorită încărcăturii. Şi chiar dacă n-ar avea, englezii ştiu să se bată.

Alex închise uşa, iar Duncan deschise obloanele pentru lumină şi aer.

– Plănuim atacul ăsta de cîteva săptămîni, îi reaminti el. Ce altceva am mai avea de spus?

Duncan luă o hartă dintr-un dulap mic prins de perete şi o desfăşură pe masă.

– O grămadă de lucruri, îi răspunse căpitanul. Dacă prima strategie dă greş, trebuie să avem o alta la îndemînă. Apoi alta şi alta.

Alex îşi încleştă falca, apoi se relaxă. Se putea descurca cu orice armă, de la praştie la tun, mînuindu-le cu o dibăcie extraordinară, era un călăreţ priceput, un marinar capabil şi un spadasin care nu avea de ce să se ruşineze. Nu exista nici o îndoială în privinţa curajului său, iar calităţile lui de conducător erau ireproşabile. Cu toate astea, uneori era grăbit, de vină fiind natura sa nerăbdătoare, şi existaseră cazuri cînd luase decizii pripite, asumîndu-şi, după părerea lui Duncan, riscuri prosteşti.

– Englezii nu ne vor aştepta cît timp vor fi încă atît de departe de coastă, spuse Alex după cîteva clipe folosite fără îndoială ca să-şi regrupeze forţele.

– Englezii, replică Duncan încruntîndu-se dus pe gînduri, studiind hărţile, măsurînd distanţele cu ochii şi probabil mintea, ne aşteaptă întotdeauna. N-au construit cea mai mare navă de pe pămînt ca să o lase să plutească pe valuri

nesupravegheată. Ridică în sfîrşit privirea şi constată că gîtul lui Alex se făcuse roşu, probabil din cauza enervării ţinute în frîu. Ai vreo propunere, întrebă căpitanul, sau trebuie să mă descurc singur?

Lui Alex i se oferise şansa de a-şi salva demnitatea şi nu o refuză. Se aplecă peste hartă, o examină atent, apoi dădu glas unei idei...

*
* *

Semnalul apăru odată cu lăsarea întunericului peste şirul lung şi încîlcit de insule: un foc uriaş arzînd pe un ţărm îndepărtat pe care Duncan îl văzu de pe terasa camerei sale. Dacă vor pleca cu primul flux iar vîntul le va fi favorabil, *India Queen* va ajunge curînd în mîinile lor. Odată ce vor urca la bordul ei şi îi vor fi supus căpitanul şi echipajul, vasul va fi trimis spre un port situat la sud de Charles Town unde un grup de patrioţi aştepta să pună stăpînire pe muschete şi praful de puşcă urmînd să le folosească împotriva oamenilor regelui.

Duncan dădu să intre în casă exact în clipa în care se auzi sunînd clopotul din capela mică înălţată de Van Ruben pentru soţia lui. Zîmbi mulţumit că soldatul aflat de strajă fusese atent. Membrii echipajului care aveau colibe şi case împrăştiate pe tot cuprinsul insulei se vor aduna în golful în care *Francesca* plutea pe valuri, pregătiţi să pornească spre apele mai reci din nord.

Lumînările şi lămpile cu petrol din salon aruncau o lumină plăcută, iar Duncan simţi un fior de tristeţe că trebuia să plece. Începea să se ataşeze prea mult de casa asta, îşi zise el în gînd. Zece zile sau două săptămîni pe mare vor fi disciplină binevenită.

N-o văzu pe Phoebe în umbrele din pragul salonului, iar cînd ea păşi în lumină fu izbit de surpriza prezenţei ei. Era îmbrăcată într-o rochie largă pe care Bătrîna trebuie s-o fi scos din cine ştie ce scrin vechi, iar părul tuns scurt îi dădea o înfăţişare de basm, ca o nimfă sau un spiriduş desprins parcă din paginile vechi ale unei cărţi cu legende. Impresia de fragilitate, aerul pierdut, frînseră inima vulnerabilă a lui Duncan.

– După cum vezi n-am reuşit să mă întorc înapoi în secolul douăzeci, spuse ea. Presupun că clopotele alea sînt semnalul pentru un miting?

Duncan se grăbea şi n-ar fi putut spune de ce întîrzia în salon. Gîndurile lui, atît de ordonate, se rostogoleau acum de-a valma ca merele dintr-o căruţă, iar răspunsul veni abia după cîteva secunde.

– Da, spuse el. Rămase ţintuit pe loc.

– Tot mai crezi că sînt o spioană, nu-i aşa? întrebă ea, iar în ochii ei enormi, albaştri, apăru o expresie jignită de parcă era o nedreptate din partea lui să nu aibă încredere în ea.

– Nu ştiu ce eşti, replică el scurt şi răspicat, cu toată sinceritatea, odată ce mînţile îi reveniră din pelerinaj. Ai grijă să nu creezi probleme cît timp voi fi plecat, şi nu încerca să fugi de pe insulă. Vei fi bine păzită, te asigur.

Phoebe roşi.

– N-aveam de gînd să înot pînă în Florida, spuse ea. Ochii păreau să-i sclipească de lacrimi, dar poate nu era decît iluzia dată de pîlpîirea lumînărilor, pentru că fata clipi, iar impresia dispăru. Mă întreb dacă a observat cineva că nu sînt acolo.

Duncan rezistă impulsului prostesc de a o strînge în braţe şi a-i oferi adăpost la pieptul lui. Clopotele capelei continuau să bată, mai insistent şi Duncan fu conştient de

faptul că majoritatea oamenilor lui vor ajunge la corabie înaintea lui, întrebîndu-se probabil care era motivul că el întîrzia. S-ar putea să-i pună la îndoială hotărîrea sau autoritatea, iar aşa ceva va da naştere la probleme în plus.

– Bătrînă va avea grijă de tine, spuse el. Plecă de lîngă ea, dar ştiu că rămase în prag urmărindu-l pentru că-i simţi privirile pe spate.

Phoebe închise uşa şi se sprijini de ea îngrijorată. Îşi dorea să fi citit toată cartea profesorului Benning despre Duncan, înainte să fie azvîrlită în tunelul timpului; pe neaşteptate, i se păru foarte important să ştie cum va muri piratul şi cînd.

Nu-i era greu să-i ghicească destinaţia – se pregătea să atace o navă engleză şi să-i captureze încărcătura. Conform capitolului trei, Duncan îşi făcuse o carieră din astfel de atacuri, iar Phoebe îşi aminti că la un moment dat fusese rănit, destul de rău, de sabia unui englez care refuzase să se predea.

Simţi cum stomacul îi face un salt mortal ameninţînd să dea afară cina servită ceva mai devreme în bucătărie, în compania Bătrînei. Nu se îndrăgostise de Duncan Rourke – nu-l cunoştea destul de bine pentru aşa ceva –, dar începuse să-i pese de ce i se va întîmpla. I-ar fi plăcut să creadă că se datora faptului că urma să joace un rol atît de important în istoria Americii, dar Phoebe nu se prea pricepea să se amăgească singură. Sau pe alţii, dacă tot veni vorba.

Se simţea atrasă de Duncan, nu numai fizic, ci şi sentimental. Fireşte, reflectă ea un pic tristă, împingîndu-se de la uşă, era o reacţie normală. I se întîmpla ceva foarte ciudat, iar Duncan, în ciuda suspiciunilor şi atitudinii agresive, era ca un far, înălţîndu-se în inima întunecată a furtunii. Era ca o piatră de hotar – singura persoană, în afara ei pe care o considera reală.

Dorindu-şi din tot sufletul să se fi putut ascunde pe corabia lui Duncan precum eroina unui roman, şi să ia parte la acţiunea periculoasă de capturare a unui vas inamic, Phoebe urcă încet scările. Nu era destul de isteaţă ca să pună la cale aşa o năzbîtie. Ar fi descoperit-o cu siguranţă ascunsă pe după un butoi sau întinsă pe burtă sub patul lui, iar atunci fie că ar fi aruncat-o peste bord, fie ar fi închis-o în cală.

Se mişcă asemeni unei fantome prin coridorul slab luminat de la etaj, analizîndu-şi emoţiile şi minunîndu-se de lipsa panicii. Da, fusese îngrozită cînd descoperise că nimerise din întîmplare într-o altă epocă, la fel de uşor de parcă secolul al optsprezecelea ar fi fost o cameră într-un muzeu mare, iar secolul douăzeci o alta. Acum, că avusese la dispoziţie o zi întreagă ca să asimileze lucrurile, se simţea ceva mai bine. Aşa cum prevăzuse Bătrîna, lumea cealaltă, lumea din Seattle, apartamentele, Jeffrey i se păreau deja ireale.

În căminul din odaia ei ardea molcom un foc, mai mult pentru lumină decît pentru căldură, noaptea fiind călduroasă. Îşi scoase rochia – Bătrîna îi spusese că făcuse parte din bunurile salvate de pe o corabie scufundată – şi se uită în jurul ei.

Încăperea era dominată de un pat mare cu încrustaţii din aur şi draperii groase, numai potrivit pentru budoarul Mariei Antoaneta de la Versaille. Lîngă el se afla o masă de scris superbă cu un fotoliu tapiţat cu catifea brodată. Covoarele erau persane, draperiile de la ferestre o adevărată spumă de dantelă. Mobilierul era completat de un scrin şi un dulap lăcuit.

– S-ar putea să ajung să-mi placă, se adresă ea imaginii din oglinda de deasupra scrinului. De fapt, îmi place deja.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, iar la îndemnul lui Phoebe în încăpere intră Bătrîna aducînd cu ea un ulcior de apă fierbinte şi un prosop.

– E o rochie foarte nepotrivită pentru stăpîna unei case atît de mari, remarcă zîna cea bună de culoarea ciocolatei. Dar stăpînul Duncan are bani. Va avea grijă să facă rost de haine potrivite pentru soţia şi mama copiilor săi...

Obrajii lui Phoebe se îmbujorară. Abia dacă reuşise să se împace cu gîndul că se afla acolo, în 1780. Era o realizare cu care se putea mîndri – nu era puţin lucru să treci printr-o astfel de experienţă fără să-ţi pierzi minţile. Totuşi, nu era încă pregătită pentru un soţ, fie el şi Duncan Rourke, cu atît mai puţin pentru copiii lui. Nici dacă acel soţ va fi un pirat chipeş, iar copiii vor avea păr negru şi ochi albaştri ca marea.

– Nu sînt soţie, spuse ea. Sau mamă. Sînt o simplă călătoare considerată cînd spioană, cînd amantă.

Bătrîna zîmbi mulţumită.

– Nu eşti încă nici nevastă, nici mamă. Dar vei fi. Deşi nu se ştie încă cu care vei începe.

Capitolul 4

Nu avea nici un sens să se întrebe care îi va fi soarta, sau să i se împotrivească – Phoebe ajunsese deja la concluzia că viaţa asta nouă cu care se trezise pe cap era mult mai interesantă, chiar dacă mai periculoasă decît cea pe care o lăsase în urmă. Bătrîna o duse la spălătoria care ocupa o sală mare şi mucegăită din pivniţă – Phoebe se uită pe furiş în jur căutînd vreo urmă a ascensorului dispărut – şi îi arătă cu degetul o cadă plină cu apă fierbinte şi o grămadă de cămăşi de bumbac.

– Dacă vrei să conduci casa, îi spuse ea lui Phoebe, va trebui să înveţi totul despre ea. Stăpînului Duncan îi place să fie curat tot timpul, iar hainele sale trebuie spălate şi călcate în mod regulat.

În locul ăsta insuportabil de cald lucrau alte cinci femei – trei dintre ele erau bătrîne întîmpinînd-o pe Phoebe cu zîmbete fără dinţi, însă două erau cam de vîrsta ei, dacă nu mai tinere şi se uitară la ea curioase dar deloc prietenoase. Una dintre ele, o creatură înaltă, mlădioasă, cu pielea cafenie, păr negru şi ochi mari căprui, aruncă perechea de pantaloni pe care îi frecase în cada cu apă şi traversă camera ca să înfrunte nou venita. Zîmbi, conştientă fireşte de frumuseţea ei, dar, măsurînd cu privirea părul scurt al lui Phoebe şi hainele ei prea largi, pe chipul ei se aşternu o expresie ostilă.

– Întoarce-te la spălat, Simone, spuse Bătrîna.

Simone nu se mişcă, preferînd să-şi pună mîinile în şolduri. Îmbrăcată într-un sarong galben avea o înfăţişare teribil de exotică, iar Phoebe se simţi un fel de impostoare, o actriţă improvizînd un rol sau o fetiţă înţolită cu rochia mamei.

– Asta să fie femeia vrăjitoare, rosti Simone cu o voce tărăgănată. Cea care a venit de nicăieri.

Phoebe deschise gura, apoi o închise la loc. Bătrîna o împinse uşor spre cada cu apă, deşi cuvintele îi erau adresate lui Simone.

– La fel ca tine, se răsti ea. Şi să nu-i faci necazuri acestei copile, m-ai auzit? Altfel îţi iau pielea de pe fund.

Ce mod original de a-ţi face prieteni şi a influenţa oameni, îşi zise Phoebe şi schiţă un surîs timid, apoi le aruncă o privire celorlalte femei din spălătorie. Erau preocupate toate de treburile lor – călcînd, sortînd hainele, spălînd şi cîrpind – dar mai mult ca sigur că fiecare ureche era ciulită spre mica dramă aflată în plină desfăşurare în centrul încăperii.

Simone îşi supse buza, se răsuci plină de sine şi se întoarse la cada ei unde smulse din apă o faţă de pernă şi începu să o izbească cu toată puterea de scîndura de spălat. Bătrîna o ignoră şi îi şopti lui Phoebe:

– Dacă vrei, poţi să-mi ţii companie în bucătărie.

Phoebe se cutremură. Ura bucătăriile.

– O să-mi cîştig pîinea, la fel ca toată lumea, spuse ea cu mult curaj şi se apropie de cadă. Pe podeaua de lîngă ea trona un maldăr de ciorapi murdari.

După cîteva clipe Bătrîna plecă, iar Phoebe rămase singură cu celelalte femei. Muşcîndu-şi buza se întoarse şi văzu că în afara lui Simone toate se uitau la ea, unele cu un fel de interes plictisit, altele cu indiferenţă. Nu trebuia să fii doctor în fizică nucleară ca să pricepi că Simone îl

îndrăgea pe Duncan şi o considera pe misterioasa nouvenită drept o posibilă rivală. Ca stăpîn al casei şi expert fără nici un dubiu în amorul libertin trebuie să-i fi dat frumoasei spălătorese motive să creadă că-i împărtăşea devotamentul.

Sau poate nu.

Gîndul ăsta o făcu pe Phoebe să-şi coboare umerii. Oftînd din adîncul inimii, adună muntele de ciorapi şi îi aruncă în cadă. Îi era datoare Bătrînei, şi în mod indirect lui Duncan, iar dacă se putea revanşa spălînd ciorapi, ei bine, din partea ei era în regulă.

Nu voia să aibă vreo obligaţie faţă de nici unul dintre ei. În plus, dacă Simone putea face genul ăsta de muncă, nu se va lăsa nici ea mai prejos.

Frecînd, clătind şi storcînd, Phoebe îşi ocupă mîinile în timp ce mintea îi hoinărea de la un plan nebunesc inoperant la altul. Nici nu băgase de seamă cum, dar iată că trecutul îi devenise viitor şi pînă la alte evenimente cruciale trebuia să supravieţuiască în acest mediu ciudat, învechit. Oricare ar fi fost dorinţele Bătrînei şi bănuielile lui Simone, Phoebe nu avea intenţia să-şi continue existenţa ca prizonieră pe Insula Paradisului, spălînd ciorapii stăpînului.

Cu toate că voia să fie în apropierea lui Duncan, nu-i era nici amantă, nici servitoare, şi nu avea de gînd să se afle la cheremul lui. Pe deasupra, fiind o mare pasionată de istorie voia să arunce o privire lumii aflate dincolo de insulă. Nu se întîmpla în fiecare zi ca cineva să nimerească aşa tamnesam într-un alt secol.

Phoebe îşi scormoni creierii în căutarea unui plan de evadare de pe insulă. După vreo douăzeci de minute era udă leoarcă de apă şi transpiraţie, cu părul năclăit lipit de obraji, ceafă şi frunte, fără să-i fi venit vreo idee. Apoi simţi cum ceva rece şi umed o izbeşte peste spate.

Înainte chiar ca să se întoarcă să-şi înfrunte adversara, Phoebe ştiu despre ce era vorba şi se înarmă cu un ciorap plin de apă. Îl roti furioasă spre Simone care încă mai ţinea în mînă cămaşa stoarsă pe care o mînuise ca pe un bici şi, lovind obrazul drept al celeilalte femei, avu satisfacţia unui pleoscăit răsunător.

Simone i-o plăti cu aceeaşi monedă, adică cu o cămaşă, iar Phoebe, jignită în orgoliul ei, înşfăcă un alt ciorap din cadă şi o lovi cu toată forţa.

Simone şi Phoebe se băteau de-adevăratelea, dar celelalte rîdeau în hohote alăturîndu-se încăierării şi în curînd cămăşi, cearceafuri, ciorapi şi pantaloni zburară în toate direcţiile. În spălătorie parcă se dezlănţuise iadul – căzile fură răsturnate, iar combatantele alunecară pe apa vărsată, împiedicîndu-se în muniţie pînă abia mai respirară, şi nu le mai rămase nimic de aruncat.

Simone era udă pînă la piele şi la fel era Phoebe. Rămaseră nemişcate holbîndu-se una la alta în mijlocul acestui măcel de clăbuci, apoi, ca la comandă, izbucniră în rîs.

Bătrîna apăru şi ea peste cîteva clipe atrasă fără îndoială de zarva plină de ţipete şi nu se arătă deloc încîntată. Phoebe fu alungată urgent în sufragerie.

– Ce va zice stăpînul Duncan dacă răceşti şi mori? Ia să auzim? Simone şi restul fură dojenite cu aceeaşi asprime în dialectul muzical specific insulei.

În camera ei Phoebe se dezbrăcă de cămăşuţa udă salvată fără îndoială din aceeaşi navă scufundată – şi îşi şterse părul cu un prosop. Auzi o bătaie uşoară în uşă, iar la invitaţia ei Bătrîna intră cu mersul ei maiestuos.

– Simone îl iubeşte pe Duncan, nu-i aşa? întrebă Phoebe înainte ca zîna cea bună să-i spună ceea ce ştia deja – că se purtase ca o fetiţă prostuţă.

– Da, veni răspunsul scurt şi clar. Femeia mai în vîrstă scoase din dulap o fustă neagră, sobră, o bluză simplă din bumbac, adăugînd nişte lenjerie de corp, foarte demodată şi i le întinse lui Phoebe.

Ea le acceptă ascultătoare şi se duse în spatele paravanului ca să se schimbe.

– E amanta lui? Răspunsul era ridicol de important pentru Phoebe şi cu toate că avea de gînd să plece ar fi dat orice să nu simtă emoţiile astea contradictorii.

– Mai bine îi întrebi pe stăpînul Duncan.

Phoebe era bucuroasă că nu putea fi văzută pentru că numai ideea c-ar putea aduce vorba despre un astfel de subiect o făcu să roşească pînă la rădăcina părului.

– Ar fi mai simplu să o întreb pe Simone, reflectă ea cu voce tare, vîrîndu-şi picioarele în nişte pantalonaşi tiviţi cu dantelă şi întinzînd mîna după o cămăşuţă.

– De la una ca ea n-o să afli adevărul, replică sec Bătrîna. E ca tine – habar n-are ce e în inima ei.

Phoebe îşi scoase capul pe după marginea paravanului încheindu-şi nästureii bluzei în timp ce vorbea.

– Să ştii că nu mă duci de nas. Mă refer la felul tău de a vorbi. E foarte pitoresc, dar îmi dau seama imediat cînd cineva încearcă să mă tragă pe sfoară.

Ochii limpezi ai Bătrînei sclipiră amuzaţi, neputînd să-şi ascundă inteligenţa ascuţită şi plină de înţelegere.

– Mă gîndesc să te pun să sapi sau să smulgi buruienile din moment ce nu eşti bună la spălat rufe.

– Schimbi sufletul, i-o întoarse Phoebe.

– La fel ca tine, replică Bătrîna.

*
* *

Phoebe îşi petrecu restul zilei în grădina de legume avînd pe cap o pălărie mare de paie primită de la Bătrîna, iar cînd fu în sfîrşit chemată la cină era prea obosită ca să mai mănînce. Urcă cu trudă scările, muşchii zvîcnindu-i pe rînd ca într-un concert al durerii, îşi scoase fusta şi bluza, apoi se prăbuşi pe pat scoţînd un geamăt sfîşietor. O dureau pînă şi pleoapele şi le coborî dorind să se piardă în uitarea oferită de somn.

– Toate mă dor, spuse Phoebe cînd auzi uşa odăii deschizîndu-se apoi închizîndu-se la loc. Voia ca Bătrîna să ştie că suferea şi să se simtă vinovată. S-a inventat vreo cremă pînă acum?

Linişte.

Phoebe deschisese ochii. Lîngă patul ei stătea Simone, iar chipul îi era încruntat. De data asta însă expresia era de nedumerire şi nu de răutate.

– Dă-mi palma, spuse ea.

Phoebe se ridică în şezut, dar nu făcu nici o altă mişcare ca să consimtă cererii lui Simone.

– Data viitoare cînd mai treci pe aici fă bine şi bate la uşă, replică ea.

Simone întinse mîna, apucă cu degetele cafenii degetele pline de băşici ale lui Phoebe şi se uită atentă la palma ei. Bombăni ceva, iar ochii ciudaţi, deschişi la culoare se umplură de lacrimi.

Phoebe îşi trase mîna, dar nu pentru că s-ar fi temut. Ce simţea ea era simpatie, nu teamă. Şi începutul unei prietenii.

– Linia vieţii e scurtă, da?

Simone îşi duse mîna la gură şi îi întoarse spatele. Nu plecă din încăpere ci se duse la fereastră şi privi afară la valurile mării. Phoebe ştia fără să întrebe că femeia cealaltă îl aştepta pe Duncan, întrebîndu-se dacă era în siguranţă;

se întreba şi ea şi îi era dor de el, deşi nu avea nici un drept. Se ridică în picioare, dar nu se apropie de Simone.

– Se va întoarce, spuse ea.

– Da, replică Simone după un timp fără să se întoarcă cu faţa spre Phoebe. Iar tu vei fi aici, aşteptîndu-l.

Phoebe avea o inimă bună, o avusese dintotdeauna, aşa că o duru. Nu pentru ea, ci pentru femeia care printr-un acord tacit nu-i mai era duşmancă.

– Duncan nici măcar nu mă place, se simţi ea datoare să spună. Mă crede spioană.

Simone se întoarse în cele din urmă de la fereastră şi cu toate că păstră distanţa se uită în ochii lui Phoebe.

– Te va lua de nevastă, spuse Simone cu demnitate şi mîndrie, dar fără ranchiună. Copii mulţi aşteaptă să fie născuţi. Dar va veni şi în patul meu – iar eu îi voi dărui fii şi fiice – la fel de mulţi ca tine.

Pe scara cosmică Phoebe era o persoană plasată greşit. Nu avea nici un motiv să creadă că va rămîne ancorată în secolul al optsprezecelea, sau în imaginaţia care i-o luase razna, dacă asta era explicaţia. Se simţea atrasă de Duncan, dar nu-l iubea, şi nu avea pretenţii asupra lui. Şi după cum stăteau lucrurile stăpînul casei o dispreţuia.

Soluţia cea mai logică era să plece.

Însă în ciuda a tot ceea ce se întîmplase cu ea, Phoebe era sigură de un lucru: dacă se va mai căsători vreodată, soţul ei, fie el Duncan Rourke, sau oricine altcineva nu se va mai duce în patul altei femei. Avusese destule de tras cu Jeffrey şi se săturase pentru tot restul vieţii de genul ăsta de umilinţe, în oricare secol ar fi trăit.

– Nu, replică ea clătinînd din cap, şi cu toate că nu intră în amănunte, Simone înţelese şi luă declaraţia drept o provocare. Schiţînd un zîmbet şi ridicînd uşor dintr-un umăr rotund vizitatoarea lui Phoebe ieşi din cameră.

Dimineață, Phoebe se întoarse la grădină.

Pe la prînz își dori să facă un salt înapoi în viitor numai ca să scape de soarele fierbinte și de sapa blestemată, dar nu se întîmplă nimic. Avea impresia că buruienile apăreau din pămînt ca prin farmec crescînd chiar sub ochii ei, dar Bătrîna îi încredință aceeași sarcină și a doua zi, apoi în toate celelalte care urmară.

Iar Phoebe îi dădu ascultare pentru că prefera să lucreze decît să stea cu mîinile în sîn așteptînd. Întrebîndu-se ce se va întîmpla.

Se scurseră două săptămîni întregi, timp în care Phoebe săpă, udă, plivi, și în lipsă de alte distracții, plănui evadarea din Insula Paradisului. Noaptea aștepta să fie teleportată – *nicăieri nu e ca acasă, nicăieri nu e ca acasă*, repeta ea iar și iar ca pe o litanie – dar după toate aparențele vrăjitorul responsabil de timp era ocupat cu probleme mai stringente. În fiecare dimineață se trezea tot în 1780, iar în nemulțumirea ei ajunse să se strecoare și un pic de ușurare.

Într-o zi, pe cînd stătea în genunchi pe pămînt smulgînd ierburi dintr-un lot de napi își simți inima făcînd un mic salt de avertisment. Se ridică cu pălăria de paie într-o mînă și îl văzu pe Duncan urmărind-o de la marginea grădinii. Un zîmbet poznaș îi ridică colțurile gurii, aducîndu-i sclipiri amuzante în ochi.

Phoebe simți un junghi undeva în adîncul ei, într-o zonă încă neexplorată, de a cărei existență nu fusese conștientă pînă în prezent, și abia se abținu să nu o ia la fugă peste șirurile de morcovi, cartofi și fasole ca să-și arunce brațele în jurul gîtului lui și să plîngă de bucurie că era în viață. Înțelese abia acum că se temuse că nu se va întoarce.

– Am început la spălătorie, rosti ea știind foarte bine că ce spunea suna ridicol. Dar vorbind totuși pentru că nu mai suporta tăcerea. N-a mers, așa c-am fost transferată la sectorul legumicol.

Duncan rîse și își clătină capul. Era incredibil de atrăgător, înalt, bronzat, lat în umeri, mirosind a mare și a aventură.

– Nu m-am lămurit încă ce limbă vorbești, spuse el. Dar e clar că nu e engleza Regelui.

Phoebe zîmbi, dar număra deja nopțile cît Duncan fusese pe mare, apoi și-l închipui în brațele lui Simone recuperînd timpul pierdut. Imaginea îi trimise un fior de gheață pe șira spinării, iar inima i-o luă la galop zvîcnind dureros.

– Nu, spuse ea. Vorbesc versiunea americană, circa 1995.

Duncan luă dintr-o dată o înfățișare foarte solemnă arătînd frînt de oboseală. Prezența ei era un mister la fel de mare pentru el cît și pentru ea, și era clar că nu-i plac ghicitorile. Păcat că n-o putea decreta nebună și să-și vadă pe mai departe de treburile lui, însă ceasul, permisul de conducere și alte lucruri de neînțeles complicau și mai mult situația.

– Te simți bine? întrebă el în cele din urmă. Faptul că zăbovea acolo trebuia să însemne ceva, își zise Phoebe, dar ce anume, nu avea de unde să știe. Poate încerca încă să găsească o explicație logică.

– Da, răspunse ea, prea mîndră ca să-i spună adevărul – și anume că de la munca grea o dureau brațele, picioarele și spatele, și și-ar fi dat un rinichi pentru două aspirine și o baie fierbinte. Bănuiesc că misiunea ți-a fost încununată de succes.

Fu o mare greșeală din partea ei să amintească de recenta încăierare cu englezii, dar odată cuvintele rostite nu le mai putu lua înapoi. Atitudinea lui Duncan suferi o transformare bruscă; mîji ochii și își duse brațele la piept, ridicînd involuntar o barieră între ei.

– Ai dreptate, spuse el distant de parcă Phoebe s-ar fi luptat ea însăşi împotriva lui şi a oamenilor săi. Dar cu un preţ prea mare.

După asta îi întoarse spatele şi porni cu paşi mari spre casă lăsînd-o în mijlocul napilor murdară, arsă de soare şi teribil de îndurerată. Înţelegea de ce o durea carnea de pe ea, dar ce anume îi sfîşia inima?

*
* *

Duncan ajunse în camera lui şi dădu peste o cadă mare de aramă. Simone şi o altă servitoare o umpleau cu găleţi de apă fierbinte.

Nu spuse nimic. Se duse la masă unde îl aştepta o carafă de coniac fin şi îşi umplu un pahar cu licoarea de culoarea chihlimbarului. Căpitanul şi membrii echipajului de pe India Queen se luptaseră cu vitejie, iar înainte ca bătălia să se termine puntea corabiei fusese spălată de sîngele ambelor tabere. Pierduse trei oameni – uitase timp de trei minute binecuvîntate cît o urmărise pe Phoebe în grădină – dar amintirea îi va rămîne în minte luni la rînd, poate chiar ani, alăturîndu-se altor imagini dureroase care îi bîntuiau somnul.

Şi Alex, prietenul lui cel mai drag. Dumnezeule, fie-ţi milă, Alex primise un plumb în genunchi. Acum zăcea într-o altă încăpere de cealaltă parte a casei, avînd-o la căpătîi pe Bătrînă, delirînd din cauza febrei şi a durerii. Chiar dacă Alex va supravieţui – un adevărat miracol – va rămîne schilod, nu va mai putea călări sau lupta. Şi poate nici nu va mai reuşi să meargă singur.

Simţi în gît gustul amar al fierii. Uitase şi de asta, numai stînd de vorbă cu Phoebe. *Uitase*. Pe Sfînta Fecioară, ce se petrecea cu el?

Simone îi atinse braţul, iar el tresări pentru că nu-şi dăduse seama că traversase încăperea venind spre el.

– Voi rămîne şi îţi voi alina suferinţa, îi propuse ea cu blîndeţe. Duncan observă că cealaltă servitoare plecase. Nu era nici un secret pentru nimeni că-şi găsise de multe ori consolare în braţele lui Simone. Duncan tînjea după ceea ce ştia că era dornică să-i ofere, dorea cu disperare eliberarea mintală şi fizică pe care o astfel de unire i-ar fi putut-o dărui. Necazul era că voia ca altcineva să zacă întins lîngă el, o persoană în care nu îndrăznea să aibă încredere.

Phoebe.

– Pleacă, spuse el cu cruzime, dar pe un ton blînd. Apa se răceşte.

Ochii superbi ai lui Simone scăpărară de pasiune şi de o emoţie ceva mai puţin înflăcărată pe care nu se mai deranjă să o identifice.

– O vrei, îl acuză ea cu o şoaptă amară, sălbatică. Uită-te la părul ei – e ca un băiat! Gusturile tale să se fi schimbat, căpitane?

Mintea obosită a lui Duncan fu cuprinsă de o furie violentă, văzu roşu în faţa ochilor şi nu reuşi decît printr-un mare efort de voinţă să se abţină să n-o pălmuiască pe Simone. El care nu lovise niciodată o femeie.

– Pleacă, se răsti el. N-o voi repeta.

Ea îi scrută faţa şi văzu regretul din ochii lui, suferinţa, şi cu toate că nu se mişcă şi nici nu rosti vreun cuvînt tulburarea îi era evidentă. Nu existaseră nici un fel de promisiuni între ei, dar femeia îi dăruise plăcere şi acea uitare dulce, înfocată fără de care nu crezuse că va putea trăi.

Simone dădu să vorbească, apoi se opri. După un mic hohot de plîns se întoarse şi ieşi grăbită.

Duncan încuie uşa, termină coniacul, îşi mai turnă unul, după care se dezbrăcă. Apa era doar călduţă, dar se cufundă recunoscător în ea. Deşi se simţea obosit pînă în măduva oaselor nu îndrăzni să închidă ochii, temîndu-se că dacă o făcea îşi va vedea oamenii doborîţi de armele duşmanilor şi pe Alex sîngerînd pe puntea corabiei capturate. Alex nu scosese nici un geamăt, dar Duncan care îl cunoştea bine, auzise urletele pe care şi le reţinea şi ar fi vrut să strige odată cu el.

Nu trecu mult şi Duncan dădu pe gît ce mai rămase în pahar, se spălă, se şterse şi îşi turnă o porţie triplă din carafa cu coniac. Cînd începu să se îmbrace era deja un pic beat, simţind mai degrabă recunoştinţă decît remuşcări pentru starea de ameţeală. Tatăl lui avusese dreptate, reflectă el aşezîndu-se pe marginea patului ca să-şi tragă cizmele. Dacă exista cumva un loc numit iad, Duncan Rourke va găsi cît de curînd drumul într-acolo şi nu se va lăsa pînă nu va băga groaza şi în cei de acolo.

Îndreptîndu-se spre camera în care se afla Alex, Duncan ar fi părut oricui acelaşi dintotdeauna. El ştia însă că abia se mai ţinea pe picioare, iar dacă ar fi fost provocat la luptă s-ar fi ales cu gîtul tăiat.

Şovăi în faţa uşii, dorindu-şi să fi putut rosti o rugăciune. Dar, vai, era un păgîn şi un rebel, şi cu toate că îşi mai amintea de învăţăturile din adolescenţă nu se putea lăuda cu o credinţă sinceră.

Avu o surpriză enormă după ce trecu pragul, dînd peste Phoebe şi nu peste servitoarea bătrînă. Aceasta îşi trăsese un scaun lîngă pat şi strîngea mîna de un galben cadaveric a lui Alex, muşcîndu-şi buzele neputincioasă.

– Nu mi-ai spus, rosti ea, vocea fiindu-i o şoaptă.

Duncan închise uşa şi se duse de cealaltă parte a patului uitîndu-se în jos la faţa încremenită a lui Alex. Nu-i venea

să recunoască faptul că, stînd la marginea grădinii şi urmărind-o, uitase de bătălie, de oamenii morţi, de prietenul său. O dorise.

– Sînt multe lucruri pe care nu e nevoie să le ştii, replică el fără să-i arunce măcar o privire. Se temea că dacă îşi va asuma acest risc se va lăsa furat din nou de farmecul ei şi se va pierde complet.

– Va muri? Vocea îi era temătoare oglindind toată groaza pe care Duncan o simţea dar n-o putea dezvălui.

– Probabil, răspunse Duncan.

– De ce n-ai trimis după un doctor?

Îi întîlni ochii în sfîrşit, dar numai pentru că nu avu de ales. Privirea ei o atrase pe a lui, nu ştia prea bine cum, probabil aşa cum căldura soarelui găseşte seminţele sădite în pămînt, le face să se mişte, să se lupte şi să pornească în căutarea luminii.

– Sîntem pe o insulă, îi reaminti el cu îndîrjire. Ne aflăm la zeci de mile depărtare de oricare localitate. Şi chiar dacă n-am fi, n-aş lăsa scurgătorii ăia de sînge care se intitulează doctori să-şi pună mîinile murdare pe prietenul meu.

Phoebe era palidă, iar în timpul scurt care se scurse de cînd o întîlnise afară în aerul proaspăt şi razele de soare sub ochi îi apăruseră cearcăne întunecate. Părea să se veştejească asemeni unei flori exotice smulsă din mediul ei natural.

– Da – am uitat cum a fost – este – medicina în secolul al optsprezecelea. Presupun că nu putem face prea multe pentru el, nu?

Duncan aşteptă cîteva clipe cu răspunsul, era gata să plîngă, şi mai bine ar fi murit decît să dea dovadă de o atare slăbiciune în faţa unei alte persoane – în special a celei de lîngă el. Fireşte, existaseră şi înainte momente cînd dăduse frîu emoţiilor sale, dar o făcuse în singurătate; prefera să-şi exprime suferinţele prin muzică.

– Nu, spuse el în cele din urmă. Nu prea putem face multe ca să-i uşurăm chinul. Ce te aduce aici, Phoebe?

Tînăra dădu la o parte părul ud de transpiraţie de pe fruntea lui Alex mîngîind parcă un copil speriat de un vis urît.

– Nu ştiu, replică ea, fără să se uite la Duncan. S-a purtat frumos cu mine în seara cînd am apărut în casa asta.

– Spre deosebire de mine, spuse Duncan. Atinse mîna lui Alex cu vîrfurile degetelor sperînd că prietenul său ştia că nu era singur şi că, oricît de fără speranţă şi măcinat de vinovăţie, va veghea asupra lui.

– Te-ai purtat ca un ticălos, spuse Phoebe, - o remarcă făcută în şoaptă. Am crezut c-am nimerit într-o piesă de teatru proastă.

Duncan prinse destule din engleza ei întortocheată ca să aibă motive de supărare, dar atenţia îi era îndreptată asupra bolnavului.

– În seara aceea a fost furios pe mine. Mă întreb uneori cum de am ajuns prieteni – eu am fost întotdeauna un libertin, iar el cel mai corect bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, ducîndu-şi viaţa după nişte principii la care nici nu îndrăznesc să aspir.

– A crezut probabil că te poate salva, spuse Phoebe.

– Probabil, replică Duncan şi zîmbi mîhnit. Ar fi trebuit să-şi dea seama că e o sarcină imposibilă.

– Eşti chiar atît de rău? întrebă Phoebe. Alex se mişcă, iar Phoebe înmuie o cîrpă în apă şi îi şterse fruntea continuînd să vorbească. E drept că eşti un tip cu toane şi nu tocmai treaz la ora asta, dar e clar că-ţi pasă de prietenul tău şi de ţara ta. Eşti un muzician talentat şi trebuie că iubeşti frumosul, altfel n-ai locui în casa asta minunată.

Evaluarea făcută pe un ton degajat îl tulbură adînc şi trase concluzia că ce i se întîmplase lui Alex îl făcea desosebit de sentimental.

– Crezi că diavolul nu iubeşte muzica la fel de mult sau poate chiar mai mult decît oricare înger din cer? întrebă el sarcastic. Bănuiesc că uneori scoate nişte sunete ţipătoare, dar de cele mai multe ori sînt triste. Cîntă pentru că nu poate plînge.

Un timp Phoebe îl urmări în tăcere, apoi întrebă cu o voce plină de înţelegere.

– Şi de asta cînţi tu, Duncan? Pentru că nu poţi plînge?

El se ridică şi se duse la fereastra pe care Phoebe sau Bătrîna o deschisese spre briza sărată a mării. Aruncă o privire pierdută mării care îi fusese iubită, esenţa vieţii şi sanctuar mai toată viaţa lui de bărbat adult. De data asta nu-l mai calmă.

– Alex e pe moarte, murmură el. Probabil din cauza mea. Se întoarse şi îşi dădu seama după expresia din ochii lui Phoebe că faţa trebuie să-i arate îngrozitor, dar trecuse deja de stadiul tăcerii, oricît ar fi fost de prudentă. Avea în ea ceva care îl îndemna să-şi dorească să-i mărturisească secretele cele mai intime, mai cumplite ale sufletului său. Dumnezeule care eşti în ceruri, uită-te la el! Crezi că Alex a avut nevoie de un diavol care să-i provoace suferinţa asta teribilă, pierderea imensă? Nu. Ca un om bun să ajungă la capătul zilelor n-a fost nevoie decît ca să fie prieten cu Duncan Rourke!

Spuse lucrurile astea în şoaptă, dar ar fi putut la fel de bine să strige pentru că întreaga cameră vibra de forţa furiei şi durerii lui.

Phoebe se ridică, ocoli patul şi se opri în faţa lui fixîndu-l cu ochii sclipind, jigniţi.

– Destul! Alex n-a fost obligat să lupte alături de tine, a ales singur genul ăsta de viaţă. Trase aer pe nas, un gest cu totul lipsit de delicateţe feminină, îşi şterse faţa cu dosul palmei şi vorbi mai departe. Dacă vrei să-ţi salvezi

conştiinţa încărcată şi să te bălăceşti în teribila tragedie a existenţei tale, ai măcar bunul simţ să o faci în altă parte. Clipele astea îi aparţin lui Alex, nu ţie.

Duncan făcu un pas înapoi conştient de faptul că avea dreptate. Înainte să poată spune ceva, Alex se mişcă din nou şi murmură ceva.

Ceru apă, iar Phoebe se duse lîngă pat şi cu ajutorul unei linguri îi dădu să soarbă cîteva picături. Alex deschise ochii şi se uită la Duncan. Privirea aceea cuprindea în ea o rugăminte care îl străpunse pe Duncan ca vîrful unei lănci.

Alex voia să moară.

– Nu, îi spuse Duncan cu o voce răguşită. Nu, fir-ai să fii!

În noaptea aceea Duncan rămase la căpătîiul prietenului său, aşteptînd, veghind, îndemnîndu-l să trăiască. La un moment dat, Phoebe plecă din odaie şi fu înlocuită de Bătrîna care adusese cataplasme şi le puse, murmurînd incantaţii stranii. Nu i se adresă lui Duncan, iar acesta nu-i spuse nici un cuvînt, dar amîndoi se străduiau să-l ţină în viaţă pe Alex.

La ivirea zorilor Bătrîna îşi adună leacurile şi plecă, iar Duncan se duse la fereastră ca să urmărească soarele aruncînd pete roşiatice şi aurii pe întinsul apelor.

– Duncan.

Duncan întoarse capul dîndu-şi seama că nu-şi imaginase sunetul. Alex era conştient, deşi de o paloare cadaverică, iar pentru o clipă bucuria lui Duncan fu atît de imensă că nu reuşi să scoată nici un sunet.

– Ce fel de soldat voi mai fi acum? întrebă Alex disperat.

Duncan îşi găsi vocea şi se aşeză pe un scaun de lîngă pat.

– Mai sînt şi alte lucruri folositoare pe care le poţi face, replică el cu un glas aspru. Ai putea face comerţ sau te-ai

putea pregăti să ajungi avocat. Te-ai putea căsători şi avea copii...

Buzele lui Alex se răsfrînseră într-un zîmbet abia schiţat.

– O femeie îşi doreşte ca soţul să-i fie un bărbat întreg, nu o rămăşiţă.

– Eşti întreg, insistă Duncan. Sau vei fi după ce vei avea destul timp să te vindeci. Dă-ţi o şansă.

– Piciorul nu mai e de nici un folos, spuse Alex. L-am simţit murind.

Duncan îşi strînse nările între degetul mare şi cel arătător. Era metoda cea mai bună ca să-şi păstreze vocea calmă, să-şi ascundă propriile dureri şi regrete.

– Vei fi din nou un bărbat în putere, spuse el. Peste şase luni, un an...

Faţa lui Alex era scăldată de lacrimi, iar vederea lor îl opri pe Duncan.

– Voi încerca, murmură Alex. Dar trebuie să-mi dai cuvîntul tău, altfel nu ajungem la nici o înţelegere.

– Despre ce vorbeşti? întrebă Duncan. Ce fel de înţelegere?

– Dacă aş putea face ce doresc, mi-aş pune un pistol la tîmplă. Dar cum tu crezi că-mi voi reveni, îmi voi da toată silinţa. Însă dacă peste şase luni dorinţa mea va fi aceeaşi, trebuie să mă ajuţi să-mi pun capăt zilelor.

Duncan simţi un gol în stomac.

– Pe toţi zeii...

– Promite-mi, stărui Alex. Era slăbit, gata să adoarmă.

– Nu pot!

– Duncan.

– Naiba să te ia – cum îmi poţi cere să comit o crimă, să-mi ucid cel mai bun prieten?

– Exact din acest motiv. Pentru că eşti prietenul meu cel mai bun. Mă aşteaptă o călătorie lungă, Duncan. Nu am

puterea să încerc ştiind că mă condamn la o existenţă într-un trup distrus, dar prea puternic totuşi ca să piară.

– Vrei să spui că dacă refuz să-ţi fac această promisiune te vei mulţumi să mori? Dar nu poţi muri numai pentru că aşa vrei. Însă chiar în timp ce rostea discursul ăsta disperat Duncan ştia că se înşeală. Văzuse şi alţi bărbaţi preferînd moartea, cu răni mai puţin grave ca ale lui Alex. Nu trebuia decît să îţi îndrepţi mintea spre mormînt şi spre pacea care te va aştepta acolo, punînd astfel capăt durerii, fricii şi regretului.

Alex nu spuse nimic; nu era nevoie. Se mulţumi să se uite la Duncan şi să aştepte.

– Nu-mi cere aşa ceva!

– N-o pot cere nimănui altcuiva, spuse Alex.

Un timp îndelungat Duncan rămase tăcut.

– Foarte bine, acceptă el cu o şoaptă îndurerată. Promit, fir-ai să fii! Dar nu o fac de bună voie.

Alex zîmbi, închise ochii şi adormi.

Duncan ieşi furios din cameră, străbătu coridorul şi coborî scările mari. Se mişca rapid cu toate că era orbit de furie şi nu se opri decît în sufragerie unde se afla clavecinul alb, fără viaţă, vulnerabil violenţei emoţiilor lui. Nu putea gîndi, nu îndrăznea să vorbească.

Se aşeză la instrumentul superb şi întinse degetele peste clapele familiare. Nu-şi dădu seama ce cîntă, nu auzi muzica, nu-i pricepu înţelesul. Pierdu noţiunea timpului.

Îşi ridică degetele de pe clape, notele continuînd să curgă prin el ca un şuvoi de tunete izvorînd din părţile cele mai singuratice şi aride ale sufletului lui. Lîngă el se afla Phoebe, urmărindu-l, ascultîndu-l. Plîngînd.

Îi văzu buzele formînd cuvîntul „destul", dar îşi clătină capul. Nu înţelegea; nu putea controla muzica pentru că nu el era stăpînul ei. Îşi coborî din nou privirea lovind clapele,

iar concertul cu acordurile sale pline de mînie umplu încăperea, casa, universul.

Iar atunci Phoebe îl atinse, ceva ce nu mai îndrăznise nimeni cînd se afla într-o astfel de stare. Păşi în spatele lui şi îşi lăsă mîinile pe umeri, iar şocul îl izbi cu toată forţa unei nave răsucite de furtună, despicîndu-se peste stînci.

Se ridică şi se roti răsturnînd scaunul.

Ea nu se retrase deşi trebuie să fi arătat precum un demon, ci îşi puse mîinile uşoare, reci pe braţele lui, apoi pe faţă.

– Duncan, spuse ea. Oh, Duncan.

Tandreţea ei fu mai mult decît putu îndura. Nu-şi dorea nimic altceva decît să o ia în braţe şi să şi-o pună în pat, să se piardă în focul ei dulce, să ardă la flacăra ei, dar n-o va seduce, şi nici nu va folosi forţa. Ieşi din sufragerie pe uşile din sticlă dinspre terasă, păşi în grădină şi nu se întoarse în casă decît după ce întunericul cuprinse insula iar la ferestre se aprinseră lămpile.

Capitolul 5

Acordurile cumplite, frumoase şi sfîşietoare ale muzicii lui Duncan răsunară în urechile lui Phoebe şi îi tremurară în inimă cu mult după ce acesta se smulse de lîngă clavecin, răsturnînd scaunul cu explozia lui de violenţă şi se repezise afară din sufragerie. Cînd o uşă se trînti undeva în depărtare corzile încă mai murmurau o tînguire.

Phoebe nu se aplecă să ridice scaunul; pînă şi gestul ăsta ar fi fost o îndrăzneală prea mare, iar pentru ziua aceea îşi băgase deja nasul în prea multe lucruri. Îşi trecu uşor degetele mîinii drepte peste clapele imaculate, dorind parcă să calmeze instrumentul, iar în urma lor se auzi un sunet slab de note triste şi fragile. O văzu cu colţul ochiului pe Bătrînă stînd de veghe cu braţele încrucişate peste piept, şi faţa la fel de serenă ca a unui înger.

– Păcat că nu l-am lăsat în pace, reflectă Phoebe, simţindu-se distrusă.

– Ai vrut să-l ajuţi, îi răspunse Bătrîna binevoitoare. Sufletul îi e încă rănit, şi nici măcar tu nu i-l poţi vindeca. E o treabă pe care stăpînul Duncan o poate rezolva numai de unul singur cu ajutorul Făuritorului.

Phoebe se întoarse întîlnind privirea paşnică a prietenei ei.

– Eşti grozavă, spuse ea cu afecţiune, prea mîhnită însă ca să zîmbească. Cum de-ai ajuns atît de deşteaptă?

– Am trăit mult, veni răspunsul. Am privit şi am ascultat.

Phoebe dădu din cap, apoi oftă dusă pe gînduri. Anunţă concluzia la care ajunsese mai de mult, dar nu îndrăznise să-i dea glas.

– Nu pot sta aici, spuse ea.

Bătrîna nu reacţionă verbal ci se apropie şi luă mîna lui Phoebe aşa cum făcuse şi Simone, apoi îi studie palma cu atenţie. De data asta Phoebe nu făcu nici o încercare să şi-o retragă, iar în acele cîteva clipe îşi simţi sufletul examinat, cîntărit, explorat.

În cele din urmă pe buzele Bătrînei flutură un surîs, ca o pasăre ridicîndu-se uşor de pe o ramură.

– Da, spuse ea. Vei pleca din locul ăsta. E necesar.

– Mă vei ajuta?

Bătrîna îşi înfipse privirea în ochii ei şi păru să vadă viziuni şi prevestiri, lucruri de care nici Phoebe nu era conştientă. O străbătu un fior, dar senzaţia se născu din mister, nu din teamă.

– În noaptea asta o barcă te va duce departe, spre o insulă aflată la nord de asta. Va trebui însă să fii puternică, pentru că nu va fi o călătorie uşoară.

Phoebe aflase deja că în secolul al optsprezecelea nimic nu era uşor – aveai nevoie de toată energia ca să-ţi satisfaci pînă şi nevoile cele mai fundamentale. Lucruri simple, cum ar fi fost mersul la toaletă necesitau un întreg plan strategic, iar o baie era un eveniment de proporţii monumentale.

– Nu mă miră, replică ea cu un aer firesc.

Îşi petrecu restul zilei lîngă patul lui Alex citindu-i dintr-un volum de Chaucer găsit în sufragerie. Deşi inteligentă, engleza veche nu reprezenta punctul ei forte, şi înţelese prea puţine. Sarcina asumată reuşi să-i abată gîndurile de la propriile probleme şi, spera ea, servi drept fir, oricît de subţire, ca să-l lege pe Alex de lumea celor vii.

La apusul soarelui mîncă într-un colţ întunecat al bucătăriei, o clădire construită separat de casă, iar cînd noaptea se lăsă asupra insulei fu căutată de un băştinaş. O conduse spre ţărm pe o potecă tăiată în vegetaţia luxuriantă, fără să-i vorbească, iar odată ajunşi acolo, îi arătă cu mîna o barcă lucioasă în formă de canoe ridicată pe nisipul alb ca zahărul.

Înghiţind cu greu, Phoebe se urcă înăuntru strîngînd la piept bocceaua mică în care erau o rochie, lenjerie, sare pentru curăţatul dinţilor şi un calup de săpun, apoi luă loc pe bancheta îngustă. Băiatul intră în apa de un verzui întunecat şi, forţîndu-şi muşchii, împinse expert barca, apucă vîslele şi iată-i înaintînd prin conul tremurător de lumină argintie aruncat de lună asupra valurilor.

Bătrîna avusese dreptate; călătoria fu foarte dificilă.

Mai întîi ţînţarii. Apoi răul de mare care o făcu să verse peste copastie. Îşi croiră drum printre insule negre ghidîndu-se după stele, iar la răsărit se adăpostiră într-un golf mic, unde dormiră întinşi pe nisip. Phoebe îşi folosi sacul drept pernă.

Vreme de trei zile călătoriră la fel, alunecînd noaptea peste întinderile calme ale apelor, dormind ziua pe cîte un ţărm, unde nu exista pericolul să fie văzuţi. Phoebe tăcu în cea mai mare parte a timpului, dar din cînd în cînd simţi nevoia să vorbească vrute şi nevrute numai ca să-şi alunge plictiseala. Îi povesti însoţitorului ei mut despre Jeffrey, profesorul Benning, maşini, avioane, magazine universale, hamburgeri şi celulită. El o ascultă, zîmbind uneori şi nu-i oferi nici un cuvînt drept răspuns.

În sfîrşit, în dimineaţa celei de-a patra zile ajunseră la o insulă care nu era nici izolată şi nici pustie ca celelalte, ci fremătînd de sunete, agitaţie, înghesuială. În port se aflau corăbii englezeşti arborînd steagul britanic, cheiurile erau

pline de butoaie şi lăzi, iar pe ţărmul mărginit de clădiri treceau sclavi, oameni liberi, căruţe şi trăsuri. Phoebe îi mulţumi însoţitorului şi porni curajoasă prin apă, fustele trăgîndo în jos.

Habar nu avea încotro să meargă, aşa că o luă drept înainte.

Se plimbă în susul şi în josul străzilor mocirloase, pline de bălegar, pînă rochia şi pantofii i se uscară, o turistă venind dintr-un alt secol. Trecu pe lîngă un atelier de fabricare a lumînărilor, o ţesătorie, un fel de birou de navigaţie şi un magazin. Clădirea cea mai proeminentă însă era *Coroana şi Crinul,* o tavernă foarte populară.

Adunîndu-şi restul curajului, Phoebe îi trecu pragul şi intră în salonul slab luminat unde domnea o mare veselie. Între pereţii aceia murdari mirosea a malţ, transpiraţie, fum de tutun şi trădare. Phoebe se duse direct la tejghea unde un zdrahon într-o cămaşă plină de pete şi o perucă murdară împărţea halbe pline cu bere.

– La bucătărie cu tine, fato, spuse el înainte ca Phoebe să apuce să rostească măcar un cuvînt. O să ai ce lucra aici, dacă ştii să serveşti o halbă şi să-ţi păstrezi gîndurile pentru tine. Vorbeşte cu jupînița Bell – o să-ţi dea un pat şi un blid cu mîncare.

Roşie în obraji, Phoebe se abţinu să-l pună la punct în termenii pitoreşti ai epocii şi porni spre partea din spate a tavernei trecînd printre mesele aşezate pe capre de lemn. Trebuia să-şi găsească ceva de lucru ca să supravieţuiască straniei odisei cosmice, iar servirea băuturilor ia *Coroana şi Crinul* era un început.

Nu se putea aştepta să avanseze la un post managerial, desigur, dar asta era o problemă la care se va gîndi ceva mai tîrziu. Deocamdată nu-şi dorea altceva decît un pat curat şi ceva de mîncare.

Jupînița Bell era o femeie solidă, mărinimoasă, îmbrăcată într-o rochie dintr-o țesătură aspră. Cu coama ei de păr cărunt, şi cu un fel de a fi țîfnos dar prietenos îi amintea lui Phoebe de unul din personajele favorite ale filmelor anilor '40 – Ma Kettle în interpretarea lui Margery Main.

– Mă numesc Phoebe Turlow, anunță Phoebe sperînd ca vocea să-i sune ca a oricărei alte femei din secolul al optsprezecelea, ştiind totuşi că nu avea cum. Privirea ageră a jupîniței Bell se aținti imediat spre părul ei scurt. Caut o slujbă. Muncă. Un post.

Femeia mai în vîrstă miji ochii.

– Ştiu şi eu, spuse ea cu vocea ei dură, bubuitoare. Eşti cumva o roabă fugită de la stăpînul ei? De unde vii?

Phoebe înghiți în sec.

– Nu sînt sluga nimănui, spuse ea sigură de sine. Şi vin dintr-un loc numit Seattle. Poate n-ar fi stricat să tragă o minciună, dar nu se pricepuse niciodată la tertipuri improvizate; fuseseră specialitatea lui Jeffrey. Nu mă dau în lături de la munca grea, adăugă ea după cîteva clipe de gîndire. Am fost chelneriță în colegiu.

Jupînița Bell pufni pe nas scoțînd apoi un chicot răguşit.

– Colegiu, ai? rosti ea în bătaie de joc de parcă ar fi fost ceva imposibil. Cum şi era în 1780. Ştii să măturі podelele, să speli căni şi oale şi să faci o tocană bună din ce se nimereşte să-ți pice în mînă?

– Dacă n-am încotro, încuviință Phoebe.

Jupînița Bell dădu drumul unui hohot de rîs gros şi gutural, plină de bunăvoință.

– Să zicem că un bărbat, om al regelui sau rebel, te cheamă în patul lui...

– Refuz categoric, spuse Phoebe.

– Mda, replică jupînița Bell. Probabil că da. Vino cu mine, fato, o să-ți arăt odaia în care vei locui. În bucătărie e o oală

cu ciorbă de vînat – te poți servi după bunul plac al inimii. Dar nu şi din bere. Pînă nu ți-ai terminat treburile. Ne-am înțeles?

Phoebe nici nu se gîndi să refuze. Dădu din cap bucuroasă că-şi găsise atît de repede o slujbă, şi o urmă pe jupînița Bell pe un şir de trepte din scînduri, apoi pe încă unul. Camera ei, după cum se dovedi după puțin timp, nu era altceva decît un colț retras de sub grinzile podului, puțin mai mare decît un dulap în perete tipic apartamentelor din secolul douăzeci, dotată cu un pat tare din lemn, o pătură zdrențuită, un lighean şi o ulcică bălăngănindu-se pe ceea ce s-ar putea numi un lavoar. Sub pat era o oală de noapte, iar într-unul din pereți era înfipt un cui în care să-şi atîrne garderoba. Care consta exact din două rochii.

– Mulțumesc, spuse Phoebe cu toată sinceritatea. Deşi îi era un dor cumplit de Duncan şi de Bătrînă, celula asta mizeră îi aparținea. Uşa era grea, avea un zăvor mare, şi oricît de grea ar fi fost munca îi va putea trece pragul în fiecare seară ştiind că-şi cîştigase pîinea.

– Eşti o fată ciudată, remarcă jupînița Bell ridicînd o sprînceană cărunță şi stufoasă. De unde te tragi? Adică pe unde e locul ăsta numit See-attle?

– Lîngă Boston, răspunse Phoebe descoperind că la nevoie putea totuşi minți cu uşurință. Spera că răspunsul să n-o treacă imediat în categoria patrioților, dar în secolul ăsta nu avea cum să fie altceva. Dacă îşi amintea bine numărul celor credincioşi Coroanei fusese aproximativ egal cu cel al rebelilor. În general ambele grupări urmau ce le dicta conştiința, membrii celor două tabere considerîndu-se cetățeni loiali. Era o chestie de semantică.

– Atunci îl cunoşti pe Samuel Addams, nu? Şi pe ceilalți răzvrătiți?

– Numai după reputație, răspunse Phoebe prudentă punîndu-şi sacul pe pat, dorind astfel să-şi revendice încăperea modestă. Istoria Americii, pagina 101, îşi zise ea în gînd, doborîtă de oboseală. Samuel Addams era cunoscut pentru petele de ou de pe revere ca şi pentru calitățile de conducător, natura recalcitrantă şi inteligența formidabilă. Eşti o Tory jupîniță Bell?

– Dar tu? i-o întoarse augusta persoană.

– Nu, spuse Phoebe pentru care onoarea devenise o problemă de viață şi de moarte. Poate mai mult de moarte acum că-şi declarase preferințele politice, climatul în care ajunsese să trăiască fiind deosebit de periculos. Sînt de partea cîştigătorilor. Armata continentală va triumfa.

Jupînița Bell îi acordă un surîs enigmatic, dar nu dezvălui nimic din propria credință politică,

– Aşa zic unii. Alții nu sînt de acord. Vei lucra în seara asta, spuse ea. Dar mai întîi te speli, te odihneşti şi ai grijă să nu rămîi cu stomacul gol.

Recunoştința lui Phoebe nu cunoscu margini. Era o străină, o călătoare prin vremuri şi locuri ciudate, aşa că nu se putea aştepta decît la cele mai simple concesii, strict necesare supraviețuirii. Nici vorbă de confort. Dădu din cap că înțelesese şi s-ar fi întors să-şi despacheteze micul bagaj dacă jupînița Bell n-ar fi vorbit din nou.

– Ce s-a întîmplat cu părul tău, copilă? întrebă ea.

– Am suferit de febră, spuse Phoebe. De bine de rău iată că-i era tot mai uşor să răstălmăcească adevărul. În fond nu-i putea spune acestei femei că venea dintr-un alt timp, dintr-un viitor de peste două secole cînd oamenii îşi purtau părul după cum îi tăia capul. Dar nu-ți fă probleme. Nu sînt contagioasă.

– Ciudat, spuse jupînița Bell, continuînd să privească gînditoare şuvițele retezate ale părului lui Phoebe. E ceva

mai mult decît părul ăsta ciopîrțit, dar bănuiesc că nu are nici o importanță. Munceşte pe brînci, fato şi culcă-te cu Tory sau rebelii, dar pe rînd. Dacă vrei să nu dai de necazuri.

– Sînt întru totul de acord, spuse Phoebe. Fără Duncan, experiența secolului al optsprezecelea părea mai puțin reală cu toată autenticitatea ei pitorească. Semăna mai degrabă cu un vis plin de imagini vii. Nu-mi doresc altceva decît un loc unde să dorm, ceva de mîncare şi cîțiva şilingi – pe care să-i pot considera ai mei.

Stăpîna tavernei îi reteză urgent iluziile financiare.

– Şilingi, ai? Spre buzunarul tău n-o să-şi găsească drumul decît jumătăți de penny şi asta numai dacă te dovedeşti harnică şi te porți cuviincios.

Phoebe nu putu rezista tentației de a face o reverență cu toate că nu avusese intenția să-şi bată joc de proaspăta şefă. Fu mai mult un reflex datorat ambianței şi modului ciudat de exprimare al jupîniței Bell.

Jupînița Bell fu plăcut impresionată şi îi porunci noii servitoare să se spele de praful drumului, iar după aceea să se prezinte imediat în bucătărie. Phoebe îi dădu ascultare, iar după plecarea ei turnă nişte apă în lighean şi se stropi cu multă vitejie. Se folosi de degete ca să-şi pieptene părul, îşi înghesui sacul de voiaj sub lavoar, apoi coborî treptele în grabă, stomacul chiorăindu-i de foame.

Bucătăria de la *Coroana şi Crinul* era un loc strîmt, aburit, plin de mirosuri atît plăcute cît şi respingătoare. Phoebe acceptă bucuroasă un blid cu tocană groasă, prea flămîndă ca să o preocupe modul de preparare, şi se aşeză pe o bancă de lîngă găleata cu zoaie, mîncînd cu poftă. Pe parcursul călătoriei din Insula Paradisului se hrănise cu pîine tare primită de la Bătrînă şi cu peşti, rădăcini, nuci de cocos sau fructe pe care i le oferise însoțitorul ei mut odată ce ajungeau la țărm.

Nu-i vorbi nimeni deşi atrase un număr considerabil de priviri curioase, bănuitoare, aşa cum i se întîmplase şi în spălătoria din casa lui Duncan. Phoebe nu era timidă din fire, deşi evita scandalul ori de cîte ori era posibil, şi înfruntă fără să clipească căutăturile celorlalte femei. Orice semn de frică sau supunere ar fi condamnat-o la tiranie şi izolare. După ce termină de mîncat îşi spălă mîinile şi restricţia la odihnă fiind deocamdată uitată, i se dădu un şorţ pătat şi fu trimisă printre clienţi.

Clientela de la *Coroana şi Crinul* era o şleahtă teribil de pitorească – soldaţi englezi în pantaloni gălbui, cizme înalte şi faimoasele tunici roşii, alături de oameni simpli în haine cusute în casă şi încălţări din piele – meseriaşi, ucenici, fermieri şi negustori. Unii dintre cei din urmă, îşi zise Phoebe grăbindu-se să le servească halbe cu bere erau rebeli. Alţii, firește, erau credincioşi Coroanei. Cine era fiecare era o chestiune de opinie, cu toate că oamenii regelui aveau tendinţa de a fi ceva mai gălăgioşi.

Băutura curgea deja de un timp destul de îndelungat din cepurile butoaielor din spatele scîndurii şlefuite pe post de tejghea cînd unul dintre cei în tunici roşii, numit de ceilalţi maiorul Lawrence, o apucă brusc pe Phoebe de panglicile şorţului şi o trase în poală. Ea se luptă, dar el se mulţumi să rîdă, mîinile lui puternice cuprinzîndu-i talia şi potolind-o cu uşurinţă.

Deşi se afla într-o situaţie neplăcută, Phoebe nu putu să nu observe că unii dintre bărbaţii aflaţi la mesele pe capre, toţi englezi, nu erau deloc încîntaţi de felul cum evoluau lucrurile.

– Lasă fata în pace, spuse o voce cultivată de undeva din spate. E clar că-i bolnavă – uită-te la părul ei. Abia dacă i-a mai rămas ceva.

Maiorul cu ochii înceţoşaţi de băutură şi ameţit de abundenţa de testosteron o împinse pe Phoebe spre genunchii osoşi şi o studie.

– Ai zice că-i băiat dacă n-ar avea curbe şi umflături în locurile potrivite.

Phoebe se foi, roşi şi pufni pe nas indignată.

– Las-o să plece, repetă salvatorul lui Phoebe, dar nu se mişcă de la locul lui ca să-i vină în ajutor şi nici măcar nu se aplecă în aşa fel încît ea să-i poată vedea faţa şi să-i aprecieze caracterul.

– Poate maiorului îi plac băieţii, remarcă un suflet pus pe şotii întărindu-şi afirmaţia cu un rîgîit şi un vînt răsunător. Aveţi grijă, oameni buni şi ţineţi-vă fundurile acoperite cînd sînteţi în preajma lui.

Maiorul o împinse pe Phoebe de lîngă el cu atîta grabă şi forţă că aproape o trînti pe podeaua murdară. În clipa următoare Lawrence ţîşni în picioare, rumen în obraji de la bere şi indignare, bîjbîind după sabie.

– Cine a spus asta? se răsti el.

Phoebe ar fi izbucnit în rîs dacă n-ar fi avut în vedere gravitatea situaţiei în general şi sabia în particular. La capătul unei bănci stătea un bărbat singur, iar ceilalţi membri ai grupului se strînseseră grămadă, avînd pe chip expresii de un dispreţ plin de veselie.

Acţiunea de eliminare a suspecţilor se încheiase, îşi zise Phoebe.

– Noroc, spuse creatorul de indigestii, ridicînd halba în onoarea maiorului. Era un bărbat scund, viguros, cu o căpăţînă cheală, roşu la faţă, iar cînd se ridică, unul din nasturii tunicii se rupse, rostogolindu-se peste masă.

Maiorul îşi retrase degetele de pe mînerul sabiei, făcu un pas înapoi şi strîmbă din nasul lui lung, aristocratic.

– Pe toți sfinții, sergent, ești o rușine pentru Coroană, mormăi el. Te-aș ucide pe loc și aș aduce un mare serviciu Maiestății Sale, dar legea mi-o interzice!

Ochii sergentului sclipiră, își luă nasturele și îl vîrî în buzunar.

– Exact, rosti sergentul încrezător în sine pe un ton plin de voie bună. Așa stă scris în documente. Își puse pe cap un tricorn prăfuit după ce-l flutură în jurul lui, un fel de plecăciune caraghioasă, apoi îi făcu cu ochiul lui Phoebe și se întoarse să plece.

Phoebe dădu din cap în semn de salut și se ținu cît mai departe de maior în caz că lucrurile ar fi luat din nou o turnură violentă, dar odată cu plecarea sergentului atmosfera din tavernă suferi o schimbare. Unul cîte unul, soldații plictisiți își lăsară halbele pe masă, se ridicară de pe bănci și părăsiră taverna. Conducătorul lor mai zăbovi un timp, încruntat, umplîndu-și cana cu lichidul aflat în ulciorul de pe masă.

– Eu i-aș propune cafea, șopti Phoebe unei alte servitoare, o tînără îmbrăcată într-o rochie fără nici o formă dintr-o muselină de culoarea untului, o bonetă și un șorț murdar, dar cofeina ar putea aduce stării lui un prejudiciu mai mare decît alcoolul.

Colega ei de muncă – pe parcursul ilustrei cariere de numai o jumătate de zi la *Coroana și Crinul*, Phoebe auzise că se numea Molly – se uită la ea complet năucită și aproape că scăpă din mînă tava cu vînatul la grătar. Apoi schiță un zîmbet șovăielnic, iar Phoebe speră că-și făcuse o prietenă. Pe lîngă sergentul care o salvase cu o finețe remarcabilă, ținînd seama de circumstanțe, de amabilitățile nedorite ale maiorului. Acum nu-i rămînea altceva de făcut decît să pună o distanță cît mai mare între ea și maior; poate că era ofițer, dar nu și gentlemen.

Molly servi friptura de vînat meseriașilor înfometați de la o masă din colț și se întoarse la tejghea după o halbă de bere ocolind englezul singuratic, ferindu-se de el ca dracu' de tămîie.

Cînd taverna se goli complet iar Phoebe freca sîrguincioasă o masă așa cum îi ceruse jupînița Bell, care se mîndrea, după cum pretindea singură, cu o reputație deosebită, femeia veni lîngă ea.

– Va fi biciuit pentru insulta adusă maiorului Lawrence, spuse ea cu un aer firesc. Sper că te vei dovedi demnă de o atare suferință.

Phoebe crezu că i se va face rău. Genunchii i se înmuiară și se prăbuși pe lavița de lîngă masa pe care o spălase. Prin minte îi trecură imagini îngrozitoare ale unui bărbat legat de stîlp și bătut cu sălbăticie.

– Sergentul? întrebă ea fără vlagă, și, după ce jupînița Bell încuviință, își lăsă capul pe brațe gemînd neajutorată.

Proprietara tavernei puse cu blîndețe mîna pe umărul lui Phoebe, un gest de simpatie.

– Am fost angajată să fiu și tîrfă? întrebă Phoebe ridicînd privirea spre fața ofilită, îmbătrînită a jupîniței Bell. De aia m-a pipăit Lawrence? Omul ăsta va fi biciuit pentru că am fost prea lipsită de minte ca să înțeleg ce am fost angajată să fac aici?

Femeia mai în vîrstă își clătină capul, iar pielea tăbăcită a pometilor se înroși ușor.

– Nu, fata mea, nu e nevoie să împarți patul cu un bărbat, numai dacă vrei. Ți-am spus-o deja. Lawrence e un laș și un ticălos – nu e singurul, sînt mulți ca el chiar și în Armata continentală. Nu te va ierta – cu atît mai puțin pe unul din sergenții lui – pentru insulta adusă.

– Nu pot face nimic – nu mă pot adresa nimănui?

– Dacă nu vrei să înrăutăţeşti şi mai mult situaţia acelui amărît te vei ţine deoparte şi vei lăsa lucrurile aşa cum sînt.

– Dar un bărbat de treabă va fi biciuit din cauza mea...

– Şi n-ai cum să-i schimbi soarta, o întrerupse jupînița Bell. Termină cu spălatul, fato, şi du-te la culcare. Ziua de mîine va veni aproape imediat ce vei închide ochii.

Disperată, lipsindu-i Duncan, înţelepciunea Bătrînei şi sfaturile ei liniştitoare, Phoebe îşi încheie treburile şi, luînd lumînarea lăsată de stăpîna tavernei, urcă treptele înguste spre camera ei. Ajunsă acolo, îşi scoase rochia, îşi stropi faţa cu apă rece, îşi curăţă dinţii cu un deget înmuiat în sare, apoi se prăbuşi pe pat şi plînse.

Dimineaţa sosi mult prea devreme, aşa cum îi prezisese şefa, iar după ce se spălă, şi se îmbrăcă coborî repede treptele ca să meargă la latrina din spatele tavernei. Se spălă din nou pe mîini într-un vas de lîngă uşa din spate, folosindu-se de un săpun tare care nu făcu nici măcar un clăbuc, după care intră în bucătăria tavernei.

– Bietul Jessup Billington mai c-a murit din cauza bătăii primite pentru tine, îi spuse o roşcată care ar fi fost o mare frumuseţe dacă obrazul nu i-ar fi păstrat urmele vărsatului de vînt.

– Ţine-ţi gura, Ellie Ryan. Nu e vina lui Phoebe că maiorul Lawrence e un porc, interveni Molly cu o tenacitate cu totul surprinzătoare la o persoană atît de blîndă şi supusă. Dacă vrei să ştii părerea mea, el e cel care ar trebui biciuit pînă la nesimţire.

Phoebe ridică ambele mîini, implorînd pace. Nu voise să-i provoace necazuri sărmanului Billington şi nici nu-i trecea prin cap să fie cauza unui conflict între Molly şi roşcată.

– Vă rog, nu vă certaţi, spuse ea strîngînd ochii şi încercînd să înfrunte durerea de cap care îi pulsa la tîmple şi la ceafă. Nu-i va fi de nici un folos sergentului, nu-i aşa?

O jumătate de oră mai tîrziu, în timp ce le servea unor negustori un mic dejun format din cîrnaţi şi bere, temerile lui Phoebe se adeveriră. Sergentul Billington fusese legat într-adevăr de un stîlp în piaţa oraşului şi biciuit pentru insubordonare. Lawrence însuşi mînuise biciul, le povesti unul dintre negustori celorlalţi şi cursese mult sînge. Îl aruncaseră apoi într-o încăpere de lîngă atelierul fierarului ca să-şi revină, dacă îşi va mai reveni vreodată, şi toate astea din cauza unei fetişcane care lucra tocmai în taverna asta.

Cui îi păsa, traseră ei concluzia. Nu era el englez, şi nu distruseră englezii o mulţime de oameni cinstiţi cu taxele şi războiul lor? Păi, în vremurile astea cumplite era atît de greu să pui ceva de mîncare pe masă. De ce să-ţi fie milă de unul cu spatele ca un homar fiert?

Lui Phoebe, căreia i se făcuse din nou greaţă, nu i se acordă nici un pic de atenţie; era acolo ca să-i servească, nu reprezenta ceva mai mult ca un scaun sau un cîine credincios. Bănuia că şi dacă ar fi ştiut că ea era fetişcana pentru care soldatul mîncase bătaia soră cu moartea, tot i-ar fi durut în cot.

Le aduse berea şi se abţinu cu chiu cu vai să nu le-o toarne peste capetele pătrate, iar cînd jupînița Bell o trimise să cumpere ouă pentru cină se duse la fierar în loc să meargă la piaţă.

Cum nu era nimeni prin preajmă, soarele tropical arzînd la întreaga capacitate – se strecură înăuntru mişcîndu-se repede pe lîngă forjă şi caii care nechezau dînd nervoşi din copite, şi găsi odaia unde se afla Jessup Billington. Fusese dezbrăcat pînă la brîu pentru biciuire iar pielea de pe spate nu era numai sfîşiată ci şi învineţită şi îngrozitor de umflată. Zăcea pe burtă, pantalonii fiindu-i mînjiţi de sînge închegat şi înjură cînd Phoebe îl atinse.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Lasă-l dracului de spate, spuse Billington. Fă rost de nişte whisky ca lumea, cît mai repede. Fierarul ţine o sticlă pe unul din rafturile astea.

Phoebe se abţinu de la observaţia că apa i-ar fi fost de mai mare folos unui bărbat în condiţia lui şi plecă să caute sticla cu whisky. Ţinînd seama de aportul ei la starea lui era tot ce putea face deocamdată.

Cînd Phoebe îngenunchie să-i ofere sticla, Billington se ridică gemînd într-un cot acoperit de o crustă roşie, iar pentru ea fu un chin să asiste la efortul depus. Bărbatul luă o înghiţitură mare din lichid, apoi se prăbuşi înapoi pe paie.

– Nu ştiu de ce ai venit, spuse el, dar te implor, aşa ca de la un suflet creştin la altul, să mă laşi în pace de acum şi pînă în Ziua Judecăţii de Apoi.

– Vreau să te ajut, spuse ea.

– M-ai ajutat deja destul, replică Billington căutînd cu mîna după sticlă. Fă bine şi pleacă de aici înainte ca Lawrence să dea cu ochii cu tine şi să ne atîrne în ştreang pe amîndoi, pe mine ca trădător iar pe tine ca spioană.

Phoebe se ridică.

– De ce ar face aşa ceva?

– Pentru că e un şarpe răzbunător, o lămuri Billington cu o răbdare nemaipomenită, şi pentru că eu sînt într-adevăr un trădător, iar tu ai putea fi spioană. Trimite-i salutări lui Rourke cînd o să vină să te ia, nebunul naibii. Iar acum, dacă a mai rămas un dram de milă prin oasele tale, fie-ţi milă şi pleacă.

Phoebe simţi cum păleşte.

– Ce ştii despre Duncan Rourke şi prezenţa mea aici?

Billington rîse gutural.

– Nimic din ce aş fi dispus să mărturisesc unei sămînţe de scandal ca tine, rosti el. Zvonurile se răspîndesc repede, e tot ce-ţi pot spune.

Iar cu asta leşină deşi Phoebe nu avu cum să-şi dea seama dacă o făcuse din cauza durerii, a whisky-ului sau a amîndurora.

Pe banca de lîngă forjă găsi o găleată cu apă şi o trase după ea în camera întunecată, murdară, în care zăcea salvatorul ei. Rupînd o fîşie din singurul şi unicul ei jupon, înmuie în apă bucata de bumbac şi începu să spele, cu mare grijă rănile de pe carnea mutilată a lui Billington. Din cînd în cînd o cuprindea greaţa şi trebuia să se oprească din spălat ca să verse, dar în cele din urmă reuşi să îndepărteze cea mai mare parte a sîngelui, descoperind adevărata extindere a rănilor. O clipă închise ochii pregătindu-se pentru ce trebuia să facă mai departe, apoi deschise sticla şi îi turnă conţinutul peste carnea crudă de pe spatele lui Billington.

Acesta începu să urle şi să blesteme ca un bărbat aruncat în flăcări, iar Phoebe o luă la fugă de lîngă el convinsă că dacă ar fi ajuns la ea ar fi ucis-o cu mîinile goale.

– Blestemat să-ţi fie sufletul negru, muiere! zbieră el. Ce vrăjitorie o mai fi şi asta?

Phoebe plîngea deşi nu-şi dădea seama.

– Nu e vrăjitorie, e simţ practic, spuse ea. Dacă n-aş fi luat nici o măsură, rănile ţi s-ar fi putut infecta, iar whisky-ul a fost singurul antiseptic la îndemînă. Se opri, buzele tremurîndu-i. S-ar putea totuşi să mori, dar acum ai măcar o şansă de supravieţuire.

– Pleacă, şuieră Billington printre dinţii încleştaţi, înainte să mă scol şi să iau o furcă ascuţită ca să o bag în tine numai pentru plăcerea de a te vedea zvîrcolindu-te.

Se întoarse la *Coroana şi Crinul* unde jupînita Bell o mustră aspru pentru că întîrziase prea mult şi se întorsede fără ouă, dar Phoebe îndură ţipetele fără să protesteze.

*
* *

Phoebe plecase de mai bine de zece zile cînd Duncan primi pe calea obişnuită, complicată şi clandestină vestea că era în Queen's Town, o aşezare englezească din insula cea mai nordică, lucrînd în taverna lui Sally Bell. Mesagerul îl sfătui respectuos să vină s-o ia cît mai repede înainte ca bunele ei intenţii să-i ducă pe toţi în ştreang, ştiindu-se deja că nu avea minte nici măcar cît toarta unei cratiţe.

Teribil de furios, dar în acelaşi timp incredibil de uşurat că femeia aceea exasperantă era încă în viaţă provocînd necazuri, mototoli misiva apoi o ţinu la flacăra lumînării din mijlocul mesei pînă îi arse complet între degete. După ce din hîrtie nu mai rămase decît scrumul îi aruncă o căutătură atît de cumplită de parcă ar fi vrut s-o aprindă din nou cu focul din privirile lui.

– Ce e? întrebă Alex care fusese mutat la parter, în salonul cu vedere spre mare. Fizic se simţea mult mai bine, dar în ochii lui nu mai sclipea nici o scînteie, iar starea lui de spirit îl îngrijora enorm pe Duncan cu toate că se străduia să n-o arate. După cum te uiţi la ea, depeşa asta pare să fi fost scrisă de diavolul în persoană.

Duncan îşi calmă zvîcnirile muşchiului din bărbie. Nu credea în lovirea femeilor, copiilor, cîinilor şi cailor, dar în clipa aceea, dacă ar fi putut să-şi pună mîinile pe Phoebe Turlow ar fi strîns-o de gît cu zîmbetul pe faţă.

– Trebuie să plec în Queen's Town, spuse el. Imediat.

Alex, palid deja, se făcu cenuşiu.

– *Queen's Town*? Dumnezeule, Duncan, de ce nu pleci la Londra să te prezinţi direct în faţa Curţii. Rezultatul ar fi acelaşi – te vor spînzura şi îţi vor pune capul într-o ţeapă!

Duncan părăsi masa unde mîncase ceva frugal înaintea de primirea misivei aduse de unul din băştinaşii Bătrînei.

– N-am de ales, spuse el. Acolo s-a dus Phoebe.

Alex înjură revoltat.

– Bun, acum dacă e o afurisită de spioană englezoaică le-a spus deja de Insula Paradisului, şi vom atîrna cu *toţii* în ştreang.

– Dacă le-ar fi spus ceva, ar fi fost deja aici, replică Duncan. Instinctul, de care depindea deseori viaţa lui şi a oamenilor săi îi spunea că Phoebe era tot atît de loială cauzei rebelilor pe cît era însuşi generalul Washington. Dar era şi o creatură impulsivă, dotată cu un curaj care nu se potrivea defel cu capacitatea ei de supravieţuire şi putea foarte uşor să se încreadă într-un duşman. Nu-ţi fă probleme, prietene – mă ocup eu de Phoebe.

Odată cu refluxul, cu puţin după ora zece seara, Duncan reuşise să adune cei cîţiva oameni de care avea nevoie, iar corabia îi plutea deja pe valuri îndreptîndu-se spre Queen's Town, loc în care se pusese un premiu pe capul lui. În zori aruncară ancora la cîteva mile de port, iar Duncan cu doi din oamenii lui vîsliră pînă la mal.

*
* *

La o săptămînă după ce dăduse greş cu ouăle, Phoebe încă se mai afla pe lista neagră a jupîniţei Bell, dar cel puţin nu fusese concediată. Dacă i se va întîmpla aşa ceva, nu-i vor mai rămîne decît două posibilităţi – să facă trotuarul, sau să moară de foame. Nimeni altcineva nu o va mai angaja – lumea aflase deja despre predilecţia ei pentru provocarea suferinţelor – şi nu ştia cum să se întoarcă în Insula Paradisului chiar dacă ar fi avut o ideea cît de vagă

cam pe unde s-ar fi aflat. Aşa că vorbi cît mai puţin, se ţinu cît mai departe de maiorul Lawrence ori de cîte ori acesta intra în tavernă, lucru pe care îl făcea destul de des, şi se resemnă să golească scuipătoarele, găleţile cu zoaie şi să spele în fiecare noapte toate cănile şi halbele. Într-o zi, dacă exista Dumnezeu, jupînița Bell va trece peste amorul ei jignit şi va înceta să-i mai atribuie lui Phoebe toate muncile scîrboase.

Cu gîndul ăsta în minte se îndreptă spre latrină pe cărarea luminată de lună cînd o siluetă, precum umbra unui demon, apăru pe neaşteptate în faţa ei. Încercă să ţipe, iar efortul îi fu răsplătit cu izbirea de un piept tare. Mică îi fu consolarea constatînd că pieptul în chestiune şi mîna care îi acoperea gura îi aparţineau lui Duncan. Nu venise în vizită de curtoazie.

Phoebe se luptă, aşa din principiu, deşi o parte din ea voia să fie capturată şi dusă la casa cea frumoasă.

– Linişte, respiră el în urechea ei liniştind-o doar prin forţa braţelor. Dacă ne prind, nu voi fi singurul care va atîrna de creanga unui copac. Te vei bălăngăni exact lîngă mine.

Avea dreptate. N-o va crede nimeni că Duncan o luase prin surprindere; vor spune c-a fost o întîlnire pregătită din timp, că era iubita şi complicea lui, tot atît de vinovată de trădare ca el.

Pentru că nu voia să moară – şi din alte cîteva motive mai puţin presante – Phoebe încetă să se mai zbată.

Capitolul 6

– Mi-aş putea pierde slujba din cauza asta, spuse Phoebe cînd Duncan o trase după el de-a lungul cîtorva alei întunecate apoi în jos pe nişte trepte de lemn spre un loc care mirosea a pivniţă. Încă mai am necazuri că i-am făcut o vizită domnului Billington în loc să mă fi dus să cumpăr ouă.

Duncan aprinse o lumînare folosindu-se de nişte cremene, iar flacăra începu să scoată fum tremurînd în întuneric.

– Ţi-ai pierdut deja locul de la *Coroana şi Crinul*, spuse Duncan sec, chipul lui cu trăsături colţuroase trecînd pe rînd de la lumină la întuneric. Şi pun rămăşag că Sally Bell nu-ţi va duce lipsa.

Phoebe îşi puse braţele în jurul ei pentru că spaţiul strîmt şi plin de mucegai era răcoros şi umed, iar dincolo de treptele care urcau spre uşa pivniţei se afla o lume vastă, singuratică şi foarte imprevizibilă. Cobori liniştită cu ascensorul, apoi te trezeşti dintr-o dată aruncată într-un alt secol. E interesant să citeşti teoria lui Einstein despre dimensiunile paralele, dar să le experimentezi pe pielea ta e cu totul altceva. Se simţea ca un cobai cosmic.

– Ar fi trebuit să mă laşi în pace, spuse ea cînd Duncan îşi scoase haina neagră şi o puse cu grijă pe umerii ei. Mă descurcam excelent.

– Oh, minunat, i-o reteză Duncan. În lumina aceea infectă, expresia feţei îi era imposibil de desluşit, dar tonul

suna plictisit. Aşa de bine c-ai reuşit deja să provoci biciuirea unui om.

Phoebe încremeni. Fie că-şi va petrece restul vieţii în acest secol, fie că se va întoarce în al ei, nu va uita niciodată ce i se întîmplase sergentului Billington, şi nici nu se va ierta.

– A fost un accident, spuse ea după ce făcu o pauză ca să-şi înghită nodul din gît. Ce-ar fi trebuit să fac? Să-l las pe maiorul Lawrence să mă pipăie după bunul plac? M-am zbătut, sergentul mi-a venit în ajutor, iar eu îi sînt extrem de recunoscătoare. Totuşi, nu i-am cerut să intervină, şi aş vrea să nu uiţi chestia asta.

Duncan se ridică de pe lada pe care şezuse stîrnind un nor de praf – obiectul pe care stătea ea părea să fie un fel de scăunel de muls cu trei picioare. Phoebe strănută zgomotos.

– Nu fă gălăgie, rosti Duncan amuzat întorcîndu-se cu o sticlă şi două ceşti. Ne ascundem în caz că n-ai dedus încă treaba asta. Sau poate vrei să dai un semnal de alarmă unui compatriot englez?

Phoebe pufni disprețuitoare.

– Iar am ajuns aici? Duncan Rourke, nu sînt spioană.

– Atunci de ce ai părăsit Insula Paradisului fără permisiunea mea?

– Pentru că – se opri urmărindu-l cum toarnă vinul într-una din ceşti, după ce o şterse în prealabil cu poala cămăşii de bumbac, şi o luă cînd o întinse spre ea. Pentru că am început să sufăr de un comportament co-dependent.

– Co-dependent?

– Voiam să am grijă de tine.

El şovăi, luînd o înghiţitură din ceaşca lui înainte de a răspunde.

– Şi ce e rău în asta?

– Nimic, în sensul strict al expresiei, replică ea roşind şi ferindu-şi pentru o clipă ochii de privirea lui Duncan. Dar

anumite probleme pot – şi trebuie rezolvate – numai de persoana care le are. Cînd se uită din nou la Duncan văzu că acesta înălţase o sprînceană şi o urmărea cu atenţie peste marginea ceştii.

– Şi care ar fi, mă rog frumos, după mintea ta cea zglobie, problema pe care o am de rezolvat? întrebă el.

Phoebe oftă exasperată.

– De unde să ştiu? pară ea. Indiferent care ar fi, te face să cînţi la clavecin de parcă ai vrea să dărîmi porţile raiului cu un torent de muzică.

– Sau ale iadului, bombăni Duncan nepăsător umplîndu-i din nou cana. Ai dreptate, admise el după cîteva clipe. E un torent personal împotriva căruia nu poţi face nimic. Iar încercînd nu vei reuşi decît să-ţi faci rău.

Phoebe se aplecă înainte pe scăunelul ei de muls, plină de sinceritate şi poate un pic cam ameţită de la vin. În loc să se simtă vinovată, beţia îi dădea o senzaţie de veselie sfidătoare. Adevărul era că după toate prin cîte trecuse se simţea bine. Dimineaţă va avea destul timp pentru regrete. Va suferi de mahmureală, stomacul îi va fi întors pe dos şi se va întreba dacă e cazul să urmeze programul de 12 trepte împotriva alcoolismului, deşi acesta apăruse abia pe la 1935. Îşi notă în gînd să lase un jurnal descendenţilor ei, dacă va avea norocul să-i aibă, sfătuindu-i să cumpere acţiuni la Xerox, IBM şi Microsoft.

Clipi, sughiţă şi întinse cana.

Duncan îşi clătină capul, îi luă din mînă potirul, şi îl puse pe butoiul unde lumînarea se chinuia să păstreze lumina.

– Mulţumesc, spuse el, buzele schiţîndu-i un zîmbet.

– Pentru ce? întrebă Phoebe încruntîndu-se.

– Pentru că îţi pasă de ce mi se întîmplă. Cu mine vei fi în siguranţă, Phoebe. Îţi voi face un pat şi vom merge cît mai curînd posibil spre meleaguri mai puţin periculoase.

Phoebe strînse ochii, scrutînd întunericul din jurul lor.

– Vrei să mă întind în locul ăsta plin de şoareci, şobolani şi păianjeni? Pune-ţi pofta în cui!

Duncan scoase un suspin de martir.

– Am mai dormit aici, spuse el pe un ton cît mai rezonabil. Şi n-am fost atacat de nici un fel de animale periculoase.

Phoebe chicoti. Fie că băuse mai mult decît crezuse, fie vinul fusese mai tare decît cel pe care îl cumpăra de obicei de la supermarket.

– Dormi într-o pivniţă? Ilustrul Duncan Rourke? De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Tocmai pentru că sînt ilustrul – şi notoriul – Duncan Rourke. Acum gata cu vorba, trebuie să te odihneşti. Fuga din Queen's Town s-ar putea dovedi o acţiune plină de neprevăzut şi vei avea nevoie de toate forţele.

– Mi-e frică, mărturisi Phoebe.

– Foarte înţelept din partea ta, ripostă Duncan ridicînd lumînarea în aşa fel ca flacăra să-şi arunce lumina pîlpîitoare pe un pat cu o împletitură de frînghii drept saltea, o pătură mîncată de molii şi o pernă care arăta de parcă ar fi adăpostit deja o întreagă familie de şoareci. Fiind vorba de tine, frica s-ar putea dovedi benefică. Te-ar împiedica să faci prostii – deşi trebuie să-ţi mărturisesc că e o speranţă deşartă.

– N-am de gînd să mă întind pe chestia aia, spuse Phoebe. Însă munca grea din taverna jupîniţei Bell şi vinul îngurgitat pe stomacul gol o sleiseră de puteri.

– Haide, spuse Duncan apucînd-o cu blîndeţe de umeri. Mă întind lîngă tine. Iar dacă apare vreun şoarece o să-l sperii.

– Cine o să te sperie pe tine? întrebă Phoebe înăbuşindu-şi un căscat şi străbătută de un fior de plăcere că va dormi în acelaşi pat cu Duncan.

Acesta rîse pe înfundate.

– Un detaşament al Armatei Maiestăţii Sale dacă nu stingem lumînarea asta şi nu punem capăt vorbăriei. Licărul luminii dispăru lăsîndu-i într-o beznă de nepătruns, dar o culcă cu grijă pe aşa-zisul pat, întinzîndu-se imediat lîngă ea, trăgînd-o la piept şi lipind-o de şolduri şi coapse.

Clipele acelea de intimitate stîrniră în Phoebe un fior de o pasiune sălbatică, însă cu inima ei se întîmplă ceva mult mai primitiv. Ochii i se umplură de lacrimi, emoţia fiind prea puternică. Se bucură de întuneric şi de faptul că stătea cu spatele la Duncan.

El îi găsi totuşi bărbia şi îi întoarse faţa spre el, iar trupul ei trădător o urmă. O sărută fără patimă, atras parcă de ea, silit să-şi atingă gura de a ei. Un geamăt de împotrivire, de singurătate, de nevoie bubui undeva adînc în pieptul lui, iar Phoebe îi simţi pe coapsă fierbinţeala şi tăria bărbăţiei.

La început sărutul fu mai mult o hărţuire, transformîndu-se curînd în ceva mult mai elementar, limbile lor luptîndu-se, apoi împreunîndu-se. Phoebe se pierdu complet cu toate că simţea că Duncan încă se mai luptă, încă mai încearcă să se abţină.

– Am promis că vei fi în siguranţă cu mine, gîfîi el cînd sărutul se termină.

Phoebe îl iubea, o înţelese abia acum, iar dacă nu i-o putea spune în cuvinte i-o va demonstra cu trupul ei. Îi trase cămaşa afară şi îşi strecură degetele pe dedesubt dorind să mîngîie carnea caldă, tare ca piatra de pe spate şi coaste, zidul pufos al pieptului. Îl simţea neted, muşchiulos şi foarte periculos.

El scoase un geamăt şi îşi coborî gura peste a ei. Lui Phoebe îi scăpă un mic suspin de disperare şi plăcere zicîndu-şi că nu va muri cu siguranţă.

Duncan însă, cu toate că era clar c-o dorea la fel de mult pe cît îl dorea ea, nu se lăsă grăbit. O dezbrăcă alene

sărutînd şi mîngîind fiecare curbă şi adîncitură a cărnii pe măsură ce o descoperea, iar atingerea plină de venerație o făcu să se simtă ca o zeiță adulată. Cînd îi luă un sfîrc între buze îi acoperi simultan gura cu palma anticipînd strigătul gutural care tremură pe mîna lui.

Phoebe îşi arcui spatele şi scînci uşor, conştientă doar de senzațiile pe care Duncan le stîrnea în ea mîngîind-o, sugînd-o, adorînd-o. Nu ştiuse niciodată – nici măcar nu-şi imaginase în cele mai sălbatice fantezii ale ei – că se putea iubi cu aşa o intensitate.

După ce se hrăni la sîni iar Phoebe se trezi acoperită de transpirație în urma efortului dulce, chinuitor de a-l dori, a-l căuta, încordîndu-se instinctiv ca să-l cuprindă, Duncan se dezbrăcă şi se întinse peste ea. Îi simți erecția în punctul umed de unire a coapselor şi dădu drumul unui alt suspin, plin de neîmpliniri, înăbuşit de palma lui.

Duncan îi sărută fruntea acolo unde şuvițele de păr se lipeau de piele şi îi şopti:

– Trupul tău mă vrea, spuse el. Dar ce spune mintea ta, Phoebe Turlow? Nu voi avea o femeie care nu doreşte să fie a mea.

Phoebe dădu din cap ca un om cuprins de delir din cauza febrei şi îşi puse mîinile pe fesele lui, răsfirîndu-şi degetele, îndemnîndu-l să o pătrundă. Îi sărută palma apăsată uşor pe gura ei care îi împiedica strigătele de plăcere să treacă dincolo de zidurile pivniței.

Duncan puse capăt torturii; ştia că era pregătită pentru el, şi şi-o făcu a lui dintr-o singură mişcare dură, explozivă.

Bine că-i trecuse prin cap să-şi pună mîna pe gura ei pentru că Phoebe n-ar fi fost în stare să-şi rețină țipătul primitiv, gutural de bun venit care părea să fi pornit din vîrful degetelor de la picioare.

– Oh, Dumnezeule, murmură el. Dumnezeule! Se mişcă mai repede, împingîndu-se tot mai adînc, sărutîndu-i pomeții, pleoapele, tîmplele şi fruntea.

Phoebe se zvîrcolea sub el, arcuindu-se, smucindu-se, izbindu-se de el, întîmpinîndu-l de fiecare dată cu aceeaşi forță, carnea fiindu-i udă, alunecoasă şi fierbinte. Inima îi zvîcnea de nişte emoții atît de vechi că numele lor fusese uitat de mult; se lupta pentru împlinire, o implora cu fiecare mişcare sălbatică, cu fiecare geamăt înăbuşit, temîndu-se totuşi de ea aşa cum un păcătos se teme de pedeapsă. Strălucirea, puterea şi forța extraordinară a eliberării spre care o purta Duncan avea o amploare nucleară, iar Phoebe credea sincer c-o va distruge complet.

Sfîrşitul se revărsă brusc peste ea, peste amîndoi, ca un fel de cataclism imposibil de oprit. Phoebe se înalță de pe saltea proptindu-şi bine călcîiele în împletitura din funie, şi-l primi pe Duncan în extaz, dar totuşi cu reținere. Era adînc în ea, fiecare muşchi al trupului de armăsar palpitînd încordat, şi îi simți căldura vărsîndu-i-se în pîntece. Ştiu, pînă şi în acele clipe de nebunie, ce anume văzuse Bătrîna în palma ei şi de ce o ajutase să fugă din Insula Paradisului. O ştiu chiar în timp ce cădea fără vlagă sub bărbatul care tocmai o cucerise.

Descătuşarea dură un timp destul de îndelungat, cuprinzîndu-i din nou după ce crezuseră că fuseseră storşi şi de ultimul zvîcnet de plăcere, iar coborîrea fu lentă, încărcată de spasme mici. În cele din urmă Duncan se prăbuşi lîngă ea aruncîndu-şi posesiv un picior peste coapsele ei.

Phoebe rămase într-o stare de euforie îmbătătoare şi zîmbi în întuneric, trecîndu-şi degetele prin părul mătăsos al lui Duncan.

– Ştia că se va întîmpla.

Duncan fu străbătut de încă un mic fior, iar reacția lui îi făcu plăcere lui Phoebe, provocîndu-i un geamăt scurt, tînguitor.

– Să îndrăznesc să întreb despre cine vorbeşti? spuse el, fără să-şi ridice capul de pe pieptul ei.

– Bătrîna, replică Phoebe, rotindu-şi o şuviţă de păr în jurul degetului. Cînd i-am spus că vreau să plec din Insula Paradisului s-a uitat în palma mea, apoi a aranjat totul. Se opri, brusc îngrijorată. Sper că n-ai de gînd s-o pedepseşti, nu? Pentru că m-a ajutat să fug?

Duncan rîse uşor şi începu să-şi frece nasul de un sfîrc care se întări imediat, bucuros de atenţia acordată.

– N-aş îndrăzni. Mi-ar face vrăji pînă mi-ar cădea toţi dinţii, părul şi alte părţi la care ţin.

Phoebe simţi cum se întetesc în ea aceleaşi emoţii copleşitoare, fără nume şi îl trase spre sînii ei. La început îl strînse doar pentru că aşteptarea era atît de grea, dar ştiu că nu o va părăsi, şi îi netezi uşor părul, iar el se întinse din nou peste ea.

*
* *

În dimineaţa următoare ochii lui Phoebe se făcură mari dîndu-şi seama că cineva o spală, cu multă blîndeţe e drept, dar cu apă rece. Duncan, fireşte. Vru să-i vorbească, dar realiză că avea o bucată de pînză legată peste gură.

El chicoti uşor, preocupat să-i spele cît mai meticulos părţile intime.

– Poţi să-ţi scoţi căluşul dacă vrei, spuse el, dar nu te sfătuiesc. Mai ales dacă mă gîndesc la ce o să-ţi fac, iar de aici de jos, nu ajung la gura ta.

Ceva păcătos şi imoral puse stăpînire pe Phoebe; cu excepţia pînzei de la gură era complet goală, la dispoziţia lui Duncan, şi se simţea magnific.

Urmări fascinată cum trupul i se înfierbîntă încetul cu încetul. Duncan puse ligheanul la o parte şi îi depărtă larg picioarele. Mîinile lui aspre, de căpitan, îi mîngîiară carnea fragedă din interiorul coapselor, care tremură la atingerea delicioasă a vîrfurilor degetelor lui.

– Dacă nu vrei să continui, nu trebuie decît să clatini din cap, spuse el.

Phoebe se sprijini mai bine în coate, dar în rest nu făcu nici o mişcare.

Duncan îngenunchie îmbrăcat lîngă pat şi o tachină cu rînjetul lui de diavol. Apoi se aplecă de parcă ar fi fost însetat iar ea un izvor pur, răcoros. Îi despărţi cu degetele smocul de păr încîlcit, iar Phoebe îi simţi răsuflarea, tremură violent, aşteptînd, ridicîndu-se pentru el. Şi atunci el o atinse cu limba.

Phoebe gemu, iar Duncan începu să lingă.

Scoase un sunet de implorare şi încercă să-şi mişte şoldurile, dar i le ţinea strîns, bucurîndu-se de ea după bunul lui plac ca de ceva rar şi superb care trebuie făcut să dureze cît mai mult.

Phoebe îşi lăsă capul pe spate şi suspină, după care Duncan încălecă patul la unul din capete şi, apucînd gleznele lui Phoebe, îi forţă genunchii să se îndoaie aşa încît să depindă complet de el. Şi în tot timpul ăsta nu-şi depărtă nici măcar o dată gura de ea.

Plăcerea era de o intensitate insuportabilă, aproape dureroasă, în ea ţesîndu-se milioane de scîntei de extaz. Phoebe se folosi de cîtă libertate avea în mişcări ca să se bucure de buzele care trăgeau, de limba care o îmblînzea şi o disciplina chiar în timp ce o îmboldea spre pasiuni tot mai mari.

Duncan ştiu că urma să termine, şi se retrase murmurînd cuvinte liniştitoare pe piele, calmînd-o, făcînd-o să aştepte. Şi numai cînd Phoebe se întinse din nou pe spate, respirînd adînc şi sacadat, tremurînd de dorinţă, o luă din nou în gură sugînd pînă o simţi azvîrlindu-se spre el ca o iapă încercînd să arunce călăreţul din şa. După ce o stoarse de vlagă făcînd-o să cînte fiecare notă a unei rapsodii fermecate, întinse mîna să-i scoată căluşul din gură.

– Aşa mai da, rosti Phoebe înălţînd capul, apoi se prăbuşi înapoi pe spate.

Duncan se ridică în picioare mîndru de parcă ar fi smuls un spin din ghearele unei leoaice, şi poate că o făcuse. Phoebe îşi suprimase mult timp nevoile sexuale, pentru că nu existase nici o cale viabilă să le ducă la împlinire şi era clar că avea la dispoziţie un depozit întreg.

– Presupun că acum te aştepţi să mă scol şi să mă îmbrac, murmură ea. Acţiunile astea simple i se păreau de-a dreptul imposibile, oasele şi muşchii i se topiseră ca ceara.

– Din moment ce părul tău spre deosebire de cel al lui Lady Godiva nu va fi suficient ca să-ţi apere virtuţile, da. Mai mult chiar, sînt convins că o femeie goală călărind pe străzile oraşului va stîrni atenţia tuturor – un inconvenient de care ne putem lipsi. Duncan îi adună hainele, juponul rupt, cămăşuţa, pantalonaşii, şi le aruncă pe pat.

Phoebe se ridică languroasă şi se prefăcu că nu reuşeşte să se îmbrace. Duncan, cavaler pînă la capăt, îi veni în ajutor. Iar cînd ea dădu glas neliniştii care începuse să o frămînte, el era din nou în genunchi în faţa patului, de data asta înodîndu-i şireturile de la pantofi.

– Nu ne asumăm un risc enorm părăsind oraşul ziua în amiaza mare?

– Ba da, spuse Duncan amabil, ridicîndu-se şi oferindu-i mîna de parcă s-ar fi pregătit să o conducă la dans pentru menuet. Să plecăm e un risc, să stăm e un risc. Am cîntărit ambele posibilităţi şi am ajuns la concluzia că e mai bine să lăsăm locul ăsta în urma noastră.

Phoebe îi luă mîna şi se sprijini de ea ca să se ridice pe picioarele care încă îi tremurau.

– Bănuiesc că n-am nici un cuvînt de spus, da? Ca partener direct interesat în evitarea propriei vărsări de sînge?

Zîmbetul lui Duncan îi încălzi ochii şi o făcu să i se înmoaie genunchii, simţurile satisfăcute trezindu-se din nou la viaţă.

– Deloc. Sperasem să te obosesc pînă vei rămîne tăcută şi docilă, dar se pare că acţiunile mele n-au fost încununate de un succes deplin.

Phoebe îşi aminti şi roşi puternic.

– Scuteşte-mă de falsa modestie, replică ea. N-a lipsit mult şi m-aş fi trezit drept pe orbită, iar pe acolo aerul e al naibii de rarefiat.

El se încruntă.

– Despre ce dracu' vorbeşti?

– N-am timp să-ţi explic acum, spuse ea cam nerăbdătoare şi zărind cei doi saci de călătorie începu, fără să ceară permisiunea, să scotocească după mîncare. Dacă tot ţi-ai pus în gînd să răpeşti oameni, spuse ea aruncînd o căutătură urîtă bucăţii de pîine neagră, ai putea măcar să-i serveşti cu ceva mai decent.

Duncan se mulţumi să-şi clatine capul, dar ochii îi scînteiară amuzaţi lăsînd să se înţeleagă c-ar fi rîs în hohote dacă nu s-ar fi temut că va aduce pe capul lor întreg detaşamentul de englezi al oraşului.

– Pe viitor voi şti. Se răsuci şi deschise capacul prăfuit al unui cufăr scoţînd o tunică roşie cu epoleţi şi butoni strălucitori de aramă, o pereche de pantaloni gălbui, o cămaşă simplă şi o pereche de cizme înalte. Pentru Phoebe luă o mantie lungă din catifea cu gluga garnisită cu o broderie frumoasă din fire aurii.

Phoebe se uită la tavanul jos cu grinzi. Şi numai atunci se gîndi să pună întrebarea logică.

– Unde ne aflăm?

Duncan începuse să se dezbrace de hainele lui şi să se costumeze în uniforma unui ofiţer britanic, fără să ţină

seama de regulile bunei cuviințe. Pe fața lui se așternuse un zîmbet larg, copilăros, cu totul lipsit de suferința și patosul care îl făceau uneori să apese clapele clavecinului ca un demon scos din minți.

– Tocmai asta-i frumusețea, Phoebe dragă. Ne aflăm exact sub cartierul general al armatei Maiestății Sale.

Phoebe închise ochii, clătinîndu-se din cauza șocului și a valului de furie.

– *Ești nebun*? șuieră ea.

– Opiniile sînt împărțite, replică Duncan așezîndu-se pe marginea patului ca să-și tragă una din cizmele stîlcite. Soarta îi favorizează pe cei îndrăzneți – asta e teorie mea. În plus, ce loc e mai bun să te ascunzi decît în văzul tuturor, nu-i așa?

Vocea lui Phoebe fu o șoaptă șuierată.

– Vrei să spui că în timp ce ne – făceam ce făceam – o ceată de soldați englezi stăteau sus la taclale bîndu-și ceaiul?

Surîsul lui Duncan fu dezarmant, cuceritor.

– Chiar că le place ceaiul, încuviință el. Ne-a plăcut și nouă înainte să-i pună o taxă atît de criminală. De ce crezi că ți-am acoperit gura?

Genunchii o lăsară și căzu pe scăunelul de muls apucîndu-se de mantie de parcă ar fi fost singurul lucru care o împiedica să se înece.

– Oh, Dumnezeule! Nu-mi vine să cred.

– Și eu care speram că te-am convins, spuse Duncan. Grăbește-te. Pînă în prezent norocul a fost de partea noastră, dar soarta e uneori teribil de capricioasă, iar noi avem de parcurs o distanță destul de mare pînă să ne putem permite să ne odihnim.

– Cred c-o să-mi vărs mațele, declară Phoebe.

– Dacă asta înseamnă ce cred eu că înseamnă, replică Duncan trăgînd-o în picioare și înfășurînd-o bine în mantie,

va trebui să rabzi. Lasă-ți gluga pe cap pentru că dacă îți vede cineva părul sîntem ca și spînzurați. Nu vorbești cu nimeni, te mulțumești să dai din cap și să-ți ții ochii plecați, de parcă ai fi timidă – ceea ce, după cum bine știm amîndoi – nu e cazul. Alte întrebări?

– Da, replică Phoebe. De ce ajung eu în astfel de situații?

Duncan surîse doar, ocupat să-și încheie butonii tunicii la modă care-l făcea să arate ca portarul unui teatru de pe Broadway sau conducătorul unui grup rock de prin anii șaizeci. Întinse mîna după un tricorn și și-l puse pe cap șmecherește, trăgîndu-l pe o ureche. Părul îi era prins la ceafă cu o panglică neagră.

– Nu s-ar putea să aștept aici pînă la terminarea războiului?

Duncan îi luă *mîna* și o trase spre trepte.

– Voi ieși primul. Nu scoate nasul afară pînă nu mă auzi fluierînd. Mergi repede, cu capul plecat, direct spre fierărie. De acolo vom lua caii.

– Fierărie?

– Locul în care ai turnat whisky pe spatele amărîtului de Billington, spuse Duncan apoi urcă treptele, dădu chepengul la o parte și păși în lumina strălucitoare a dimineții.

Phoebe strînse ochii așteptîndu-se la strigăte, bubuituri de muschetă, dar nu auzi decît zgomotele obișnuite ale unui orășel de coastă văzîndu-și de treburi – și acordurile clare ale imnului „*Trăiască Britania*".

Bănuind că n-ar fi trebuit să se aștepte la „*Yankee Doodle*", Phoebe trase adînc aer în piept, își adună poalele lungi ale mantiei voluminoase, rămășițele curajului și urcă treptele pivniței.

Aruncă o privire pe furiș și-l văzu pe Duncan mergînd agale de cealaltă parte a străzii, oprindu-se ca să se întrețină volubil cu stăpînii magazinelor, copii, soldați, matroane

cu coşuri de piaţă urmate de servitoare. Toţi se prefăcură că-l cunosc şi se uitară în urma lui cu expresii nedumerite, pline de bună dispoziţie.

Phoebe nu-şi asumă astfel de riscuri. Porni grăbită pe scîndurile de lemn ale aşa zisului trotuar îndreptîndu-se spre atelierul fierarului şi înainte de a păşi înăuntru simţi fiorul oribil al aducerii aminte. De cînd văzuse semnele adînci, macabre de pe spatele biciuit al lui Billington nu mai reuşise să doarmă liniştită.

Trecu o clipă pînă ochii i se obişnuiră cu lumina slabă din interior, iar cînd se uită mai bine avu senzaţia că inima i se va opri în loc. Maiorul Lawrence se afla la numai doi metri de ea discutînd cu fierarul şi uitîndu-se în direcţia ei. Îşi ţinu ochii plecaţi şi se rugă ca Duncan să mai piardă vremea pe străzi. Poate deghizarea lui va păcăli soldaţii simpli şi oamenii din oraş, dar maiorul Lawrence îşi va da seama imediat că e un străin.

– Ia te uită, rosti maiorul cu vocea lui tărăgănată, ce avem noi aici?

Fierarul veni imediat lîngă ea şi o luă de braţ.

– E sora mea, Florence, spuse el. Sper că-i veţi ierta sfiala – coborî vocea pînă la o şoaptă confidenţială. Numai ce şi-a revenit de pe urma vărsatului de vînt, înţelegeţi, mare minune că n-a murit. Are pielea plină de pete şi mă tem c-a rămas mută pentru totdeauna. Nu ştim dacă ne aude sau nu. Biata fată are nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ea, să-i ofere un cămin.

Phoebe simţi repulsia lui Lawrence, oricît de elegant ar fi încercat să o ascundă, şi oscilă între bucurie şi dorinţa încrîncenată de a-i scoate ochii. Se înveli şi mai bine între faldurile protectoare ale mantiei încercînd să arate cît mai supusă. Duncan, spre veşnica ei recunoştiinţă, nu strică treaba, intrînd şi cerînd un cal.

Lawrence îl bătu pe umăr pe fierar şi vorbi cu glasul mult prea tare şi mult prea amabil al unui bărbat care vrea să scape înainte să fie invitat la cină să cunoască şi restul familiei.

– Acum trebuie să plec, trîmbiţă el. Avem un război de cîştigat. Noi cei din insule nu ne putem odihni pe lauri numai pentru că sîntem departe de cîmpul de bătălie, nu-i aşa?

– Nu, replică fierarul stînd aproape de Phoebe. Mai bine nu. Rebelii ăştia sînt foarte şmecheri.

Lawrence rîse politicos şi plecă.

– Taci din gură, ţine-ţi capul plecat şi ascultă, spuse fierarul în clipa în care ofiţerul dispăru din atelierul său. Dacă îţi vorbeşte cineva, acum eşti mută, te rog fii bună şi nu-i răspunde. Dacă veţi fi opriţi, Duncan va spune că te însoţeşte la casa fratelui meu din golf. Acum pleacă, înainte să-mi aduci pe cap aceleaşi necazuri ca sărmanului Billington.

– Mulţumesc, rosti Phoebe în şoaptă fără să-şi ridice ochii. Nu cunoştea numele fierarului şi nici nu apucă să arunce o privire feţei lui. Nu era un maestru al diplomaţiei, dar îşi va aminti întotdeauna de curajul lui.

– Acum pleacă, repetă el.

Phoebe îl găsi pe Duncan aşteptînd-o lîngă grajduri şi îşi muşcă limba ca să nu se dea de gol anunţîndu-l că era înspăimîntată, că nu va reuşi să ducă treaba pînă la capăt, că va vărsa pe cizmele lui şi blestemata de mantie în care o silise să se învelească.

El trebuie să-i fi simţit tremurul. Îşi puse mîinile pe talia ei şi o ridică pe cal, aşezînd-o într-o parte, aşa cum îi stă bine unei doamne modeste.

– Totul va fi în ordine, spuse el cît mai încet. Promit.

Phoebe nu-i atrase atenţia că nu avea de unde să ştie că va fi aşa, era mută. Asta n-o opri să-l izbească subtil în umăr cu vîrful pantofului.

El rîse pe înfundate şi îi dădu căpăstrul. Apoi încălecă pe propriul cal şi porni la drum conducînd-o prin mijlocul unei străzi, apoi pe o alta, ducîndu-şi mîna la borul tricornului ori de cîte ori întîlneau o caleaşcă, o căruţă sau un alt călăreţ. Cînd se întîlniră cu un ofiţer englez flancat de şapte soldaţi călare înarmaţi cu muschete şi săbii, inima lui Phoebe îi săltă în gît tăindu-i răsuflarea. Duncan salută scurt cum făcură şi ceilalţi, apoi călări calm mai departe avînd grijă ca iapa lui Phoebe să fie cu un pas în urma armăsarului său.

Reuşiră ca prin miracol să iasă din oraş fără să atragă atenţia nimănui, iar după primul cot al drumului îi aşteptau nişte oameni cunoscuţi cu cai odihniţi. Duncan descălecă de pe armăsarul împrumutat dezbrăcîndu-se în cîteva secunde de uniforma de ofiţer, punînd pe el nişte pantaloni şi o cămaşă.

– Ai grijă ca animalele să ajungă la fierar înainte de apusul soarelui, spuse el, iar unul din bărbaţi dădu din cap luînd frîul armăsarului.

Phoebe nu se mişcă şi nici nu vorbi, rămase pe loc ţinîndu-se strîns de oblîncul şeii, luptîndu-se cu amintirile stîrnite de felul lipsit de griji în care Duncan îşi aruncase hainele de pe el.

– Cum rămîne cu doamna? întrebă un bărbat, iar sunetul destul de familiar al vocii o făcu pe Phoebe să întoarcă privirea ca să se uite mai bine la el.

Era Billington, cel care fusese biciuit pentru că îi luase apărarea. Se simţi ca un personaj din piesele lui Shakespeare, blestemat să fie bîntuit la infinit de fantoma cuiva al cărui sfîrşit vremelnic îl provocase în mod intenţionat.

– Rămîne cu mine, spuse Duncan. E mută, înţelegeţi, şi se ruşinează de faţa ei. Cobb, fierarul e de părere c-ar trebui să-i găsim un soţ.

Billington îşi făcu cruce şi murmură o rugăciune care cuprindea probabil şi cuvintele „Doamne păzeşte", dar se apropie de calul lui Phoebe şi se uită la ea cu chipul luminat de un zîmbet.

– Nu mai fi aşa mirată, fato, ţi-am spus că sînt trădător. Şi ţi-am spus că Duncan Rourke va veni după tine, nu?

– Te simţi mai bine? întrebă Phoebe cu o voce blîndă. Erau primele cuvinte rostite de cînd îi mulţumise fierarului pentru ajutorul acordat.

Bărbatul mic de statură dar voinic îşi roti umerii şi făcu o strîmbătură.

– Mai doare un pic, ca să fiu sincer. Dar o să-mi treacă.

Duncan se urcase deja pe un alt cal. Venind lîngă Phoebe întinse braţul, o apucă de talie şi o ridică în faţa lui, înghesuind-o între oblîncul şeii şi ceva la fel de tare.

– Dacă nu dispari cît mai repede de aici o să dai nas în nas cu una din patrulele maiorului şi o să te trezeşti din nou cu burta lipită de stîlp, îi spuse Duncan.

– Ai întotdeauna un cuvînt de încurajare pentru cei năpăstuiţi de soartă, i-o întoarse Billington rînjind şi prefăcîndu-se că-i acordă un salut plin de respect. Ce ne-am face fără tine, Rourke?

– Aţi trăi probabil mai mult, replică Duncan, apoi dădu pinteni calului ieşind de pe drum şi intrînd în pădure. Phoebe se ţinea cu amîndouă mîinile de şa şi scoase un strigăt de protest cînd animalul făcu o săritură graţioasă peste un zid de piatră. Duncan nu încetini galopul, şi nici nu-şi ceru scuze. Pătrunseră tot mai adînc în vegetaţia luxuriantă a insulei. Phoebe transpira sub haine şi mantia de catifea nu tocmai potrivită pentru clima umedă. În cele din urmă, după aproape o oră de călărit fără întreruperi, în faţa lor apăru plaja, atît de albă în contrast cu albastrul verzui al mării, că îi orbi pentru cîteva clipe. Phoebe se

aşteptase la o corabie – cu toate că Duncan nu-i spusese nimic, era sigură că voia să o ducă înapoi pe insulă şi să o lase în grija Bătrînei – dar singurul mijloc de transport vizibil era o canoe trasă pe nisip.

– Vrei să ne întoarcem în *aia*? întrebă ea, după ce Duncan o coborî uşor înainte să descalece la rîndul lui.

Duncan ridică din umeri şi trase căpăstrul peste capul calului.

– E numai bună pentru mare, spuse el. În fond cu ea ai ajuns aici.

– Acum chiar că o să mi se facă rău, spuse Phoebe. Şi i se făcu.

Capitolul 7

Duncan vîslea cu îndemînare de-a lungul ţărmului în vreme ce Phoebe zăcea ghemuită pe fundul canoei, privind peste margine. Apa era limpede, iar sub suprafaţa ei peşti exotici galbeni şi negri zvîcneau în toată părţile, amestecîndu-se uneori cu cei albaştri care arătau de parcă înghiţiseră tuburi de neon. Din cînd în cînd apărea o meduză plutind uşor ca o dansatoare într-un chiffon pal, pielea transparentă lăsînd să i se vadă organele vitale.

Phoebe se identifică pe deplin cu acea creatură vulnerabilă. Ori de cîte ori risca să-i arunce o privire lui Duncan îl vedea studiind-o de parcă i-ar fi putut urmări bătăile inimii şi plămînii umflîndu-se cu aer apoi dîndu-l afară. De parcă s-ar fi putut uita în acel loc adînc şi secret dinăuntrul ei care vibra încă la actul lor de iubire, deşi de atunci se scurseră cîteva ore.

– Ce mai face Alex? întrebă ea destul de ruşinată că nu-i trecuse prin cap să se intereseze ceva mai devreme de starea lui.

Fără să slăbească ritmul susţinut, Duncan urmări vîrful vîslei ridicîndu-se din apă, împrăştiind picături ca nişte scîntei, apoi afundîndu-se din nou.

– Trupul lui se vindecă, spuse el, dar nu se uită la ea. Alex e prezent fizic, însă e ca şi cum spiritul l-ar fi părăsit. După cît îi pasă de ce se întîmplă în jurul lui, ar putea la fel de bine să-şi sape o groapă şi să se tîrască în ea.

Phoebe îşi coborî mîna în apă, apoi îşi aminti de o imagine foarte sugestivă dintr-un film cu rechini şi o retrase urgent. Făcu sul mantia elegantă ruptă acum şi plină de praf, apoi o făcu pernă fiind singurul lucru care îi împiedică poponeţul să-i înţepenească între scîndurile subţiri ale bărcii.

– Alex are nevoie de timp, spuse ea cu blîndeţe. Suferă pentru ce-a pierdut – pentru picior şi pentru bărbatul care nu va mai fi niciodată, pentru lucrurile pe care nu le va mai putea face – dar e ceva normal. Nu te poţi aştepta de la el să ridice din umeri şi să spună „Nu-i nimic, mi-a mai rămas un picior, aşa că de ce să fac atîta tam-tam din cauza celuilalt?" Îşi analizează sentimentele, le triază, Duncan, iar acesta e un proces îndelungat, complicat.

Duncan îi întîlni în cele din urmă privirea, iar Phoebe desluşi în ochii lui o tristeţe imensă, dar mai văzu şi altceva. Începuturile speranţei.

– Cum se face că eşti atît de înţeleaptă, domnişoară Phoebe, dar reuşeşti să te bagi într-o grămadă de necazuri?

Phoebe îşi coborî capul dorind să ascundă bucuria şi plăcerea date de cuvintele lui. Respectul ei faţă de sine suferise o lovitură cumplită din cauza divorţului şi pierderii slujbei din secolul douăzeci, apoi a chinului provocat domnului Billignton în secolul prezent. Complimentul lui Duncan, chiar dacă un pic batjocoritor, reuşi să-i readucă lui Phoebe încrederea în sine.

– Cred în asumarea riscurilor, răspunse ea după cîteva clipe de gîndire vrînd să-şi menţină reputaţia de isteţime proaspăt cîştigată. Iar o astfel de atitudine înseamnă comiterea de greşeli. Totuşi, nu mi-aş dori să trăiesc altfel. Se opri şi zîmbi larg, încrezătoare cel puţin în filozofia ei. E necesară fireşte şi o anume prudenţă, dar aceasta se poate transforma uşor în laşitate.

Duncan nu spuse nimic. Zîmbi doar în stilul acela dezarmant care făcea inima lui Phoebe să o ia razna, şi continuă să vîslească, ochii lui scrutînd orizontul, apoi ţărmul.

O parte din încîntarea lui Phoebe păli.

– Dar apoi se întîmplă lucruri care te fac să-ţi doreşti să fi stat în pat şi să nu fi încercat niciodată nimic.

– Ce fel de lucruri? întrebă Duncan.

– N-o să mă împac niciodată cu ce i s-a întîmplat domnului Billington, mărturisi ea.

– După cum ai spus, n-a fost vina ta. Pe deasupra, dragul de Jessup ar lua-o oricînd de la capăt, la fel ca tine, aşa că de ce să-ţi mai macini sufletul?

Phoebe rămase pe gînduri.

– Ai dreptate. N-are nici un sens să fierb în suc propriu. Însă dacă i-ai fi văzut spatele...

– L-am văzut, o întrerupse el pe un ton calm, aspru, lipsit de emoţie. Nu există nici o îndoială că urmele lăsate de bici sînt urîte şi îngrozitor de privit. Dar să le simţi pe pielea ta e şi mai cumplit.

Ea se uită ia el cu ochii mari.

– Vrei să-mi spui c-ai fost biciuit şi tu?

– Nu-ţi spun nimic, replică Duncan. Doar că mi-aş dori să-ţi odihneşti limba vreo jumătate de oră. Trebuie să mă gîndesc la ceva.

Cît de scurtă e gloria, îşi zise Phoebe oftînd. Cu numai cinci minute în urmă fusese înţeleaptă. Acum se simţea ca un copil care nu se purtase frumos în biserică.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra peştilor.

În clipa aceea un delfin ţîşni de sub barcă ieşind din apă, dînd din cap şi sporovăind pe limba lui, carnea cenuşie şi netedă lucind în soare.

Phoebe rîse încîntată iar animalul, părînd să ştie cum să o amuze, începu să facă tot felul de giumbuşlucuri, dornic

de spectacol. Cînd Phoebe aplaudă, creatura îşi dublă eforturile, iar la un moment dat înotă atît de aproape că-l atinse cu mîna. Avea pielea tare şi lucioasă precum coaja exterioară a unui pepene.

Delfinul alunecă prin valuri cu o grație cuceritoare, apoi se făcu nevăzut.

Duncan nu rostise nimic, dar cînd Phoebe se întoarse spre el îl văzu zîmbind. Nu era nevoie să-i explice dragostea lui pentru mare şi creaturile ei; îi străluci brusc în ochi ca lumina soarelui reflectată de apă.

Trebuie să fi observat cu mult înaintea ei schimbările din atmosferă; la vremea cînd norii se adunară pe cer tulburîndu-i strălucirea albastră cu pete de un negru amenințător, iar valurile de sub canoe se ridicau tot mai zbuciumate, ambarcațiunea aluneca deja rapid spre plaja cea mai apropiată.

Phoebe nu întrebă dacă debarcau pe aceeaşi insulă, ceva mai la sud de Queen's Town, sau pe o alta. Se mulțumi să se apuce strîns de marginile bărcii, şi să privească fața lui Duncan, îndîrjită din cauza concentrării.

Primele picături calde, rapide ale ploii tropicale îi udară pînă la piele, lăsînd pe apele tulburi cicatrici ca de vărsat, lipindu-le părul de cap şi îmbibîndu-le hainele de apă în numai cîteva clipe. Cînd ajunseră la mal, barca era deja plină de apă, iar Duncan îi strigă lui Phoebe să plece şi să se adăpostească unde poate.

Phoebe sări peste margine şi o luă la fugă pe plajă urmărind apoi de sub un copac plăcut mirositor, şiroind de apă, cum Duncan trage barca luptîndu-se cu valurile furioase, o tîrăşte pe nisip, apoi i se alătură lui Phoebe sub copac. Ploaia făcea un zgomot asurzitor, bubuind deasupra mării, a țărmului, şi a fiecărei frunze din jungla insulei.

Duncan o trase pe Phoebe ceva mai departe prin vegetație, iar ea băgă de seamă că purta sub braț mantia ei făcută sul, rămasă uscată ca printr-un miracol.

– Pune-o pe tine! zbieră el ca să se facă auzit prin furtună.

Phoebe se supuse fără nici un comentariu. Dădură peste o mică adîncitură în stîncă, plină de verdeață, copacii de deasupra formînd un baldachin deasupra capetelor lor, reținînd ploaia.

Duncan găsi nişte crenguțe şi frunze uscate şi scoase din buzunarul pantalonilor uzi cutia cu iască. După mai multe încercări nereuşite aprinse totuşi un foc mic făcîndu-l să ardă cu bucățile de lemn de prin jur.

Phoebe care nu realizase că-i clănțăne dinții în gură decît după ce văzu flăcările focului se trase mai aproape.

– Mă duc să caut apă, îi spuse Duncan iar Phoebe observă un bidon mic atîrnîndu-i de umăr, iar la centură avea un pistol. Nu remarcase obiectele astea în barcă, ceea ce însemna un singur lucru, trase ea concluzia, că trebuia să fie mult mai atentă. Mă întorc cît de repede pot.

Ea dădu din cap, iar după plecarea lui se ridică şi îşi scoase hainele ude. După ce se înfăşură în mantia devenită dragă dintr-o dată, puse rochia şi lenjeria la uscat pe un tufiş. Focul ardea înfometat, iar ea îl hrăni cu bucăți ciudate, sfărîmate, de lemn plutitor, aduse probabil pe țărm de o altă furtună, iar flăcările trosniră cu o lăcomie fericită.

Duncan plecase de cel puțin o oră iar Phoebe începu să-şi facă griji. Dacă a căzut în cine ştie ce groapă şi şi-a rupt un picior? Sau fusese capturat de canibali? Se pregătea să-şi îmbrace hainele ude şi să pornească în căutarea lui cînd îl văzu apropiindu-se, expresia de pe chip arătîndu-i mulțumirea.

Găsise pe undeva o găleată veche de tablă, iar înăuntru se zbenguiau doi crabi mari.

Phoebe strîmbă din nas. Crescuse în Seattle, aşa că îi plăceau mîncărurile pescăreşti, dar refuza să mănînce chestii care încercau să iasă afară din cratiță.

– N-ai văzut fructe?

Duncan dădu ochii peste cap.

– O femeie nu-i niciodată mulțumită. Dacă vrei să pești, treaba ta. Eu am alte intenții.

Lăsă crabii în grija lui Phoebe – se poticniră și să cățărară unul peste celălalt în interiorul unei mici gropi înconjurate de pietre – și îi trecu prin cap să-i elibereze, dar pînă la urmă ajunse la concluzia că era un risc pe care nu voia să și-l asume.

Duncan se întoarse, se convinse că prizonierii nu scăpaseră și puse găleata, acum umplută de apă, pe marginea focului. Odată misiunea încheiată, își dezlegă poalele cămășii și dădu drumul unei mici grămezi de fructe mici, roșii și lipicioase în poala lui Phoebe.

Ea le studie o clipă, apoi, îmbufnată, vîrî una în gură.

– Mulțumesc, spuse ea.

Duncan se așeză pe nisip lîngă foc și dădu să-și tragă peste cap cămașa udă, dar se opri. Phoebe vru să comenteze că nu era nevoie să se jeneze pentru că îl văzuse deja gol, dar nu era adevărat. Prima lor întrevedere intimă avusese loc într-o beznă totală, iar în cea de-a doua Duncan fusese complet îmbrăcat.

– Ce ascunzi? întrebă ea pe cînd crabii zdrăngăniră lovindu-se unul de altul în jalnica lor închisoare. Un tatuaj pe care scrie *„Mami"* sau *„Născut să te iubesc"?*

Duncan se holbă la ea atît de dezorientat că Phoebe izbucni în rîs.

– Iartă-mă, spuse ea. Încă nu m-am adaptat vieții din această dimensiune temporală. Oftă uitîndu-se la hainele lui pline de apă. Cu toate astea, dacă o să stai în țoalele alea ude o să tragi o răceală clasa întîi.

El o privi exasperat.

– Ce?

– O să te îmbolnăvești, traduse ea răbdătoare.

– N-am fost niciodată bolnav, spuse el, aruncînd o privire în găleata cu apă fierbinte și ridicîndu-se ca să caute alte lemne pentru foc. Phoebe spera din tot sufletul ca bieții crabi să se reîncarneze în ceva necomestibil.

– O să-i doară? întrebă ea. Cînd o să-i arunci în apă?

– Pe cine? se interesă Duncan.

– Pe crabi, răspunse Phoebe roșind. Ce ironie a sorții să se îmbolnăvească ea după ce-i ținuse o predică lui Duncan.

El oftă.

– Nu, spuse Duncan. Sînt creaturi foarte primitive.

– Să zicem c-ar apărea un gigant, ne-ar culege de pe nisip și ne-ar arunca direct în apă fierbinte. Chiar dacă i-am părea primitivi, noi cu siguranță am simți durerea.

– Foarte bine, replică Duncan enervat. Atunci nu mai mîncăm altceva decît fructe, da? Phoebe tocmai deschidea gura ca să-i țină o prelegere despre alimentația vegetariană a secolului douăzeci cînd o întrerupse. Dar vai, continuă el făcînd o mutră de parcă ar fi avut o revelație extraordinară, din cîte știm noi s-ar putea ca și plantele să aibă sentimente. Așa că nu ne rămîne altceva decît să răbdăm de foame.

– Mă dau bătută, spuse Phoebe.

– Era și timpul, replică sec Duncan.

Apa din găleată începu în cele din urmă să fiarbă încet, făcîndu-i parcă în ciudă iar Duncan aruncă înăuntru mai întîi un crab, apoi pe celălalt. Spre marea ușurare a lui Phoebe, amîndoi își dădură fără întîrziere obștescul sfîrșit fără să încerce măcar în mod patetic și inutil să iasă afară din oală.

Dinții lui Duncan clănțăneau deja cînd își scoase cina cu un un băț din apa bolborosind, plină de spumă. Phoebe se înfioră văzîndu-l smulgînd un clește și zdrobindu-l de o piatră, dar aroma cărnii suculente îi făcu stomacul să chiorăie de foame.

Bărbatul de lîngă ea puse pe nisip niște frunze, iar astea îi serviră drept farfurii. Tremurînd, cu buzele prinzînd o nuanță albăstruie, Duncan se apucă de mîncat.

Phoebe molfăi fructele lipicioase şi îşi dori să nu fi adus vorba de problema vegetariană. Îi plăcea atît carnea de pui cît şi cea de peşte şi se delectase la diferite ocazii cu muşchi de vită la grătar – sau o făcuse pe vremea cînd trăise în lumea modernă. O necăjise doar ideea de a arunca fiinţe vii în apă fiartă, dar după ce făcuse tot scandalul ăsta nu putea pretinde să fie servită.

Se scurseră cîteva clipe de tăcere triumfătoare, apoi Duncan rupse cîteva bucăţi de cleşti, le puse pe o frunză şi i-o oferi lui Phoebe.

– Poftim, spuse el. Înghite-le dacă le poţi trece pe lîngă nodul ăla de mîndrie din gîtul tău.

Phoebe acceptă carnea şi o mîncă repede, cu o totală lipsă de delicateţe.

– Tot mai cred c-ar trebui să-ţi scoţi cămaşa, spuse Phoebe după ce stătură un timp în linişte ascultînd ploaia. N-o să mă uit dacă asta te deranjează.

Pielea lui Duncan se apropia deja de culoarea levănţicii. Aruncîndu-i lui Phoebe o căutătură feroce, desfăcu panglicile cămăşii şi o trase peste cap. Pieptul era demn de David al lui Michelangelo, deşi era acoperit de un păr des şi negru, iar ea nu-şi dădea seama de ce voia să-l ascundă. Dar înţelese după ce luă bucata de pînză udă şi se duse să o atîrne lîngă ale ei. Îi văzu spatele.

Pielea îi era marcată de cicatrici albe, subţiri de la ceafă pînă la şold, iar Phoebe se miră că nu le simţise în noaptea cînd îl atinse şi îl mîngîiase cu pasiune, însă atunci simţurile îi fuseseră ocupate de cu totul altceva.

Rămase rigid în lumina focului şi strălucirea sumbră a furtunii, permiţîndu-i să se uite la el. Suportînd cu stoicism.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea pe un ton cît mai firesc, întorcîndu-se la locul ei de lîngă foc, îngenunchind în nisip şi punîndu-şi mîinile pe mantie, acolo unde îi acoperea coapsele.

– Am fost biciuit, replică el aruncîndu-i o privire sfidătoare.

Gîndul ăsta îi aduse lui Phoebe toată carnea de crab înapoi în gît, dar se sili să înghită şi nu-şi dezlipi privirea de a lui ştiind că o fixa ca s-o silească să plece ochii.

– Dumnezeule, Duncan, pînă şi eu aş fi ghicit. Întrebarea e de ce? Cine ţi-a făcut aşa ceva?

El aruncă în foc ultimele rămăşiţe din carcasele crabilor şi urmări flăcările înălţîndu-se. Phoebe cîştigase concursul de privit, dar nu se simţea victorioasă.

– Povesteşte-mi, îl îndemnă ea calmă. Nu avem la noi un clavecin şi nici un alt instrument care să-ţi absoarbă furia şi să o transforme în muzică.

– Ăsta nu-i comportament co-dependent? întrebă el.

Să-i ia naiba memoria, îşi zise Phoebe.

– Nu, spuse ea. Nu pot schimba ce s-a întîmplat şi nici nu te pot compensa pentru cele îndurate. Dar te pot asculta şi e posibil să te simţi mai bine după ce-mi vei povesti.

Duncan tăcu un timp atît de îndelungat că Phoebe crezu că nu va da nimic în vileag, dar pînă la urmă începu să vorbească continuînd să privească flăcările focului.

– Aveam cincisprezece ani, spuse el. Locuiam lîngă Charles Town cu familia mea – tata are acolo o plantaţie de bumbac. Era o viaţă bună cu toate că se aşteptau de la mine să lucrez încă de cînd am putut ţine o sapă în mînă. Aveam cărţi, cîteva tablouri şi dascăli. Mama cînta la clavecin şi harfă şi mi-a dat lecţii. Dar m-am debarasat de toate astea. Eram voinic pentru vîrsta mea şi pe deasupra plin de neastîmpăr. În timpul uneia din vizitele dese ale tatălui meu în oraş am cunoscut o femeie – mai mult o fată – pe nume Francesca Sheffield. Fusese trimisă din Anglia – căsătorită prin procură, iar soţul ei, un căpitan englez avea vîrsta tatălui meu. Francesca era frumoasă şi teribil

de nefericită. Nu-şi iubea soţul, nu avea cum. După cele cîteva zile cît ţinu aşa zisa lună de miere, căpitanul începu să o bată. Orice motiv era bun. La început mi s-a făcut milă de ea, era atît de fragilă şi tristă. Apoi am început să ne întîlnim pe ascuns. Am iubit-o cu toată forţa, disperarea şi inocenţa celor cincisprezece ani ai mei. I-am promis că o voi salva din căsătoria pe care nu şi-o dorise. Am aranjat să plecăm împreună cu un vas, dar am fost trădaţi. Sheffield ne-a prins, m-a aruncat pe mine la închisoare, iar pe ea a trimis-o înapoi în Anglia. Am fost legat la stîlp şi biciuit pînă n-am mai ştiut de mine. Probabil m-ar fi omorît, dar a intervenit tatăl meu. Fiind un om bogat, cuvîntul lui a avut greutate. A promis autorităţilor că nu voi mai călca niciodată în Charles Town. Cînd mi-am mai revenit, m-am îmbarcat pe un vas şi am nimerit pe mîinile piraţilor. Erau rebeli ca mine. Am rămas cu ei. Dar n-am uitat şi nici nu voi uita vreodată.

Încheindu-şi povestirea, Duncan privi mai departe focul aproape stins. Pe chipul lui se citeau o mulţime de emoţii: ură, neputinţă, durere, iubire. Oh, da, iubire, îşi zise Phoebe. Mai ales iubire. Iat-o în secolul al optsprezecelea îndrăgostită de un bărbat care nu-şi uitase prima iubire.

– Nu ai avut cum să o ajuţi, spuse ea. Ai încercat, dar aşa i-a fost karma. Văzu căutătura feroce din ochii lui Duncan şi rectifică rapid. Aşa i-a fost soarta. Crezi în destin, nu?

– Cînd mi-l fac cu mîna mea, replică Duncan şi plecă de lîngă ea.

Phoebe se înveli mai bine în mantie şi se întinse pe nisip. Obsesia unei iubiri pierdute, ce putea fi mai cumplit?

Dimineaţa vijelia trecuse, iar marea era din nou liniştită, albastru-verzuie sub un cer fără nori. Duncan şi Phoebe mîncară fructe şi nuci de cocos, îşi luară de pe tufişuri hainele încă umede, şi se îmbrăcară. Apoi Phoebe se urcă

stoică înapoi în barcă, aşezîndu-se iar pe mantia făcută sul, iar Duncan împinse mica ambarcaţiune în apă.

Pe la mijlocul după-amiezii, Duncan zări o corabie undeva în depărtare – pentru Phoebe nu era altceva decît un punct negru şi nu l-ar fi observat deloc dacă Duncan nu i l-ar fi arătat cu mîna – au tras din nou la mal, ascunzîndu-se într-un golf. Aici florile creşteau din abundenţă, într-o sumedenie de culori ţipătoare, iar Phoebe îşi împleti o coroniţă parfumată din orhidee roz şi albe.

Duncan era atent la corabie, nu cumva să se apropie de ţărm.

– Nu acum e momentul să strigăm „Vin englezii, vin englezii"? întrebă Phoebe. Îi era o frică cumplită, dar tonul frivol o mai ajută un pic făcînd ca totul să pară mai mult un joc şi mai puţin ca o situaţie disperată.

– Nu, replică el cu o voce lipsită de orice urmă de umor. Ne ţinem gurile închise şi sperăm din toată inima să nu ne fi observat.

Phoebe se uită la punctul clătinîndu-se la orizont.

– Nu văd cum ar fi putut, spuse ea.

– Printr-un ochean, o lămuri Duncan pe un ton muşcător.

– Aha, spuse Phoebe. Apoi, după o scurtă pauză. Şi totuşi cine sînt, dacă nu sînt englezi?

– E o corabie cu piraţi, replică Duncan. Ascunsese deja barca şi se uitau la apă dintr-un crîng de copaci ciudaţi cu muşchi atîrnînd de crengi, dar el tot era îngrijorat.

– După cît de bine stau cu norocul în ultimul timp nu poate fi decît Mornaul, şi ne urmăreau probabil încă înainte să ne dăm seama de prezenţa lor.

Phoebe înghiţi în sec. Experienţa ei în acest domeniu se limita la un program de divertisment al unui circ, numit *Piraţii din Penzance,* o călătorie la Disneyland şi vreo două romane siropoase. Spera să rămînă şi pe mai departe în necunoştinţă de cauză.

– Păi, de data asta cel puțin nu poți să dai vina pe mine, spuse ea cu o voioşie forțată.

– Dacă n-ai fi tu, nu m-aş afla acum aici, replică Duncan înciudat.

Phoebe abandonă subiectul şi aşteptă muşcîndu-şi buzele şi zgîindu-se la corabie. Nu avea cum să ştie dacă se depărta sau se apropia, şi nu avea de gînd să-l întrebe pe Duncan.

În cele din urmă corabia dispăru într-un văl orbitor de soare.

– A plecat, spuse Phoebe îndreptîndu-şi coronița care îi alunecase pe un ochi. Nu mai e nevoie să ne facem griji.

– Mulțumesc, replică Duncan, dar cred c-o să mai continui o vreme. S-ar putea să înainteze cu corabia de cealaltă parte a insulei, sperînd să ne surprindă de la spate.

– Nici măcar tu nu poți avea un ghinion atît de mare, spuse Phoebe. Era obosită, avea nevoie urgentă să se spele, o durea capul, iar aspirina nu va fi descoperită decît peste o sută de ani. Nu era pregătită să înfrunte piraţi.

– Nu fi chiar aşa de sigură, spuse Duncan luînd-o de braț şi trăgînd-o mai adînc în vegetația insulei unde tot felul de creaturi mîrîiră, ciripiră şi zburară în toate direcțiile, inclusiv peste capetele lor.

Phoebe se chinui să se ridice, ținînd în mîna liberă ghirlanda de flori.

– Ce are cu tine tipu' ăsta de-l face să-şi complice atît de mult existența? întrebă ea cu respirația tăiată, ținîndu-se cu greu pe urmele lui.

– S-ar putea să-l fi jefuit o dată sau de două ori, răspunse Duncan, fără să înceținească. Şi mai e şi treaba aia de la Coasta de Fildeş cînd i-am ars corabia pînă la linia de plutire.

– Oh, rahat, replică Phoebe cu toată convingerea.

– Exact, o aprobă Duncan.

O lăsă lîngă un izvor în centrul insulei dîndu-i instrucțiuni clare să nu se mişte de acolo pînă la întoarcerea lui. Nu oferi nici o altă explicație dezertării decît că vrea să arunce o privire în jur.

Totul ar fi fost în regulă.

Totul ar fi *trebuit* să fie în regulă dacă Phoebe n-ar fi țipat.

Şi o făcu numai din cauza maimuței care căzu din copac drept în poala ei.

Nu veniră englezii, nici piraţii. Erau încă prea departe. Dar din junglă îşi făcu apariția o ceată de băştinaşi – vreo zece la număr, tatuați şi speriați, îmbrăcați în chiloțaşi comozi şi înarmați cu sulițe. Se holbară la Phoebe care numai ce alungase maimuța, studiindu-i hainele care trebuie să le fi părut ciudate, la fel ca părul scurt şi coronița de flori.

Inima lui Phoeb bătea gata să-i spargă pieptul. Se gîndea la crabii pe care ea şi Duncan îi serviseră drept cină aseară, la canibali şi căldări gigantice cu apă bolborosind drept pedeapsă divină. Dacă Domnul avea grijă de toate vietățile pămîntului, îşi zise ea isterică, atunci probabil că ținea cont şi de crustacee.

– Duncan, fredonă ea cu o voce firavă pe care n-ar fi avut cum s-o audă. Abia dacă mai putea respira. Oh, *Duncan*!

Unul din băştinaşi căzu în genunchi ținîndu-şi sulița cu degete puternice şi cafenii. Îl urmă un altul, apoi un altul, pînă îngenunchează cu toții.

Începură să incanteze.

– *Doon-can. Doon-can.*

– Vai de mine, exclamă Phoebe, ducîndu-şi mîna la gură.

Se ridicară toți în picioare, nu fără o grație primitivă, continuînd să incanteze şi o încercuiră. Prin gîtul lui Phoebe

dădu să țîşnească un strigăt, dar muri acolo, prea slab ca să-i treacă de buze. Apoi, ca nişte actori dintr-un film prost – măcar de-ar fi fost un film prost – o înălțară pe Phoebe pe umeri ca pe un antrenor de fotbal care tocmai condusese echipa la o victorie răsunătoare.

– Duncan! zbieră ea.

Doon-can, Doon-can cîntară însoțitorii ei purtînd-o prin junglă cu paşi siguri şi hotărîți, fără să se rătăcească.

O duseră într-un cerc de colibe din mijlocul unui luminiş şi o instalară pe un bolovan mare care spera să nu fie altarul jertfelor. Era clar că bărbații hotărîseră că era un fel de zeiță, dar femeile, îmbrăcate la fel ca partenerii lor de viață, au fost mai puțin fermecate. Se plimbară de jur împrejurul bolovanului împungînd-o cu degetele şi pufnind dispreţuitoare. Contingentul masculin se supără foc pentru o atare lipsă de respect şi urmă un schimb de cuvinte aprinse ridicînd praful şi făcînd păsările să cîrîie în copaci.

În timpul certei constînd din multe țipete şi gesturi, Phoebe încercă să o ia la fugă, dar fu observată imediat şi returnată cu blîndețe pe tronul din inima zonei de război.

Femeile se supuseră în cele din urmă, recunoscîndu-şi îmbufnate înfrîngerea, iar bărbații se rotiră în jurul ei pînă Phoebe ameți aşa de tare că fu cît pe ce să cadă de pe bolovan. Se gîndeau fără îndoială cum să venereze aşa o zeitate stranie. Îi atinseră părul scurt, se uitară în ochii ei, şi poate i-ar fi examinat şi sînii dacă nu şi-ar fi împreunat brațele la piept şi n-ar fi dat drumul unei incantații provizorii.

Nu era decît un vers dintr-un cîntec al formației Beatles – primul lucru care îi veni în minte – dar îl rosti cu autoritate, şi trebuie să fi sunat cumplit pentru că mica turmă făcu un pas înapoi şi din clipa acea îşi ținură mîinile acasă.

Phoebe le cîştigă respectul şi cu o căutătură crîncenă care, odată cu încheierea zilei deveni tot mai greu de păstrat. Trebuia să meargă la toaletă, iar Duncan nu părea

dispus să o salveze şi cine ştie ce făceau oamenii ăştia cu zeitățile lor – le frigeau la grătar? Le aruncau în vulcani treziți la viață? Alte zeități, dacă existaseră cumva erau izbitor de absente, iar din punct de vedere istoric regiunea avusese întotdeauna o rată mare a mortalității.

La apusul soarelui băştinaşii făcură focul şi încercară să o hrănească pe Phoebe cu ceea ce arăta şi mirosea ca tubul digestiv al unui animal de o mărime considerabilă, dar ea îi îndepărtă recitind cu o voce severă fiecare cuvînt de pe ultimul album al lui Elton John. Dar nu avea de unde să ştie cît îi va merge şmecheria. Mai devreme sau mai tîrziu, intriga se va complica.

După cum evoluară lucrurile se întîmplă mai devreme. Se auzi un foşnet mare de frunze, iar inima lui Phoebe prinse aripi. Duncan apăruse în sfîrşit, gata să o scape din ghearele morții. Pe chestia asta o să-i lustruiască cizmele un an întreg, promițîndu-şi solemn să nu mai vorbească în păsărească secolului douăzeci numai ca să-l scoată din sărite.

Satul fu cuprins de freamăt şi fiecare îşi înălță sulița, iar Phoebe îşi ținu respirația. În fond Duncan nu era decît un bărbat, şi oricît ar fi fost el de deştept, nu avea cum să facă față unui număr atît de mare de războinici doar cu pistolul ăla vechi de la brîu.

Apoi dintre copaci păşi un bărbat, iar Phoebe mai că scoase un strigăt de avertisment, dar realitatea tristă o opri. Nu era Duncan: era un pirat urît cu păr lung, piele tuciurie şi o jumătate de nas lipsă. Purta cizme înalte, o cămaşă în dungi, şi un inel de aur într-o ureche. Phoebe i-ar fi apreciat la justa valoare înfățişarea fioroasă dacă n-ar fi fost ocupată să alunece la pămînt leşinată.

Se trezi mult prea devreme descoperind că bărbatul le vorbea băştinaşilor pe limba lor. Acum era înconjurat de

piraţii săi, toţi cu dinţi stricaţi, cei care îi mai aveau, o mare dezamăgire pentru mamele lor. Urmă o tranzacţie monetară – aşa ameţită cum era Phoebe se întrebă cam cu cît se vindea pe piaţă o zeiţă bună – apoi fu purtată prin junglă.

Se gîndi să se zbată, hotărî că era inutil, dacă nu chiar prostesc şi încercă să pună la cale un plan de evadare. Nu-i veni nimic în minte, dar efortul o împiedică să intre în panică, cel puţin pînă cînd fu urcată la bordul unei corăbii puţind îngrozitor şi aruncată în cală ca o marfă fără valoare. Phoebe era convinsă deja că Duncan nu o salvase pentru că murise sau fusese închis într-o altă parte a corăbiei.

Nu. Se chinui să-şi păstreze sub control gîndurile disperate. Adevărul era că nu *ştia* unde se afla Duncan sau ce anume i se întîmplase. Ceva i se întîmplase cu siguranţă şi nu ceva bun. Un singur lucru era clar: dacă voia să-i fie de ajutor va trebui ca mai întîi să se ajute singură.

Capitolul 8

Phoebe stătea în întuneric simţindu-se precum Iona din burta balenei, dar fără perspectiva fericită de a fi scuipată peste trei zile vie şi nevătămată pe un ţărm îndepărtat. Se ghemui cu genunchii la bărbie şi braţele prinse strîns în jurul fluierelor picioarelor, respirînd rar şi adînc ca o creatură pregătită de hibernare. Se concentră asupra ritmului de bum-bum-bum al inimii ca să nu se gîndească la ce se va întîmpla cînd Mornault o va chema la el.

Meditaţia intensă îi fu întreruptă de un zgîriat în uşă, iar Phoebe ridică fruntea de pe genunchi, îngrozită de moarte, pe piele curgîndu-i şiroaie de transpiraţie. Se auzi scrîşnetul balamalelor urmat de un bombănit furios. Bolta de deasupra intrării se umplu de lumină, apoi fu întunecată din nou de silueta unui gigant.

– Pentru numele lui Dumnezeu, şuieră o voce familiară, nu ţipa.

Duncan.

Lui Phoebe abia dacă îi venea să creadă; probabil avea încă una din halucinaţiile ei. Cu toate astea se chinui să se ridice în picioare şi porni clătinîndu-se spre el, păşind peste lăzi şi colaci de frînghie, din gît scăpîndu-i un scîncet tremurat.

Duncan o luă în braţe, o strînse tare la piept, iar atunci Phoebe ştiu că era real şi îi veni să moară de bucurie. Deasupra capetelor lor, oamenii lui Mornault făceau un zgomot infernal.

– Cum ai ajuns aici? şopti Phoebe ţinîndu-se cu amîndouă mîinile de cămaşa lui Duncan şi permiţîndu-şi luxul de a fi slabă. Mai tîrziu va putea nega oricînd.

– Nu contează, spuse Duncan. Trebuie să plecăm de aici.

Phoebe fusese într-o stare de şoc atît de mare că nu observase că hainele îi erau ude şi că mirosea a alge şi apă sărată.

– Doar n-ai înotat?

– Ba da şi la fel vei face şi tu, replică Duncan, conducînd-o deja afară din cală, spre coridorul strîmt de deasupra.

– Dar cum...?

– Jocul de zaruri e în plină desfăşurare, îi spuse Duncan cu o şoaptă plină de nerăbdare, trăgînd-o în sus încă cîteva trepte. Cred că premiul eşti tu, iar dacă nu-ţi potoleşti limba şi nu te grăbeşti, s-ar putea să pună mîna pe amîndoi.

Phoebe îşi reprimă celelalte întrebări şi îl urmă pe Duncan pe puntea goală, întunecată. Luna era acoperită în parte de nori oferind prea puţină lumină, iar cînd salvatorul ei dădu să coboare peste marginea corăbiei, şovăi, dar numai pentru o secundă. Pînă în prezent avuseseră noroc, dar noaptea de cazinou putea lua oricînd sfîrşit, iar asta însemna că vor avea de înfruntat un echipaj întreg de ghinionişti înfuriaţi, plus un învingător dornic, pus pe sărbătorit.

Îl urmă pe Duncan peste parape, descoperind că se sprijinea de funia ancorei, iar ei nu-i mai rămase altă alternativă decît să-i urmeze exemplul. Era cale lungă pînă în apă, şi chiar dacă ar fi evitat să cadă pe burtă, zgomotul făcut tot ar fi fost destul de puternic.

Închizînd ochii şi ţinîndu-se de frînghie cu mîinile şi picioarele ca un pompier coborînd un stîlp, Phoebe se lăsă încetul cu încetul spre valurile calme ale mării. Duncan o aştepta deja, îşi puse braţul în jurul taliei ei oprind-o dintr-o scufundare rapidă şi îi vorbi în ureche.

– Va trebui să-ţi scoţi rochia, şopti el. E prea grea.

Apa se izbea de marginea scîrţîitoare a corăbiei, la fel de caldă ca aceea dintr-o vană, doar că prin ea mişunau tot felul de creaturi înspăimîntătoare. Phoebe nu avea nici un chef să-l contrazică – gîndurile ei aveau un singur scop: să scape de piraţi şi de alţi monştri ai adîncurilor – aşa că se dezbrăcă urgent de rochia zdrenţuită.

Duncan îi puse un deget pe buze.

– Linişte, rosti el cu o voce atît de înceată că abia i-o auzi, dar totuşi poruncitoare. Îţi vor simţi lipsa cît de curînd, iar atunci se va da alarma. Avem mult de înotat. Îi prinse mîna şi îi puse degetele în jurul centurii de la brîu. Pe apele astea sunetul e purtat foarte departe. Nu încerca să te grăbeşti, şi indiferent ce se întîmplă nu ţipa, nici măcar nu vorbi. Ţine-te doar de mine.

Phoebe dădu din cap, iar Duncan se depărtă de corabie prin umbra mare, mişcătoare, iar ea îl apucă de centură încercînd să-şi susţină cît mai bine propria greutate. Nu ajunseră prea departe cînd previziunea lui Duncan se adeveri – cineva făcuse numărătoarea iar la socoteală ieşise o zeiţă lipsă.

La bordul corabiei se auziră tropote şi strigăte, iar marinarii nemulţumiţi alergară cu torţe în mînă de o parte şi de alta a punţii scrutînd bezna. Phoebe îşi muşcă buzele de frică, dar continuă să înoate ascultătoare alături de Duncan. Apa sărată îi frigea palmele roase de frînghia aspră.

Se coborîră bărcile. Ea şi Duncan erau tot mai aproape de apele mai puţin adînci de lîngă ţărm, dar existau şi alte metode de vînătoare. Phoebe auzi vîjîitul funiilor şi plescăitul harpoanelor izbind suprafaţa apei.

Se simţi cuprinsă de o panică oarbă, dar continuă să se ţină de Duncan şi să înainteze spre mal. Pînă la urmă

lumina unei torțe se revărsă pe deasupra ei, iar barca își mări viteza. La bordul ei se aflau trei bărbați, desfiguratul Mornault, purtătorul torței și un vîslaș.

Duncan se opri, călcă apa cu picioarele și o împinse pe Phoebe în spatele lui.

– Mergi mai departe, spuse el.

Ea n-o făcu.

Maurnault rîse arătînd și mai macabru în pîlpîirile subțiri și tremurătoare cu cercelul lui lucios și o nară deschisă pînă la sinus.

– Deci, cîrîi el, tu ești, prietene. Ar fi trebuit să știu! Cine altcineva ar fi avut îndrăzneala să se cațere ca o maimuță pe funia ancorei și să-mi fure iubita?

Phoebe așteptă, cămășuța mișcîndu-se în jurul ei precum tentacolele unei creaturi marine, inima bătîndu-i nebunește. Duncan întinse mîna la spate și îi dezlipi degetele de pe centură.

– Du-te! porunci el din nou cu o șoaptă răgușită, apoi dispăru în apă.

Mornault și amicii lui erau prea preocupați de el ca să le mai pese de Phoebe; căpitanul piraților trase o înjurătură zgîindu-se peste copastie, vîslașul bolborosi ceva într-o franceză veche, iar lampagiul se ridică în picioare, legănînd barca.

Phoebe înotă pe spate pînă reuși să se depărteze puțin apoi așteptă. Indiferent ce s-ar fi întîmplat nu avea de gînd să-l părăsească pe Duncan. Dacă vor supraviețui va fi foarte furios pe ea, dar nu conta. În plus nu era decît o înotătoare mediocră – nu trecuse niciodată peste lecția „ca broasca" de la orele de înot, iar șansele de a ajunge cu bine la mal, de una singură, erau practic egale cu zero.

De sub barcă se auzi un sunet ciudat, urmat imediat de multe țipete. Duncan reapăru lîngă Phoebe, agil ca un delfin, își puse brațul în jurul ei și o trase mai departe prin apă. Barca începu să se scufunde în timp ce Mournault

stătea în mijlocul ei, fluturîndu-și pumnul și zbierînd comentarii injurioase la adresa strămoșilor lui Duncan. Vîslașul și tipul cu torța urlau.

Duncan părea numai ușor obosit susținînd-o pe Phoebe rămasă fără vlagă.

– Știu că mori de curiozitate, spuse el, așa că o să te scutesc de efortul de a mă întreba. Vîrful pumnalului meu a făcut o gaură în fundul bărcii căpitanului. Un accident, desigur.

Desigur, încuviință Phoebe pe tăcute. Auzi în depărtare niște zvîrcoliri, apoi țipete și mai puternice. Închise ochii extenuată, iar apa sărată îi trecu peste față intrîndu-i în nas și în gură. Se înecă și tuși, dar Duncan își continuă drumul.

– Ai grijă, spuse el. Ăsta e ocean. Are valuri.

Phiebe bolborosi o înjurătură la care nu s-ar fi gîndit nici măcar Mornault, iar Duncan răspunse cu un hohot de rîs.

După aceea alunecă într-o stare care nu se deosebi prea mult de cea din cala corabiei pirat. Trăia; își mișca picioarele, brațul liber, respira și expira, îndură arsurile din palmă și durerea de a-și împinge trupul dincolo de limite. Se scurse o eternitate, cel puțin așa i se păru ei, pînă ajunseră la apa mai mică de la țărm, iar în cele din urmă Duncan, mai tîrînd-o, mai luînd-o în brațe reuși să o ducă pe uscat.

Phoebe fu străbătută de un fior de ușurare și își înfipse degetele adînc în nisip ținîndu-se strîns de parcă marea ar fi încercat să o găsească și să o tragă înapoi în îmbrățișarea ei. Duncan îi dădu drumul, apoi o ridică cu blîndețe în picioare.

– Nu, îngăimă ea. Era atît de obosită că nu putea spune mai mult, nu era în stare să mai facă nici un pas în plus.

– Încă puțin, o îndemnă Duncan. Abia dacă mai reușea să se țină pe picioare, dar o luă totuși în brațe. O purtă așa un drum destul de lung, sau cel puțin așa i se păru lui Phoebe, care era atît de amețită că nu se putea gîndi mai mult de două secunde la același lucru.

În cele din urmă Duncan o puse jos pe ceva – un fel de saltea de iarbă – şi simţi cum cămăşuţa udă îi e luată şi înlocuită cu o pătură uscată. Era o binecuvîntare să nu mai trebuiască să înoate, să meargă sau chiar să fie cărată în braţe, iar Phoebe se lăsă pradă unui somn adînc.

Se trezi o dată sau de două ori şi îşi dădu vag seama că se afla în interiorul unei colibe, că Duncan era aproape, dar nu mai trase nici o altă concluzie. Se afundă pur şi simplu în bezna tăcută, ca o piatră lăsată să cadă pe fundul lacului, şi nu visă nimic din ce şi-ar fi putut aduce aminte.

Cînd reveni în sfîrşit din străfundurile abisului, lîngă ea era Dunca, avînd în mînă un vas şi o lingură de lemn. Clipi de cîteva ori devenind conştientă de durerea cumplită din muşchi şi de împunsăturile usturătoare din palme.

– Cît timp am dormit? întrebă ea întinzîndu-se prudentă, apoi ridicîndu-se într-un cot.

Duncan îi duse la gură lingura de lemn iar Phoebe gustă din mîncarea fierbinte, delicioasă.

– Cam şaisprezece sau şaptesprezece ore, replică el servind-o cu încă o lingură. Sîntem oaspeţii lui Monna Ungalla – pretinde că e o rudă îndepărtată a Bătrînei.

Phoebe se chinui să înghită apoi se prăbuşi cu un geamăt înapoi pe saltea. Durerea din trup părea să ţîşnească dintr-un fel de infinitate interioară.

– Bun. O putem întreba care e numele adevărat al Bătrînei.

Duncan o făcu să se ridice din nou şi îi dădu vasul şi lingura.

– Am încercat deja. Zice că dacă l-am şti l-am putea spune cu voce tare şi atunci, ehei, vrajă mare.

Dîndu-şi seama că era lihnită de foame, Phoebe aruncă lingura şi bău supa direct din vas, fără să-i mai pese de bunele maniere. Emily Post şi Miss Manners nu se vor naşte decît după mult, mult timp.

– Ştii ce cred? întrebă ea după ce termină cu supa. Cred c-au uitat toţi care e numele ei – poate a uitat şi ea – iar toată chestia asta cu „vrajă mare" nu e decît o cale de a ieşi basma curată.

– Monna are dreptate în privinţa unui lucru, admise Duncan, rămas tot într-un genunchi în faţa saltelei. Avea braţele încrucişate la piept şi era îmbrăcat cu aceiaşi pantaloni şi cămaşă pe care le purtase cînd plecaseră din Queen's Town. Dacă i-aş ştii numele l-aş spune cu voce tare numai ca să văd ce se întîmplă.

Phoebe îi aruncă un zîmbet malitios.

– Îhîm, spuse ea, încîntată de idee. La fel aş face şi eu.

Monna îşi făcu apariţia aproape imediat – era o femeie voinică, iar hainele de pe Phoebe, lungi şi largi trebuie să-i fi aparţinut ei. Atinse fruntea lui Phoebe cu un gest matern, se încruntă şi îşi clătină capul.

– Ce? întrebă Phoebe alarmată. Duncan se aşezase pe o altă saltea, jucîndu-se cu un pumnal mic, lucios.

– Prea devreme. Tu stai. Mai odihneşte-te.

Duncan nu-şi dezlipi privirea de la pumnal şi pe bună dreptate. Îl aruncă, acesta răsucindu-se în aer, cu lama sclipind în lumină, prinse pumnalul de mîner apoi repetă din nou întreaga operaţiune enervantă.

– Dacă Mornault mă găseşte înainte să fiu pregătit, remarcă el, s-ar putea să ne odihnim pentru totdeauna.

Phoebe se cutremură amintindu-şi pericolul, rechii, picioarele amorţite, oceanul vast sub cerul întunecat, stropit cu stele ca o catifea neagră. Prinse privirea Monnei şi o întrebă:

– Care e numele adevărat al Bătrînei?

Mona rîse.

– Află singură, spuse ea.

– La naiba, bombăni Phoebe.

– Nu cred să fie ăsta, spuse Duncan.

În noaptea aceea porniră la drum într-o barcă de pescuit avînd drept însoțitori doi dintre numeroşii fii ai Monnei. Phoebe era ghemuită într-unul din veşmintele primite cadou şi se gîndea la ale ei. Duncan stătea de pază la prora precum Washington traversînd Delaware, iar băieții, adolescenți amîndoi, mînuiau vîslele înfruntînd valurile şi curenții cu o dibăcie impresionantă.

Se făcu aproape dimineață cînd Phoebe fu trezită din somn de o mînă pusă pe umărul ei.

Deschise ochii şi se holbă la bărbatul chipeş, cu părul răvăşit, aplecîndu-se peste ea în hainele sale de bal mascat impregnate de sare, şi trecură cîteva clipe pînă să priceapă unde se afla. Apoi îşi aminti că venise în Insula Paradisului, păşise afară din ascensor...

– De aici nu mai avem decît un drum scurt pînă acasă, spuse Duncan, iar zîmbetul lui incredibil de alb, contrasta putenic cu pielea bronzată. O să te descurci?

Phoebe îi aruncă în glumă o privire dojenitoare şi se ridică cu greutate pe propriile picioare.

– Dacă o să mă descurc? repetă ea. N-am coborît pe funia unei ancore? N-am înotat o sută de mile printr-un ocean infestat de rechini?

Duncan întinse mîna să o sprijine, pe chipul lui aşternîndu-se un zîmbet amuzat.

– Au fost vreo cinci mile, spuse el, mai mult am înotat eu, iar dacă nu le e foame rechinii sînt inofensivi. Îi plăti pe fiii Monnei cu o monedă de argint, coborî din barcă în apa care îi ajungea pînă la genunchi şi întinse brațele spre Phoebe. O duse pe sus pînă la mal, o lăsă jos şi se uită la ea cu o expresie serioasă. Ai fost foarte curajoasă.

Lauda încălzi inima lui Phoebe şi poate că roşi puțin cînd se uită în sus şi spuse:

– Ca şi tine.

Porniră împreună spre casa mare a lui Duncan tachinîndu-se în timp ce-şi croiau drum prin vegetația bogată urmînd o potecă bătătorită.

Fură întîmpinați cu multă bucurie – oamenii lui Duncan veniră să-i strîngă mîna şi să-l bată pe umeri, iar servitoarele o înconjurară pe Phoebe, ciripind ca nişte păsărele. Bătrîna se agită grijulie conducînd-o în bucătărie, spunînd că arăta moartă de foame.

Simone nu o salută pe Phoebe, nici măcar nu se uită la ea. Stătea la capătul mulțimii venite să-l întîmpine pe Duncan, sufletul reflectîndu-i-se în ochii luminoşi şi plini de tristețe.

Lui Phoebe îi părea rău pentru ea, dar se simțea teribil de posesivă în privința lui Duncan.

– Ştiam c-o să te găsească şi o să te aducă înapoi, spuse Bătrîna cînd se aflară singure în bucătărie, iar Phoebe era aşezată la o masă avînd în față o ceaşcă cu ceai fierbinte şi o farfurie cu plăcinte dulci.

– Bineînțeles c-ai ştiut, i-o întoarse Phoebe. Doar de asta m-ai ajutat să plec.

Bătrîna rîse şi adăugă festinului un vas cu fructe. Ochii ei blînzi erau plini de atenție, strălucind de afecțiune.

– Arăți diferit.

Phoebe ignoră remarca. Erau conştiente amîndouă de ce anume se schimbase, dar era o problemă personală, iar Phoebe nu avea nici un chef să discute detaliile.

– Ce-ai văzut în palma mea în ziua aceea?

– Ştii bine, răspunse Bătrîna.

– În afară de copii, o îndemnă Phoebe.

Bătrîna suspină de parcă prin fața chipului i-ar fi trecut cine ştie ce viziune glorioasă.

– Un loc bun, departe de aici, cu rîsete şi multă muzică.

Phoebe rezistă tentației de a se apleca şi a-şi lovi fruntea de masă. Chiar şi atunci cînd Bătrîna binevoia să-i

răspundă unei întrebări, nu-i *răspundea* de fapt, nu făcea decît să adîncească şi mai mult misterul.

Decojind o banană, culeasă fără îndoială de pe insulă, Phoebe solicită totuşi o altă informaţie.

– Ce s-ar întîmpla dacă ţi-aş spune numele? Şi să nu-mi spui „vrajă mare". Vreau adevărul.

Bătrîna se mulţumi să se uite la ea strîmbînd din nas.

– Bine, nu-mi spune numele. Tot ce vreau să ştiu e – dacă îl descopăr de una singură, magia va funcţiona?

– Da, spuse Bătrîna. Termină de mîncat. Ai nevoie de o baie şi un pat.

Ea oftă reflectînd cu ochii strînşi.

– Daphne, rosti ea. Evelyn. Almira...

Nu se auzi nici un bubuit.

Phoebe îşi făcu baia promisă într-o cadă de aramă rezervată anume acestui scop şi instalată într-o cămăruţă din spatele bucătăriei. Bătrîna îi aduse o rochie şi un fel de halat – alte lucruri aparţinînd acelei sărmane femei fără nume scufundată cu corabia şi a cărei garderobă ajunsese la ţărm fără ea.

– Trebuie să fie un nume băştinaş, reflectă Phoebe dusă pe gînduri şi spălîndu-se. Fireşte...

Bătrîna îi turnă în cap o carafă cu apă caldă.

După-amiaza tîrziu, Alex stătea pe veranda dînd spre mare sprijinindu-se într-un baston. Slavă Domnului că piciorul nu i se infectase, dar se veştejea ca ramura uscată a unui copac sănătos. Duncan se opri dorindu-şi din nou ca muscheta englezului să-l fi lovit pe el în locul lui Alex. Prietenul lui se întoarse iar gura lui luă forma unui zîmbet mult prea atent şi forţat. Ochii însă îi erau goi.

– Ai găsit-o deci. Fetişcana hoinară cu poveştile ei stranii.

– Da, spuse Duncan, lăsîndu-se pe balustradă la cîţiva paşi de Alex. I-a aranjat lui Jessup Billington o bătaie cu biciul, dar în rest stricăciunile au fost minime.

– Bănuiesc că n-a vrut să se întîmple aşa ceva.

– Nu, recunoscu Duncan amintindu-şi de expresia de pe faţa lui Phoebe cînd vorbise despre cum îl îngrijise pe Billngton zăcînd lat pe podeaua fierarului. Avusese şi coşmaruri care o făcuseră să se zbată şi să strige în somn deşi se îndoia că şi le amintea. Dacă există vreo încurcătură la o zi călare de unde se află ea, Phoebe va afla, îşi va ridica fustele şi va porni direct spre ea.

Alex chicoti, dar sunetul, la fel ca ochii, era lipsit de viaţă.

– Ar trebui să te însori cu neastîmpărata asta, spuse el. O unire ca a voastră ar produce genul de copii dîrji şi aventuroşi de care ţara cea nouă va avea nevoie. Atitudinea lui era marcată de tristeţe în ciuda încercărilor de a se arăta vesel, şi Duncan bănuia că era înrădăcinată în dorinţa deseori menţionată de a fi el însuşi tatăl unei cete de patrioţi zurbagii.

– Nu te împiedică nimic să te însori şi tu, îi spuse el calm lui Alex. Plumbul ţi-a atins genunchiul, nu părţile bărbăteşti.

O clipă faţa lui Alex se contorsionă, iar efortul de a-şi redobîndi stăpînirea de sine fu dureros de urmărit.

– Am mai discutat despre asta, spuse el cînd bătălia interioară se termină. Nu voi accepta ca o femeie să mă ia de bărbat din milă, găsind scuza cum că totul mi s-ar fi întîmplat în război.

– Soţia asta imaginară nu va spune aşa ceva despre tine. Ţi-o spui tu însuţi, cap prost ce eşti. Nu înţelegi? N-aveam cum să prevenim ce ni se întîmplă, sub nici o formă. Dar ce Dumnezeu, putem alege atitudinea pe care să o abordăm.

– Totul e foarte înălţător, replică Alex cu amărăciune. Poate ar fi fost mai bine să te faci popă în loc de pirat sau

rebel. Dar aşa ceva nu ţi s-ar fi potrivit, nu-i aşa, Duncan? Pentru că tu eşti un bărbat întreg, un bărbat cu două picioare!

– Alex, de ce te porţi aşa cu tine însuţi, cu mine, cu toţi cei care ţin la tine? Toţi sîntem nişte schilozi – într-un fel sau altul – e o trăsătură a oricărei fiinţe omeneşti. Nenorocirea ta se vede pe dinafară, atîta tot, dar otrava zace în inima şi mintea ta. Te compătimeşti cam mult, nu crezi? Văzu furia din ochii lui Alex, iar Duncan se bucură enorm ştiind că mai exista cineva în trupul acela cîndva perfect. La dracu', de ce nu tragi o beţie pe cinste, aşa cum ar face oricare alt bărbat în situaţia ta? De ce nu-ţi pui capul pe braţ plîngînd pentru ce nu mai e, apoi să laşi o fată frumoasă să te consoleze? Pentru numele lui Dumnezeu, Alex nu-ţi dai seama că ai şansa de a fi mai bun, de a fi altul? Da, o întîmplare ca asta ar putea distruge un bărbat. Dar numai dacă s-ar lăsa distrus.

Ochii lui Alex se umplură de lacrimi.

– Lasă-mă în pace, spuse el. Dacă ţi-a mai rămas un dram de milă în sufletul ăla negru, blestemat, atunci *lasă-mă în pace.*

– N-o voi face, se jură Duncan. Dacă trebuie te voi urma pînă în mormînt. Te voi sîcîi pînă şi pe lumea cealaltă, prietene, dar nu voi permite, martor mi-e Dumnezeu că nu voi permite niciodată, să lipseşti lumea de darurile pe care numai tu i le poţi oferi! Niciodată!

Lacrimile se revărsară pe obrajii lui Alex apoi acesta începu să plîngă în hohote.

– Isuse, Duncan, nu ştii cum e...

Duncan apucă umerii lui Alex ca să-i dea putere, să-i dăruiască însuşi sufletul său dacă de asta avea nevoie.

– Nu, spuse el. Nu ştiu şi n-o să afirm vreodată că ştiu. Dar, Alex, nu se poate să te dai bătut şi să mori. Vorbeşti

despre ţara cea nouă – ei bine, ca să supravieţuiască are nevoie de oameni ca tine. Pentru binele concetăţenilor noştri, dacă nu din alt motiv, trebuie să treci peste nenorocirea asta. Avem nevoie de tine în războiul ăsta, şi mai ales după aceea, cînd victoria va fi a noastră.

Alex se înfioră.

– Nu pot. Nu sînt destul de tare.

– Poţi! îl contrazise Duncan continuînd să-l ţină de umeri. Nu ne întoarce spatele. Noi rebelii am ajuns atît de departe, am purtat atîtea bătălii sîngeroase. Sîntem flămînzi, ne dor tălpile, şi Dumnezeu să ne ajute, nu ne dorim decît independenţa, libertatea de a ne alege propriul destin! Ţi-a fost atît de uşor să uiţi visul nostru? Ne vei abandona acum, cînd avem mai mare nevoie de tine?

– Ai promis, hohoti Alex. Ai promis că dacă nu voi mai dori să trăiesc mă vei ajuta să mor!

– Şi n-a fost o promisiune făcută în van, rosti Duncan cu blîndeţe. Îşi îmbrăţişă prietenul. Dar n-am promis niciodată că nu voi pleda în favoarea vieţii. Ne vom duce în Queen's Town, Alex. O să bem, o să ne facem de cap cu toate fetele frumoase, iar tu o să scapi de toţi demonii din tine. Apoi ne vom întoarce şi ne vom pune pe treabă să cîştigăm războiul.

Alex surîse, obrajii fiindu-i încă umezi de la lacrimi, şi cu toate că dispăru repede, zîmbetul fu sincer şi foarte real.

– Cum plănuieşti să-ţi faci de cap cu alte fete cînd e clar ca lumina zilei c-o iubeşti pe Phoebe Turlow?

Există lucruri pe care nu se merită să le negi, cel puţin nu de faţă cu cel mai bun prieten.

– Vai mie, recunoscu Duncan. M-am îndrăgostit lulea şi nu vreau nici o altă femeie. Dar mi-a rămas destulă minte ca să mă *prefac* că-mi plac nebuniile, şi încă mai pot bea, har Domnului.

– Foarte bine, replică Alex pe un ton grav. Îți accept provocarea dar numai ca să-ți dovedesc odată pentru totdeauna că iei apărarea unui eunuc. Dar ai mare grijă, Duncan – nu te-am iertat încă de promisiunea că mă vei ajuta dacă alegerea mea finală va fi moartea.

Cuvintele lui Alex aduseră în sufletul lui Duncan răceala unei presimțiri, dar în multe privințe momentele de criză îl făceau mai puternic, așa că rosti cu dezinvoltură.

– Ai fost o pacoste atît de mare în ultimul timp, încît s-ar putea să te scutesc de efortul de a mai alege și să te împușc eu însumi.

– Atunci n-ar strica să mă fac și mai insuportabil, spuse Alex cu un umor silit și, șchiopătînd pe lîngă Duncan se refugie în casă.

Duncan înjură urmărindu-l cum se depărtează și astfel n-o auzi pe Phoebe apropiindu-se de cealaltă parte a verandei. Apăru pur și simplu lîngă el, arătînd odihnită și proaspătă, părul ei caraghios spălat de curînd formînd o coroană în jurul capului. Era îmbrăcată într-o rochie dintr-un material fin, iar culoarea de roșu ruginiu îi venea foarte bine, dînd tenului o strălucire sănătoasă și ochilor o nuanță de blîndețe. Își ținu răsuflarea pentru că iubirea pentru această femeie descoperită doar de puțin timp își avea rădăcina undeva adînc. Tot ce-i spusese lui Alex despre ea era mai adevărat decît cel mai pur adevăr, la fel ca lucrurile pe care nu îndrăznise să le recunoască, nici măcar față de sine însuși.

– Phoebe, spuse el ca prostul.

Ea îi surîse și asta fu tot, dar el se simți copleșit de ea, posedat, atacat și prădat ca o corabie cucerită de un echipaj mai dibaci. Ametit, trase concluzia că situația se prezenta mult mai grav decît crezuse, pentru că de data asta nu era vorba de o legătură trecătoare, ca numeroasele amoruri din trecut. Nu, ce simțea acum era pentru totdeauna.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea, pe fruntea ei apărînd o cută. Ești palid.

– Numai ce-am dat nas în nas cu viitorul meu, spuse Duncan. Sau lipsa lui, ceea ce e mult mai probabil, ținînd seama de cariera aleasă. Am nevoie de tine, Phoebe. Vrei să fii iubita mea – să împarți patul cu mine și să stai la masa mea?

– Nu, replică ea fără ezitare. Iar în expresia și atitudinea ei nu se vedea nici urmă de sfială.

Duncan fu luat prin surprindere. Nu era obișnuit cu refuzurile. Pe deasupra reacția ei la atingerile lui nu era specifică unei femei distante. Bănuia că era la fel de pătimașă ca și ei, dorindu-și, tînjind chiar după împlinirea pe care numai el i-o putea dărui.

– De ce nu? reuși el să articuleze după o clipă sau două de tăcere jignită.

Ea zîmbi, dar superbii ei ochi albaștri erau solemni.

– Pentru că merit mai mult. Nu vreau să trăiesc cu gîndul că voi putea fi dată la o parte dacă va apărea o fată mai tînără și mai drăguță.

El încercă să protesteze, dar Phoebe nu-i dădu prilejul.

– Oh, știu mai bine decît oricine că o verighetă nu e o garanție pentru devotament și fidelitate, continuă ea. Totuși, în secolul tău e mult mai greu să obții un divorț decît a fost – va fi – în al meu. Căsătoria nu e tratată cu nepăsare.

Duncan înțelese atunci că nu avea nici un sens s-o contrazică. Era la fel de îndărătnică precum agitatorii ăia din Boston, deși mai dulce și mai drăguță. Nu încercă nici măcar să-i explice că măritîndu-se cu el devenea un dușman al coroanei la fel de vinovată de trădare și piraterie în ochii regelui ca soțul ei. Și nu se mai obosi să-i spună cît de repede ar fi putut ajunge văduvă, la numai cîteva săptămîni, zile sau ore după nuntă.

– Iar dacă nu te iau de nevastă o să refuzi să mă primeşti în pat, spuse el calm. Ăsta-i şantaj, Phoebe.

– Nu, răspunse ea, iar el mirosi parfumul de lămîie al pielii ei şi îşi aminti cît fusese de curajoasă depărtîndu-se înot de corabia lui Mornault, cum o simţise caldă, suplă, dornică, zvîrcolindu-se sub el şi întîmpinîndu-l ca pe un egal. M-ai făcut să te vreau, Duncan, iar hotărîrea mea mă va face să sufăr la fel de mult ca pe tine. Dar am învăţat să mă preţuiesc şi nu mă voi lăsa folosită.

Duncan se gîndi la sfaturile date lui Alex privind o nevastă şi copii. Iar el o iubea pe Phoebe cu toate că nu i-o putea spune încă. Mai întîi va trebui să găsească cuvintele potrivite sau poate să-şi transmită mesajul prin intermediul muzicii.

– Bine, spuse el. Dacă vrei nuntă atunci o să ai o nuntă. Chiar astăzi.

Phoebe îl privi mirată.

– N-avem nevoie de acte?

– Dacă ţii neapărat pot întocmi hîrtii şi le semnăm de faţă cu martori, acceptă Duncan. Sînt căpitanul unei corăbii, în caz c-ai uitat, şi am dreptul, chiar şi pe timp de război să încheie o căsătorie.

– N-ar trebui să fii mirele? întrebă ea.

El rîse, o trase mai aproape şi depuse un sărut uşor pe fruntea ei. Contactul cu ea, oricît ar fi fost el de inocent, îi lăsă un gol în stomac şi o durere arzătoare în şale.

– Da, iar cînd ceremonia se va termina, Phoebe, vei fi soţia mea la bine şi la rău.

Phoebe se făcu roşie la faţă.

– Eşti sigur că e legal?

El se aplecă să o sărute îndelung, de data asta pe gură, apoi îşi atinse uşor buzele de umflătura de sub bluză. Phoebe îi tremură în braţe, iar Duncan rezistă tentaţiei de a o seduce, de a o conduce în patul lui, ispitind-o pînă strigătele ei de extaz vor face să zdrăngăne ţiglele de pe acoperiş.

– Da, răspunse el în cele din urmă. Căsătoria va fi sfîntă, atît în cer cît şi pe pămînt, iar tu vei avea toate documentele, inelele şi fleacurile pe care le doreşti ca să o dovedeşti. Voi scrie familiei mele din Charles Town, iar dacă mi se va întîmpla ceva, vei avea un cămin.

Phoebe deveni rigidă.

– Nu ţi se va „întîmpla" nimic, stărui ea. N-am făcut atîta drum şi n-am trecut prin atîtea peripeţii ca să ajung să te pierd. În plus, nu cred că familia ta va aprecia prea mult vederile mele politice.

Duncan îi atinse nasul cu vîrful degetului.

– Phoebe, Phoebe, o mustră el aspru, trebuie să fim realişti. Sîntem în plin război, iar eu am şi alţi duşmani în afara englezilor. Aş putea fi ucis în orice clipă. Trebuie să mă asigur că nu vei fi în pericol, că tatăl şi fratele meu vor avea grijă de tine. Nu vor fi de acord cu preferinţa ta pentru cauza rebelilor, e adevărat, dar te vor iubi, de asta poţi fi sigură.

În genele ei lungi sclipiră lacrimi. Femeia asta, care înfrunta cu atîta aplomb ticăloşi, rechini şi băştinaşi cu suliţe, plîngea numai la menţionarea posibilei sale morţi, iar emoţia etalată îl tulbură mai mult decît îndrăzni să o lase să vadă.

– Bine, bine, spuse ea în acea engleză stranie, bastardă, pe care Duncan nu reuşise încă să şi-o însuşească. Hai să luăm lucrurile aşa cum vin, bine? Ne vom ocupa de ziua de mîine atunci cînd va sosi, ca şi de toate celelalte.

Duncan îi prinse bărbia în mînă şi îi ridică faţa să o sărute.

– Gîndeşte-te bine, Phoebe, spuse el după ce sărutul se termină. Să te alături unora ca mine ar putea fi o treabă

primejdioasă. Trădarea încă se mai pedepseşte prin moarte.

– Ştiu, spuse ea încet. Iar pedeapsa pentru viaţă e tot moartea, Duncan. Contează doar ce faci, şi nu ce doreşti, gîndeşti sau te temi că se va întîmpla.

El îi mîngîie părul scurt.

– Atunci fie, spuse el. Vom fi căsătoriţi înainte de căderea nopţii şi vom dansa cît timp va fi muzică. Du-te acum, pregăteşte-te pentru nuntă, iar eu îi voi spune lui Alex.

Capitolul 9

– Iar acum, rosti Duncan cînd el şi Phoebe zăceau unul în braţele celuilalt pe patul din cabina lui, sleiţi de vlagă, spune-mi pe cine ascunzi în cală.

Phoebe trase aer în piept ca să nege acuzaţia, apoi se opri. Nu putea începe această căsătorie nouă şi magnifică minţindu-şi soţul – ar fi însemnat să slăbească întreg fundamentul relaţiei lor, mult prea preţios pentru ea.

– Am promis că nu voi spune, replică ea tristă. Deşi nu mai contează. Oricum o să creadă c-am trădat-o dacă o să cobori să te lămureşti de unul singur.

– Deci e o ea, reflectă Duncan trasînd cu degetul arătător linia bărbiei lui Phoebe, mîngîindu-i buzele, încă sensibile de la săruturile lui. Nu poate fi Bătrîna pentru că nu s-ar deranja să se ascundă. Mai degrabă ar cere pentru ea cabina asta şi-ar prelua îndatoririle mele, ale bucătarului şi probabil şi ale navigatorului. Călătoarea nu poate fi decît Simone.

Phoebe oftă din adîncul inimii.

– Tocmai cînd a început să mă placă un pic, se tîngui ea.

Pe chipul lui Duncan se aşternu o expresie gînditoare.

– Simone nu e sclavă sau prizonieră, îi spuse el soţiei lui îngrijorate. Dacă vrea să părăsească insula şi să cutreiere lumea e liberă să o facă, aşa ca oricine altcineva din casa mea. Cu excepţia ta, firește. Rîse pe înfundate şi îi gustă gura de parcă ar fi fost cine ştie ce vin rar. De tine nu mă pot lipsi.

Phoebe se înfioră, trupul trezindu-i-se din nou, înflorind sub atingerea expertă a lui Duncan. Voia să-l întrebe multe lucruri, lucruri importante, dar nu se putea concentra, gîndurile zburîndu-i în toate părțile de parcă ar fi băut prea mult.

– Umm – e așa de bine. Dar dacă o să mă faci să strig ca ultima oară o să-mi fie prea ruşine să mai ies din cabina asta...

– Eu n-am nimic împotrivă, spuse Duncan cu un glas gutural, şi, fără grabă sau milă, se porni să o ducă din nou pe culmile extazului. Aici cel puțin n-o să te bagi în cine ştie ce încurcături.

– Oh, Dumnezeule, Duncan, dacă așa zici tu...

O avu din nou, frînturile propoziției transformîndu-se în gemete de plăcere. Îngenunchie între coapsele ei, o ridică de şolduri spre el, apoi se împinse adînc. Ea se ridică spre el scoțînd o serie de sunete ca nişte mici strigăte şi un singur geamăt lung. Cînd Duncan termină, Phoebe era de mult satisfăcută, zăcînd nemişcată, într-o stare de totală epuizare.

Îi urmări fața minunată pe cînd se preda plăcerii şi se simți străbătută de un fior de bucurie imensă, pentru că de data asta nu-şi mai putea ascunde emoțiile de el.

– Dacă o ținem tot așa, spuse ea mîngîindu-l pe Duncan prebuşit peste sînii ei, o să avem mai mulți copii decît am de gînd să nasc, fără anestezic sau lecții Lamaze.

– Vorbeşte englezeşte, spuse Duncan cu vocea înăbuşită de carnea ei.

Phoebe rîse.

– Încerc, dragul meu. Zău că încerc. Deveni serioasă gîndindu-se la Simone. Ce vom face cu pasagera clandestină?

Duncan oftă.

– Ce am *putea* face? mîrîi el.

– M-aş putea duce la ea şi i-aş spune că m-ai văzut ducîndu-i mîncare – așa ți-ai dat seama, nu? Şi ai ghicit că se află la bord.

– Nu te va crede.

Nemulțumirea lui Phoebe crescu şi mai mult.

– Nu. Şi Simone e teribil de orgolioasă, Duncan – cred c-ar prefera să stea ascunsă pe tot parcursul călătoriei decît să te lase să afli că inima ei e frîntă.

Duncan înălță capul şi se uită în ochii lui Phoebe.

– Fii bună şi nu înfrumusețea situația, spuse el. Simone e tînără şi foarte frumoasă. E liberă. Cu timpul îi va trece slăbiciunea asta pentru mine şi o să se întrebe ce-a văzut atît de deosebit în persoana mea.

Phoebe îşi trecu degetele prin părul lui moale, lucios, plăcîndu-i să-l pipăie, iubindu-l.

– Nu, nu, spuse ea. Cred c-ai fost prima ei iubire. Va exista mereu o rană mică în inima ei, o rană care o va durea ori de cîte ori îşi va aminti de tine.

Duncan scoase un suspin exagerat de jale şi disperare.

– Văd că mă pot baza pe tine. Nu numai că vrei să ai ultimul cuvînt, dar nu mă scuteşti de nimic.

Phoebe îşi înălță capul atît cît să-i sărute bărbia, țepoasă deja, cu toate că se bărbierise în acea dimineață, înainte să fi urcat la bordul corabiei.

– Ca soție model din secolul al optsprezecelea, e de datoria mea să te aduc şi să te țin pe calea cea bună, iar dacă va fi nevoie mă voi folosi de un băț cu cîrlig. Acum, în legătură cu Simone...

Duncan gemu din nou. Mai tare ca înainte.

– Voi continua să-i duc mîncare pînă vom ajunge la Queen's Town şi va reuşi să-şi facă credibilă evadarea, decretă Phoebe, de neclintit în hotărîrea ei. Între timp tu te

faci că nu vezi nimic şi ai grijă să nu fie descoperită pînă nu ajungem în port.

– Nu mergem în Queen's Town, spuse Duncan cu o mină îndurerată. Locul ăla colcăie de soldaţi englezi, în caz c-ai uitat, oricare din ei ar fi încîntat să mă spînzure de o creangă groasă şi să-mi folosească trupul ca sac pentru lupta la baionetă.

– Păi, o putem duce la Seattle – adică în Colonii, protestă Phoebe roşie la faţă pentru că, incredibil, dar uitase că Queen's Town nu era un port în care Duncan să poată intra cu surle şi trîmbiţe. Dar nu era nici Charles Town, şi era evident că într-acolo se îndreptau.

În mintea ei ameţită de amor mai apăru ceva, o problemă stringentă, de care îşi amintea numai vag. Îşi coborî vocea pînă deveni o şoaptă.

– Simone e neagră.

– Da, replică sec Duncan, atît am văzut şi eu.

Phoebe îi dădu un ghiont în umăr, destul de tare ca să-şi arate enervarea.

– Duncan, nu poţi duce femeia asta – fata asta – într-un loc unde ar putea fi făcută sclavă!

– Nu, spuse el. Dar călătoria asta a fost ideea ei şi nu a mea. Nu voi risca viaţa soţiei mele şi pe cele ale echipajului meu...

Phoebe îşi duse un deget la buzele lui.

– Nu va fi nevoie, îl lămuri ea. Trimite-o pe Simone cu o barcă atunci cînd vom fi destul de aproape de Queen's Town. Iar de acolo se descurcă ea singură.

Pe chipul lui Duncan se aşternu una din acele expresii greu de descifrat.

– Dar asta va distruge iluzia că nu ştiam c-ar fi la bord. Pentru Dumnezeu, Phoebe, toată chestia asta e atît de complicată, atît de *femeiască*. Ar fi mult mai simplu să-i spui

fetei că am aflat de ea şi că nu mai e nevoie să se ascundă în cală ca un şobolan, hrănindu-se cu resturi. Am putea-o scoate de pe navă mîine noapte – am prieteni care ar duce-o pînă la insula mare.

Phoebe aşteptă răbdătoare ca el să termine.

– E o idee bună, recunoscu ea. Mă refer la partea cu prietenii. Dar pînă mîine noapte, scumpul meu soţ, s-o laşi în pace. Dă-mi de veste cînd va sosi vremea să iasă din cală şi mă ocup eu de restul.

– Cum?

– Nu ştiu, dar am la dispoziţie douăzeci şi patru de ore ca să găsesc o soluţie.

Duncan bombăni o înjurătură şi coborî din pat ca să se spele şi să se îmbrace. Avea de condus o corabie şi nu-şi putea permite să-şi irosească toate orele zilei făcînd dragoste cu soţia lui. Ce păcat, îşi zise Phoebe. Era într-adevăr o creatură extraordinară, atît la trup cît şi la minte, cu muşchi bine conturaţi, piele bronzată şi un păr lung, uşor zburlit – nici măcar urmele de bici de pe spate nu-i diminuau farmecul.

Pirat. Patriot.

În curînd tată.

Phoebe zîmbi bucurîndu-se de secret. Nu-i va spune lui Duncan de copilul lor pînă nu va fi sigură că este însărcinată. Şi cum ciclul ei nu fusese niciodată regulat, va mai trece un timp pînă să fie sigură.

După ce Duncan se făcu din nou prezentabil, se aplecă deasupra patului, o sărută pe frunte şi ieşi din cabină. După plecarea lui, Phoebe se spălă la rîndul ei, apoi îmbrăcă încă una din rochiile femeii necunoscute.

– Ştie, o acuză Simone în clipa cînd păşi în cală la vremea cinei, aducînd cu ea o farfurie cu mîncare caldă, o furculiţă şi o ceaşcă cu cafea proaspătă, ultimul articol fiind

un lux de care beneficiau doar contrabandiştii şi piraţii. Te-ai dus şi i-ai spus lui Duncan de mine.

Phoebe puse cu grijă farfuria şi ceaşca pe o ladă, apoi potrivi furculiţa de parcă ar fi aranjat masa pentru un dineu elegant.

– Nu i-am spus, declară ea cu o voce pierită, dar sinceră. Nu în întregime.

– Nu în întregime? repetă Simone cu subînţeles, dar apucă furculiţa şi începu să mănînce.

– Bănuiesc că-ţi doreşti enorm să faci o plimbare, spuse Phoebe. Şi unde mergi la toaletă? Ai pe aici vreo oală de noapte?

Simone refuză să răspundă, se mulţumi să privească încruntată la temnicera fără voie şi să mestece. Mărturisirea ţîşni de pe buzele lui Phoebe.

– Ei bine, da, Duncan ştie că eşti aici. M-a întrebat pe cine ascund în cală şi i-am spus c-am promis să nu dezvălui secretul. Simone se uită la ea cu o privire şi mai urîtă, albul ochilor ei frumoşi sclipind în lumina estompată. N-am putut să-l mint! strigă mireasa căpitanului. Îl iubesc, ce naiba, iar iubirea şi minciuna nu merg împreună.

Simone tăcu un timp atît de îndelungat că Phoebe se întoarse vrînd să plece.

– Nu pot da ochii cu el, spuse fata. Şi nici cu echipajul.

– Nu trebuie, spuse Phoebe cu blîndeţe. Mîine noapte Duncan te va trimite la ţărm cu o barcă. Cineva te va conduce pînă în Queen's Town. Ochii lui Simone sclipiră de lacrimi, dar Phoebe ştiu că nu avea voie să-şi arate mila. În faţa ei se afla o femeie mîndră, iar ea ştia foarte bine ce înseamnă să suferi aşa cum suferea Simone. Îi înţelegea dorinţa de a se crampona cu dinţii de demnitatea ei imaginîndu-şi că nu-i mai rămăsese nimic altceva.

Phoebe se duse pînă în pragul uşii şi se opri acolo fără să se uite înapoi la femeia care, în alte circumstanţe i-ar fi

putut deveni prietenă. Iar acum îşi aminti de întrebarea pe care dorise să o pună.

– Îl vei trăda pe Duncan, pe noi toţi, odată ce vei ajunge în Queen' Town?

Duncan trebuie să se fi gîndit la această posibilitate, dar nu se deranjase să-i mai amintească de ea. Simone, de ciudă, sau dintr-un alt motiv mai puţin evident ar putea conduce inamicul spre insula Paradisului.

– Uiţi ceva, doamnă Rourke, spuse Simone cu o amărăciune plină de tristeţe, obosită, dar fără ranchiună. Îţi iubesc soţul la fel de mult ca tine, poate chiar mai mult pentru că îl cunosc de mai mult timp. Am văzut cicatricile de pe spatele lui, l-am auzit strigînd noaptea cînd visele îl poartă înapoi spre durerea îndurată. N-aş mai putea respira dacă i s-ar întîmpla din nou ceva rău. Numai că de data asta ar fi altfel. Acum îl vor spînzura.

Phoebe simţi cum stomacul i se întoarce pe dos. I se puse un nod în gît şi nu mai putu vorbi. Simone continuă fără milă.

– Să nu uiţi, stăpînă, ce-am spus şi să ai mare grijă. Altfel s-ar putea să-ţi pierzi bărbatul plătind un preţ foarte scump pentru ceva ce ai spus sau ai făcut tu.

Phoebe închise uşa calei şi fugi înapoi spre cabina căpitanului. Ştiuse încă de la început de legătura dintre Duncan şi Simone. Cu toate astea Simone nimerise drept la ţintă pomenind de urmele de pe spatele lui Duncan şi de coşmarurile care trebuie să-l fi bîntuit mai toată viaţa, şi poate îl mai chinuiau şi acum. Nu era tocmai geloasă, ci profund îndurerată că Simone, şi probabil multe alte femei, fuseseră atît de aproape de el.

Nu era logic, o ştia, dar faptul că ştia nu schimba cu nimic ceea ce simţea.

Iar o povară şi mai cumplită era gîndul că s-ar putea foarte uşor ca ea însăşi să fie cauza distrugerii, suferinţei şi morţii lui.

Phoebe rămase în cabină pînă la venirea lui Duncan, curios să afle de ce soția lui nu apăruse la cină. Fu surprinsă, şi un pic flatată că-i observase lipsa, ținînd seama de toate cîte le avea de făcut pe punte. Îi spuse că o durea capul, ceea ce era perfect adevărat, deşi îşi cam exageră suferința, iar înainte de a părăsi din nou cabina, Duncan înmuie o bucată de pînză în apă rece şi i-o puse pe frunte.

Şi aşa sentimentul de vinovăție se adăugă celorlalte chinuri.

Nu trecu mult şi Duncan reveni în cabină cu un vas cu tocană şi nişte pîine. Se aşeză pe marginea patului, aruncîndu-şi cizmele din picioare. Phoebe se uită la mîncare, apoi la el, dar nu luă nici o înghițitură.

– După cîte se pare, comentă el, discuția cu Simone nu a mers prea bine.

Lui Phoebe îi venea să plîngă, să verse, sau să le facă pe amîndouă. Pînă la urmă rămase la locul ei cu vasul cu tocană în mînă simțindu-se deznădăjduită.

– Doare, spuse ea.

– Ce anume? întrebă Duncan cu tandrețe întorcîndu-se ca să se uite direct în ochii ei.

– Să ştiu că te-a mai atins şi altcineva, că a dormit cu tine şi a simțit toate lucrurile pe care le simt eu cînd fac dragoste cu tine.

– Aha, spuse Duncan. Mda.

– Nu e logic, declară Phoebe, şi îmi pare rău.

El zîmbi, luă lingura şi i-o ținu la buze pînă Phoebe se hotărî să ia o gură de tocană.

– Nu e logic, da – dar foarte omenesc, fu el de acord. Phoebe, crezi că eu nu mă gîndesc niciodată la bărbatul cu care ai fost căsătorită înaintea mea, şi nu mă întreb dacă te făcea să rîzi, sau să gemi de plăcere, şi dacă i-ai provocat tot atîtea necazuri ca şi mie?

Phoebe chicoti uşor, gura fiindu-i plină de mîncare. După ce mestecă, înghiți şi refuză o altă lingură spuse:

– Nu-ți fă sînge rău din cauza lui Jeffry, iubirea mea – nu se compară – nu *se va* compara niciodată, nici măcar pe departe, cu iubirea pentru tine. Cum Duncan ridică o sprînceană, se grăbi să explice. La cei treizeci şi cinci de ani, Jeffry e încă un băiețaş căruia îi place să se joace. Tu eşti bărbat încă din adolescență. Iar el nu va fi niciodată mai mult decît un copil, pentru că e prea mulțumit de sine însuşi.

Duncan se întinse pe pat lîngă Phoebe fără cizme, dar încă îmbrăcat şi îşi puse mîinile sub cap.

– Felul în care vorbeşti mă zăpăceşte complet, spuse el calm. N-am mai auzit aşa ceva. Luă lingura din vasul cu tocană pe care ea încă îl mai ținea în mînă şi o înghionti pînă luă tacîmul de la el. Povesteşte-mi despre cealaltă lume a ta, Phoebe – în timp ce mănînci.

Accentul pe acea ultimă parte era foarte subtil, dar Phoebe îşi dădu seama că dacă nu va coopera, Duncan va continua să insiste. Nu era flămîndă, dar trebuia să se gîndească la copil, iar un corp avea nevoie de combustibil ca să funcționeze, la fel ca un motor, aşa că începu să ciugulească cu stoicism.

Îi relată printre înghițituri istoria vieții ei. Îi povesti lui Duncan despre copilărie, despre Jeffry, despre cum crezuse că-l iubeşte cu adevărat, descoperind doar de curînd că nu fusese decît un sentiment trecător. Cum părinții ei muriseră într-un accident în ultimul an de liceu, iar fratele ei vitreg nu-i acordase niciodată prea multă atenție. Dorise mereu să aibă o familie şi să aparțină cuiva. I-l descrise pe Murphy, cîinele nerecunoscător, şi cum era să fii şomer într-o lume în care valoarea unei persoane e determinată în mare de modul în care îşi cîştigă existența şi de salariu. Duncan se încruntă.

– Se va ajunge la aşa ceva? La o astfel de superficialitate, după cîte am îndurat noi în speranţa să punem bazele unei mari civilizaţii? Vocea îi suna dezamăgită, şi nu era de mirare, date fiind sacrificiile pe care el şi ceilalţi bărbaţi şi femei le făceau zi de zi în lupta disperată pentru libertate.

Phoebe nu avu inima să-i mai povestească de impozite, datoria naţională, SIDA şi rata tot mai mare a criminalităţii, sau despre tensiunile din Orientul Mijlociu. Nu vedea nici un motiv să-l împovăreze pe Duncan cu lucruri de care nu era nevoie să afle; îşi avea rolul lui, în secolul lui şi era suficient.

Poate era adevărat ce scrisese Shakespeare, trase ea concluzia – lumea nu era decît o scenă, iar bărbaţii şi femeile simpli actori, rolurile fiindu-le distribuite încă înainte de a ieşi din culise.

– Da, recunoscu ea. Dar e o ţară grozavă, Duncan. Nu mai există alta la fel pe toată faţa pămîntului.

– Spune-mi ceva ce-ţi place la naţiunea asta, o îndemnă el cu o înflăcărare emoţionantă. Ceva simplu.

Ea zîmbi.

– Păi e Patru Iulie – noi o numim Ziua Independenţei. Oamenii o sărbătoresc gătind afară – hot-dogs, porumb prăjit, fripturi şi hamburgeri, iar seara au loc întotdeauna focuri de artificii – explozii frumoase de lumini colorate.

Ochii lui Duncan sclipiră amuzaţi. Phoebe nu ştia dacă credea ce-i spune, sau se mulţumea doar să o asculte ca să-i facă pe plac, dar în clipa aceea nici nu-i păsa.

– Mîncaţi cîini? întrebă el. Părea bine dispus, dar Phoebe îşi dădea seama că era şi îngrijorat.

Îi explică termenul.

– Aha, spuse el. Sună groaznic. Dar cred că lui Ben Franklin şi celorlalţi le-ar plăcea să ştie că după un timp atît de îndelungat oamenii îşi dau silinţa să-şi amintească. S-a ajuns foarte greu la consensul acela din Philadelphia.

– Oh, îmi amintesc, îl asigură ea atingîndu-i mîna. Cînd am plecat sărbătoream asta an de an de mai bine de două secole. Şi au murit o mulţime de alţi americani ca să păstreze ce-a început domnul Franklin şi toţi ceilalţi. Phoebe mai că auzea flautele şi tobele din timpul marşurilor de paradă, dar nu-i păsa dacă suna sentimental; în adîncul inimii era o mare patrioată şi fusese întotdeauna. Ne aşteaptă o mulţime de probleme, Duncan – probleme mari. Iar ţara e departe de a fi perfectă. Dar progresul se înfăptuieşte numai luptînd pentru idealuri dragi naţiunii.

– Da, fu de acord Duncan. Şi e adevărat că oamenii vor păşi pe lună?

– Va fi un început, spuse Phoebe. Dar se încruntă gîndindu-se din nou la Simone şi la răul pe care l-ar putea face în ciuda afirmaţiei furioase că-l iubea prea mult pe Duncan ca să-l dea pe mîna englezilor. Şi Iuda îl iubise pe Isus Hristos.

– Ce te nelinişteşte? întrebă Duncan. Învăţase să-i citească expresiile de pe chip mult mai repede cît i-ar fi convenit ei.

– Simone a jurat că nu va spune englezilor cum să găsească Insula Paradisului – şi pe tine. Dar eu tot mă tem. Vechea zicală că nici iadul n-are atîta furie ca o femeie disprețuită n-ar trebui luată în derîdere.

Duncan surîse.

– Nu, fu el de acord. Un bărbat nesocoteşte spre propria pierzanie acel element important al firii unei femei. Totuşi, nu putem face prizonieri băştinaşii, altfel ne vor trăda. Fireşte, mai sînt şi alţii care ar putea-o face – spre exemplu un pescar răzbunător. În ultimele luni au fost doi sau trei marinari care au părăsit corabia. Sau unul din tinerii de pe insulă dornic să vadă lumea şi ducînd lipsă de monezi de aur ca să-şi pună planul în aplicare.

– Dacă încerci cumva să mă liniştești, replică Phoebe, să ştii că nu merge.

– Realitatea nu e aproape niciodată liniştitoare, pară Duncan. Dar e aşa cum e, şi numai cei imprudenți îşi permit să uite. Iar acum, continuă ridicîndu-se de pe pat ca să se dezbrace, trebuie să dormim, doamnă Rourke. Ziua care urmează nu va fi uşoară.

Păru un sfat înțelept, dar trecu mai bine de o oră pînă ca vreunul din ei să apuce să închidă ochii.

Cînd se trezi a doua zi dimineață, Phoebe descoperi că Duncan plecase deja din cabină... Se spălă cum putu şi luă o rochie din cufărul pregătit de Bătrîna. Îmbrăcată şi aranjată se duse în bucătărie unde consumă în grabă un mic dejun constînd din terci de ovăz şi felii groase de şuncă.

Nu mai exista nici un motiv să păstreze secretul, dar Simone rămase încăpățînată în cală. Acceptă mîncarea adusă de Phoebe şi o înghiți cu o poftă pe care nu şi-o putu ascunde. Phoebe se aşeză pe aceeaşi ladă şi o urmări în tăcere pînă termină.

– Ai făcut cel puțin o plimbare pe punte? întrebă Phoebe după ce Simone devoră şi ultima firimitură.

– Bineînțeles, replică Simone arțăgoasă, dar în tonul ei se simți o notă de recunoştință. Ies afară cînd e tîrziu şi n-au mai rămas decît puțini oameni de strajă. Se prefac că nu mă văd.

– Plăteşti un preț foarte mare pentru mîndria ta, îi atrase atenția Phoebe. Ai fi putut sta în cabina ofițerului secund şi te-ai fi putut bucura de aerul proaspăt al mării, mîncînd şi bînd pe săturate. Dar tu stărui să rămîi în groapa asta întunecată precum Iosif în fundul fîntînii. Iar partea cea mai proastă e că pedepsindu-te astfel nu dovedeşti nimic, doar că durerea te face să te porți prosteşte.

Simone îşi plecă pentru o clipă capul, iar Phoebe simți o împunsătură în inimă. Nu dorise să rănească fata, doar să-i

scoată cîteodată ochii pentru că tînjea după Duncan cu un devotament atît de încăpățînat, dar nu fusese decît o dorință meteorică.

– Cel puțin mă port prosteşte acolo unde nimeni nu mă vede şi nu poate rîde de mine, spuse Simone încet. Sau să-i fie milă de mine.

Se referea fireşte la Duncan.

– Căpitanului – bună la suflet, Phoebe nu vru să spună „soțului meu", nu-i e milă de tine, Simone. Iar situația nu i se pare deloc amuzantă. Ce-ar fi să urci cu mine pe punte şi să stai la soare? E o zi minunată, şi suflă o briză plăcută.

Dar Simone nu se ridică de la locul ei dintre cutii, bocceaua rămînîndu-i în poală.

– Nu, spuse ea. Te rog – du-te şi lasă-mă în pace.

Phoebe plecă simțindu-se şi mai deprimată. Dacă cineva ar vrea să complice o situație, îşi zise ea, nu ar fi nevoie decît să fiu trimisă eu ca emisară. Cu cele mai bune intenții din lume, voi reuşi să încurc lucrurile atît de bine că nici o echipă de diplomați nu va mai reuşi să le dea de capăt.

– Poate ar fi mai bine să vorbesc eu cu ea, spuse Duncan. O aştepta pe punte cu brațele încrucişate la piept. După mutra ta deduc că n-ai reuşit s-o lămureşti.

– S-o lămuresc? repetă Phoebe necăjită. Grație mie se va arunca probabil peste bord imediat ce va auzi că rechinii dau tîrcoale corăbiei. Cu toate astea, lucrul cel mai rău pe care l-ai putea face acum ar fi să cobori şi să discuți cu ea. Las-o să te înfrunte cu o altă ocazie, cînd va fi mai puternică şi din nou stăpînă pe viața ei.

– Ai observat cumva, spuse el din din cap în semn că era de acord cu ea, c-ai început să vorbeşti limba noastră?

Phoebe oftă.

– Vrei, nu vrei, ajungi să te molipseşti de expresiile astea. Va trebui să le exersez pe cele moderne în timpul meu liber ca să nu-mi dispară cu totul din memorie.

El rîse şi o luă de braţ.

– Vino, spuse el. Vreau să-ţi arăt cum se conduce nava asta. S-ar putea ca într-o zi să-ţi fie de folos.

Phoebe îşi dorea să cunoască toate chichiţele manevrării unei astfel de corăbii, era adevărat, dar motivele îi erau determinate de curiozitate şi de o dorinţă puternică, nesăţioasă, de a învăţa totul. Nu voia să ştie pentru că „s-ar putea să-i fie de folos", asta ar însemna ca lui Duncan să i se întîmple ceva.

– Eşti foarte progresist – în multe privinţe – pentru un bărbat din secolul al optsprezecelea, spuse ea.

– Nu sînt la fel şi bărbaţii din secolul douăzeci?

Phoebe rămase pe gînduri.

– Păi, nu, admise ea, în cele din urmă. Unii dintre ei *vor* să fie, aşa cred, învaţă să fie sensibili – urmărind Donahue, bătînd tobele şi analizîndu-şi sentimentele pentru părinţi, chestii de genul ăsta.

Duncan se încruntă conducînd-o pe Phoebe spre timonă, unde avea de gînd să înceapă lecţiile de navigaţie.

– Bătînd tobele?

– E un mod de a-şi valida partea primitivă a psihicului.

– Retrag tot ce-am spus înainte. Nu ai început să vorbeşti limba noastră, iar eu n-o învăţ pe a ta.

Phoebe rîse.

– Cine ştie, în următorii patruzeci, cincizeci de ani voi reuşi poate să-ţi explic totul aşa cum trebuie. Unde a ajuns această nouă naţiune a ta după două sute douăzeci de ani.

– Nu sînt sigur că vreau să ştiu, replică Duncan şi glumea numai pe jumătate. Nu avea cum să ghicească, cu toate că Phoebe avea anumite bănuieli, că va afla pe propria piele. Fie că voia fie că nu.

La scurt timp după apus, într-o revărsare superbă de lumină roşiatică, aurie, deasupra unei mări de un albastru verzui, una din bărci fu lăsată la apă. Simone coborî pe

scara împletită din frînghie, trezind un interes minim din partea echipajului şi o nepăsare aparentă din cea a căpitanului. O aşteptau doi marinari de încredere care se depărtară de corabie imediat ce Simone ajunse în barcă. Phoebe ştia că în bocceaua din mînă avea cîteva monezi de aur, o hîrtie în care scria că era liberă, nu o sclavă. Documentul nu fusese semnat de Duncan, ci de Phoebe, iar martori au fost ofiţerul secund şi doctorul vasului.

Phoebe îi făcu cu mîna. Fu sigură că Simone văzuse gestul de rămas-bun, dar aceasta nu-i răspunse. Phoebe îi ură în tăcere mult noroc şi se rugă să nu povestească niciodată, în mod intenţionat sau din neglijenţă, că lucrase în casă şi împărţise plăcerile patului cu un anume Duncan Rourke. Rebel, pirat şi duşman al Coroanei, desemnat unei pedepse aspre – ar fi fost un splendid exemplu dat celorlalţi condamnaţi pentru libertate.

Phoebe se rugă în tăcere cu mîinile împreunate, plină de umilinţă. Te rog. Fă-o pe Simone să-l ierte pe Duncan că n-o iubeşte. Fă-o să-şi găsească liniştea şi să-şi făurească o viaţă fericită.

Nu avea de unde să ştie dacă rugămintea îi va fi ascultată, şi cu toate că încercase de cele mai multe ori în viaţa ei să fie bună, şi întotdeauna corectă şi sinceră, Phoebe nu era în mod deosebit o persoană religioasă. Nu se pretindea evlavioasă pentru că Dumnezeu fiind omniprezent şi omnipotent ar fi recunoscut imediat o atare minciună. Dar dacă acelei zeităţi a zeităţilor îi păsa cît de cît de necazurile bărbaţilor şi femeilor dintr-o lume neînsemnată, dar de o frumuseţe albastru-verzuie, un punct în vasta configuraţie de stele şi asteroizi, comete şi meteoriţi, luni şi planete, Phoebe i-ar fi fost adînc recunoscătoare pentru un ajutor oricît de mic.

Între timp Simone şi cei doi marinari alunecau lin peste valuri, înghiţiţi pînă la urmă de întunericul tot mai dens.

Se întoarse singură la cabina de sub punte unde ardea o lampă aprinsă de Peter Beedle, unul din oamenii de încredere ai lui Duncan. Se afla încă acolo aranjînd conținutul unei tăvi pe o masă din lemn care servea atît pentru mîncare cît şi pentru întinderea hărților. O întîmpină pe Phoebe cu o înclinare din cap respectuoasă, destul de timidă, apoi murmură:

– Doamnă Rourke.

– Salut, replică Phoebe. Simțea corabia săltînd peste ape, o senzație cu care se obişnuise deja, considerîndu-se un marinar înăscut. Apoi realiză că ceva nu era în regulă. Vasul nu mai era ancorat, pornise la drum. Se încruntă nedumerită. Oamenii din barcă nu avuseseră cînd să o lase pe Simone la țărm şi să o însoțească pînă în oraş. Lăsăm marinarii la mal? mormăi ea, reflectînd mai degrabă cu voce tare decît aşteptînd răspunsul lui Beedle.

Dar el îi răspunse fiind un tip politicos şi la curent cu situația.

– Da, doamnă, spuse el. În noaptea asta avem un drum lung de făcut, am zărit prin apropiere o altă corabie şi nu are steag ca să ne dăm seama cui îi aparține. Deşi tot n-ar însemna mai nimic, adăugă el în silă, gîndindu-se fără îndoială, la fel ca Phoebe, la colecția de steaguri de la bord, permițîndu-i lui Duncan să se dea drept olandez, francez, spaniol sau englez, după placul inimii.

Cinci minute mai tîrziu, cînd Duncan intră în cabină, Phoebe arăta neliniştită şi nu se atinsese nici de mîncare nici de vin, ci stătea privind în gol.

Duncan ducea sub braț o hartă făcută sul pe care o puse pe un raft după care se duse să se spele pe mîini în lighean.

– Purtarea ta e o mare surpriză pentru mine, doamnă Rourke. Mă aşteptam la o predică moralizatoare pentru că am pornit mai departe fără cei doi membri ai echipajului –

şi fără o barcă foarte solidă, şi dacă aş putea adăuga, foarte prețuită de căpitan.

– Beedle m-a informat că sîntem fugăriți, spuse ea cînd soțul ei veni în sfîrşit la masa îngustă şi se aşeză lîngă ea. Flacăra lămpii arunca umbre pe trăsăturile sale aristocratice accentuînd unghiurile şi adîncind scobiturile, iar Phoebe se gîndi la un lanț muntos văzut la apusul soarelui de la fereastra unui avion.

Duncan zîmbi, umplînd mai întîi farfuria lui Phoebe şi punînd-o autoritar în fața ei, apoi trecînd la a lui.

– Fugăriți? A folosit cuvîntul ăsta sau e doar interpretarea ta?

Phoebe şovăi.

– Interpretarea mea, recunoscu ea cînd nu mai răbdă tăcerea din încăpere.

– Aha, spuse Duncan şi mîncă cu maniere impecabile doi cartofi mici copți, apoi continuă. După părerea noastră corabia cealaltă e o corabie de mărfuri engleză. Din moment ce n-a abordat nici un fel de drapel avem toate motivele să bănuim că are la bord o încărcătură pe care ofițerii preferă să o păstreze secretă. E şi un vas de luptă, probabil ne ia drept pirați sau patrioți – rebeli pentru ofițerii de acolo – şi e deci de datoria ei să ne trimită pe fundul oceanului cu prima ocazie.

Phoebe, în plin proces de înghițire a unei păstăi, se înecă. După ce tuşi de cîteva ori şi îşi reveni, lucru pe care Duncan îl aşteptă cu multă răbdare, exclamă indignată:

– Speri să ne atace?

Duncan îşi goli cupa de vin dintr-o singură înghițitură, iar Phoebe ar fi vrut să facă la fel, dar trebuia să se gîndească la sindromul alcoolului fetal şi nu voia să-şi asume nici un fel de riscuri cu sănătatea copilului lor. Copil la care se gîndea deja ca la John Alexander Rourke, mulțumită viziunilor Bătrînei.

– Vor încerca, spuse el în cele din urmă. Deocamdată îi atragem într-o ambuscadă – într-unul din numeroasele golfuri mici şi ferite pe care le oferă insulele astea. Dacă ne vor urma vom şti cu siguranţă care le sînt intenţiile. Înainte de începerea bătăliei vei fi dusă pe ţărm.

Phoebe nu voia în mod deosebit să fie prezentă la desfăşurarea ostilităţilor, dar nici nu voia să-l părăsească pe Duncan – mai ales în aceste circumstanţe.

– Trebuie să ştii ce cred despre ideea asta fără să mă mai deranjez să ţi-o spun.

El luă o pulpă de pui şi o studie cu atenţie fără să se uite în direcţia lui Phoebe.

– Refuzi să pleci de lîngă mine, rosti el aproape plictisit. Trebuie să recunosc că e o trăsătură pe care ţi-o admir. Cu toate astea, scumpa mea soţie frumoasă şi nesăţioasă, nu vei avea de ales.

Capitolul 10

Phoebe se gîndi cu mare atenţie înainte de a răspunde ordinului primit de la Duncan. Se purtase într-adevăr despotic decretînd că nu avea nici un cuvînt de spus în ceea ce privea destinul ei imediat, insinuînd că va trebui îndepărtată de pe corabie înaintea oricărei ciocniri armate cu ambarcaţiunea care se ţinea după ei. Pe de altă parte intenţiile îi erau demne de laudă: încerca să o protejeze. Dacă metodele îi erau un pic samavolnice nu putea fi condamnat în întregime. În fond era un bărbat al vremurilor lui.

– Toată lumea poate să aleagă, pară ea calmă, punîndu-şi mîinile în poală.

Duncan îşi abandonase cina şi scormonea de zor printr-un scrin vechi dar frumos sculptat scoţînd tot felul de articole de îmbrăcăminte din lînă şi aruncîndu-le claie peste grămadă la podea.

– Da, fu el de acord lăsînd gluma la o parte. Şi iată din ce ai tu de ales: fie vei părăsi corabia asta cu demnitate, purtîndu-te ca o doamnă, fie o vei părăsi zvîrcolindu-te şi ţipînd. Indiferent care îţi va fi preferinţa vei fi dusă la ţărm.

Phoebe oftă. Trebuia să-şi controleze impulsurile, toate militînd furtunos pentru rebeliune. O acţiune nesăbuită din partea ei ar putea pecetlui soarta lui Duncan, o perspectivă cu care n-ar fi putut trăi.

– Ridică-te, porunci el, traversînd încăperea şi ducînd în mînă un veşmînt greoi.

– Ascultă-mă, spuse Phoebe, în tonul ei strecurîndu-se o nuanță de nerăbdare. Dar se ridică.

Duncan puse lîngă ea o pereche de izmene de lînă pe care le măsură din ochi.

– Voi fi în mai mare siguranță dacă rămîn cu tine, îi spuse ea, vocea tremurîndu-i ușor – de hotărîre, nu de teamă. Gîndeşte-te bine, Duncan. Aş putea fi mîncată de rechini înainte să fi ajuns la țărm. Sau m-aş putea înneca. Şi hai să presupunem că voi fi destul de norocoasă ca să ajung la mal. Aş putea fi capturată de băştinaşi sau de alți piraţi. Dacă rămîn cu tine vei reuşi să mă ai sub aripa ta protectoare.

El coborî cămaşa, iar încruntarea de pe față cedă locul unei expresii de exasperare.

– Presupun că ai dreptate, acceptă el în cele din urmă. Apoi tonul împăciuitor dispăru complet. Vei rămîne tot timpul în cabină, doamnă Rourke, o preveni el, altfel jur că nu vei mai face nici o călătorie la bordul acestei corăbii.

Phoebe zîmbi sfioasă şi aruncă o privire scurtă cămăşii largi şi aspre din mîna lui.

– N-ar fi fost o costumație prea potrivită, spuse ea.

– Menirea ei nu era să păcălească pe cineva, pară Duncan plin de nerăbdare. În clipa aceea, undeva pe punte se auziră bătăile unui clopot. Termină ce avu de spus îndreptîndu-se spre uşă. Ci să-ți țină de cald. Se mai întîmplă ca oamenii să moară de frig, chiar şi în insulele astea sudice.

Phoebe dădu din cap continuînd să stea lîngă masă.

– Ai grijă, şopti ea.

El deschise uşa cu un fel de grație grăbită.

– Nu te mişca de aici, spuse el. O clipă mai tîrziu fură despărțiți de uşa grea, apoi Phoebe auzi cum zăvorul era tras.

O dorință sălbatică, cu totul instinctivă se ridică în Phoebe îndemnînd-o să se izbească de uşă, şi să zbiere ca o pisică înghesuită într-un coş de pescuit, apoi se potoli. În clipa următoare corabia fu lovită cu atîta forță că Phoebe trebui să se apuce cu mîinile de speteaza unui scaun ca să nu cadă. Aproape simultan în urechile lui Phoebe bubui un sunet îngrozitor, monstruos, de lemn frecîndu-se de lemn, amenințînd parcă să explodeze.

Sunetul fu urmat de altele şi mai cumplite – zgomotul metalic al săbiilor încleştate, vîjîitul tunurilor, strigătele unor oameni furioşi şi țipetele celor răniți.

Cîteva momente lungi Phoebe fu cuprinsă de o spaimă teribilă, rămînînd pe loc paralizată. Dar pe măsură ce gălăgia de pe punte urca spre proporții asurzitoare, se sili să ia în considerare posibilitatea că Duncan şi oamenii lui ar putea pierde lupta. Iar dacă se va ajunge aici trebuia să fie pregătită să se apere.

Primul ei gînd fu unul plin de laşitate: dacă Duncan era mort nu mai voia nici ea să trăiască. Apoi îşi aminti de copilul din pîntecele ei şi ştiu că nu se va da bătută.

Scotocind grăbită prin încăpere dădu peste două pistoale cu mînere bătute în perle, dar dacă erau încărcate sau nu asta era altă poveste. Phoebe le puse pe pat şi le studie plină de îndoieli. O armă în mîna unei persoane lipsită de pregătire militară era chiar mai rău decît lipsa ei, o ştia foarte bine. În clipa în care duşmanii vor da buzna pe uşă pistoalele ar putea exploda sau s-ar declanşa fără vreun efect. În plus nu ar dispune decît de două gloanțe, reîncărcarea lor fiind o treabă care o depăşea. Va trebui să facă în aşa fel ca gloanțele să-şi nimerească ținta.

Muşcîndu-şi buzele Phoebe luă unul din pistoale şi îl apucă cu amîndouă mîinile. O stînjenea, era incredibil de greu, şi numai faptul că-l ținea în mînă îi umplea de transpirație fiecare bucățică de piele. Încheieturile mîinilor îi

tremurau, genunchii îi erau moi, şi încă nu apăruse nici un pirat.

Halal curaj.

Puse arma la loc, trase un scaun punîndu-l în faţa uşii apoi apucă amîndouă pistoalele. Se aşeză aşteptînd, inima bătîndu-i într-un ritm atît de alert că-i vîjîia capul.

Pe puntea de deasupra, bătălia, strigătele şi împuşcăturile păreau să nu se mai oprească. Clipele de linişte erau rare, zarva stîrnindu-se din nou. Nu-şi putea da seama cît de mult timp trecuse, ore sau numai minute. Se simţea suspendată într-un spaţiu şi timp al terorii, o dimensiune aparte.

Transpiraţia i se adună la subraţ şi trebui să-şi şteargă palmele de mai multe ori. Senzaţia de groază din stomac începu să dispară încetul cu încetul, şi aproape că se lăsă copleşită de oboseală. Avea impresia că fusese drogată, iar pleoapele îi erau prea grele ca să le ţină ridicate. Rămase de pază, pistoalele atîrnîndu-i greoaie în palmele umede lipite de fiecare mîner. Iar cînd, în sfîrşit, în mijlocul unei oaze de linişte cineva încercă să deschidă uşa, Phoebe tresări brusc. Unul din pistoale căzu la podea, iar Phoebe se pregăti pentru explozie, dar nu se întîmplă nimic. Şi nici nu a avut timp să-l ia de jos. Se ridică în picioare îndreptînd spre uşă celălalt pistol şi ţinîndu-şi răsuflarea.

În deschizătura uşii apăru un străin.

– Aruncă-l jos înainte să-ţi faci vreun rău, spuse el.

În degetul arătător al lui Phoebe apăsat pe trăgaci zvîcni un muşchi mic, trimiţîndu-i un fior pe şira spinării.

– Unde e soţul meu? întrebă ea pe un ton arogant.

– Presupun că e vorba de Duncan, replică bărbatul păşind în lumina presărată cu firişoare de praf venind dintr-un hublou aflat deasupra capetelor lor. Atitudinea şi înfăţişarea lui aveau ceva cunoscut, deşi Phoebe ar fi putut

jura că nu-l mai văzuse niciodată în viaţa ei. Cu cizmele vechi, pantalonii cenuşii, cămaşa de pînză şi tunică pînă la brîu arăta mai mult a fermier decît a pirat, şi nici pe departe ca un marinar britanic.

Phoebe înghiţi nodul mare care i se puse în gît.

– Nu te apropia, îl preveni ea.

Intrusul rămase acolo unde era, cu un picior peste prag, dar era clar că nu se simţea intimidat. Nu, încerca s-o ia cu binişorul, iar Phoebe s-ar fi simţit teribil de furioasă dacă oasele nu i s-ar fi transformat în gelatină.

Bărbatul rînji, iar Phoebe fu străbătută de un junghi de recunoaştere aproape dureros în intensitatea sa. Îi ghici identitatea cu o fracţiune de secundă înainte ca străinul să i se prezinte.

– Sînt Lucas Rourke, spuse el întinzînd mîna politicos. Fratele mai mare al lui Duncan.

Phoebe făcu un pas înapoi cu pistolul aţintit spre mijlocul lui Rourke.

– Eşti un Tory, spuse ea.

– Eu mă consider patriot, replică el cu o voce calmă, sigură de sine. Depinde cum vezi lucrurile.

– Unde e Duncan? L-ai ucis?

– Să-mi ucid fratele, oricît de nechibzuită mi s-ar părea purtarea sa? Lucas Rourke îşi ridică exasperat ochii spre tavan. Spre deosebire de ai lui Duncan, ai săi erau căprui, dar forma şi expresia erau remarcabil de similare. Recunosc că au existat momente cînd aş fi fost teribil de tentat, dar nu mi-a trecut niciodată prin cap să duc actul la împlinire. Mama noastră ar fi teribil de furioasă.

Phoebe privi nesigură peste umărul lui, uşa rămăsese deschisă, şi ea aştepta un semn de la soţul ei. Dar nu văzu decît alţi străini, bărbaţi cu umeri laţi ca Lucas.

– Spune-mi unde e Duncan altfel te împuşc, porunci ea. Ţi-o jur.

Lucas îi aruncă un zîmbet cuceritor. La fel ca fratele său avea un şirag de dinţi de un alb strălucitor.

– Nu va fi nevoie, doamnă Rourke, spuse el. Duncan se simte bine, nu are decît cîteva vînătăi. Privi înapoi spre bărbaţii îngrămădiţi pe coridorul strîmt din faţa uşii. Aduceţi-l aici. Cu cît mai mare grijă.

Urmă o mică încăierare, apoi Duncan furios la culme şi cu mîinile legate la spate, fu împins în încăpere. Lucas se uită la el cu un fel de afecţiune dezaprobatoare şi plescăi din limbă.

– Prea din cale afară de curajos. Ţi-ar prinde bine să înveţi un pic de prudenţă, frăţioare. Pînă şi laşitatea îşi are rostul ei.

Phoebe coborî pistolul, se uită la Duncan vrînd să alerge la el să-l elibereze, ştiind că efortul va fi cu totul lipsit de sens şi poate chiar fatal.

– Să-l împuşc? îşi întrebă ea soţul.

Duncan o şocă izbucnind într-un rîs gutural.

– Dumnezeule, ce minunăţie de femeie mi-am luat de nevastă. Nu, iubita mea – nu trebuie să mă lipseşti de năzuinţele care îmi susţin moralul.

Phoebe aruncă o privire urîtă şi nesigură în direcţia lui Lucas care stătea cu braţele încrucişate la piept, netulburat, fără să poarte urmele lăsate de luptă. Nu luase parte la cucerirea corabiei *Francesca,* asta se vedea foarte limpede – probabil misiunea lui fusese strict managerială.

– Dar...?

– Fratele meu nu-ţi va face nici un rău, Phoebe, spuse Duncan cu blîndeţe. Cu toate că e un ageamiu şi un idiot, tare de cap ca vîrful unui catarg şi cu rafinamentul politic al sperietorii de ciori din grădina mamei, nu-l ştiu să fi jefuit, violat sau distrus vreodată.

Lucas traversă cabina şi luă pistolul din mîinile lui Phoebe, amorţită de frică şi de situaţia complicată.

– Stai jos, spuse Lucas, luîndu-i braţul şi conducînd-o spre pat. După ce ea luă loc agitată pe marginea patului, noul stăpîn al corabiei îşi măsură din priviri fratele furios şi le vorbi oamenilor săi. Lăsaţi-ne singuri.

Unul din ei zăbovi.

– Pornim spre Charles Town?

– Ştii ce trebuie să faci, replică Lucas obosit, scoţînd un mic oftat.

Inima lui Phoebe i se ridicase în gît unde i se zbătea uşor ca o molie închisă într-o coajă de nucă. Duncan îşi înfruntă fratele, atitudinea fiindu-i la fel de arogantă de parcă ar fi fost încă liber şi pe deplin stăpîn pe soarta sa.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Phoebe cînd văzu că nici unul din ei nu spune nimic. Ochii îi erau îndreptaţi asupra lui Lucas. Am fost înfrînţi de corabia ta?

– Nu chiar, replică Lucas fără prea mult entuziasm. Se duse şi încuie uşa, iar acum se sprijinea de ea. Duncan îl fixa cu o privire ucigătoare, iar el îl înfruntă bărbăteşte, fără teamă, vorbind mai departe. Am dat pe neaşteptate de această bătălie – pe care erai pe cale să o pierzi, dacă îmi e permis să o spun – şi am intervenit. Agresorii au fost puşi pe fugă.

Un muşchi tresări violent pe faţa lui Duncan, şi îşi plecă privirea spre cizme. Trebuie să-şi fi dat seama că lupta era fără sorţi de izbîndă – o vedea pînă şi Phoebe – dar fiind omul care era nu se putuse opune încercării de a învinge.

– Bine, replică el pe un ton sfidător. M-ai salvat, Lucas. Ne-ai salvat pe toţi. Acum fii bun şi dezleagă-mi mîinile, du-te înapoi la corabia ta şi lasă-mă să-mi văd de treburile mele.

– Îmi pare rău, replică Lucas pe un ton care părea încărcat de un regret sincer. Am primit ordin de la mult stimatul nostru tată să te duc în Charles Town.

– Acolo mergeam şi noi, interveni Phoebe, chipul luminîndu-i-se.

Privirea pe care i-o aruncă Duncan o făcu să-şi coboare uşor umerii.

– E adevărat Duncan? întrebă Lucas, venind ceva mai aproape de fratele său. Mult prea aproape îşi zise el ţinînd seama de starea de spirit în care se afla Duncan. Te întorceai acasă?

Duncan îl ţintui o vreme destul de îndelungată cu o căutătură cruntă, apoi replică cu o voce joasă, încordată, pe care Phoebe trebui să-şi ciulească urechile ca să o audă.

– Nu aşa cum crezi tu. Am primit o scrisoare de la Phillippa în care mă anunţa că tata nu se simte bine. Aveam de gînd să-i fac o vizită, ca un fiu ascultător, apoi să plec din nou.

Phoebe avu impresia că umerii lui Lucas se încovoiară, dar nu-i putu vedea expresia de pe faţă pentru că stătea cu spatele la ea.

– Va fi bucuros să te vadă, spuse el. Ar fi fost mult mai bine, firește, dacă ai fi venit de bună voie, fără vreun motiv anume.

– Am încercat, mîrîi Duncan. La tîmplă îi pulsa o venă indicînd că noua sa atitudine calmă nu era demnă de încredere. Cum mai e tata?

– Bătrîn, rosti Lucas, accentuînd cuvîntul. Şi slăbit. Suportă greu războiul, iar faptul că fiul său e trădător face ca lucrurile să stea şi mai prost.

– Fereşte-te de cuvinte ca „trădător", îl avertiză Duncan cu blîndeţe. Sînt la fel de periculoase ca un tun încălzit.

Lucas oftă şi îi întoarse spatele începînd să caute printr-un dulăpior. Găsi o sticlă cu whisky şi un pahar, îl umplu şi i-l dădu lui Phoebe. Aceasta şi-ar fi dorit mult să-l bea, dar clătină din cap gîndindu-se la copil. Cumnatul ei o blagoslovi cu o înclinare prietenoasă din cap şi o uşoară

plecăciune, se întoarse din nou spre Duncan, uitîndu-se la el în timp ce ducea whisky-ul la buze.

– Bănuiesc că n-am de ales şi trebuie să-ţi dau drumul, spuse el de parcă ar fi fost ultimul lucru din lume pe care şi l-ar fi dorit. Scoase încă un oftat lung. Pe toţi sfinţii, ar fi ca şi cum aş da drumul unui şarpe veninos.

– Foarte adevărat, spuse Duncan. Şoapta îi fu şuierătoare ca şficuitul unui bici.

Phoebe reuşind să-şi revină cît de cît, se ridică în picioare şi, intenţionînd să facă pace, se puse între cei doi bărbaţi.

– Soluţia e simplă, spuse ea. Lucas, îţi iei oamenii şi părăseşti imediat *Francesca.* Iar după ce vei pleca îl voi elibera pe Duncan. În felul ăsta nimeni nu va avea de suferit.

Lucas rîse pe înfundate, deşi se uită la Duncan şi nu la ea.

– E o idee minunată, spuse el. Aş vrea să cred că fratele meu va porni spre Charles Town, dar nu pot. Drept urmare...

– Dar într-acolo ne îndreptam şi noi, spuse Phoebe repede. Se întoarse, uitîndu-se în ochii lui Duncan. Mergeam spre Charles Town, nu?

– Fireşte, replică Duncan cu o voce tărăgănată, fixîndu-şi fratele cu privirea la fel de neclintită. Unde altundeva?

Fu rîndul lui Phoebe să ofteze.

– N-am putea uita de chestia asta? Tatăl tău e bolnav, Duncan. Lucas nu făcea altceva decît să se asigure că-l vei vizita. Iar în ce te priveşte pe tine, Lucas Rourke, metodele tale de convingere lasă mult de dorit.

– Sînt profund îndurerat, spuse Lucas răsfirîndu-şi peste piept degetele unei mîini puternice şi pline de bătături. Sînt sigur însă că vei recunoaşte că atunci cînd ai de a face cu

oameni de teapa fratelui meu e nevoie de metode ceva mai dure ca o simplă încercare de convingere.

Phoebe îşi puse mîinile în şolduri şi-l măsură pe Duncan cu o privire exasperată.

– N-am cum să te contrazic, admise ea.

– Stai pe loc, îi spuse Lucas pe un ton amabil scoţînd pumnalul din teaca de la brîu. Mă pregătesc să dau drumul şarpelui.

Duncan încremeni într-o nemişcare ameninţătoare în timp ce fratele său tăia funia cu care îi erau prinse încheieturile mîinilor. Phoebe îl urmări cu ochii larg deschişi, uitînd să mai respire. Un spasm aproape imperceptibil străbătu silueta masivă a lui Duncan, amintindu-i de o panteră păşind dincolo de uşa cuştii. Îşi frecă o încheietură, apoi cealaltă, dar cabina mai că vibra de forţa furiei lui stăpînite.

– Pleacă de pe corabia mea, spuse el tocmai cînd Phoebe îşi zise că nu va mai suporta suspansul. Voi veni în Charles Town cînd voi crede de cuviinţă şi nu ca prizonierul tău.

Lucas mîji ochii şi îşi frecă bărbia cu o mînă.

– Încearcă să vezi treaba asta din punctul meu de vedere, spuse el. Şi al tatălui nostru. Dacă te ţinem închis acasă pînă rebeliunea va fi învinsă, nu vei fi împuşcat în timpul unuia din atacurile tale nebuneşti, sau spînzurat de oamenii regelui. Scopul nostru e foarte simplu, vrem să-ţi salvăm viaţa.

Duncan îşi trecu un braţ peste gură.

– Mda. Voi trăi pînă la adînci bătrîneţi şi vă voi urî de moarte cu fiecare respiraţie.

Phoebe vedea logica din planul lui Lucas şi al tatălui său deşi îşi dădea seama că nu va funcţiona niciodată. Îşi puse cu grijă mîna pe braţul lui Duncan.

– Vă înşelaţi amîndoi, spuse ea calmă, întorcîndu-se să se uite la Lucas. Duncan îşi preţuieşte libertatea mai mult

decît orice altceva pe lumea asta. Mai bine i-ai tăia gîtul imediat în loc să-l închizi cine ştie unde.

Lucas o aprobă cu o înclinare uşoară a capului.

– Da, spuse el. Presupun că ai dreptate. Se uită în ochii albaştri ai lui Duncan scăpărînd încă de o furie reţinută. Îmi dai cuvîntul tău că vei veni acasă şi vei vorbi imediat cu tata?

– Da, replică Duncan cu un glas lipsit de vreo expresie. Soţia mea îmi va fi chezăşie.

Phoebe se încruntă.

– Ce?

Duncan o apucă de cot şi o împinse uşor spre fratele său.

– Nu e nevoie să-ţi spun cîte pericole există pînă la coasta Carolinei, i se adresă el lui Lucas. Cu tine, Phoebe va fi în mai mare siguranţă.

Ea deschise gura să protesteze, dar Duncan îşi duse un deget la buzele ei.

– Nu are rost să ne certăm, spuse el. Te rog.

Phoebe bombăni o înjurătură. Voia să rămînă cu Duncan, şi-o dorea mai mult decît orice altceva, dar ştia că are dreptate. Corabia lui Lucas era bine înarmată, şi va împiedica atacul unor piraţi. Vasele britanice îl vor lăsa în pace, loialitatea faţă de Coroană fiindu-i bine cunoscută.

– Şi tu ce vei face?

Duncan surîse, mîngîindu-i părul cu un gest plin de tandreţe.

– Voi porni la drum, Phoebe, promise el. Imediat ce-mi voi recăpăta demnitatea.

Lacrimile îi ardeau ochii, dar Phoebe refuză să le dea drumul. Era teribil de conştientă de faptul că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată pe Duncan; o simţea în fiecare zvîcnet al inimii. Îşi puse palma pe pieptul lui.

– Te iubesc, şopti ea.

El îşi aplecă capul şi îi atinse buzele cu ale lui. Apoi, ridicînd capul îi aruncă o privire lungă, pătrunzătoare.

– Ai grijă de tine, spuse el. Iar cu asta plecă. Pentru Phoebe despărţirea fu sfîşietoare.

Cîteva minute mai tîrziu părăsi corabia lui Duncan urcînd în cea a lui Lucas însoţită de cufărul cu haine la mîna a doua, şi rămase pe parapet uitîndu-se la *Francesca* încercînd să fie cît mai curajoasă în timp ce *Charles Town Princess* se îndepărta spre apus. *Francesca* o urmă încet ieşind din golf.

Phoebe rămase acolo pînă la căderea întunericului. Ajunseseră deja în larg, iar Lucas îi dezlipi degetele de pe lemnul balustradei şi o conduse într-un mic salon scăldat în lumină. Aerul era înmiresmat de mirosuri delicioase, iar Phoebe îşi simţi stomacul chiorăind de foame. Lucas îşi ajută cumnata să ia loc la masa lungă, se aşeză vizavi de ea, apoi făcu semn să fie serviţi.

– Nu pot pretinde că aprob felul în care ai rezolvat lucrurile pînă în prezent, i-o trînti Phoebe.

Lucas surîse, scutură un şervet de pînză şi îl puse în poală.

– Dacă te referi la mîndria jignită a lui Duncan te sfătuiesc să nu te frămînţi prea mult. Fratele meu nu se dă bătut cu una cu două, iar în clipa de faţă te asigur că face planuri cum să-mi plătească pentru păcatul săvîrşit.

Un negru în veşminte albe imaculate aduse o tavă cu carne prăjită, urmată de o alta cu cartofi piure, mazăre fiartă cu şuncă şi ceapă, şi o carafă cu vin. Phoebe era bucuroasă că principiile nu-i cereau să sară peste cină: evenimentele după-amiezii şi serii îşi spuseseră cuvîntul asupra organismului ei, iar acum era lihnită de foame. Ignorînd vinul se servi cu legume, un morman de cartofi şi o felie subţire de carne. Era foarte conştientă că ar fi trebuit să aştepte ca „gazda" ei să o servească. Normele de etichetă, fie ele din secolul optsprezece, n-o interesau.

– Sper din tot sufletul să nu fie o înşelătorie, îl avertiză ea după ce înghiţi o gură de cartofi.

Reflectînd la remarca ei, Lucas îşi umplu paharul cu vin şi îi făcu semn servitorului aflat în picioare la cîţiva metri depărtare. Trecură numai cîteva minute şi băiatul se întoarse cu un pahar cu apă pentru Phoebe.

– Mulţumesc, spuse ea, iar negrul dădu uşor din cap apoi dispăru din cabină. După plecarea lui, Phoebe se aplecă înainte şi îşi coborî vocea. Bietul de el e sclav?

– Nu ştiu, replică Lucas. L-am primit odată cu corabia.

– Nu e a ta?

– Bineînţeles că nu. Începu să taie o felie de carne în bucăţi mici, aproape de aceeaşi mărime. Sînt plantator. Duncan e singurul marinar din neamul nostru. Iar familia Rourke nu ţine sclavi.

– De unde ai ştiut unde să-l găseşti? Mă refer la Duncan.

– N-am ştiut, replică Lucas după un timp. Era evident unul din oamenii aceia cărora le plăcea ca înainte să se apuce de mîncat să aibă totul aranjat pe farfurie. Phoebe aproape că terminase. A fost o întîmplare fericită – pentru noi toţi, după cîte se pare – deşi am ştiut fireşte că Duncan are obiceiul să se plimbe prin această parte din Marea Caraibilor.

Phoebe puse jos furculiţa, pofta de mîncare dispărîndu-i brusc.

– Ţi-a spus cineva.

Lucas îi aruncă o privire tristă.

– N-a fost nevoie, replică el. Numele fratelui meu se află pe cel puţin zece mandate de arestare. Englezii vor să-l spînzure.

Amintindu-şi, Phoebe simţi cum i se pune un nod în gît.

– Cum e posibil să le iei partea şi să te întorci împotriva fratelui tău, întrebă ea, mai ales cînd ştii ce i-au făcut englezii?

El îşi împinse farfuria.

– Ţi-a povestit, nu-i aşa?

Phoebe dădu din cap.

– E adevărat că acţiunile lui Sheffield sînt reprobabile, recunoscu Lucas, iar paloarea de sub tenul bronzat îi spuse lui Phoebe că îşi amintea fiecare detaliu al zilei cînd Duncan fusese biciuit. Pe de altă parte Duncan ar fi trebuit să ştie, chiar dacă avea numai cincisprezece ani – se opri ca să-şi dreagă glasul, pomeţii prinzînd o nuanţă roşiatică – faptul că nu e admis să fii în relaţii intime cu soţia altuia. Puţine lucruri rănesc mai adînc un bărbat.

– Avea cincisprezece ani, stărui Phoebe. Putea fi închis în casă sau trimis la culcare fără cină. Dar biciuit? Nu animalele nu merită să fie tratate aşa, darămite o fiinţă omenească.

Lucas o privi şi mai intrigat.

– Închis în casă? Halal pedeapsă. N-am pomenit ceva mai barbar.

La ora aceea Phoebe aproape că uitase că era o călătoare în timp, şi trăise într-o lume foarte diferită.

– N-are importanţă.

– Nu, te rog, m-ai făcut curios. Spune-mi.

Ea îşi muşcă buzele. O explicaţie detaliată ar implica lucruri despre care nu avea nici un chef să vorbească.

– E o pedeapsă foarte severă, spuse ea jalnic, ştiind că Lucas va insista. Duncan nu suportă lipsa libertăţii de mişcare.

Lucas se încruntă.

– Ar fi dormit după pofta inimii, ar fi citit şi s-ar fi delectat cu clavecinul scoţînd din minţi servitorii.

– Crezi că merita să fie biciuit?

Lucas păli din nou.

– Bineînţeles că nu!

– Atunci?

– Cred că Duncan, spuse Lucas agitat punînd şervetul pe masă, n-ar fi trebuit să aibă de-a face cu Francesca Sheffield.

Ajunseseră la un impas, un punct mort. Phoebe oftă şi se uită oropsită la mîncarea din farfurie. Fusese delicioasă, dar acum avea senzaţia că cineva îi băgase pe gît nişte ziare vechi.

– Ce s-a întîmplat cu părul tău? întrebă Lucas după o tăcere lungă şi stînjenitoare.

Phoebe luă în considerare mai multe răspunsuri posibile, cu excepţia adevărului, fireşte şi se gîndi la versiunea simplificată a unei povestiri de O. Henry.

– Biata mea mamă era pe moarte. Mi-am vîndut şuviţele ca să-i plătesc medicamentele.

Lucas se holbă la ea cîteva clipe, fără să priceapă mai nimic, apoi se ridică de la masă.

– Vino, doamnă Rourke, spuse el. E limpede că eşti obosită. Te voi conduce la cabina ta.

Phoebe se împotrivi. Duncan îi spusese că va fi în siguranţă cu Lucas, dar poate că nu-şi cunoştea fratele aşa cum ar fi trebuit. Lucas îi zîmbi, o luă de braţ şi o mîngîie uşor pe mînă.

– Sînt un gentleman, spuse el. Chiar dacă n-aş fi, n-aş putea uita nici măcar pentru o clipă că eşti soţia fratelui meu.

Phoebe simţi cum obrajii i se aprind. Lucas îi spunea adevărul; o ştia foarte bine, deşi n-ar fi putut să explice în termeni concreţi. O conduse la o cabină comfortabilă şi destul de retrasă dotată cu lighean, prosoape şi un pat

moale acoperit cu cearceafuri apretate, apoi aşteptă cuviincios în prag ca ea să-şi inspecteze noua locuinţă.

– Odihneşte-te, Phoebe, spuse el. Şi nu-ţi fă prea multe probleme pentru venirea lui Duncan în Charles Town. Se pricepe de minune să se furişeze pe lîngă englezi.

– Da, replică Phoebe cu un glas scăzut. Sînt sigură că va fi în siguranţă cît timp nu va fi trădat de cineva în care are încredere.

Lucas se făcu roşu la faţă.

– Crezi că vreau moartea lui Duncan?

– Nu?

– Nu. Cu toate că Lucas rosti cuvîntul pe un ton calm sună de parcă l-ar fi strigat. Nu, repetă el ceva mai stăpîn pe sine, îndreptîndu-şi tunica. În ciuda diferenţelor noastre politice, îmi iubesc fratele. Mai degrabă mi-aş lua propria viaţă decît să o pun pe a lui în pericol. Se opri, şi înclină scurt din cap un fel de plecăciune de rămas-bun. Noapte bună, spuse el şi închise uşa.

Phoebe se duse mai aproape şi trase zăvorul greu. După ce se dezbrăcă, se spălă cu chiu şi vai în lighean, luă o cămaşă de noapte, suflă în lampa cu petrol de pe perete şi se vîrî în pat. Simţea cum grija pentru Duncan o arde în stomac, în gît, în spatele ochilor închişi ca un fel de ciumă psihologică. În ciuda asigurărilor lui Lucas că Duncan va fi în siguranţă în Charles Town, adevărul era că pe doisprezece mai oraşul căzuse în mîinile generalului Clinton. Oraşul colcăia de jachete roşii şi oricare din soldaţi va fi încîntat să revendice premiul pus pe capul faimosului Duncan Rourke.

Phoebe îşi dori pentru a suta oară să fi citit toată cartea despre biografia lui Duncan, în loc să o frunzărească doar. Dacă ar fi citit-o ar fi ştiut dacă a fost sau nu capturat în Charles Town – şi cît îi era dat să trăiască. Printre multe altele.

Fu străbătută de un fior în ciuda faptului că noaptea tropicală era caldă, dominată de un miros plăcut. Era mai bine să intre în Charles Town fără să fie la curent cu ce se va întîmpla. N-ar fi suportat să ştie data exactă şi modul în care va muri Duncan.

Phoebe simţi din nou ameninţarea lacrimilor, dar îşi apăsă sub ochi vîrfurile degetelor şi momentul de slăbiciune trecu. Poate se agita degeaba, îşi zise ea trăgînd zgomotos aer pe nas, un gest nu tocmai elegant. O plasase familiei lui; cine ştie dacă mai avea de gînd să vină în Charles Town...

Îşi clătină capul, incapabilă să se mintă. Duncan nu se răzgîndise în privinţa tatălui său; văzuse foarte bine expresia din ochii lui cînd Lucas îi spusese că era bătrîn şi slăbit. Nu, indiferent de circumstanţe, soţul ei, la fel ca ea, se îndrepta spre plantaţia familiei de pe rîul Charles.

Duncan stătea la tribord, urmărind cum corabia fratelui său pluteşte în lumina lunii pe valurile negre, tremurătoare. Încheieturile mîinilor încă îl mai usturau puţin şi era conştient de o mulţime de alte mici împunsături în diferite părţi ale corpului, dar rana cea mai adîncă o primise mîndria lui. Fiind însă un om practic îşi lămurise deja sentimentele legate de pierderea corabiei din cauza unor piraţi apoi salvarea venită de la Lucas.

Phoebe era deocamdată în siguranţă, şi ăsta era lucrul cel mai important. Singurul de altfel. Zîmbi în sinea sa. Odată ajunsă la plantaţie va înveseli cu siguranţă atmosfera de acolo.

Duncan îşi lăsă cotul pe parapet şi îşi frecă bărbia. Nu credea că va uita vreodată cum arătase în mijlocul cabinei cu pistolul acela vechi în mînă, ferm hotărîtă să reziste pe poziţie. Slavă Domnului că nu ştiuse cum să încarce

blestemata aia de armă; probabil că s-ar fi împuşcat în picior scufundînd şi *Francesca.*

Se încruntă. Venise vremea să dea un nume nou corabiei sale. În clipa aceea se trezi la realitate. Nu pierduse nici un om în bătălie dar cei mai mulţi erau răniţi, iar el n-ar fi trebuit să stea pe punte şi să viseze cu ochii deschişi. Pornind spre Charles Town le cerea membrilor echipajului să se vîre de bună voie în ghearele leului, iar o atare acţiune îndrăzneaţă cerea pregătire. Îl mîncau degetele după corzile unei viori sau ale unei harfe. Duncan întoarse spatele corabiei fratelui său şi îşi puse mintea la lucru.

În dimineaţa următoare, Phoebe se spălă în lighean cu restul de apă din carafă, dorind să se facă cît mai frumoasă, apoi luă nişte veşminte noi şi se grăbi să iasă din cabină pregătindu-se pentru imaginea vasului *Francesca.* Corabia era o privelişte magnifică, uluitoare şi exista şansa să-l zărească pe Duncan.

Dar corabia dispăruse. *Charles Town Princess* era singură. Lucas trebuie să o fi urmărit pentru că veni imediat lîngă ea, iar expresia de milă amuzată de pe faţa lui îi spuse că ştia foarte bine la ce se gîndea. Şi simţea.

– Oceanul are drumuri şi drumuri, spuse el, la fel ca pămîntul. Îl vei vedea pe Duncan cînd vom intra în port, ţi-o promit.

– Ce te face atît de sigur? întrebă Phoebe cu o voce pierdută continuînd să fixeze orizontul. Îi era un pic greaţă şi relua în gînd teoria de aseară conform căreia Duncan, acum că se debarasase de „responsabilităţile" faţă de femeia cu care se însurase într-o grabă atît de mare, o luase din loc.

– E foarte simplu, replică Lucas. Nu poate trăi fără tine.

Capitolul 11

Petrecură opt zile pe mare, în care Phoebe nu reuşi nici măcar să zărească *Francesca* cu toate că petrecea ore întregi plimbîndu-se pe punte. În ciuda asigurărilor date de Lucas continua să fie îngrijorată pentru viaţa lui Duncan.

În dimineaţa sosirii, portul Charles Town era scăldat în lumina unui soare puternic şi plin de corăbii engleze. Existau şi vase americane, confiscate evident, cu pînzele strînse, supravegheate de soldaţi în tunici roşii. În ochii lui Phoebe oraşul arăta ca un fel de parc tematic cu excepţia cîtorva însemne ale realităţii dure cum ar fi fost sclavii acoperiţi de transpiraţie, cărînd butoaie şi străzile pietruite, presărate cu balegă de cal.

Charles Town Princess aruncă ancora la un chei lung, iar un grup de oficialităţi britanice veniră să întîmpine pasagerii care începuseră să coboare.

Văzîndu-i, lui Phoebe îi îngheţă sîngele în vine. Poate că Lucas era de partea lor, cel puţin politic, dar tot îi vor pune întrebări. Nu putură să nu-i observe părul scurt – ar fi vrut să-i fi trecut prin minte să şi-l acopere cu o draperie sau măcar cu o faţă de masă – iar dacă făceau legătura dintre ea şi Duncan va fi arestată cu siguranţă.

– Nu vorbi şi ţine ochii plecaţi, rosti Lucas cu glas scăzut, cu toate că le zîmbea larg englezilor. Mă ocup eu de ei.

Se uită ţintă la scîndurile strîmbe ale cheiului, simţind în urechi bubuiturile inimii. Nu era nevoie să-şi reamintească

faptul că aceştia erau oameni care voiau să-i spînzure soţul, ideea îi era bine întipărită în minte.

– Salut Rourke, trîmbiţă unul din ei. Uitîndu-se printre gene, Phoebe văzu un tip solid cu păr alb, ochi albaştri strălucitori şi un ten rubiniu. Arăta ca bunicul cuiva, şi probabil asta şi era.

– Bine te-am găsit, maior Stone, replică Lucas bine dispus. Cărui lucru îi datorez onoarea acestei întîmpinări personale?

Chicotul amuzat al lui Stone se transformă în tuse, şi se scurseră cîteva minute înainte ca el să poată da un răspuns.

– Al naibii tutun, spuse el. Va trebui să renunţ la el.

Lucas nu spuse nimic, iar Phoebe rămase tăcută aşa cum i se poruncise, deşi nu se putu împiedica să nu se legene de pe un picior pe celălalt. O făcea întotdeauna cînd se afla într-o situaţie stresantă.

Maiorul Stone mai tuşi o dată, apoi replică cu o voce tunătoare şi jovială, probabil tipică pentru el, îşi zise Phoebe.

– Nu poţi fi niciodată prea prudent, spuse el. M-am gîndit că în călătoriile tale ai dat probabil peste fratele tău.

Inima lui Phoebe se opri, apoi o luă din nou la goană ca după un ghiont dureros. Iată că venise şi momentul adevărului. În ciuda tuturor promisiunilor sale, Lucas era un supus loial Majestăţii Sale, regele George al III-lea, şi era foarte posibil să-i trădeze atît pe Phoebe cît şi pe Duncan.

– Mă tem că Duncan e pierdut pentru noi, spuse Lucas cu mîhnire. Aş vrea să nu fie aşa, dar din păcate s-a depărtat de cei de-un sînge cu el, şi nu se va întoarce niciodată.

Phoebe dădu drumul aerului din piept. Lucas se ţinuse de cuvînt, dar exista totuşi posibilitatea ca minciuna să dea naştere la suspiciuni.

– Şi cine e tînăra doamnă? întrebă maiorul Stone cu o curiozitate plină de amabilitate.

Phoebe mai că ridică privirea ca să se uite la el, un lucru dezastruos, dat fiind faptul că emoţiile erau de obicei dureros de vizibile în ochii ei.

– Numele ei e Phoebe, explică Lucas apucînd destul de brutal braţul cumnatei sale. E o servitoare – şi încă una mută. Îi ciufuli părul cu indulgenţă de parcă ar fi fost un căţeluş, iar Phoebe se enervă. S-a lovit la cap şi-au trebuit să o radă ca pe un călugăr.

– Pare o creatură viguroasă, comentă maiorul Stone de parcă ar fi discutat de o juninică. De unde zici c-ai luat-o?

– De la un alt plantator, undeva de-a lungul coastei. Îmi datora patru purcei şi un cal de căruţă.

Phoebe simţi cum explodează.

– Un tîrg bun, trîmbiţă maiorul Stone. Urmă o pauză scurtă plină de subînţelesuri. Ne vei da de veste cînd vei afla unde e fratele tău, nu-i aşa Rourke?

– Desigur, spuse Lucas. Dar nu-ţi pierde nopţile din cauza asta. Duncan are destulă minte ca să nu-şi arate faţa în Charles Town.

Maiorul Stone plescăi din limbă, apoi le făcu semn oamenilor săi să-l urmeze pe chei înapoi la mal. Şovăi, iar Phoebe îi simţi ochii îndreptaţi asupra ei, şi cu toate că ştia că nu era un om rău o străbătu un fior de teamă. Ăsta era necazul cu războaiele: existau oameni buni de o parte şi de alta, făcînd ceea ce considerau a fi de datoria lor, crezînd ceea ce fuseseră născuţi şi crescuţi să creadă.

– Ai grijă să ţii fata pe lîngă tine cît timp rămîi în Charles Town, spuse ofiţerul englez. Oamenii mei sînt plini de neastîmpăr şi cu toate că lasă doamnele în pace de frica biciului, fete ca asta sînt o pradă sigură.

Inima lui Phoebe ajunse să-i bată atît de tare că-şi imagină că o auzeau atît Lucas cît şi maiorul. În ciuda

opiniei despre biciuire ca pedeapsă, era adînc jignită de faptul că numai „doamnele" erau protejate: servitoarele, sclavele şi prostituatele trebuiau să se descurce pe cont propriu. Lucas o strînse şi mai tare de braţ sesizînd parcă furia ei crescîndă.

– Nu-ţi fă griji, Basil, spuse el pe tonul liniştitor al unui vechi prieten. Ştiu să am grijă de proprietatea mea.

Phoebe îl văzu pe maior ezitînd, uitîndu-se din nou printre gene, apoi bătrînul se întoarse şi îşi urmă oamenii spre capătul cheiului.

– Bănuieşte ceva, murmură ea. Lucas o împingea să coboare pe ţărm. Mîna lui continuă să-i strîngă braţul, dar exista o diferenţă subtilă: înainte fusese un gest protector. Acum o reţinea, temîndu-se probabil că va face o prostie.

– Cineva poate bănui o mulţime de lucruri, remarcă Lucas, dar fără să poată dovedi nimic. Acum ţine-ţi gura închisă – eşti mută – ai uitat?

Ajunseră la capătul cheiului, un loc înghesuit, zgomotos, plin de mirosuri puternice. Phoebe trebui să alerge uşor ca să ţină ritmul cu paşii mari ai cumnatului ei, şi se uită doar pe furiş la privelişte din jurul ei. În ciuda primejdiilor era o experienţă fascinantă să se plimbe prin Charles Town în vremea Revoluţiei şi o cuprinse o dorinţă bruscă, arzătoare ca profesorul Benning să fi avut şansa să vadă locul cu ochii lui. Era probabil singura persoană din secolul douăzeci care ar fi acordat crezare povestirilor ei despre această uluitoare odisee.

În talmeş-balmeşul de pe mal, printre căruţe, roabe şi măgari îi aştepta o trăsură frumoasă. De sus coborî un valet în livrea şi salută ducîndu-şi degetul la pălăria cu trei colţuri. Avea o piele neagră, un zîmbet vesel şi o abundenţă de păr alb, cîrlionţat, iar Phoebe îl plăcu imediat.

– Salut Enoch, spuse Lucas.

Enoch îşi aplecă uşor capul.

– Stăpîne, răspunse el. Deschise uşa trăsurii şi trase dinăuntru nişte scărite din lemn, punîndu-le cu grijă pe pămînt şi testîndu-le rezistenţa printr-o mişcare a mîinii, apoi îl îndemnă pe Lucas să le urce.

Spre marea surprindere a lui Phoebe, Lucas urcă treptele şi intră în trăsură, silueta lui masivă făcînd-o să salte pe arcuri, şi o lăsă afară.

Muşcîndu-şi limba ca să nu bombăne şi să se dea astfel de gol că nu era o servitoare mută primită drept răsplată pentru purcei şi un cal de tracţiune, Phoebe îl urmă din proprie iniţiativă. Enoch însă nu-i dădu nici o mînă de ajutor. Lăsîndu-se pe scaunul tare, îngust din faţa lui Lucas, Phoebe îşi împreună braţele şi aşteptă pînă trăsura se puse în mişcare.

– Ai fost foarte nepoliticos, replică ea îmbufnată.

– Eşti o servitoare, îi reaminti Lucas, trăgînd de manşetele elegante ale cămăşii scumpe. Basil Stone e un tip şiret, după cum ai dedus de una singură, şi s-ar fi putut uita la noi să vadă dacă te tratez ca pe o servitoare.

Enervarea lui Phoebe mai scăzu în intensitate.

– N-am scăpat încă de primejdii, spuse ea. Toţi cei de pe *Charles Town Princess* ştiu că nu m-ai luat de la un alt plantator. M-au văzut coborînd de pe *Francesca*...

Lucas o opri printr-o fluturare a mîinii.

– Cei mai mulţi dintre ei lucrează pentru familia noastră încă dinainte de naşterea lui Duncan. Nu-l vor da pe mîna călăului.

– Ai o încredere neîntemeiată în natura umană, remarcă Phoebe.

– Iar tu eşti o cinică, spuse Lucas, dar fără răutate. Îi măsură din priviri veşmintele prea lungi şi prea largi. Mă tem că rolul de servitoare ţi se potriveşte mult prea bine.

Dar n-ai nici un motiv de îngrijorare – mama şi Phillippa vor avea grijă să te transforme.

Trăsura se rostogolea şi sălta peste pietrele drumului, iar lui Phoebe începea să i se facă greaţă de la atîta legănat. Ca o ironie a sorţii, nu simţea nimic pe valuri.

– Dacă voi fi prezentată lumii ca servitoare cum anume voi ajunge să fiu transformată?

Lucas oftă.

– Va trebui să duci două vieţi – una în Charles Town şi alta la ţară. În fond plantaţia noastră e la o distanţă considerabilă de oraş, iar maiorul Stone nu e nici pe departe un vizitator obişnuit al casei noastre.

Phoebe gemu cuprinsă de un val de greaţă, iar cînd îi trecu, tremura uşor şi era toată transpirată. Lucas îi luă mîna, trăsăturile lui aristocratice fiind expresia îngrijorării.

– Te simţi bine? întrebă el.

Ea suspină, îşi sprijini capul de speteaza scaunului şi închise ochii.

– Noi servitoarele sîntem o rasă rezistentă, spuse ea. Nu trebuie să-mi arunci decît cîte o coajă de pîine, aşa din cînd în cînd, şi să mă laşi să dorm pe sobă în nopţile reci, probabil c-o să trăiesc, ehe, treizeci şi cinci de ani.

O clipă Lucas rămase mut de uimire. Apoi îşi dădu seama că glumea şi izbucni în rîs.

Plantaţia era într-adevăr la o distanţă foarte mare de oraş. După o oră de drum, părăsiră trăsura şi urcară la bordul unei bărci mari pornind în jos pe rîul Charles. Trecuse probabil de miezul nopţii cînd Lucas o trezi pe Phoebe ghemuită în fundul bărcii anunţînd-o că ajunseseră la destinaţie. La debarcader îi aştepta o altă trăsură.

Douăzeci de minute mai tîrziu, somnoroasă, amorţită şi cu hainele îngrozitor de şifonate, Phoebe coborî din cea de-a doua trăsură. Era întuneric, dar casa Rourke se vedea

limpede în lumina razelor de lună. O construcţie de mărimea unui palat cu coloane şi ferestre enorme cu boltă, dăltuite în piatră. Uşa mare se deschise şi din casă ieşiră două femei în pelerine, pornind pe alee, fiecare ducînd în mînă o lampă cu petrol.

– Unde e? îl întrebă cea mai tînără dintre ele. Unde e Duncan?

Era frumoasă, brunetă ca şi fraţii ei, dar avea ochii negri, mărginiţi de gene dese.

– Gata, Phillippa, interveni femeia mai bătrînă. Duncan n-are cum să apară aşa dintr-o dată la uşa noastră cînd jumătate din armata britanică e pe urmele lui.

Lucas îşi drese glasul.

– Mamă, Phillippa – daţi-mi voie să v-o prezint pe Phoebe. Soţia lui Duncan.

Phillippa îşi duse o mînă la piept, ascuns bine de faldurile pelerinei.

– *Soţie,* repetă ea fără să-i vină să creadă.

Phoebe era pregătită deja să o antipatizeze pe sora lui Duncan şi îşi adună curajul ca să înfrunte întrebarea inevitabilă despre părul ei, cînd trăsăturile fetei fură luminate de un zîmbet ameţitor.

– E minunat, strigă ea. Poate acum se va stabili la casa lui şi se va cuminţi.

Doamna Rourke, mama lui Duncan, cu pielea ei transparentă şi trăsăturile unei zeiţe greceşti era la fel de fragilă ca o madonă. Zîmbi prietenoasă şi luă braţul lui Phoebe petrecîndu-l peste al ei.

– Vino, Phoebe – trebuie să fi extenuată. Şi flămîndă. Te ducem în camera ta şi te lăsăm să te odihneşti.

Doamna Rourke porni alături de ea spre uşa din faţă, iar Phillippa le urmă grăbită. Lucas rămase în spatele lor, probabil ca să-l ajute pe Enoch să ducă caii la grajd şi să coboare bagajele.

– Dar am o mie de întrebări de pus! protestă fata. Phoebe îşi zise că trebuia să aibă în jur de optsprezece ani.

– Le vei păstra pentru dimineaţă, replică doamna Rourke cu blîndeţe, dar pe un ton ferm.

Era clar că o astfel de povară depăşea cu mult puterile Phillippei.

– Unde e Duncan? nu se lăsă ea, urmărindu-le prin casa întunecată şi apoi în sus pe scările frumoase. E bine? Ai avut o rochie de mireasă din dantelă? Ce s-a întîmplat cu părul tău?

Doamna Rourke oftă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Phillippa, uneori eşti o mare pacoste. Du-te şi trezeşte-o pe bucătăreasă. Cere-i să aducă o bucată din fazanul servit la cină.

– Nu, mulţumesc, se împotrivi Phoebe imediat. Nu deranjaţi pe nimeni. N-am nevoie de nimic.

– Nu vreau să mai aud nici un cuvînt, spuse doamna Rourke. Eşti îngrozitor de palidă.

Cu o lipsă totală de entuziasm, Phillippa făcu cale întoarsă şi coborî scările. Între timp Phoebe se lăsă condusă într-o încăpere mare, mobila reducîndu-se la nişte forme voluminoase cufundate în întuneric.

Doamna Rourke îşi puse lampa pe masă şi aprinse de la flacăra ei mai multe lumînări. Phoebe se uită cu o mare recunoştinţă la un pat mare, tînjind să se afunde în pernele moi, lăsîndu-se cuprinsă de un somn adînc precum Frumoasa din Pădurea Adormită, pînă cînd Duncan urma să o trezească cu un sărut.

– Biata de tine, spuse doamna Rourke. Mai ai un pic şi o să leşini de oboseală. Haide, te voi ajuta să te dezbraci.

Doamna era fără îndoială o fire blîndă şi înţelegătoare. Fusese sculată din pat în mijlocul nopţii, apoi dăduse nas în nas cu o venetică, o femeie cu păr scurt în hainele vechi

ale victimei unui naufragiu şi informată prompt că tocmai dobîndise o noră. Ţinînd seama de toate astea era de un calm remarcabil.

– Sînteţi foarte amabilă, spuse Phoebe cu o voce răguşită.

Doamna Rourke scoase din sertarul unui scrin o cămaşă de noapte şi i-o întinse lui Phoebe.

– Eşti un membru al familiei noastre, replică ea într-un tîrziu, glasul ei avînd o tonalitate melodioasă. O ajută să-şi scoată hainele şi să îmbrace cămaşa de noapte de parcă ar fi fost un copil obosit. Îţi aduc apă şi un lighean din camera mea, spuse ea şi ieşi afară.

După ce Phoebe se spălă şi mîncă bucata de fazan cu pîinea cu unt adusă de Phillippa, se sprijini cu spatele de un munte de perne şi suspină mulţumită. Închise ochii şi nu-i mai deschise decît tîrziu în după-amiaza următoare.

Phillippa stătea aplecată pe un scaun de la fereastră şi desena. Purta o rochie gri, iar părul de un negru lucios era împletit într-o coadă groasă.

– Credeam că n-o să te mai trezeşti niciodată, o anunţă ea. Ţi-e foame?

Prima prioritate a lui Phoebe ar fi fost oala de noapte, deşi nu putea fi atît de lipsită de politeţe încît să o spună.

– Eu...

– Sau vrei să faci mai întîi o baie? Pînă vom trimite după croitoreasa noastră, mama ţi-a găsit nişte rochii frumoase. Să le spun servitoarelor să umple cada?

O baie suna magnific, iar drumul făcut de Phillippa îi va da ocazia lui Phoebe să-şi satisfacă o nevoie urgentă.

– Ar fi minunat, spuse ea. Mă refer la baie.

Phillippa se întoarse peste vreo douăzeci de minute însoţită de mama ei. La lumina zilei doamna Rourke era şi mai frumoasă, emanînd serenitate. Phoebe se întrebă cum

de era posibil să fie atît de liniştită, cînd ţara se afla în război, iar unul din fiii ei era, în ciuda intenţiilor şi scopurilor nobile, un bărbat căutat de lege.

– Te-ai odihnit bine? întrebă doamna Rourke, iar zîmbetul nu era doar sincer ci şi plin de farmec. Nu abordase încă subiectul locului unde era Duncan, deşi ar fi avut şansa s-o facă noaptea trecută, iar Phoebe se întrebă dacă femeia era un model de bună cuviinţă şi reţinere sau pur şi simplu n-o interesa. Însă probabil că discutase deja cu Lucas.

– Da, răspunse Phoebe ridicîndu-se în capul oaselor. Mă simt ca o femeie nouă.

Phillippa se uita ţintă la părul ei şi se încruntă. Expresia de pe chipul ei era mai mult una curioasă decît ostilă, iar lui Phoebe i se făcu milă de ea. Formulase deja în gînd ceea ce credea a fi o poveste credibilă şi era gata să-i încerce efectul.

– Am stat cîteva luni într-o mănăstire, mărturisi ea, înviorîndu-se pe măsură ce povestea scandaloasă îi ieşea pe gură cu o frivolitate cu totul neaşteptată. Am vrut să mă fac călugăriţă, dar, hm, pînă la urmă mi-am dat seama că n-am chemarea necesară.

Ochii lui Phillippa se făcură cît cepele.

– Duncan s-a *însurat* cu o *călugăriţă?* exclamă ea. Apoi zîmbi strălucitor, luminos, încîntată. Pe marele Zeus şi Apolo, e superb!

– Gata! spuse doamna Rourke, ceva mai aspru decît seara trecută. De cîte ori ţi-am spus că o domnişoară nu înjură niciodată?

Phillippa întoarse capul dar în ochi îi sclipeau luminiţe jucăuşe.

– Îmi cer scuze, mamă, murmură ea, iar Phoebe îşi dori să fi născocit o minciună mai puţin ştiiţifico-fantastică; asta o va băga într-o mulţime de necazuri.

Phoebe îşi notă în gînd să nu folosească niciodată expresia „pe marele Zeus şi Apolo", deşi pericolul era ca şi inexistent.

– Nu eram călugăriţă încă Nu mi-am depus jurămîntul.

– Nu e nevoie să ne explici, îi atrase atenţia doamna Rourke, apoi în încăpere intră o negresă, pe nume Marva, aducînd cu ea o tavă. O urmau două servitoare trăgînd o cadă uriaşă de aramă.

Marva care era slabă dar vînjoasă, puse tava cu mare blîndeţe în poala lui Phoebe.

– Sărăcuţa de tine, spuse ea cu un plescăit. Apoi se întoarse clătinînd din capul ei cărunt şi ieşi grăbită din odaie. Doamna Rourke şi Phillippa plecară şi ele. Mai rămăsese doar o servitoare care puse cîteva lemne pe foc, iar Phoebe mîncă micul dejun al unui plantator: cîrnaţi, clătite cu gem, ouă cu cartofi prăjiţi – la dracu cu caloriile. Era flămîndă şi avea nevoie să-şi recapete puterile.

După ce termină de mîncat, tava fu luată, iar în cameră începură să sosească oameni cărînd găleţi cu apă fierbinte pe care le turnară în cadă. În secunda în care uşa se închise în urma ultimului servitor, Phoebe era deja goală şi cu un picior în apă.

Dumnezeule, ce binecuvîntare. Phoebe se cufundă pînă la bărbie simţindu-se decadentă. O baie fierbinte compensa o mulţime din nenorocirile sorţii, îşi zise ea surzînd. Cu baia şi micul dejun va fi din nou ea cea dintotdeauna.

După bătăile pendulei, Phoebe constată că se lăfăise în apă mai bine de o oră. Cum apa începea să se răcească se frecă din cap pînă în picioare cu o bucată de pînză şi un săpun parfumat lăsate de servitoare. Ieşi din cadă şi se înfăşură într-un prosop mare şi moale. Apoi auzi o bătaie uşoară în uşă.

– Phoebe, spuse o voce cunoscută. Sînt eu, Phillippa.

– Intră, strigă Phoebe, zîmbind uşor amuzată. Venise vremea întrebărilor.

Phillippa adusese cu ea un braţ de lenjerie de corp plină de volănaşe.

– Ţi-am adus pantalonaşi, o cămăşuţă şi un jupon. Mama a periat şi a aerisit o rochie albastră, iar Marva ţi-o va aduce peste cîteva minute. Se potriveşte de minune cu ochii tăi.

Phoebe acceptă recunoscătoare lenjeria de pînză fină şi se duse după un paravan frumos pictat ca să le îmbrace. O parte din ea îl aştepta pe Duncan să sosească, ciulind urechile la fiecare pas de pe coridor.

– Sînt atît de fericită că ai venit la Troia, spuse Phillippa.

– Troia? rosti Phoebe cu o falsă voioşie pentru că începea să se teamă. Poate soldaţii britanici îi capturaseră deja soţul; poate fusese deja spînzurat.

– E numele plantaţiei noastre, replică Phillippa veselă. Nu mă miră că Duncan nu ţi-a spus nimic. Îl consideră stupid, la fel ca Lucas.

Phoebe ieşi zîmbind de după paravan.

– Tu ce crezi?

Phillippa arăta uşor surprinsă de întrebarea ei.

– Că e minunat de romantic, mărturisi ea. Se aşezase pe un scăunel lîngă foc, şi stătea cu degetele împreunate în poală. Numele a fost ales de bunica mea, Jenny Polander Rourke, cînd s-a măritat cu bunicul, acum vreo şaizeci de ani. Iubea clasicii greci.

„Troia" părea un nume ciudat pentru o plantaţie, faimoasa cetate pierise pînă la urmă. Să fi avut Jenny Rourke o presimţire că plantaţia soţului ei va fi invadată de englezi, ştearsă de pe faţa pămîntului şi se va pomeni de ea doar în legende? Phoebe se gîndi la ce ştia despre viitorul naţiunii, iar inima îi fu cuprinsă de tulburare de parcă asupra

ei s-ar fi abătut plînsul unui înger trist. Chiar dacă frumoasa casă va supravieţui războiului de independenţă – iar dacă îşi amintea bine de lecţiile de istorie, pînă atunci mai erau patru ani – urma Războiul Civil.

Dar pînă atunci mai erau cel puţin o sută de ani, îşi reaminti Phoebe. Schimbările provocate de sarcină, combinate cu grijile pentru siguranţa lui Duncan o făceau să fie de-a dreptul macabră. Ce-i trebuia ei acum era aerul proaspăt şi soarele.

– Phoebe?

Şi numai cînd tonul întrebător al Phillippei o trezi din reflecţii îşi dădu seama că lăsase discuţia în suspensie gîndindu-se la hormoni, Duncan şi soarta cetăţii Troia.

– Îmi pare rău, spuse ea rîzînd. Am dus o existenţă foarte încordată în ultimul timp şi uneori gîndurile mi-o iau razna.

Zîmbetul Phillippei era la fel de cuceritor ca şi al fraţilor ei.

– Te cred, îşi arătă ea înţelegerea. Ai fost călugăriţă, te-ai trezit soţia fratelui meu. E o schimbare care ar da dureri de cap oricui.

– Da, spuse Phoebe cu un zîmbet sincer. Se auzi o nouă bătaie în uşă, iar în cameră păşi doamna Rourke aducînd cu ea promisa rochie albastră.

– Sper că n-ai vorbit vrute şi nevrute, îşi dojeni ea fiica cu afecţiune. Sînt sigură că Phoebe a avut multe de îndurat în ultimele săptămîni, fără să mai trebuiască să suporte şi interogatoriile tale. Poftim, să vedem dacă rochia ţi se potriveşte.

Phillippa se bosumflă un pic. Mama ei o ajută pe Phoebe să îmbrace rochia care îi venea perfect.

– E aşa de plictisitor pe aici, protestă fata. Războiul ăsta nenorocit a distrus totul. Şi cum apare cineva cu care aş

putea sta de vorbă sînt acuzată că nu-mi văd de treburile mele.

Doamna Rourke se uită la Phoebe cu ochi blînzi, amuzați.

– Mă tem că Phillippa noastră e o fire incorigibil de iscoditoare.

– Nu face nimic, spuse Phoebe şi era adevărat. Trebuia să spună cîteva minciuni – nu putea să le povestească faptul că venise dintr-un alt secol – dar era normal ca Phillippa să fie curioasă.

Imediat ce nasturii rochiei lui Phoebe fură încheiați, iar părul ei sălbatic îmblînzit cît de cît cu o perie udă, Phillippa mai că o tîrî afară din dormitor şi în jos pe scări. Casa văzută noaptea trecută în lumina slabă a lunii se dovedi o construcție spațioasă, cu tablouri frumoase pe pereți, dotată aproape în fiecare cameră cu un cămin din marmură de Cararra. Phoebe zări cîteva statui, probabil greceşti, care l-ar fi făcut să saliveze pe directorul oricărui muzeu modern.

– Vreau să-l cunoşti pe tata, explică Phillippa atunci cînd părăsiră casa prin uşile cu sticlă de la terasa care dădea spre grădină.

Prima imagine a lui John Rourke, bărbatul după care va fi numit fiul ei, dacă profeția Bătrînei era corectă, îi provocă o senzație dulce amăruie. O combinație între Duncan şi Lucas, mai mic de statură şi cu păr cărunt, era aşezat pe o bancă absorbit de lectura unui volum legat în piele pe care era scris *Richard al III-lea*. Phoebe îi sesiză imediat forța interioară, dar slăbiciunea, sănătatea şubredă, erau vizibile la rîndul lor. Auzind paşii celor două tinere, înălță ochii de pe carte, zîmbi şi se ridică în picioare.

– Deci ea e Phoebe, spuse ei cu o voce blîndă, cultivată.

Prin mintea ei trecu imaginea lui John Rourke luîndu-şi fiul de la stîlpul unde fusese biciuit şi cărîndu-l acasă. Simți

cum păleşte şi făcu o reverență întîrziată ca să-şi ascundă tulburarea.

– Bun venit la Troia, spuse el, făcînd un pas înainte ca să o sărute uşor pe obraz. Îi luă amîndouă mîinile în ale lui măsurînd-o cu nişte ochi vioi şi plini de căldură. În ciuda preferințelor sale politice care într-o bună zi o să ne facă pe toți să atîrnăm în streang trebuie să recunosc că cel de-al doilea fiu al meu are un gust impecabil la femei.

Phoebe fu fermecată pe loc, senzația de incertitudine dispăru ca prin farmec. Şi ce dacă avea un păr ca un candidat la o operație pe creier. Cu timpul va creşte şi nu se va mai simți atît de dezrădăcinată.

– Mulțumesc, replică ea.

– Phoebe a fost călugăriță, anunță Phillippa făcînd-o pe Phoebe să roşească din nou.

În ochii albaştri ai bătrînului scăpără un fel de umor sceptic alături de o tristețe adîncă, ascunsă cu curaj.

– Foarte interesant, spuse el. Ia zi-mi, draga mea, cînd va veni Duncan să te ia?

Phillippa se aşează pe unul din celelalte scaune ascultînd cu mare interes. Phoebe luă loc lîngă ea, la invitația socrului ei, iar el se întoarse la fotoliul lui.

– Nu ştiu, replică Phoebe destul de tardiv. Îi veni brusc să plîngă deşi nu cedă impulsului. Pentru Duncan e un risc enorm să vină aici.

– Da, spuse domnul Rourke pe acelaşi ton calm. Duncan adoră astfel de aventuri. Nu mi-e ruşine să recunosc că mi-aş dori să fi fost binecuvîntat măcar cu o fărîmă de laşitate. Suficientă să-l împiedice să-şi asume riscuri prosteşti.

Doamna Rourke li se alătură şi îndreptă cu pricepere conversația spre un alt subiect.

– Lucas s-a întors în Charles Town pentru nişte afaceri. L-am rugat să aducă cu el croitoreasa, dacă va fi liberă să

vină pînă aici. Ai avut dreptate, Phillippa. Se opri ca să atingă umărul fiicei ei. Viața la Troia a devenit anostă. Un bal ar fi numai potrivit ca să ridice moralul, atît al noastru cît şi al vecinilor noştri.

Zîmbetul de pe buzele lui Phoebe începu să tremure, dar se chinui să-l țină pe loc. Duncan trebuia să sosească foarte curînd, iar o casă plină de oaspeți prezenta un mare pericol pentru el.

– Crezi că e înțelept ce faci, Margaret? întrebă domnul Rourke. Mulți dintre prietenii noştri sînt membri ai armatei regelui. Nu i-am putea exclude de la festivități.

– Fireşte că nu, fu de acord Margaret. Dar există o cale mai bună de a risipi orice bănuială decît invitarea tuturor prietenilor la o mică sărbătoare? Plantația noastră e destul de mare, domnule Rourke. Iar pe ea se află nenumărate ascunzători.

Phoebe nu veni cu nici o părere; era prea derutată.

Phillippa nu avu astfel de probleme.

– E o idee extraordinară, spuse ea veselă, cu chipul radiind de fericire. Pot să-mi fac o rochie nouă? Una de culoarea levănticii brodată cu dantelă?

– Sîntem în război, îi reaminti domnul Rourke fiicei lui, vocea lui purtînd în ea o mustrare blîndă. Privirea lui tandră trecu spre fața minunată, fără vîrstă a soției lui. Şi n-ar strica să n-o uiți nici tu, draga mea.

– N-am uitat, spuse Margaret pe un ton ferm, aşezîndu-se lîngă soțul ei şi deschizînd un evantai din fildeş cu o mişcare elegantă a încheieturii mîinii. Ne vom face rochii simple, adăugă ea pentru urechile Phillippei fără îndoială. Te rog să acorzi acestei idei întreaga considerație. Am putea dansa şi sînt sigură că am găsi doi porci ca să-i punem la frigare.

Domnul Rourke – Phoebe considera romantic apelativul cu care i se adresa Margaret – scoase un oftat adînc.

– N-ar fi rău să facem ceva cu vierul ăla bătrîn înainte ca armata regelui sau domnul Washington să-l rechiziționeze.

Şi aşa, simplu ca bună ziua se hotărî pregătirea unui bal. La reşedința Troia se va da o petrecere. Şi nu va fi doar o chestie de o după-amiază – sărbătoarea va dura mai multe zile şi va avea drept oaspeți oameni care vor călători de la mare depărtare ca să fie aici.

În seara aceea Phoebe şi Phillippa primiră sarcina să scrie invitațiile, şi nici una din ele nu se opuse. Phillippa era încîntată de ideea distracției, iar Phoebe bucuroasă că avea cu ce să-şi ocupe mintea şi timpul. Dacă ar fi fost lăsată de capul ei s-ar fi perpelit de griji, temîndu-se că Duncan va apărea, sau că nu va apărea.

Dar nu veni în noaptea aceea.

Lucas se întoarse cu o croitoreasă obosită şi mai multe suluri de materiale, apoi fu silit să facă drumul înapoi ca să trimită invitațiile. John Rourke le duse pe celelalte la plantațiile din jur, iar Phoebe, Phillippa şi Margaret se ocupară cu pregătirea meniului şi decorarea saloanelor.

Croitoreasa care vorbea franceza deşi părea să înțeleagă foarte bine engleza, o încolți pe Phoebe şi îi luă măsurile. Nu trecu mult şi în camera de lucru a servitoarelor sulurile de materiale începură să prindă formă, cusute cu atenție după indicații precise, iar întreaga casă părea să fi fost cuprinsă de un aer de sărbătoare.

Aşa ocupată cum era, Phoebe tot îl mai aştepta pe Duncan. După ce se scurseră trei zile, deveni atît de nerăbdătoare, că merse pe jos, o distanță de vreo două mile, pînă la capătul proprietății Rourke, aşteptînd să-şi întîlnească soțul. Dar nu se întîlni decît cu socrul ei pe capra unei şarete.

Opri vehicolul în dreptul ei, iar compasiunea din ochii lui fu aproape prea mult pentru ea. În loc să comenteze ceva, socrul se mulțumi să lovească locul de lîngă el. Phoebe şovăi o clipă, apoi urcă, ochii arzîndu-i de lacrimi pe care

refuza să le verse. Privi drept înainte, cu mîinile prinse în poală.

– Bănuiesc că nu e prea înțelept să hoinăresc la ora asta atît de departe de casă, spuse ea.

Socrul ei lăsă hățurile să atingă spinarea calului, iar acesta se smuci înainte.

– În vremurile astea, nu, o aprobă el liniştit. Phoebe, eşti fericită aici?

Ea se întoarse spre el uitîndu-şi dorința de a-şi ascunde sentimentele.

– Nu, spuse ea repede. Toți v-ați purtat minunat cu mine, de parcă ați fi fost familia mea.

– De parcă? Dar, draga mea, sîntem familia ta.

Phoebe îşi dori foarte mult să fie adevărat. Fusese singură atît de mult timp, iar a aparține cuiva era pentru ea o experiență nouă. Totuşi, nu putea uita că era o rebelă, iar oamenii ăştia de treabă erau regalişti. Cu toată bunătatea lor, şi afecțiunea ei pentru familia Rourke, cei care o primiseră sub acoperişul lor îi erau practic duşmani. Iar ea era duşmanul lor.

– Cum puteți spune aşa ceva cînd ştiți foarte bine că nu sînt o Tory?

Rourke zîmbi uşor, ținînd hățurile în mîinile sale bătătorite. Calul părea să cunoască singur drumul spre casă.

– Eşti căsătorită cu fiul meu înaintea Domnului şi a oamenilor. Ca soție a lui Duncan eşti la fel de mult copilul meu pe cît e şi el.

Phoebe nu mai reuşi să-şi rețină lacrimile, cu toate că le şterse repede cu dosul palmei.

– Duncan e un om norocos că s-a născut într-o astfel de familie, spuse ea, scoțînd un mic scîncet.

Socrul ei o bătu uşor pe braț.

– E într-adevăr un ştrengar norocos, replică el cu un zîmbet plin de căldură. Uite numai ce nevastă şi-a luat.

Capitolul 12

Pregătirile pentru bal erau în plină desfăşurare, dar Phoebe tot nu primise nici o veste de la Duncan.

Zilele erau lungi şi apăsătoare, iar Phoebe îşi dădea toată silința să se mențină ocupată, ascunzîndu-şi agonia aşteptării după un zîmbet mereu prezent şi o activitate frenetică. Noaptea zăcea în patul mare, fără să poată dormi, obsedată, imaginîndu-şi toate catastrofele care s-ar fi putut abate asupra bărbatului pe care îl iubea.

Predicile despre capcanele co-dependenței nu-i foloseau la nimic. Cînd venea vorba de Duncan Rourke se părea că se află pe aceeaşi scară a evoluției ca o meduză.

La zece zile după trimiterea invitațiilor, oaspeții începură să sosească hurducîndu-se pe aleea lungă, în caleşti, trăsuri, căruțe, călare pe cai sau măgari, pînă şi pe jos. Casa păru să se umfle de oameni, iar Phoebe se ținu mai retrasă neştiind cum să se poarte. John şi Margaret Rourke păreau mîndri, chiar dornici să o prezinte drept nora lor, iar Phillippa delecta urechile oricui era dispus să o asculte cu povestea despre viața la mănăstire pe care Phoebe o născocise ca să-şi explice părul scurt.

Cînd maiorul Basil Stone sosi într-o după-amiază într-o caleaşcă elegantă, Phoebe se afla la una din ferestrele coridorului de la etaj şi fu cît pe ce să facă un infarct. Lucas îi spusese acelui personaj periculos că era o servitoare.

Se retrase de la fereastră gemînd speriată, cu degetele unei mîini răsfirate peste inima care îi bubuia, apucîndu-se cu cealaltă de materialul draperiei.

Simți pe umeri apăsarea unor mîini puternice şi pentru o clipă de teroare plină de fericire crezu că Duncan venise în sfîrşit la Troia.. Dar cunoştea prea bine atingerea soțului ei – îi purta amprenta în fiecare nerv – şi nu se scurse decît o clipă pînă fu străbătută de o senzație de dezamăgire combinată cu una de uşurare.

Lucas fu cel care îi întoarse fața spre el.

– Ai cearcăne la ochi, spuse el cu blîndețe. Era atent şi plin de afecțiune cu ea, aşa cum îi şedea bine unui frate. Mă tem că nenorocirea de a fi soția fratelui meu se vede mult prea bine.

Phoebe oftă şi întoarse capul uşor, dorind parcă să-i mai arunce o privire maiorului Stone. O cuprinse un tremur de groază urmat imediat de un val de enervare.

– Ți-a venit prietenul, spuse ea ignorînd comentariul despre înfățişarea ei. Cel care ne-a întîmpinat la sosirea în Charles Town. Dacă îmi aduc bine aminte i-ai spus că sînt o servitoare mută.

Lucas se apropie de fereastră şi trase uşor perdeaua. Spre marea ei supărare îl auzi chicotind.

– Oh, da, spuse el. E Basil. Vai, ce pînză de păianjen am mai țesut.

Phoebe respiră adînc ca să-şi păstreze calmul. Nu-i va folosi la nimic să intre în panică.

– Şi fireşte că maiorul Stone va auzi o poveste cu totul diferită de la părinții tăi, nu-i aşa? Ca să nu mai pomenim de modul miraculos în care mi-am redobîndit capacitatea de a vorbi.

Lucas se întoarse să se uite la ea peste un umăr lat. În ochii lui nu se vedea teamă, doar amuzament şi un gen de îngrijorare plină de tandrețe.

– Voi declara c-am mințit, spuse el de parcă răspunsul ar fi fost absolut logic.

– Dar ne-ar putea aresta pe amîndoi...

Lucas zîmbi.

– Şi să strice astfel minunata petrecere a mamei mele? Crede-mă, Phoebe, Basil e mult prea bine crescut pentru aşa ceva.

– Eşti imposibil, şuieră Phoebe. Încordarea aşteptării şi neliniştii, combinată cu nopțile nedormite şi zilele în care alerga de colo-colo chinuindu-se să fie mereu cu un pas înaintea spaimelor care îi măcinau sufletul, îi întinseseră nervii la maximum. Vorbim despre viața fratelui tău, în caz c-ai uitat. Bărbatului aceluia, coborînd vesel din caleaşca lui elegantă, i-ar plăcea enorm să pună şireangul în jurul gîtului lui Duncan!

Lucas îi atinse fața cu nişte degete uşoare, reci.

– Există o mulțime de oameni care ar dori să-ți spînzure soțul, spuse el afabil. Pentru privilegiul ăsta maiorul Stone se va vedea silit să stea la coadă. Totuşi, cel care îl va executa pe fratele meu va trebui mai întîi să-l găsească, iar sarcina asta depăşeşte capacitățile oamenilor obişnuiți. Din fericire nimeni nu se poate lua la întrecere cu Duncan.

Phoebe se mai linişti.

– Îşi are şi el slăbiciunile lui, ca oricine altcineva, argumentă ea în şoaptă, amintindu-şi că încăperile de la Troia gemeau de oaspeți de toate culorile politice.

Lucas ridică o sprînceană.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi locul ăsta, murmură Phoebe. Cum ai fi tu, Phillippa, mama şi tatăl tău...

– Şi tu, adăugă Lucas dus pe gînduri. Mda, înțeleg. Un duşman deştept te-ar putea folosi pe tine, sau pe oricare din noi – ca momeală pentru o capcană clasică.

– Exact.

– Atunci va trebui să avem mare grijă să nu ne punem într-o astfel de poziție, spuse el.

– A discuta cu tine e ca şi cum aş vorbi cu pisica Chesire, se răsti Phoebe cu o nouă izbucnire de indignare.

– Cu cine? se interesă Lucas încruntîndu-se.

– N-are importanţă, replică Phoebe. N-a fost creată încă. Îl ocoli revenind la fereastră, dar maiorul Stone intrase deja în casă iar caleaşca îi era dusă la grajd. Va trebui să mă încui undeva pînă ce toată lumea va pleca, bombăni ea vorbind mai mult cu sine însăşi decît cu Lucas. Uitase de prezenţa lui.

I-o reaminti el destul de repede.

– Mama şi Phillippa nu vor permite niciodată aşa ceva, spuse Lucas. Tu, Phoebe Rourke, eşti motivul acestei petreceri.

Nu-i ceru să-şi explice afirmaţia; nimic din ce-i spuse pînă acum nu avusese vreun înţeles, şi nu exista vreun motiv să se aştepte la vreo schimbare.

Phoebe se duse în camera ei, închise uşa, trase zăvorul şi începu să se plimbe. Prezenţa ei în casă nu va face decît să primejduiască situaţia lui Duncan, dacă nu fusese capturat deja. Poate lucrul cel mai bun, singurul pe care îl putea face era să părăsească Troia înainte să fie folosită la prinderea unui bărbat pentru care şi-ar fi dat viaţa să-l apere.

Problema era, unde să se ducă? Nu ştia nimic despre regiunea din jurul plantaţiei şi chiar dacă ar fi evitat întîlnirea cu patrulele britanice, tot exista pericolul să cadă în mîinile unor bandiţi sau a unor indieni ostili. Da, secolul douăzeci îşi avea primejdiile lui, dar nu era familiarizată cu cele din secolul al optsprezecelea, iar asta o punea într-o situaţie extrem de dezavantajoasă.

Cu toată frămîntarea şi fierberea interioară, în ciuda plimbării de colo-colo, a faptului că se aşeza şi se ridica tot la cinci minute, la apusul soarelui Phoebe nu se afla mai aproape de un plan viabil ca în prima zi cînd trecuse pragul

acestei case. Auzi muzică din grădină şi fără voia ei fi atrasă spre terasă, privind în jos la o scenă demnă de o imagine de basm.

Lămpile chinezeşti agăţate pe crengile copacilor aruncau o lumină sclipitoare spre femeile în rochii lucioase din mătase şi satin. Cerul era stropit cu un strat des de stele, strălucitoare ca nişte focuri de artificii, iar rîsetele uşoare se combinau cu clinchetul paharelor de cristal şi acordurile melodioase ale viorilor, mandolinelor şi ţambalelor. Notele unui clavecin se înălţau ca o dîră de fum prin uşile de sticlă ale terasei, căutînd sunetele celorlalte instrumente şi atrăgîndu-le într-un dans magic, invizibil.

Phoebe închise ochii amintindu-şi de muzica furtunoasă, înflăcărată, a unui alt clavecin atît de diferită de acordurile vesele, săltăreţe pe care le auzea acum. Îşi amintea şi de bărbatul care interpretase melodiile cu atîta pricepre, atîta patimă, că devenise însuşi instrumentul, formînd sunetele în interiorul lui, trimiţîndu-le prin degete ca un vrăjitor, conducînd o orchestră a elementelor naturii.

Greutatea mîinilor unui bărbat depuse pe talia ei o făcură să tresară brusc şi să tragă scurt aer în piept. Vocea lui trecu mîngîietoare pe lîngă ureche, o şoaptă răguşită în care zburda rîsul şi bucuria, pasiunea şi promisiunea.

– Vino înăuntru, doamnă Rourke şi întîmpină-ţi soţul aşa cum se cuvine.

Phoebe simţi o vibraţie dulce, violentă, undeva adînc în ea şi un val de nerăbdare plină de extaz îi alergă prin vine precum curentul electric, făcîndu-i pielea de găină şi sfîrcurile tari ca nişte nasturi. Nu spuse nimic – n-ar fi putut nici dacă ar fi trebuit – cînd o trase uşor peste pragul terasei spre odaia singuratică în care îl jelise şi-l blestemase pe rînd vreme de atîtea nopţi.

Încăperea era cufundată în penumbră: văzu silueta lui Duncan, urmări forma luînd înfăţişarea unui bărbat în carne

şi oase. Era îmbrăcat în straie de fermier, cămaşă de pînză, pantaloni cafenii dintr-un material aspru, cizme stîlciate. Era răvăşit, murdar şi un pic mai slab, iar Phoebe fu atît de bucuroase să-l vadă, încît duse mîna la spate şi îi trase o palmă zdravănă peste faţă.

După actul violent, Duncan îi apucă mîna dezmierdînd încheietura fragilă, unde, sub pielea lucioasă, o îngrămădire de vene albastre încă mai pulsau din cauza fericirii sălbatice. Dinţii lui scăpărară, albi şi perfect egali, în întunericul apăsător din odaie, intim, dar în perfect acord cu vocile şi muzica de la petrecerea aflată în desfăşurare în grădină.

– Ţi-a fost dor de mine, constată el.

Dacă n-ar fi ţinut-o în braţe, Phoebe l-ar fi pocnit din nou. Tremură violent cînd Duncan îi ridică încheietura mîinii şi îşi trecu buzele, delicate ca două petale peste locul acela cald, pulsînd de viaţă.

– Naiba să te ia, Duncan, reuşi ea să articuleze în cele din urmă, vocea fiindu-i o şoaptă chinuită, unde ai fost pînă acum? Şi de ce ai venit aici tocmai azi? Şi cum ai ajuns în camera asta cînd ştiu bine că am încuiat-o cu mîna mea?

– Prea multe întrebări, spuse el începînd să muşte uşor din carnea fragilă pe care numai ce o sărutase, trimiţînd împunsături fierbinţi prin trupul lui Phoebe. Vor trebui toate să aştepte pînă mă voi sătura de tine, doamnă Rourke.

Cînd o ridică în braţe, Phoebe încercă să-şi înăbuşe scîncetul gutural care i se ridică în gît, dar efortul veni prea tîrziu. Ducînd-o spre pat şi întinzînd-o deasupra îşi simţi trupul vibrînd dureros de plăcere. Duncan îi scoase pantoful stîng şi îi sărută talpa, iar ea se deschise spre el, un gol tînjind să fie umplut.

Duncan o privea de sus, conştient pe deplin de reacţia ei, bucurîndu-se de puterea pe care o avea asupra ei. Cu o mişcare uşoară a mîinii îşi strecură degetul arătător în

decolteul rochiei şi trase făcînd ca sînii goi să se reverse din locul strîmt în care fuseseră înghesuiţi, plini, calzi şi îngreunaţi de nevoia de a-l hrăni. Frecă fiecare sfîrc cu partea bătătorită a degetului mare, pregătindu-i pentru cucerire.

Phoebe îşi arcui spatele şi dădu drumul unui geamăt mic, strangulat. Se săturase deja de preliminarii; dacă Duncan i-ar fi ridicat fustele, şi-ar fi tras jos pantalonii şi ar fi pătruns-o rapid, era convinsă c-ar fi ajuns la extraz după prima mişcare. Ştia însă foarte bine că n-o va elibera atît de uşor, iar ideea o umplea de o dulce disperare.

Duncan rîse gutural cunoscîndu-i parcă gîndurile, ştia că-l blestema chiar în timp ce dorea să-l aibă adînc în ea, şi se depărtă de pat. Traversă camera, închise uşile de la terasă şi trase draperiile grele.

Acum din odaie dispăruse pînă şi lumina slabă, tremurătoare a lămpilor chinezeşti, iar Duncan se întoarse înainte ca Phoebe să fi avut timp să se obişnuiască cu bezna. Se mişcă cu precizie prin întuneric, întorcînd-o ca să desfacă nasturii rochiei, răsucind-o la loc ca să i-o dea jos.

Urmară cămăşuţa, apoi jupoanele voluminoase, şifonate, şi pantalonaşii. Ciorapii rămaseră la urmă şi îi scoase pe rînd, cu o încetineală chinuitoare, rulîndu-i unul cîte unul pe coapse, genunchi, pulpe şi glezne. În cele din urmă Phoebe zăcea goală în întunericul de nepătruns, incapabilă să-l vadă pe Duncan, cu totul vulnerabilă alintării pricepute a mîinilor lui.

Îşi muşcă buzele cînd se aşeză pe pat lîngă ea, masîndu-i sînii, jucîndu-se cu sfîrcurile, găsindu-i talia şi şoldurile, cuprinzîndu-i fesele şi ridicînd-o tremurătoare. Numele lui scăpă de pe buzele ei.

Rîsul lui fu gros şi gutural, înfăşurîndu-se în jurul simţurilor ei aţîţate precum pîcla sclipitoare a lămpii unui spiriduş.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse el.

Phoebe era cu totul neajutorată, trupul ei redus la un instrument ascultător de mîinile unui maestru, dar senzaţia trăită era de libertate, de un superb abandon. Alături de bărbatul acesta putea explora culmile cele mai înalte ale plăcerii, ştiind tot timpul că se afla în siguranţă, că o va conduce încet, cu tandreţe, înapoi spre ea însăşi, după ce amîndoi vor fi satisfăcuţi pe deplin.

– Te rog, fu singurul cuvînt pe care şi-l aminti.

Se retrase numai cît să se dezbrace – Phoebe ştia ce face pentru că auzea foşnetul hainelor, camera fiind la fel de întunecată. Zgomotele petrecerii erau înăbuşite, îndepărtate, dar muzica, o prezenţă permanentă, îi înconjura, luînd parte la iubirea lor.

În cele din urmă, Duncan se întinse pe pat lîngă ea, pielea fiindu-i goală, netedă, sub degetele şi palmele ei cu excepţia părului des şi cîrlionţat de pe piept. Phoebe îl mîngîie pînă jos, îi găsi membrul şi îl cuprinse între degete. Gestul nu era o mîngîiere, ci o cucerire, revendicarea unui drept.

Duncan dădu drumul unui geamăt gutural şi probabil involuntar, iar cînd ea mîngîie vîrful cu degetul mare, scoase o exclamaţie înnebunită, îi apucă umerii şi o împinse sub el. Întins peste ea, îi găsi gura şi îi dădu o sărutare lungă, ameţind-o de dorinţă.

Iar Phoebe rosti din nou singurul cuvînt pe care şi-l amintea, expresia tînguitoare a nevoii, patimii şi singurătăţii ei.

– *Te rog.*

Dar Duncan tot nu voia să o elibereze. O sărută iar, la fel de înfometat şi înflăcărat ca înainte.Îi trasă cu buzele marginea bărbiei, apoi muşchii pulsînd de la gît. Curbura umărului, umflătura uşoară de deasupra sînilor. Cînd dădu

în cele din urmă peste un sfîrc, îl vrăji cu limba, apoi îl luă flămînd în gură, iar Phoebe fu străbătută de un nou val de excitare. O devoră fără milă, dar degetele se depuseră blînde peste gură înăbuşindu-i strigătele de dorinţă şi împlinire.

Nu trecu mult şi Duncan coborî pe trupul ei ciugulind, plimbîndu-şi buzele umede, calde, peste coaste, burtă, abdomen şi în triunghiul de cîrlionţi care îi adăpostea feminitatea. Cînd depărtă perdeaua de mătase şi începu să sugă îndrăzneţ, Phoebe explodă instantaneu, în forţă, total, şoldurile înălţîndu-se de pe pat. Avea fesele cuibărite în palmele lui puternice, şi degetele lui le storceau de parcă ar fi fost fructe coapte, pline de sucuri dulci. Rămase cu ea pe tot parcursul zvîcnirilor sălbatice ale eliberării ei, neînduplecat, blînd, pătimaş.

Orgasmul lui fu atît de cutremurător, că nu şi-ar fi putut imagina ce s-ar fi putut afla dincolo de el. Se aştepta să zacă sub Duncan, satisfăcută şi sătulă, în timp ce el s-ar fi urcat peste ea şi şi-ar fi luat propria plăcere. I-ar fi mîngîiat cu mîinile spatele şi umerii, fesele şi coapsele, rostind şoapte dulci, lipsite de sens, liniştind şi ispitind, îndemnîndu-l, plutind în pacea oferită de el.

Dar nu se întîmplă aşa.

O pătrunse ca un cuceritor, iar împingerea dură, adîncă, îi trezi din nou dorinţa, aducîndu-i pe amîndoi la suprafaţă ca lava unui vulcan în plină activitate.

Phoebe scoase un strigăt adînc, răguşit, pe care el nu făcu nici un efort să-l înăbuşe, şi se înălţă să-i întîmpine cea de-a doua împingere, foamea ei fiind la fel de feroce şi nesăţioasă ca a lui. La reacţia ei se retrase, dar numai ca să o întoarcă şi să o pună în genunchi; împreunarea le fu primitivă, unirea dezlănţuită dintre un armăsar şi femela lui.

Duncan apucă sînii lui Phoebe strîngînd şi mîngîind, frecînd şi ciupind sfîrcurile în timp ce o călărea, iar ea se

aruncă înapoi spre el luîndu-l tot mai adînc în ea. Fu nemiloasă, făcîndu-l pînă la urmă să-i ofere sămînța împreună cu un strigăt gîtuit de satisfacție, umezind carnea bărbăției și abdomenului lui cu propriul nectar. Se propti de ea cînd trupurile le fură zguduite de spasme, apoi căzu, tremurînd de epuizare, cu sfîrcurile ei apăsate în palmele lui.

Își reveniră după un timp destul de îndelungat, iar cînd Duncan își ridică în cele din urmă capul începu să sărute oasele mici de pe șira spinării lui Phoebe. Își coborî o mînă de la piept la burta ei, apoi spre locul fraged al feminității. Phoebe scînci în pernă, degetul lui începînd să o ispitească cu o mișcare lentă, de rotire.

– Nu-mi vine să cred, mormăi ea, uluită să descopere că trupul ei reacționa. Din nou.

Duncan o muşcă uşor de claviculă continuînd să se joace cu ea.

– Dă-mi voie să te conving, spuse el.

– Eşti conştient de faptul că încăperile acestei case sînt pline de oameni în uniforme şi simpatizanți ai englezilor? întrebă Phoebe furioasă, ceva mai tîrziu, cînd muşchii i se solidificară din nou, şi avu destulă încredere că picioarele o vor susține. Aprinse o lampă şi se ținu la distanță de Duncan, să nu o poată atinge.

Duncan rămase în pat, întins pe spate, cu mîinile împreunate sub cap. Era imaginea clasică a indolenței masculine, mulțumit şi al naibii de sigur că oferise plăcere.

– I-am observat cînd am intrat, spuse el. Fie că nu înțelegea gravitatea situației, fie din nepăsare, uitase să mai dea dovadă de prudență. Ar trebui să fim în siguranță, asta în caz că nu te-a auzit cineva urlînd ca o lupoaică cît timp am făcut dragoste.

Phoebe își simți obrajii în flăcări.

– Bine, şuieră ea, am făcut un pic de zgomot. Dacă ai fi un gentleman adevărat, n-ai pomeni de lucrurile astea.

– Dacă aş fi un gentleman adevărat, pară Duncan zîmbind, nu te-ai fi purtat aşa.

Phoebe îşi îmbrăcase deja cămăşuța şi pantalonaşii, iar acum păşi în mijlocul jupoanelor şi smuci de şnur. O privire scurtă aruncată propriei persoane în oglinda dulapului îi dezvălui strălucirea pielii şi sclipirile din ochi, iar ambele îşi aveau rădăcina în cu totul altceva decît actuala ei exasperare.

– Cum ai reuşit să intri aici? întrebă ea încercînd să vorbească în şoaptă. Acum că mintea i se limpezise cît de cît, îi era teamă. Ştiu că am încuiat uşa.

Rînjetul răutăcios al lui Duncan se lăți. Nu-i arătă prin nimic c-ar fi fost îngrijorat de prezența maiorului Stone şi a celorlalți englezi.

– Uşile închise nu înseamnă nimic pentru mine, Phoebe, o tachină el. Şi mai ales nu cînd tu te afli de cealaltă parte aşteptînd nerăbdătoare mîngîierile soțului tău.

Phoebe apucă o pernă de pe canapeaua de lîngă foc şi o aruncă spre el, deşi fără prea mult entuziasm.

– Nu te umfla în pene, domnule Rourke. Dacă vrei să ştii adevărul, nici măcar nu mă gîndeam la tine. Îmi evaluam şansele de a scăpa din Troia fără să fiu scalpată de indieni sau capturată de englezi!

El se încruntă şi se ridică luîndu-şi pantalonii de la podea.

– Nu eşti fericită aici?

Phoebe îşi feri ochii. Mîndria o împiedica să mărturisească că fără el n-ar fi fost fericită nicăieri.

– Toți cei din familia ta s-au purtat foarte frumos cu mine, spuse ea încetişor. Dar îmi era frică.

– De ce? Duncan coborî din pat trăgîndu-şi pantalonii, încheindu-le nasturii. Ea şovăi atît de mult că veni şi se

postă în fața ei, îi luă bărbia în mînă şi o sili să se uite la el. Spune-mi de ce anume ți-e frică, Phoebe.

Ea clipi pentru că îi venea să plîngă, şi nu avea de gînd să facă dovada unei atare slăbiciuni.

– Mi-a fost frică că vei fi aşa de prost încît să vii aici, răspunse ea în cele din urmă. Şi am avut dreptate.

Buzele lui se răsfrînseră lent într-un zîmbet mai mult decît obraznic.

– Nu te preface că n-ai fost bucuroasă să mă vezi, spuse el. Am văzut de ce-ai fost în stare.

Phoebe se smuci din mîna lui. Afară muzica frumoasă continua să cînte, iar rîsetele se pierdeau şi se întețeau, dar descoperirea prezenței lui Duncan în casă era doar o problemă de timp. Iar cînd se va întîmpla, nimic nu-l va salva de un streang englez, nici iubirea, nici influența tatălui sau fratelui său. Era revoltată de riscurile pe care şi le asumase.

– La petrecerea asta sînt bărbați care ar vrea să te spînzure!

El oftă filozofic.

– Şi cîteva femei, fără nici o îndoială, recunoscu Duncan. Phoebe dragă, vrei să încetezi cu frămîntările? Am fentat eşafodul încă dinainte de începerea războiului şi voi continua să o fac. În plus, ştiai că mă aflu în drum spre Troia.

Phoebe auzi paşi şi voci pe coridor. Inima ei săltă cîteva bătăi, apoi reveni la ritmul ceva mai accelerat decît cel normal.

– Ți-ai ales prost momentul, şopti ea. Ai fi putut veni înainte de petrecere sau după ea, dar în nici un caz acum.

El o trase spre el şi o sărută uşor pe frunte.

– Vreau să-l văd pe tata, spuse el. După ce voi constata că e bine, voi pleca din nou.

Ceva din atitudinea lui, din tonul vocii o îngrijoră pe Phoebe mai mult decît momentul prost ales al revenirii pe plantația familiei.

– Luîndu-mă cu tine, desigur.

Duncan şovăi.

– Phoebe...

Ea îşi împreună mîinile la piept.

– Nu te deranja să-mi ții un discurs că voi fi în siguranță aici la Troia, îl preveni ea, pentru că nu e adevărat. Imediat ce unul din simpatizanții ăştia ai englezilor, cu spinările lor de raci va pricepe că nu sînt o călugăriță, sau o servitoare mută...

Rîsul lumină ochii lui Duncan făcînd să i se ridice poznaş colțurile gurii.

– O călugăriță sau o servitoare mută? Despre ce dracu' vorbeşti?

Phoebe simți din nou cum sîngele îi năvăleşte în obraji.

– În parte e vina mea, mărturisi ea grăbită. I-am spus Phillippei c-am fost la mănăstire – ştii, ca să explic părul. Ori trebuia să-i spun asta, ori c-am venit din viitor şi istoric vorbind nici nu m-am născut încă. Dar Lucas e cel care i-a spus maiorului Stone că sînt o servitoare mută. Suspină din adîncul sufletului. La vremea aceea părea o poveste destul de bună ținînd seama că maiorul a întîmpinat *Charles Town Princess* însoțit de soldați înarmați şi s-a arătat foarte bănuitor în privința mea. Dar acum e o problemă pentru că e aici, la petrecere, iar mama şi tatăl tău le-au spus tuturor că sînt soția ta.

– Îți înțeleg dilema, spuse Duncan deşi nu părea teribil de îngrijorat.

– Oare? întrebă Phoebe indignată enervîndu-se iar. Cum se poate ca un bărbat atît de inteligent să fie aşa de tare de cap? S-ar putea să fiu luată la întrebări, în cel mai bun caz, poate chiar arestată...

El îşi puse un deget sub bărbia ei care tremura uşor deşi şi-o ținea ridicată sfidător.

– Nu, spuse el. Englezii nu te vor lua, nici pentru întrebări şi nici pentru altceva. Tu aparţii Revoluţiei şi îmi aparţii mie.

Lui Phoebe îi mai veni inima la loc deşi gîndul că va pleca de la Troia o umplea de tristeţe. N-o încînta să părăsească familia pe care începuse să o considere ca pe a ei.

– Cum vei reuşi să-ţi vezi tatăl cu atît de mulţi oameni prin jur?

Cu acelaşi deget Duncan îi trasă forma buzelor, umflate încă de la săruturile lui. Zîmbi în treacăt unei amintiri, deşi Phoebe nu avea de unde să ştie dacă era de dată recentă sau nu...

– Tu vei fi mesagerul meu, spuse el. Găseşte-l pe tata şi anunţă-l că fiul rătăcitor s-a întors, aşa că să fie gata să înjunghie viţelul cel gras.

Phoebe deschise gura să protesteze, apoi o închise la loc, conştientă că era o pierdere de vreme.

– Bine, acceptă ea avîndu-şi dubiile ei, după care îşi netezi părul care începuse să crească şi nu mai stătea nicicum, şi fustele rochiei de bal, acum şifonate. Dacă nu mă întorc peste cincisprezece minute poţi fi sigur că mi s-au pus cătuşe, am fost dusă la secţie şi băgată la zdup.

Duncan arăta complet năucit, lucru care o încîntă pe Phoebe, deşi era numai o slabă consolare pentru riscul la care o supunea.

Răsuci cheia în broască, deschise uşa şi se uită în ambele direcţii. Două fete trecură chicotind prin faţa ei, fără să-i acorde atenţie, fustele de satin ale rochiilor foşnind plăcut.

Trăgînd uşa după ea porni cu paşi mari şi hotărîţi spre casa scărilor fără să se uite nici în dreapta nici în stînga. Partea de jos a casei gemea de oaspeţi – cupluri dansau în sala de bal de la etajul întîi, se plimbau prin grădină.

Căutîndu-l pe John Rourke, Phoebe avu mare grijă să-i evite pe Phillippa, Margaret şi Lucas. Oricare dintre ei, după numai o privire aruncată feţei ei, va ghici imediat că Duncan se afla în casă.

În cele din urmă, Phoebe dădu peste Marva ducînd în mîini o tavă cu prăjituri de fructe şi o întrebă unde era socrul ei. Marva arătă cu capul spre uşile închise ale biroului.

– Acolo, stăpînă, spuse femeia cu un fel de bunătate obosită. Bateţi la uşă şi spuneţi-i că Marva i-a pregătit cina.

Phoebe îi mulţumi servitoarei şi se răsuci pe călcîie pornind spre sanctuarul lui John Rourke. Ciocăni la una din uşile înalte, duble şi trecu pragul înainte să se gîndească la faptul că s-ar putea să nu fie singur. Dar atunci fu deja mult prea tîrziu.

În faţa căminului stătea maiorul Stone cu un braţ sprijinindu-se de şemineu, ţinînd în mînă un pahar de coniac. Ochii lui de un albastru deschis se aţintiră imediat asupra lui Phoebe, şi fu clar că-şi amintea foarte bine de întîlnirea lor de pe chei.

– Măi să fie, spuse el dus pe gînduri.

John, aşezat în spatele biroului său se ridică de pe scaun avînd pe chip surîsul larg al unui tată mîndru. Inevitabilul nu mai putea fi împiedicat.

– Iată-te, draga mea – mă întrebam ce s-a întîmplat cu tine. Stimate domnule Stone, dă-mi voie să ţi-o prezint pe nora mea, Phoebe. Phoebe acesta e maiorul Basil Stone.

Phoebe rămase în mijlocul încăperii masculine la fel de ţeapănă ca o sperietoare, cu degetele împreunate atît de strîns c-o durură, inima bătîndu-i nebuneşte.

– Nora ta, dădu glas maiorul nemulţumirii sale. Lucas e un tînăr şmecher. Cînd l-am întîlnit acum vreo două săptămîni în Charles Town n-a pomenit nimic de vreo mireasă. Ba mi-a prezentat-o pe această tînără fermecătoare drept servitoarea voastră.

Phoebe se chinui să zîmbească, dar ştiu că expresia de pe chip îi trăda frica, iar ochii îi erau cam sticloşi. Deocamdată nu era nevoie să se prefacă c-ar fi fost mută, aşa cum susţinuse Lucas. N-ar fi putut rosti un cuvînt nici dacă tăcerea ar fi dus-o drept în iad. John Rourke izbucni în rîs.

– Presupun că Lucas s-a gîndit că te vei purta ca o pacoste, i se adresă el lui Stone, care se părea că era un prieten de încredere. Fiul meu cel mare nu s-a însurat încă, deşi numai Dumnezeu ştie că atît eu cît şi mama lui ne dorim din tot sufletul să-şi ia o nevastă şi să se instaleze la casa lui. Phoebe e soţia lui Duncan.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Inima lui Phoebe păru să se umfle pînă umplu încăperea, făcînd ca pereţii şi scîndurile podelei să zvîcnească în acelaşi ritm cu bătăile ei mult prea repezi. Pe buza de sus şi pe şira spinării îi apărură picături de transpiraţie. Rămase pe loc, cu acelaşi zîmbet prostesc pe faţă.

– Phoebe e căsătorită cu Duncan, repetă Stone. Privirea lui bănuitoare pătrunse adînc, văzînd prea multe.

Phoebe aruncă o privire disperată în direcţia socrului ei, şi văzu că acesta înţelese în clipa aceea că Duncan se afla în casă. Poate dorise să-şi trădeze fiul de la bun început, dintr-un fel de loialitate monarhistă prost înţeleasă...

John Rourke oftă şi întinse mîna spre ea, iar Phoebe se duse la el în ciuda îndoielilor ei. O mîngîie pe mînă şi se uită la ea cu nişte ochi încărcaţi de o afecţiune melancolică.

– Mă tem că fiul meu nu e un gentleman. S-a însurat cu ea sub impulsul momentului, apoi a abandonat-o.

– Ştii cumva unde e soţul tău? întrebă maiorul Stone traversînd camera, oprindu-se la cîţiva paşi de ea.

Phoebe nici măcar nu îndrăzni să se gîndească la odaia de la etaj unde Duncan o aştepta şi unde făcuse dragoste cu ea cu puţin timp în urmă. Se temea că maiorul va vedea adevărul în ochii ei.

– Nu, murmură ea uitîndu-se drept la nasul bătrînului, evitînd astfel să se uite în ochii lui. Tensiunea crescu în ea însoţită de o cantitate respectabilă de hormoni dezlănţuiţi, şi izbucni în lacrimi. Şi nu-mi pasă dacă nu-i voi mai auzi numele niciodată, domnule. E un ticălos şi un bandit fără inimă care n-a avut niciodată intenţia să-mi fie soţ!

– Gata, gata, spuse John Rourke pe un ton liniştitor, continuînd să-i mîngîie mîna. Duncan nu e demn de lacrimile tale, draga mea. Se uită drept în ochii maiorului. Crede-mă, Basil, cînd Duncan va fi găsit în cele din urmă, voi dori enorm să schimb cîteva vorbe cu el.

– Îţi dai seama, spuse Stone după ce luă o gură de coniac, că adăpostirea unui bărbat căutat de lege e o crimă la adresa Coroanei? Chiar dacă fugarul e carne din carnea ta?

– Basil, în lumea pe care o trăim există tot felul de crime, replică domnul Rourke. Uneori omul e silit să le cîntărească încercînd să o aleagă pe cea mai puţin dureroasă.

Phoebe îşi ţinu respiraţia urmărindu-l pe maior cu coada ochiului. Stone nu era prost; în oricare clipă le putea porunci oamenilor săi să scotocească Troia din pivniţă pînă în pod.

– Dacă proscrisul se află aici, replică Basil, îl voi găsi.

Rourke se mulţumi să gesticuleze cu mîna o invitaţie tăcută. Dacă n-ar fi strîns-o tare e foarte posibil ca ea să fi făcut ceva nebunesc, cum ar fi fost să o ia la fugă din cameră şi să-i strige lui Duncan să fugă ca să-şi salveze viaţa. Dar aşa avu nevoie de toată concentrarea ca să nu leşine sau să verse pe covorul persan. Stone îşi puse paharul cu coniac pe şemineu, faţa lui fiind la fel de rece şi dură ca şi marmura din care fusese lucrat, apoi ieşi din încăpere fără să mai scoată vreun cuvînt. Nu era momentul potrivit pentru vorbe. Phoebe se roti spre socrul ei, ochii arzîndu-i de lacrimi de furie.

– Cum ai putut? şopti ea smucindu-se din mîna lui şi făcu un pas în spate. Cum ţi-ai putut trăda propriul fiu?

– Dumnezeule, domnul Rourke dădu drumul exclamaţiei odată cu un suspin de amărăciune. Ochii îi erau plini de disperare arătînd mult mai bătrîn, obosit pînă în măduva oaselor. E *aici,* sub acoperişul ăsta. Duncan nu va ajunge la spînzurătoare pentru trădare, va ajunge cu siguranţă pentru prostie.

Capitolul 13

Previziunea lui Lucas că maiorul Stone nu va fi atît de lipsit de maniere încît să strice o petrecere se dovedi teribil de incorectă. Phoebe şi domnul Rourke ieşiră din birou exact la timp ca să-l audă pe bătrînul slujitor al Coroanei făcînd un anunţ surprinzător grupului de soldaţi, fermieri, simpatizanţi englezi şi patrioţi secreţi.

Stone se afla în centrul atenţiei tuturor pe treptele scării în spirală ca să fie auzit şi văzut.

– Prin autoritatea investită de Majestatea Sa, regele George al III-lea al Angliei, declară el, îi pun pe John şi Lucas Rourke sub arest la domiciliu. Cînd din mulţime se ridică un murmur îngrozit, Stone vorbi mai tare. Ochii îi erau reci, obrajii roşii de hotărîre, semn al unei vieţi duse în aer liber şi a unui regim bogat în colesterol. Luaţi-i imediat.

Lucas, aflat în centrul sălii de dans, conducînd o tînără prin paşii menuetului, reacţionă cu un strigăt indignat, îşi abandonă partenera şi îşi croi drum prin mulţime. Ca un adevărat Rourke nu încercă să scape, ci avansă spre Stone de parcă ar fi fost invincibil. Expresia de pe chip îi era încrîncenată.

La un pas de Phoebe, John Rourke rămase nemişcat fără să dea vreun semn de enervare sau orice alt indiciu că s-ar opune arestării. Se aşteptase la aşa ceva, îşi zise Phoebe, stăpînindu-şi propriile impulsuri spre isterie.

Mişcarea unei umbre de la primul etaj, la nici trei metri de locul unde se afla Stone îi spori temerile şi mai mult.

Duncan.

Te rog, îşi zise ea în gînd, fără nici un sens, nu fă vreo prostie.

– Luaţi-l, le porunci maiorul Stone soldaţilor cînd Lucas străbătu adunarea oprindu-se practic drept în faţa lui. Să te îndrepţi direct spre ghearele nenorocirii cînd orice prost s-ar fi întors şi ar fi luat-o la fugă se părea că era o trăsătură specifică familiei.

Bărbaţi în tunici roşii şi pantaloni galbeni, îngrijoraţi şi palizi se despărţiră în silă de ceilalţi invitaţi, hotărîţi să facă faţă sarcinii descurajante de arestare a lui Lucas Rourke. Fratele mai mare a lui Duncan se luptă din răsputeri şi fu calmat pînă la urmă nu de eforturile celor şase soldaţi care îl înconjuraseră, ci de vocea liniştită şi autoritară a tatălui său.

– Ajunge, Lucas, spuse John Rourke simplu cînd propriile mîini îi fură legate la spate. Îşi ţinea capul sus, iar vocea îi era la fel de stăpînă pe sine ca şi privirea. Poate că se resemnase cu soarta care îl aştepta, îşi zise Phoebe, dar nu era cu nimic mai intimidat decît fiul lui. Era însă ceva mai înţelept.

Revoltat, acţionînd clar împotriva voinţei sale, Lucas încetă să se mai împotrivească.

Apărînd de nicăieri, Phillippa se aruncă la picioarele nefericitului locotenent care îl făcuse prizonier pe tatăl ei. Tînărul ofiţer, plin de coşuri pe faţă şi ducînd probabil dorul căminului din Anglia, fu luat prin surprindere şi ridică un braţ de parcă ar fi vrut să o împingă la o parte. Văzîndu-l, bătrînul Rourke vorbi. Vocea îi era la fel de calmă ca şi acum cîteva clipe cînd îl dojenise pe Lucas.

– Pune mîna pe fata mea, spuse el, şi te voi omorî pentru îndrăzneala ta.

Locotenentul luă ameninţarea în serios şi coborî braţul în vreme ce Phoebe o îmbrăţişă pe Phillippa trăgînd-o din

calea soldaţilor. Veni şi Margaret, cam palidă, dar sigură de ea şi plină de demnitate, la fel de frumoasă şi impunătoare ca o statuie grecească trezită la viaţă.

– Ce vor să însemne astea, Basil? întrebă ea pe un ton de gheaţă. Sîntem supuşi credincioşi ai Coroanei. Cum îndrăzneşti să ne tratezi aşa?

În ochii vicleni ai lui Stone apăru pentru o clipă o scînteie de ruşine, apoi dispăru.

– Îmi cer iertare, doamnă Rourke, dar trăim vremuri disperate şi din nefericire uneori e nevoie de măsuri dure. Se întoarse şi se uită în spatele său, în sus spre scările cufundate în întuneric, oprind practic bătăile inimii lui Phoebe, apoi continuă cu o voce hotărîtă. Oamenii care adăpostesc un duşman al regelui nu pot fi consideraţi prietenii Majestăţii Sale. John şi Lucas Rourke vor fi duşi la cazarma din Charles Town, iar acolo vor fi judecaţi sub acuzaţia de trădare.

– N-ai nici o dovadă! răbufni Lucas, jignit şi furios. Avea mîinile legate, la fel ca tatăl său. Poate au dreptate rebelii ăştia cînd acuză regele şi guvernul de tiranie. Numai un despot închide cetăţeni oneşti fără vreun motiv anume!

Oaspeţii, tăcuţi pînă atunci, începură să murmure vorbind între ei. Phoebe o ţinea pe Phillippa care plîngea încetişor, fără să îndrăznească să se mai uite în capul scărilor de teamă că s-ar fi dat de gol. Duncan se afla chiar în spatele lămpii, ascultînd, urmărind. Plănuind numai Dumnezeu ştia ce.

– Linişte! strigă maiorul. Nu e vorba de tiranie. Rourke e cel care a încălcat legea, nu eu sau oamenii mei.

– Legea *engleză,* replică sfidător un suflet îndrăzneţ de undeva din spatele grupului de invitaţi uluiţi. Nu a noastră!

Urmă un murmur de aprobare, incendiar, trădător. Se auzi şi vocea simpatizanţilor.

John Rourke vorbi din nou, vocea raţiunii într-o cameră vibrînd de o violenţă abia reţinută. Margaret stătea dreaptă lîngă el, cu mîna sprijinită uşor de braţul lui. După cît de puţin alarmaţi arătau s-ar fi zis că merg la un dineu, nu înfruntă o posibilă tragedie.

– Ssst, îi spuse Phoebe Phillippei. Încăperea stătea parcă pe un butoi cu praf de puşcă gata oricînd să explodeze. John şi Margaret Rourke înţelegeau situaţia, Phoebe o vedea limpede, deşi avea îndoieli în privinţa lui Lucas, iar Phillippa era pe cale să dea frîu liber emoţiilor ei puternice.

Plin de îngîmfare, Stone îşi părăsi piedestalul şi traversă sala oprindu-se în faţa gazdelor.

– Îmi pare rău, spuse el.

– Ştiu, replică John cu o voce răguşită.

Iar după asta cei doi bărbaţi fură scoşi afară.

– Mamă, gemu Phillippa tremurînd, faţa fiindu-i toată umedă de lacrimi.

Porunca lui Margaret veni repede şi nu admise nici o împotrivire.

– Vino-ţi în fire, Phillippa, spuse ea. Tatăl şi fratele tău, tu, Phoebe şi cu mine trebuie să fim puternici şi să ne adunăm tot curajul de care dispunem.

După care plecă urmîndu-i pe John, Lucas şi gărzile înarmate spre partea din spate a casei. Phillippa îşi îndreptă umerii şi îşi şterse obrajii cu dosul palmei.

– Duncan are dreptate, şopti ea, iar Phoebe îi dădu drumul deşi rămase lîngă ea. Asta e opresiune!

Încă o convertită la cauza rebelilor, îşi zise Phoebe, dar ideea n-o bucură. Nimic din cărţile de istorie de la liceu sau colegiu nu o pregătise pentru faptul că oamenii adevăraţi îşi riscaseră vieţile, averile, libertatea personală, atît cît era, în cel mai mare joc de noroc din lumea vestică. Jucătorii

acestei drame nu erau siluetele plate, lipsite de viaţă din tablouri, din jurnalele romantice ale secolului al optsprezecelea, actori dintr-un miniserial, sau subiecte ale unor biografii depăşite – erau reali. Erau copii inocenţi, idealişti ca Phoebe, puşti slăbănogi cu feţe pline de coşuri, tînjind după casă, fie ea Londra sau Boston, Brighton sau Yorktown, erau oameni buni şi cinstiţi ca John Rourke sau ca maiorul Basil Stone. Erau femei curajoase, frumoase ca Margaret, femeile care aşteptau şi se îngrijorau cu siguranţă, aducînd vechile sacrificii, de ambele părţi ale conflictului armat.

Phoebe stătu nemişcată, urmărindu-l pe maiorul Stone vorbind cu cîţiva din oamenii săi. După încheierea discuţiei veni la ea, aşa cum de fapt se şi aşteptase.

– Cînd îţi vei vedea soţul, începu el fără răutate şi fără să vrea s-o jignească, ci cu un fel de logică rece care transformă sîngele lui Phoebe în ţurţuri de gheaţă, bănuiesc că-i vei spune domnului Rourke că vieţile tatălui şi fratelui său se află în mîinile sale.

– Presupun că o ştie deja, spuse Phoebe. La fel ca Phillippa îşi revenise după discursul de despărţire ţinut de Margaret.

– Îmi imaginez că da, fu de acord Stone.

Phillippa părea ceva mai calmă, cu toate că ochii îi erau încă umflaţi şi înroşiţi, iar materialul rochiei de bal era mototolit în locurile unde îl strînsese în pumni.

– Poate n-ar fi rău să ne iei şi pe noi ca ostatice, i se adresă ea maiorului. Lăsîndu-ne acasă e un gest cavaleresc care, cu siguranţă, că nu contează pentru cineva capabil să trădeze oameni care i-au fost întotdeauna prieteni.

Phoebe nu spuse nimic şi nu făcu nimic ca să împiedice diatriba cumnatei ei.

Maiorul Stone le aruncă o căutătură fioroasă, se strecură printre invitaţii care mai rămăseseră, apoi dispăru.

Phoebe aşteptă pînă fu sigură çă nu se mai uita nimeni la ea, apoi urcă scările într-o doară, urmată de Phillippa. Nu se vedea nici urmă de Duncan, dar ceva din personalitatea lui plutea încă în aerul apăsător al verii, şi ştiu că fusese martor la arestarea fratelui şi tatălui său. Era recunoscătoare sorţii că nu făcuse nici o încercare să intervină.

Nu încă.

Phoebe o luă la fugă pe coridorul de la etaj ridicîndu-şi poalele rochiei ca să nu se împiedice, Phillippa venind după ea la fel de repede. Deschise uşa camerei ei aşteptîndu-se să-şi găsească soţul acolo, plimbîndu-se poate încoace şi încolo, făcînd planuri pentru o eliberare iminentă.

Odaia era goală cu toate că draperiile fuseseră date la o parte iar uşile de la terasă lăsate deschise, permiţînd intrarea ţînţarilor, a murmurului vocilor şi a zgomotelor de la grajduri şi din pădurea deasă, întunecată, de dincolo de grădină şi pajişte.

Phillippa aruncă o privire cearşafurilor mototolite,uşor de distins în lumina lămpii aprinse ceva mai devreme, după ce Phoeba şi Duncan se săturaseră unul de altul, dar nu spuse nimic.

– Există o altă cale de ieşire din această cameră? întrebă Phoebe fără să ridice vocea, sperînd ca felul în care arăta patul să nu dezvăluie prea multe. În afara căţăratului pe zid în stil Dracula?

– Dracula?

– O să-ţi explic altă dată, replică Phoebe exasperată. Va trebui să înceteze să mai amestece secolele dacă voia să trăiască fericită în ăsta. Deşi, ţinînd seama de război şi faptul că era măritată cu unul din „Most Wanted" nu prea îi era dat să-şi vadă visul modest dus la împlinire. Uneori casele astea au avut – au – pasaje secrete. La voi nu e aşa?

Phillippa se duse la terasă, apoi închise cu grijă uşile şi se întoarse să o înfrunte pe Phoebe. Şovăia, iar Phoebe îşi dădu seama cu un junghi dureros că fata lua o hotărîre finală, în mod realist şi practic, dacă să aibă sau nu încredere în ea.

Aşteptă în tăcere. Dacă nu-şi dovedise pînă acum loialitatea faţă de familie, nu exista, după părerea ei, nici o şansă să o facă vreodată.

– Ba da, spuse Phillippa în cele din urmă. Vino aici şi o să-ţi arăt. În spatele uneia din tapiţeriile puse de o parte şi de alta a căminului se afla o placă de lemn. Împingînd-o cu mîna, Phillippa lăsă să se vadă tunelul strîmt dinăuntru. Dar în loc să fie unul mare, nu era decît o intrare într-unul din labirinturile care, după cum avea să afle Phoebe mai tîrziu, împînzeau întreg subsolul casei. Cineva mai mare decît un copil de cinci sau şase ani ar fi fost silit să se tîrască în mîini şi în genunchi.

Phillippa se lăsă în genunchi şi se uită înăuntru.

– Presupun c-a plecat de mult, reflectă ea cu voce tare.

– Duncan? Phoebe rosti numele pe un ton batjocoritor. N-are destulă minte să fugă. Se va lăsa biciuit şi spînzurat încercînd să-l salveze pe tatăl şi fratele tău de la chinurile la care îi vor supune englezii.

Ridicîndu-se, Phillippa închise uşa tip „Alice în Ţara Minunilor" iar tapiţeria căzu la loc, aşa cum şi trebuia, fără ajutorul cuiva.

– Acum c-am avut timp să gîndesc, spuse ea foiosindu-se de un prosop de damasc ca să-şi şteargă mîinile de murdărie, îmi dau seama că maiorul Stone nu vrea să le facă nici un rău tatei şi lui Lucas. Îi foloseşte doar ca momeală, atîta tot.

– Ca să-l prindă pe Duncan, o aprobă Phoebe întristată. Poate că Phillippa se mai liniştise, dar ea era încă îngrozită. Momeală sau nu, soţul ei va încerca să elibereze prizonierii.

Gîndul că erau în captivitate va fi de nesuportat pentru el, reprezentînd un motiv întemeiat să le redea libertatea. Phillippa, dacă bănuieşti cumva unde s-ar putea ascunde fratele tău, trebuie să-mi spui imediat. E foarte important să vorbesc cu el.

– De ce? întrebă Phillippa şi se duse la pat începînd să-l aranjeze aşa cum văzuse probabil de nenumărate ori că o fac servitorii. Nu vei reuşi să-l faci să se răzgîndească.

Phoebe se temea că avea dreptate.

– Nu, spuse ea cu regret. Probabil că nu voi reuşi. Se aşeză pe marginea patului unde se simţise atît de bine cu Duncan cu numai cîteva ore în urmă, iar Phillippa luă loc pe un scaun în faţa ei încruntîndu-se.

– Vreau să plec cu tine şi Duncan, decretă ea după un timp. M-am hotărît să mă alătur rebelilor şi să lupt pentru alungarea acestui rege mizerabil.

Phoebe zîmbi tristă.

– Ai o mare încredere în capacitatea fratelui tău de a scăpa, remarcă ea. Ce te face atît de sigură că nu va fi prins, condamnat şi spînzurat?

– E mult prea deştept, spuse Phillippa.

Phoebe era sceptică în această privinţă, dar de dragul sănătăţii ei mintale preferă să creadă că Duncan îşi va atinge ţinta, aşa cum o vor atinge şi Coloniile formînd începutul unei naţiuni mari chiar dacă deseori măcinată de tulburări interioare.

– Nu sînt sigură că Duncan va fi de acord să te ia din Troia, o preveni ea calmă după o tăcere lungă şi îngîndurată. S-ar putea să nu vrea să te supună vieţii primejdioase pe care o duce, Phillippa. În fond eşti singura lui soră.

– Iar tu eşti singura lui soţie, îi atrase atenţia Phillippa, dar cînd va pleca te va lua cu el.

Phoebe nu putu decît să suspine şi să aştepte.

Şi să tot aştepte.

Tatăl lui Duncan şi fratele său erau închişi, după toate probabilităţile, într-un colţ al unei pivniţe reci şi umede, o încăpere mică cu podeaua din pămînt avînd deasupra capetelor o urzeală din pînze de păianjen. Li se dăduse o singură lumînare care fumega, pîlpîia şi sfîrîia în bezna urît mirositoare din carcera subterană.

Îi urmări un timp ca să se asigure că fuseseră lăsaţi singuri să reflecteze la gravitatea situaţiei. Duncan i-ar fi putut spune lui Stone, soldatul pompos şi slugarnic, că nici timpul nici locul nu-i va determina să-l trădeze. În ochii lor el nu era un criminal, ci doar un tînăr care apucase pe căi greşite. Odată rebeliunea înfrîntă şi îndată ce lucrurile îi vor fi explicate aşa cum trebuie, Duncan îşi va veni în fire.

Duncan zîmbi în sinea sa şi ridică grătarul de metal ascuns de praf şi de pînzele de păianjen din tavan şi îşi dădu drumul prin deschizătură.

Lucas se aplecă înainte voind parcă să se ridice şi deschise simultan gura să vorbească. John, care stătea lîngă fiul său mai mare pe podeaua rece, îl apucă de braţ oprind ambele impulsuri.

Duncan se lăsă pe vine, luă lumînarea şi o ridică aşa încît flacăra ei să lumineze trăsăturile blînde, obosite, ale tatălui său. Văzu furie, epuizare şi o tristeţe neliniştitoare. Era deci adevărat ce-i scrisese Phillippa cu multe săptămîni în urmă; tatăl său era obosit şi bolnav. Poate chiar pe moarte.

– Oamenii mei aşteaptă în pădure, spuse Duncan avînd grijă să vorbească cît mai încet. Afară făceau de pază nişte soldaţi, iar Duncan îi văzuse mişcîndu-se greoi prin aerul apăsător al serii, fără tunici, cu cămăşile ude de transpiraţie, ţinînd muschetele cu palme lipicioase. Mai e destul loc la bordul corabiei mele.

Lucas i se adresă într-o şoaptă şuierătoare:

– Eşti nebun să vii aici de unul singur!

Duncan nu-i mai explică că venise să-şi vadă tatăl: Lucas o ştia, o ştiuse încă de la acea ultimă întîlnire din golful ascuns.

– Lucrurile cele mai simple par să te mire, dragul meu frate, spuse el. N-am venit aici să te linguşesc sau să te conving. Veniţi cu mine sau vă veţi lăsa spînzuraţi pentru că l-aţi privat pe bunul maior de şansa de a obţine o nouă medalie?

John luă lumînarea din mîna lui Duncan şi o puse la o parte.

– Trebuie să-ţi dai seama, spuse el, că nu pot s-o părăsesc pe mama ta sau pe Phillippa. Sau plantaţia.

Duncan simţi cum i se pune un nod în gît. Iubea la rîndul lui acel pămînt, şi spera ca într-o zi să trăiască acolo ca un om liber, dar acum nu avea timp să intre în amănunte.

– Mama şi Phillippa nu sînt în pericol să fie spînzurate pentru trădare, le atrase el atenţia. Dar voi da.

– Nu! replică John pe un ton ferm.

Prin faţa ochilor lui Duncan trecu imaginea tatălui său bălăngănindu-se de o funie pe un eşafod; văzuse destui bărbaţi murind în ştreang, şi pentru păcate mult mai mici, ajungînd el însuşi de vreo cîteva ori foarte aproape de acest sfîrşit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, tată, viaţa ta nu înseamnă nimic? Şi tu. Îndreptă spre Lucas privirea sa încărcată de furie. Eşti un bărbat tînăr, ai încă mulţi ani înaintea ta. Nu te vei însura niciodată, nu vei avea copii – nu vrei să duci o existenţă lipsită de constrîngeri ştiind că ţi-ai cîştigat singur această libertate?

Pe chipul lui Lucas apăru o expresie îndurerată, dar îşi reveni repede.

– Maiorul Stone îşi va da seama de greşeala făcută şi ne va lăsa să plecăm, spuse el, deşi din cuvinte lipsea convingerea.

Duncan dădu să protesteze, dar tatăl său îl întrerupse apucîndu-i încheieturile cu nişte mîini destul de puternice ca strînsoarea să fie dureroasă.

– Spune, Duncan, i se adresă el. Ce-ai face tu în locul meu? Dacă acesta ar fi pămîntul tău – aşa cum va fi într-o zi, în parte, prin mila lui Dumnezeu – dacă ar însemna să-ţi abandonezi soţia şi fiica, să părăseşti toţi muncitorii care depind de tine pentru fiecare bucătură de mîncare care le intră în gură, pentru fiecare fîşie de pînză care le acoperă spatele, *ce ai face?*

Duncan rămase tăcut, învins, gîtuit de emoţie, frustrare şi o furie neputincioasă.

– Vorbeşte, stărui John pe un ton sever. Nu voi permite să-mi laşi întrebările fără răspuns. Ce ai face în locul meu?

Duncan coborî privirea.

– Aş rămîne, recunoscu el.

– Da, încuviinţă tatăl său, punîndu-şi o mînă pe umărul lui Duncan. Ia-ţi soţia, dacă aşa trebuie, şi uită Troia. Nu te întoarce pînă nu se va pune capăt acestei rebeliuni sîngeroase.

Duncan vru să spună ceva, dar sunetul care i se înălţă pe gît fu înlăturat înainte să fie rostit în cuvinte. Se uitase în ochii tatălui său şi văzuse o fantomă, spiritul care va dăinui după moartea lui John Rourke. Iar moartea, o ştia, va veni cît de curînd.

– Pleacă, stărui John, în vocea lui strecurîndu-se o notă de umor trist. Am obosit să mă uit la tine, Duncan Rourke. Vorbind astfel se ridică, îl trase pe Duncan în picioare şi îl îmbrăţişă. Dumnezeu să te aibă în grija Lui, fiul meu, spuse el.

Duncan nu se împotrivi îmbrăţişării tatălui său, străduindu-se pe cît putu să nu i se vadă lacrimile. În faţa lui se afla bărbatul care îl iubise necondiţionat, în ciuda diferenţelor

dintre ei, care îl învățase să citească, să vîneze, să tragă cu pușca, să ghicească vremea după semnele oferite de pămînt, bărbatul care îl scăpase cu viață de biciul ofițerului englez, îl cărase acasă, delirînd și plin de sînge. John îl învățase să fie puternic și încăpățînat, și îi arătase că trebuia să se domine în primul rînd pe sine însuși înainte de a-i conduce pe alții.

Lucas se ridică la rîndul lui și strînse mîna lui Duncan.

– Te voi aștepta acasă, spuse el, cînd luptele se vor termina.

Duncan dădu doar din cap, nu îndrăzni să vorbească. După o ultimă privire lungă aruncată tatălui său, Duncan trase un botoi dintr-un colț, se urcă pe el și se strecură prin gaura din tavan. După aceea rămase un timp în locul murdar de deasupra pivniței de vinuri, ascultînd, gîndindu-se, amintindu-și. Întipărindu-și în minte pentru restul zilelor imaginea tatălui său.

Și în cele din urmă își permise să plîngă. Hohotele, deși tăcute, erau sfîșietoare, chinuitoare, provenind dintr-o parte a sa pe care nu și-o cunoscuse pînă acum. Cînd durerea i se mai potoli reveni în casă prin tunelurile și pereții pe care îi cunoștea din copilărie.

Ajungînd la odaia în care se afla Phoebe – fusese cîndva a lui – dădu tapițeria la o parte și își găsi soția întinsă pe pat, îmbrăcată și dormind profund. Brațele îi erau aruncate în lături și respira sacadat. Își schimbase rochia de bal cu o fustă largă pentru călărie, o pereche de cizme și o cămașă lungă care trebuie să fi fost a lui.

Duncan rămase un timp lîngă pat urmărindu-și soția dormind, înfruntînd în tăcere o furtună de emoții puternice, conștient de alte zgomote – pași vioi pe coridor, oaspeți în camerele situate de o parte și de cealaltă a celei în care se afla, pregătindu-se pentru noapte, făcînd dragoste. Nu se

gîndise nici o clipă să o lase pe Phoebe la Troia; evenimentele acelei seri făcuseră ca plantația, să cadă în mîinile inamicului. Se aplecă și îi sărută buzele ca un prinț dintr-o poveste auzită de demult la gura sobei, iar Phoebe deschise ochii.

Duncan nu vorbi; îi întinse doar mîna. Ea se ridică imediat, iar el o conduse pe terasă. Petrecerea se terminase, lămpile chinezești fuseseră stinse, iar grădina părea pustie. Scoase un fluierat și auzi semnalul de răspuns prin aerul îmbălsămat.

Coborîră de pe terasă cu ajutorul unei funii, mai întîi Duncan, apoi Phoebe. Nu șovăi nici o clipă și nu scoase nici un sunet cînd o trase după el luînd-o la fugă peste iarba întunecată, dispărîndîn noapte.

În adîncul pădurii îi așteptau răbdători oamenii lui Duncan, tăcuți, pregătiți pentru astfel de momente, avînd la ei cai și muschete. Duncan încălecă pe un armăsar, se aplecă și îi întinse o mînă lui Phoebe, trăgînd-o sus, în spatele lui. Călăriră repede, Duncan și Phoebe, un grup de bărbați și o siluetă mică îmbrăcată în pelerină, de prezența căreia nu-și dădu seama decît la răsăritul soarelui, cînd oceanul era atît de aproape că i se simțea mirosul.

Phillippa își dădu pe spate gluga pelerinei și se uită radioasă la fratele său supărat și obosit.

– Am hotărît, anunță ea, să particip la Revoluție.

O privire aruncată în spate îi dezvălui că Phoebe știuse că Phillippa venise cu ei. Era foarte posibil să fi aranjat ea însăși totul, iar oamenii lui să-i fi dat ascultare. Duncan îi măsură pe toți cu o căutătură cruntă avertizîndu-i fără cuvinte că vor suferi amarnic pentru îndrăzneala lor prostească.

Pînă la urmă bolborosi o înjurătură, dar în taină se bucură că cel puțin unul din membrii familiei lui văzuse calea cea dreaptă.

– Ai grijă să nu ne încurci, îi spuse el surorii lui, şi să devii o povară.

Phillippa rîse cu toate că Duncan vedea că plînsese în timpul fugii de la Troia. Ştiuse probabil, aşa ca el, că tatăl lor era foarte bolnav şi că probabil nu-l va mai vedea niciodată.

– Îmi voi da toată silinţa să fiu cuminte, promise ea.

Francesca îi aştepta pe valurile albastre verzui, împodobite cu spumă albă, dar nu îndrăzniră să urce la bord şi să se depărteze de ţărm decît după lăsarea întunericului. Phoebe văzuse suferinţa de pe chipul soţului ei şi îi ghicise cauza, dar nu se grăbi să-l consoleze decît după ce rămaseră singuri în cabină, cu mult după miezul nopţii.

Phillippa dormea adînc de cealaltă parte a coridorului: Phoebe o ştia pentru că trecuse pe la ea cu numai cîteva minute înainte ca Duncan să coboare şi să intre în mica lor cabină.

Phoebe se spălase atît cît putuse şi îmbrăcase una din cămăşile lui Duncan. Nu era expertă în emoţii masculine, dar ştia foarte bine cum să le aline pe cele ale unui bărbat anume.

Îi scoase încet cămaşa impregnată de praf şi transpiraţie şi începu să-i spele pieptul cu apa din lighean. Duncan se lăsă în voia ei, înclinîndu-şi pe spate capul său frumos, închizînd apoi ochii. Muşchii bărbiei erau însă tari ca piatra precum muşchii unui războinic dăltuit în marmură.

– Mulţumesc! spuse ea.

El nu deschise ochii.

– Pentru ce? întrebă Duncan cu o voce joasă şi frîntă parcă, deşi se străduia foarte mult să nu o lase să vadă cît suferă.

– Că nu m-ai lăsat la plantaţie, replică ea. Acum, Phoebe se opri, oftă adînc, ar fi mult mai bine dacă mi-ai vorbi.

El îi întîlni privirea în cele din urmă, iar Phoebe văzu cumplita disperare din ochii lui la care se adăuga convingerea fermă că greşise.

– N-am ce să-ţi spun.

– Oare? Ai fost silit să-ţi laşi familia – o parte din ea în orice caz – în mîinile englezilor. Nu ai de unde să ştii ce li se va întîmpla. Aş zice că avem despre ce să stăm de vorbă.

Duncan îi împinse mîna la o parte tocmai cînd Phoebe se pregătea să-i spele pieptul şi abdomenul cu mişcări uşoare, ispititoare.

– Ce vrei să-ţi spun? se răsti el. Că sînt un laş?

Phoebe înmuie buretele în apă, îl stoarse şi îl ocoli pe Duncan începînd să-i spele spatele. Era o suprafaţă frumoasă de carne bronzată de soare, muşchiuloasă, în ciuda urmelor adînci ale biciului.

– Tu, un laş? Dumnezeule, Duncan, sînt momente cînd îmi doresc să fii mai puţin cutezător – în felul ăsta s-ar putea să trăieşti mai mult.

Ceva vibră în el, o emoţie pe care şi-o ascunse repede. Phoebe simţi cum inima i se cufundă adînc în piept.

– Motivele mele sînt egoiste, fireşte, sporovăi Phoebe mai departe continuînd baia senzuală. Te iubesc foarte mult. Vreau să-ţi fiu soţie încă o bucată lungă de vreme – aşa că ai grijă să nu mă faci văduvă.

El oftă, uitîndu-se drept înainte, reflectînd la o scenă pe care Phoebe nu avea cum să o vadă. Îi desfăcu nasturii pantalonilor, îi trase jos, apoi mînui buretele cu aceeaşi îndemînare. Duncan icni înainte să se poată opri, şi nu mai avu nici un control asupra reacţiei corpului său. Membrul i se ridică spre burtă precum catargul unei corăbii. În ciuda stării de spirit era mai mult decît gata pentru ea.

Era singura cale pe care Phoebe o cunoştea ca să doboare zidurile cu care se înconjurase şi să pătrundă la

sufletul lui. Unirea lor îi va da cîteva clipe de pace, iar Phoebe voia să-i facă acest dar, oricît ar fi fost el de trecător.

Puse la o parte ligheanul şi buretele, apoi începu să-l mîngîie. Îi ceru să-şi arunce cizmele, iar el îi dădu ascultare. După ce-i trase jos pantalonii rămase teribil de vulnerabil în faţa ei, şi atît de perfect în bărbăţia sa că-i tăie răsuflarea.

Lampa se stinse exact în clipa cînd Phoebe îngenunchie să venereze şi să cucerească.

Duncan gemu şi îşi înfipse degetele în părul lui Phoebe. Ea îşi imagină degetele mişcîndu-se cu o furie plină de graţie peste clapele clavecinului sau corzile unei mandoline. În noaptea asta, chiar dacă nu se va mai întîmpla niciodată, Duncan era instrumentul, iar ea muzicianul.

Îl jucă cu o îndemînare tandră, neînduplecată, făcîndu-l să se golească, apoi îl conduse la pat şi extrase o altă muzică – melodii, rapsodii furtunoase, balade. Duncan i se dărui în întregime, iar ea îl iubi şi mai mult pentru forţa de a se lăsa dominat. Duncan îi încredinţase mai mult decît propriul trup; cît timp făceau dragoste, măcar pentru acea perioadă, îi încredinţase şi sufletul.

– Povesteşte-mi despre Troia, şopti ea, în timp ce zăceau îmbrăţişaţi pe pat, lipsiţi deocamdată de orice nevoi. Povesteşte-mi despre tatăl tău, despre mama ta atît de frumoasă, despre Lucas şi Phillippa.

Duncan tăcu, iar cînd Phoebe întinse mîna să-l mîngîie îi simţi lacrimile de pe faţă. Ştiu atunci că venise momentul să-i dezvăluie secretul ei.

– Bine, bine, o să-ţi spun eu ceva. Voi avea un copil.

O trase deasupra lui dintr-o singură mişcare, efectele eliberărilor repetate fiind uitate deja. Phoebe îi văzu chipul în lumina slabă pătrunzînd prin hublou şi ştiu că şi faţa ei e scăldată de razele lunii. Îi simţi privirea pătrunzînd pînă

în cotloanele cele mai adînci şi tainice ale fiinţei ei, iar senzaţia nu fu tocmai una plăcută.

– Ce-ai spus?

– Cred că m-ai înţeles de prima oară, domnule Rourke, şopti Phoebe. Era mai puţin sigură de reacţia lui de cît fusese cu cîteva clipe în urmă, un pic speriată că n-o mai dorea, că nu va accepta copilul pe care îl făcuseră împreună. Vei fi tătic, probabil pe la mijlocul lui martie.

– Dumnezeule, suspină el, iar Phoebe îşi dori să arate şi un alt fel de emoţie în afara surprizei – fericire sau tristeţe, furie sau regret. *Orice.*

– Bătrîna spune că va fi băiat. L-a botezat deja John Alexander Rourke – după tatăl tău, fireşte. Şi după Alex.

Preţ de o clipă, îngrozitor de lungă, Duncan se mulţumi doar să o privească în ochi. Apoi, tocmai cînd Phoebe fu gata să-şi piardă orice speranţă, o strînse tare în braţe de parcă s-ar fi aşteptat să o ia cineva de lîngă el.

– Numai Bătrîna e capabilă să afle despre copilul meu înaintea mea, şopti el în urechea lui Phoebe. Pentru numele lui Dumnezeu – de ce nu mi-ai spus?

– Mereu a apărut cîte ceva, îl tachină ea.

Duncan rîse, iar sunetul fu mai plăcut ca orice muzică, mai liniştitor ca orice veste bună.

– Un copil, repeta el. Dar în timp ce o ţinea în braţe o parte din fericire păru să se scurgă din el. Ce fel de bărbat va ajunge copilul nostru, întrebă el, avînd ca tată un proscris ca mine?

– Nu va avea ca tată un proscris, Duncan, rosti Phoebe ghemuindu-se la pieptul lui şi cuprinzîndu-l cu braţele. Tatăl lui va fi un erou – un bărbat care l-a ajutat să crească într-o ţară liberă.

Duncan îşi înfipse degetele mîinii drepte în părul ei aşa cum o făcuse puţin mai devreme din pasiune, deşi de data

asta motivul era cu totul diferit. Încet, oprindu-se în fiecare clipă ca să-şi recapete stăpînirea de sine, îi povesti că tatăl şi fratele său refuzaseră să fie eliberaţi, că preferaseră să rişte spînzurătoarea, că văzuse o stafie în ochii lui John Rourke şi ştia că nu va mai trăi mult.

Phoebe ascultă – îl adusese totuşi pe Duncan în acest moment crucial al dezvăluirilor prin baia făcută, cuvintele mîngîitoare, actul iubirii şi tandreţea care îi urmase. Acum îl va asculta doar ţinîndu-l în braţele ei, iar el îi va povesti lucruri care erau atît importante, cît şi neînsemnate. Cît timp el vorbi, Phoebe îi luă mîna dreaptă şi o puse pe burta ei ca să-i amintească de viaţa care creştea sub palma lui.

Capitolul 14

Apropierea de care Duncan şi Phoebe se bucurară în noaptea aceea nu fu menită să dureze. Înainte de răsăritul soarelui Duncan se sculă spălîndu-se şi îmbrăcîndu-se în tăcere în întunericul ultimei ore dinaintea zorilor. Phoebe sesizîndu-i reticenţa, cunoscîndu-i gîndurile aproape la fel de bine ca pe ale ei, se prefăcu că doarme.

După ce plecă fără să-i sărute fruntea sau să murmure un rămas-bun, aşa cum făcea întotdeauna, izbucni în plîns. Noaptea trecută Duncan îşi deschisese sufletul în faţa ei, dar acum se retrăsese iar în lumea regretelor. Phoebe ştia că trecea prin proverbiala agonie a celor blestemaţi, azvîrlit parcă într-un fel de iad medieval. Tatăl şi fratele său erau prizonierii unui guvern căruia el i se opunea, iar căminul la care sperase să se întoarcă într-o zi se afla în mîinile inamicului. Disperarea îi era copleşitoare, şi oricît ar fi fost el de puternic, Phoebe nu era convinsă că îşi va reveni. Fiinţele umane îşi au limitele lor, chiar şi cele deosebite ca Duncan.

Aşteptă, plutind între realitate şi un somn adînc, împovărat de coşmaruri, pînă ce soarele umplu cabina de o lumină aurie. Apoi se sculă, se spălă, scoase nişte haine din cufărul de la capătul patului şi se îmbrăcă. Se opri să bată la uşa Phillippei, dar nu primi nici un răspuns, iar cînd Phoebe ajunse pe puntea plină de activitate, o găsi pe cumnata ei stînd la proră şi privind spre valuri ca fermecată.

Phoebe urcă treptele pînă ajunse lîngă ea.

– Bună dimineața.

Phillippa îndreptă spre ea acel devastator zîmbet Rourke, alungînd orice îndoială că fata ar fi regretat plecarea de acasă. Nu părea să aibă îndoielile lui Duncan privind viitorul tatălui şi fratelui ei, sau al plantației, dar Phillippa era foarte tînără. În scurta ei experiență de viață lucrurile ajunseseră mereu să se rezolve – balaurii fuseseră răpuşi, castelele cucerite, prințesele salvate din ghearele vrăjitoarelor rele.

– Credeam c-o să dormi toată ziua, o certă Phillippa. N-am cu cine să stau de vorbă – bărbații sînt prea ocupați, iar Duncan e într-una din zilele lui cu toane.

– Îşi face griji pentru tatăl şi fratele tău, spuse Phoebe fără ranchiună.

Surîsul se şterse de pe chipul tinerei, iar Phillippa dădu încet din cap.

– Da, spuse ea. Şi eu îmi fac. Expresia feței i se lumină din nou, dar efortul era vizibil. Ce oameni curajoşi şi puternici erau cei din neamul Rourke. Tata şi Lucas vor fi eliberați, spuse ea cu hotărîre. În fond n-au făcut nimic, iar incidentul acela de la petrecere a fost un şiretlic al maiorului Stone, o încercare de a-l sili pe Duncan să se predea. La ora asta maiorul trebuie să-şi fi dat seama că a greşit şi bănuiesc că e foarte ruşinat de ce a făcut.

Situația era percepută de Phoebe, ca de altfel şi de Duncan, în termeni cu mult mai puțin optimişti. Basil Stone nu era un monstru, iar afecțiunea sa pentru familia Rourke, cu excepția lui Duncan, fireşte, fusese evidentă. Dar era în primul rînd un soldat al regelui şi îşi făcuse datoria aşa cum crezuse de cuviință. Faptul că Duncan scăpase de la Troia probabil va complica lucrurile pentru cei rămaşi acolo.

– Sper să ai dreptate, spuse Phoebe. Îi era greață, se simțea deznădăjduită şi slăbită. Nu voia altceva decît să se

întoarcă în cabina căpitanului, să se vîre în pat şi să se facă ghem, dar îşi refuză acest lux îndoielnic. De dragul copilului, pentru binele ei şi al lui Duncan va pune pe mai departe un picior înaintea celuilalt, va continua să se mişte sperînd şi crezînd. Iar pînă la urmă totul va fi bine.

Te rog Dumnezeule.

Phoebe şi Phillippa coborîră în bucătărie unde luară micul dejun şi stătură de vorbă. Phoeba îi povesti cumnatei ei despre Insula Paradisului, despre Bătrîna şi casa minunată cu multe încăperi dînd spre mare, şi pomeni chiar şi despre copilul care urma să se nască la începutul primăverii.

În după-amiaza aceea norii aducători de furtună întunecară cerul, iar apele calme, albăstrui, se învolburară, devenind de culoarea cărbunelui. Phillippa se făcu verde la față, dar rămase pe punte, străduindu-se să ajute marinarii să pregătească nava. De-a lungul zilelor lungi care urmară, Phoebe simți cum i se trezeşte respectul pentru Phillippa. Fata era naivă, dar la fel de îndrăzneață şi curajoasă ca oricare alt membru al familiei ei, şi era dotată cu o inteligență formidabilă.

În cele din urmă ajunseră la Insula Paradisului şi coborîră ancora în golful natural situat mai jos de casă. Phoebe îşi aminti, nu fără regret, că în secolul douăzeci locul ăsta va fi dominat de mai multe clădiri cu apartamente, înlocuind vegetația tropicală care creştea pe coline, alungînd păsările cu penajul lor frumos înălțîndu-se acum spre cer ca un curcubeu viu. Recifurile de coral vor fi distruse, ca înotul şi plimbările cu barca să devină accesibile, silind peştii cu solzi în sclipiri țipătoare de neon să plece în alte părți.

Phoebe ar fi vrut să oprească viitorul şi să păstreze Insula Paradisului în secret pentru restul lumii.

Duncan vîsli în tăcere ducîndu-şi la mal sora şi cumnata, lăsînd echipajul să se îngrijească de *Francesca*. Phoebe se

mulțumi să-l observe, cugetînd în sinea ei la misterele căsătoriei. În fiecare noapte, cînd se aflaseră în sfîrşit singuri în cabina cufundată în beznă, Duncan se întorsese spre ea, dăruind şi primind consolare în îmbrățişarea ei, iar actul iubirii fusese la fel de sălbatic şi minunat ca întotdeauna.

Doar că acum nu mai exista intimitate, nu mai exista o unire a sufletelor. Cu toate că suferea, nu voia să-i împărtăşească lui Phoebe emoțiile lui, nu mai coborîse garda niciodată ca să-i arate calea interioară spre inima lui.

Phoebe era disperată, dar simțea în acelaşi timp împunsătura trădării. Duncan avusese încredere în ea în acea primă noapte, dar după aceea, din motive pe care nu reuşise să le descopere, o închisese pe dinafară.

Dacă Phillippa observase cumva tensiunea dintre fratele şi cumnata ei, şi trebuie să o fi observat pentru că era o fată isteață, nu lăsă să se vadă nimic. Sporoväi neîncetat, iar cînd ajunseră la mal îşi scoase pantofii şi păşi peste marginea bărcii mergînd veselă prin apă pînă pe plajă.

Fericirea fetei o făcu pe Phoebe să zîmbească fără voia ei, în ciuda propriilor sentimente de deznădejde. Duncan însă lăsă barca să intre pe nisipul alb, sări afară, se duse după Phillippa, îi apucă mîna şi practic o tîrî pînă la mal.

– Să nu mai faci niciodată aşa ceva, mîrîi el, dominîndo cu înălțimea sa, punîndu-şi mîinile în şolduri. Apele astea sînt pline de rechini şi de țipari veninoşi.

Phoebe coborî cu grijă din barcă bucuroasă să simtă din nou pămîntul sub tălpi, dar furioasă pe soțul ei.

– Duncan, începu ea să protesteze.

Dar se părea că Phillippa nu avea nevoie de nimeni să o apere. Se ocupă de problemă cu aplombul specific neamului Rourke. Îşi ridică amîndouă mîinile şi izbi cu palmele în pieptul lui Duncan, mai să-l răstoarne.

– Nu-ți permit să mă tragi aşa şi să țipi la mine! strigă ea. Şi nu văd cum un rechin sau un şarpe veninos ar putea fi mai periculos ca tine!

Phoebe o aplaudă şi se alese cu o privire feroce din partea soțului ei.

– Nu te băga! se răsti el. Apoi se întoarse spre Phillippa pregătit să-i facă cu degetul şi să-şi continue lecția de bună purtare.

Dar Phillippa nu era dispusă să-l asculte: plecă de lîngă el ridicîndu-şi fustele şi păşind cu picioarele goale pe nisipul fierbinte şi fin.

– Ai de gînd să-l laşi să te trateze aşa? întrebă ea uitîndu-se înapoi spre Phoebe şi mijind ochii din cauza soarelui puternic.

– Aşa cum? întrebă Duncan indignat înainte ca Phoebe să aibă posibilitatea să dea vreun răspuns. Surioara mea scumpă, fii bună şi împărtăşeşte-mi din marea ta experiență de viață. Cum anume îmi tratez nevasta?

Phoebe păşi între ei sperînd să pună capăt certei înainte să fi speriat întreaga suflare de animale şi păsări din regiune.

– Duncan, spuse ea calmă, te faci de rîs. Phillippa, eşti sora pe care mi-am dorit-o toată viața, dar nu-ți voi permite să te bagi în căsătoria mea. M-ați înțeles sau trebuie să vă lovesc cap în cap?

Urmă o tăcere scurtă încărcată de prevestiri cumplite, apoi Duncan se încruntă şi plecă cu paşi mari şi repezi de pe plajă, iar Phillippa se linişti, coborîndu-şi umerii şi plecîndu-şi ochii. După o privire spăşită în direcția lui Phoebe îşi luă pantofii din barcă, şi îi încălță țopăind de pe un picior pe altul.

– Îmi pare rău, Phoebe, spuse ea rămasă fără suflare după atîtea salturi pe loc, uitîndu-se după Duncan care se făcuse nevăzut printre copaci. Încercam doar să te ajut.

Phoebe o luă de braț și zîmbi.

– Știu, spuse ea cu blîndețe. Duncan trece printr-o fază care într-o zi se va numi noaptea neagră a sufletului, continuă ea conducînd-o pe Phillippa spre poteca îngustă care urma să le scoată în cele din urmă la casă. Va trece peste momentul ăsta, sînt sigură, fiind de felul lui un tip destul de rezistent. Între timp va trebui să-l lăsăm în pace ca să se lămurească singur.

Phillippa arăta foarte tînără și foarte vulnerabilă cu fustele ude, nasul ars de soare și ochii plini de lacrimi.

– Va fi foarte greu, spuse ea.

– Da, o aprobă Phoebe cu un suspin. Știu.

Apoi porniră spre casă unde fură întîmpinate cu mare bucurie de Bătrînă care le îmbrățișă pe amîndouă și le duse înăuntru ca să fie hrănite, apoi le pregăti baia, le dădu haine curate și se agită cît mai mult în jurul lor.

– Pari încîntată că Phillippa e aici, îi spuse Phoebe la cîteva ore după întoarcerea pe insulă pe cînd se afla în patul mare din dormitor trezită după un lung somn de după-amiază extrem de necesar. Bătrîna îi aduse o limonadă făcută din apă de la izvor, lămîi și zahăr de pe insulă și o tavă cu sandviciuri mici. Bănuiesc că ne-ai anticipat sosirea uitîndu-te în globul de cristal, nu?

Bătrîna făcu față tachinărilor lui Phoebe cu obișnuita ei bună dispoziție.

– E un loc bun pentru domnișoara Phillippa, spuse ea. E nevoie de ea aici.

Phoebe oftă. Se așeză într-un scaun de lîngă ușile terasei uitîndu-se la valuri și ciugulind din mîncarea pregătită de Bătrîna.

– Presupun c-ai observat supărarea lui Duncan, spuse ea. În preajma lui se prefăcuse mereu fără să-l lase să vadă cît o durea atitudinea lui distantă, dar în prezența prietenei ei se putea relaxa, coborînd garda.

Bătrîna scotea și scutura hainele din cufărul lui Phoebe, aduse de la bordul corabiei cît timp ea dormise.

– E ceva în aer, recunoscu ea, marea și vîntul stau gata să se certe. Vom avea necazuri.

Phoebe luă o înghițitură de limonadă. Nu-i era foame iar dacă n-ar fi existat copilul nici nu s-ar fi atins de mîncare.

– Da, încuviință. Vom avea necazuri, nici vorbă. Apropo, ce mai face Alex?

Bătrîna examină o rochie, se încruntă, apoi o aruncă la o parte.

– Se autocompătimește cea mai mare parte a timpului, pufni ea. Băiatul ăla are nevoie de o bătaie bună.

Phoebe fu șocată.

– Nu se poate să vorbești serios, spuse ea. Nu și-ar fi imaginat niciodată că Bătrîna cu gesturile ei calme și vorbele pline de mister ar fi fost o adeptă a violenței. Crezi că cineva ar trebui să-l lovească pe Alex?

– Trebuie pus la punct. Are nevoie să fie trezit la realitate. Bătrîna se opri o clipă din sortarea hainelor, rămase complet nemișcată, privind afară pe fereastră la apa învăluită în mantia strălucitoare a razelor de soare. Cu Alex șansele sînt egale.

Phoebe se cutremură străbătută de un fior de frig.

– Ce vrei să spui? întrebă ea punînd paharul pe o măsuță și ridicîndu-se repede ca să traverseze încăperea, oprindu-se în fața Bătrînei. Ai văzut ceva? întrebă ea cu o șoaptă neliniștită. Ceva în legătură cu Alex?

Bătrîna nu se grăbi să privească în ochii lui Phoebe. Iar cînd o făcu pe chipul ei se citea compasiune și tristețe.

– S-ar putea să-și revină, spuse ea. Cîtă vreme un trup respiră există întotdeauna speranță. Dar e la mare strîmtoare și s-a retras într-un loc unde nici măcar stăpînul Duncan nu-l mai ajunge.

– Nu putem face nimic? se rugă Phoebe.

Bătrîna zîmbi trist şi mîngîie obrazul lui Phoebe.

– N-ar strica să-l rogi pe Dumnezeul tău să trimită un înger, spuse ea. De asta are nevoie Alex acum. De un înger încăpățînat şi plin de temperament.

Phoebe îşi aminti de Phillippa care era cu siguranță încăpățînată şi nu ducea deloc lipsă de temperament. Partea cu îngerul era însă problematică.

Phillippa îl găsi pe Alex Maxwell pe una din terasele de jos, cu cîrja sprijinită de peretele de lîngă scaunul său şi un picior ridicat pe un coş din nuiele. N-o văzu imediat, iar Phillippa avu la dispoziție cîteva clipe în care să-l admire, să-şi amintească de zilele de demult cînd venise atît de des la Troia. Alex fusese un prieten foarte bun al fraților ei, iar Phillippa, pe atunci doar un copil, îl adorase pe Alex şi visase că într-o zi se va mărita cu el. Îl credea cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată, iar acum cînd o durea inima pentru suferința lui, îşi dădu seama că încă mai ținea la el. Într-un mod cu totul nou şi foarte tulburător.

Aproape că-i pieri curajul – ea, Phillippa Rourke, cea mai rea fetiță cu apucături de băieți din Carolina de Sud, disperarea mai multor guvernante franțuzoaice şi engleze – dar pînă la urmă se sili să păşească peste prag şi să vorbească.

– Alex? spuse ea prefăcîndu-se că nu-l recunoscuse imediar. Prefăcîndu-se că sufletul nu i se strînsese într-un ghem dureros după prima privire.

El se răsuci spre ea, iar Phillippa văzu cearcănele de la ochi, fața incredibil de slabă. Însă el nu dădu nici un semn c-ar fi recunoscut-o.

– Sînt Phillippa, spuse ea cu blîndețe, observînd abia acum piciorul schilodit. Nu-ți mai aminteşti de mine?

Vestigiile unui zîmbet vechi se aşternură pe gura cunoscută. Cunoştea buzele acelea din sutele de vise ale adolescenței. Alex dădu să se ridice, bîjbîind după cîrjă, apoi renunță la efort de parcă ar fi fost izbit dintr-o dată de o înțelegere nouă şi cumva mai profundă a infirmității lui.

– Phillippa, spuse el, iar ea văzu cum ceva i se frînge în ochi şi suferi pentru el. Nu te-aş fi recunoscut niciodată.

Phillippa înaintă pe terasă şi luă un scaun aşezîndu-se lîngă el fără să mai aştepte să fie invitată. Departe de a se simți încrezătoare, îi venea să o ia la fugă şi să se ascundă undeva ca să plîngă pentru că Alex – frumosul, elegantul şi fermecătorul Alex – fusese distrus. Era evident că rănile trupului nu erau nimic în comparație cu cele ale sufletului.

– M-am schimbat atît de mult? întrebă ea în cele din urmă. Atît încît să nu mă mai recunoşti?

Alex îi aruncă o privire pătrunzătoare, atent la posibila milă din ochii ei, pregătit să o înfrunte. Apoi întoarse capul.

– Erai un drăcuşor împielițat, replică el, cu mîini murdare, genunchi juliți şi codițe de cal. Da, Phillippa, te-ai schimbat – dintr-o maimuțică plină de pistrui într-o femeie foarte frumoasă.

Ceva răsări brusc în inima Phillippei; şi pentru o secundă avu impresia că va exploda. Îşi duse o mînă la piept şi respiră adînc de mai multe ori ca să se liniştească.

– Şi tu te-ai schimbat, spuse ea după ce-şi regăsi vocea.

Alex îşi feri privirea, dar Phillippa îl văzu devenind rigid şi ştiu că vorbele ei rostite cu cea mai bună intenție îl străpunseseră ca o săgeată.

– Da, spuse el în cele din urmă. Sînt altul. Ia povesteşte-mi ce mai face familia mea? Dar a ta?

Phillippei îi venea să plîngă şi în acelaşi timp să danseze pe lespezile de piatră ale terasei. Odată ajunsă în Insula Paradisului se aşteptase ca mai devreme sau mai tîrziu să-l

vadă pe Alex – unde era Duncan dădeai de obicei şi peste Alex. Dar nu se aşteptase la această renaştere chinuitoare a vechilor sentimente, trezirea la viaţă a viselor la care renunţase de mult, odată cu păpuşile şi cărţile de poveşti. Fu cuprinsă de o furie bruscă, pentru că n-o prevenise nimeni că a iubi un bărbat putea durea atît de tare. Se strădui să vorbească normal, pe un ton lipsit de emoţii.

– Tata şi Lucas au fost arestaţi de englezi, spuse ea. Bănuiesc că mama încearcă să le obţină eliberarea, pe căi legale, desigur.

Alex îi acordă întreaga atenţie. Era evident că nu se întîlnise încă cu Duncan, altfel ar fi ştiut totul de la el.

– Şi Duncan i-a părăsit?

– A fost nevoit, replică Phillippa. N-au vrut să fie salvaţi. Tata şi Lucas cred că legea britanică e cea mai potrivită pentru Colonii, că toate problemele actuale vor fi rezolvate cît de curînd. Familia ta e bine – i-am văzut pe tatăl şi mama ta la petrecerea noastră.

Alex tăcu un timp privind prin Phillippa de parcă ar fi fost transparentă. Iar atitudinea asta, descoperi Phillippa, fu şi mai cumplită decît momentele cînd refuzase să-i întîlnească ochii şi îşi îndreptase întreaga atenţie spre mare.

– Duncan trebuie că e înnebunit, murmură el într-un sfîrşit.

– E de-a dreptul enervant, fu de acord Phillippa. Phoebe o avertizase să nu-şi bage nasul, ceea ce însemna să-şi păstreze părerile pentru ea, sau cel puţin să facă acest efort cînd se afla în preajma fratelui şi cumnatei ei. Dar cu siguranţă că i se va putea confesa lui Alex, prinţul ei secret, care o salvase de nenumăraţi dragoni, vrăjitoare şi spirite ale răului.

– Pe măsură ce timpul va trece va deveni tot mai imposibil, prezise Alex. În tonul lui se simţea un fel de

afecţiune bătoasă; o parte din furia lui, îşi dădu seama Phillippa, izvora din incapacitatea de a lupta alături de Duncan, de a-şi ajuta prietenul într-un moment dificil. Ce mai face frumoasa Phoebe? E vie şi nevătămată?

Phillippa putea să-i dea măcar o veste bună. Îi zîmbi.

– Phoebe va fi mamă, mărturisi ea roşind. După opiniile şirului lung de guvernante duse la exasperare, era inadmisibil să vorbeşti despre acest gen de lucruri în compania unui bărbat, dar cel de lîngă ea era Alex. Îi putea spune orice. Şi cred că e foarte fericită.

Urmă o altă pauză, plină de subînţelesuri pe care Phillippa nu reuşi să le priceapă.

– Şi Duncan? Alex vorbi pe un ton aspru, aproape tăios. Cum a primit această veste importantă?

Phillippa şovăi.

– Cred că se teme să fie încîntat, spuse ea. În plus, are o mulţime de alte probleme pe cap.

Alex se mulţumi să dea uşor din cap, iar Phillippa nu mai avu cum să ştie dacă discuţia ar fi progresat pentru că Duncan strică totul, aşa cum au obiceiul să facă fraţii mai mari. Nu trebui decît să apară pe terasă, stînd acolo ca un nor de furtună în forma unei siluete de om.

– Du-te să iei cina, Phillippa, spuse el.

Phillippa îşi ţinu gura de dragul lui Phoebe şi intră în casă. Se consolă cu gîndul că nu dădea de fapt ascultare poruncilor fratelui ei băgăcios ci că de fapt îi era chiar foame. Ce tupeu pe Duncan, reflectă ea furioasă, să-l numească tocmai el pe rege tiran.

Alex arăta mai slab, mai pierdut, un bărbat al regretelor care depusese deja armele. La vederea prietenului său descurajarea lui Duncan se accentuă, şi acesta fu motivul

tonului aspru folosit cu Phillippa. Îşi promise că o va căuta mai tîrziu şi îşi va cere iertare.

– Aud că vei deveni tată, spuse Alex, fără să se uite la Duncan. După plecarea Phillipei luase un pahar de pe masa de lîngă scaun şi îl umpluse cu lichidul dintr-o carafă. Rom, explică el fără să fi fost necesar. Blestemul tuturor piraţilor.

– Beau şi eu, replică Duncan, iar Alex îi făcu pe plac umplînd un al doilea pahar şi întinzîndu-l prietenului său.

– Sărbătorim, se interesă Alex, sau ne plîngem de milă?

– Timpul ne-o va spune, replică Duncan. Ridică paharul cu toate că Alex nu se uită la el şi îl dădu pe gît dintr-o singură înghiţitură. Ochii i se umeziră, gîtul îl arse şi se întrebă, aşa, într-o doară, cînd se transformase într-o băbuţă care nu mai rezista la o gură de rom bun, de contrabandă. Cum te mai simţi, prietene? De parcă n-aş şti.

– Putrezesc, de la suflet încolo, ca un fruct căzut din pom, răspunse Alex. Lipsa oricărei emoţii din vocea lui arăta că credea în această analogie sumbră.

Duncan îşi umplu din nou paharul şi se duse la marginea terasei privind spre mare. De obicei priveliştea îl făcea să renască, dîndu-i forţă, dar în noaptea aceea nu reprezenta decît o întindere de apă, fără vreo importanţă deosebită, ceva ce era acolo.

– Situaţia s-ar putea ameliora, spuse el imediat, dacă te-ai ridica de pe fundul ăla puturos şi te-ai face cît de cît folositor.

– Ce cuvinte severe, replică Alex cu un glas lipsit de viaţă.

Duncan ar fi preferat ca prietenul său să arunce cu paharul în el, să-l înjure zdravăn sau să-i tragă un pumn, aşa cum ar fi făcut pe vremuri. Dar nu se întîmplă nimic din toate astea pentru că dorinţa de luptă dispăruse cu totul din

Alex. Murise în ziua în care o muschetă engleză îi spulberase genunchiul; ce vedea Duncan, ce vedeau toţi ceilalţi era doar cadavrul lui. Mişcîndu-se din reflex, purtat de amintirile nervilor ca un pui cu capul tăiat, zvîrcolindu-se pe butuc.

– Dumnezeule, Alex, mormăi Duncan, ţi-ai ales un moment al naibii de prost ca să cedezi.

– Ştiu, spuse Alex. Ruşinea din vocea lui îl izbi pe Duncan între umeri ca o măciucă. Sînt distrus. Duncan auzi clinchetul sticlei cînd Alex îşi turnă încă un pahar de rom. Se pare că nu pot să-mi revin la vechea formă.

Duncan termină de băut ce avea în pahar. Va mai bea unul, apoi încă unul, dar singur, în biroul său, avînd drept companie doar clavecinul. Ar fi preferat să se ducă la Phoebe, să plîngă în braţele ei, să se descarce în trupul ei mic şi atît de primitor, dar ca şi Alex, se ruşină. Îi mai permisese odată să-i vadă slăbiciunea – şi cîtă mîngîiere găsise în acele clipe – dar nu-şi putea permite să o facă din nou. În ciuda tandreţii la care se aşteptau, femeile apreciau forţa unui bărbat, nu fragilitatea lui. Dacă i-ar fi arătat din nou acea parte din el, Phoebe ar fi încetat poate să-l mai iubească, iar dacă se va ajunge aici, viaţa lui nu va mai avea nici un sens.

Cît era de ipocrit, îşi zise Duncan cu amărăciune. Nu putea admite în faţa lui Phoebe că o iubea, nici măcar acum, dar se temea, mai mult decît orice altceva, că-i va pierde afecţiunea. Biciul, ştreangul călăului, judecata oamenilor, nimic nu-l înspăimînta atît de mult. Dar o femeie mărunţică îi ţinea în mîini inima, întreaga fiinţă şi stătea în puterea ei să i-o zdrobească ca pe un bulgăre de ţărînă.

– Sîntem o pereche demnă de milă, îi spuse el lui Alex. Poate lumea ar fi mai fericită dacă ne-am băga singuri în mormînt şi am trage pămîntul deasupra noastră.

– Ideea îmi surîde, replică Alex vorbind greoi după cele cîteva pahare de rom date pe gît. Tu pe de o parte – se opri să rîgîie – vei fi tătic. Nu mai ai de ales, prietene, va trebui să te maturizezi, gata cu libertatea, gata cu joaca de-a piraţii.

– Şi tu, Alex? întrebă Duncan răsucindu-se spre el şi trîntind paharul de masă. Cînd îţi vei scoate degetul din gură şi te vei purta ca un bărbat?

Alex nu-i dădu nici un răspuns.

Phoebe zăcea trează şi singură în patul mare din dormitor cu mult după lăsarea întunericului şi a tăcerii care cuprinsese casa. Cînd muzica întrerupse liniştea ciudată nu ştiu dacă să se simtă uşurată sau îndureratã. Ascultă interpretarea furioasă, încrîncenată a soţului. Duncan găsise o eliberare pentru durerea sa, faptul în sine era o consolare, dar Phoebe era disperată că nu venise la ea.

Era trează şi cîteva ore mai tîrziu cînd Duncan intră în camera lor. Deşi lăsase clavecinul în pace era clar că încercase să-şi înece demonii în alcool.

Se dezbrăcă şi se întinse pe pat lîngă ea, dar nu o atinse. Cu toate că Phoebe l-ar fi refuzat – să facă dragoste cu un beţivan nu se afla pe lista ei de priorităţi casnice – o deranjă totuşi că nici nu încercase măcar.

Bănuia că treaba asta o făcea la fel de ţicnită ca el.

Trecură mai multe zile însorite şi lipsite de evenimente, urmate rapid de săptămîni însorite şi lipsite de evenimente. Phoebe începu să se îngraşe şi să verse prompt la ora opt în fiecare dimineaţă. Dacă mai avusese îndoieli în privinţa sarcinii acestea dispărură odată cu talia subţire. Duncan era la fel de necomunicativ ca întotdeauna, plecat toată ziua, zdrăngănind la clavecin toată noaptea, aruncînd

precum Zeus tunete din vîrfurile degetelor. Încerca uneori să bea pînă cădea lat, reuşind în mod admirabil, dar cu alte ocazii venea treaz la Phoebe şi îi cerea să-l ia înăuntrul ei, iar ea nu-l refuza niciodată. Iubirea lor era la fel de furtunoasă şi sălbatică, cel puţin din punct de vedere fizic. Cît priveşte sentimentele, Phoebe avea senzaţia că fusese abandonată şi nu mai era iubită.

Starea lui Alex se înrăutăţea cu fiecare zi în ciuda vizitelor regulate făcute atît de Phoebe cît şi de Phillippa. Phoebe nu putea pătrunde pînă în acel loc tainic în care el se ascunsese, nu putea nici Duncan, dar Phillippa reuşea deseori să-l înfurie atît de tare că Alex arunca după ea cu ce apuca, strigînd cît îl ţinea gura „lasă-mă dracului în pace". Izbucnirile astea păreau să o încurajeze pe Phillippa să-l tortureze în continuare.

Apoi în Insula Paradisului sosiră cîţiva din oamenii lui Duncan, lăsaţi să urmărească desfăşurarea lucrurilor din Carolina de Sud, iar aceştia o aduseră cu ei pe Margaret Rourke.

Apropiindu-se de casa lui Duncan, mama sa fu imaginea demnităţii şi graţiei. Fiul mai mic al lui Margaret o aşteptă pe verandă – Phoebe şi Phillippa îi supravegheau de la fereastră.

Duncan nu se mişcă să o îmbrăţişeze; din cîte îşi dădea seama Phoebe, stînd nu tocmai comod la postul ei de observaţie – nici măcar nu zîmbi. Ştia, şi spera că o ştia şi Margaret că ruşinea era cea care îl împiedica să o întîmpine aşa cum trebuia, nu lipsa afecţiunii.

– Ce veşti îmi aduci? întrebă el. Phoebe şi Phillippa întinseră gîturile ca să audă mai bine.

Margaret stătea dreaptă şi mîndră în faţa lui. În ciuda căldurii apăsătoare de pe insule, purta peste haine o pelerină cu glugă.

– Am avut o călătorie destul de plăcută, spuse ea cînd el omise să se intereseze. Dar sînt obosită.

Duncan coborî treptele foarte încet, iar ceva din umerii lui lați, dar căzuți atinse o coardă în inima lui Phoebe. Ea şi Phillippa o zbughiră spre uşa de la intrare, rămasă deschisă, să nu scape nimic din ce-ar fi urmat. Dar cînd ajunseră la destinație, Duncan îşi îmbrățişase deja mama, iar acum îi dădea drumul.

– N-ar fi trebuit să vii aici, spuse el, întorcîndu-se să o conducă în casă. Se încruntă dînd cu ochii de sora şi soția lui aflate în pragul uşii şi trăgînd cu urechea fără jenă. În zilele astea mările sînt periculoase.

Phoebe rămase pe loc, apucîndu-se de tocul uşii, dar Phillippa alergă şi se aruncă în brațele mamei ei.

– Mamă, strigă copila-femeie. E îngrozitor! Alex e aici, a fost împuşcat şi nu ne lasă să-l ajutăm să se facă bine...

Margaret îşi strînse fata în brațe pe veranda lui Duncan, privirea ei trecînd întrebătoare de la Phoebe la Duncan. Fiul ei vru să vorbească, apoi scoase un suspin exasperat şi intră în casă, după ce-i aruncă lui Phoebe o privire încărcată de furie. Margaret urcă treptele la brațul fiicei ei şi îşi sărută nora pe obraz.

– Draga şi puternica mea Phoebe, spuse Margaret. Eşti o Rourke la fel de mult ca oricare din noi, şi sînt convinsă că o simți pe pielea ta.

Phoebe zîmbi trist şi se uită cu tristețe după soțul ei. Apoi îşi îndreptă întreaga atenție asupra femeii obosite care venise de departe înfruntînd cu curaj multe primejdii.

– Vino înăuntru şi odihneşte-te, spuse ea. Phillippa, du-te te rog şi spune-i Bătrînei să pregătească o cameră şi ceva de mîncare.

– După cîte o ştiu eu, spuse Phillippa ceva mai liniştită acum că-şi descărcase sufletul, a făcut-o deja. Dar se grăbi să plece după ce mai strînse o dată mîna mamei sale.

Phoebe îşi conduse soacra în biroul lui Duncan, încăperea cea mai răcoroasă din întreaga casă. Înăuntru se afla soțul ei, aşa cum se şi aşteptase, stînd la masă cu brațele încrucişate la piept şi avînd pe chip o expresie indescifrabilă.

Înclină uşor capul spre mama şi soția sa cînd acestea luară loc, Phoebe pe un scaun, după ce Margaret se lăsase să cadă pe pernele unui fotoliu. Phoebe bănuia că voia să fie un fel de împăcare, dar o încerca senzația neplăcută că fusese apucată de umeri şi alungată din calea lui. Atît la propriu, cît şi la figurat.

O invită pe Margaret să vorbească cu un gest pe care unii l-ar fi putut considera insolent, fără să poată explica de ce.

Margaret tresări uşor, de parcă ar fi lovit-o, apoi îşi ridică bărbia şi îşi împreună în poală mîinile elegante cu degete lungi, mobile, ca ale lui Duncan.

– Troia a fost confiscată de Coroană, spuse ea, iar nota uşor sfidătoare din vocea ei era singura indicație a furiei care trebuie să fi fost imensă. Tatăl tău şi Lucas sînt duşi la Londra ca să fie judecați şi aruncați fără îndoială la închisoare. Am încercat să apelez la dreptatea magistraților şi am dat greş. De aceea am de gînd să mă duc în Anglia şi să cer o audiență la rege. Am vorbit destul de clar, Duncan?

Acesta clocotea de furie, dar rămase calm. Phoebe era conştientă de reacția lui adevărată numai pentru că îl cunoştea atît de bine şi bănuia că ia fel se întîmplase şi cu Margaret.

– Dumnezeule, izbucni Duncan în cele din urmă. Te aştepți la înțelegere din partea acelui nebun plin de bube? Iar în ceea ce-l priveşte pe tata şi pe Lucas o să ajungă să putrezească în Newgate sau într-o altă gaură împuțită înainte să apuce să fie judecați.

– Nu cred că tatăl tău va mai trăi destul ca să ajungă la închisoare, spuse Margaret încet. Phillippa tocmai intrase cu o tavă pe care o scăpă imediat din mîini, încăperea umplîndu-se de sunetul sticlei sparte. Scoase un țipăt gîtuit şi fu cît pe ce să cadă şi ea la podea, dar Duncan o prinse în brațe.

Phoebe sări imediat de pe scaunul ei.

– Pune-o aici, spuse ea.

Margaret se ridică de pe fotoliu şi se duse lîngă fiica ei, mîngîind-o pe frunte.

– Întreabă-te, copilă, îi porunci ea cu blîndețe, cum ar dori tatăl tău să te porți în aceste momente. Apoi ia o hotărîre, de dragul lui ca şi de al tău.

Phillippa deschise ochii strălucind de lacrimi.

– Oh, mamă, n-o să suport – nu pot.

– Trebuie, spuse Margaret cu o fermitate de neclintit, dar nu era nici urmă de cruzime în atitudinea sau tonul ei. Îşi iubea fiica, aşa cum îşi iubea soțul şi fiii şi era hotărîtă să reziste pînă la capăt, indiferent ce le-ar fi fost hărăzit. Îşi va păstra între timp stăpînirea de sine şi aştepta acelaşi lucru de la fiecare membru al familiei.

– Care corabie îi duce în Anglia? întrebă Duncan, asprimea tonului său risipind vraja momentului.

Margaret se întoarse şi se uită semeață în ochii fiului ei.

– Se numeşte *Northumberland,* spuse ea. Nu trebuie să încerci s-o capturezi, Duncan. Am venit aici să-ți cer ajutorul ca să ajung la rege, nu să te pun pe drumuri degeaba.

Duncan nu răspunse. Ieşi din încăpere cu paşi mari, iar cîteva minute mai tîrziu serenitatea insulei fu întreruptă de bătăile puternice ale unui clopot de aramă. Era semnalul pentru echipajul său să se adune pe *Francesca* şi să o pregătească de luptă.

Capitolul 15

Northumberland fu uşor de găsit, acesta fusese şi țelul căpitanului ei. Dar lucrul la care englezii nu se aşteptaseră, sau aşa spera Duncan, era să dea peste o corabie olandeză de comerț, pe jumătate distrusă, părînd gata să se scufunde. *Francesca,* viața sa şi a oamenilor săi, totul depindea de reuşita acestei păcăleli, oricît ar fi fost ea trasă de păr. Ca să urce la bordul lui *Northumberland* trebuia ca nava să fie paralelă cu a lor. Dacă ofițerii îşi dădeau seama de capcană vor îndrepta tunurile spre corabia deja pe cale de a se scufunda şi o vor trimite pe fundul oceanului cu cîteva ghiulele bine țintite.

Duncan nu se arătă pe punte de teamă să nu fie recunoscut. Beedle se împopoțonase cu un tricorn şi o tunică elegantă cu nasturi lucioşi, iar acum răspundea la salutul englezului. Beedle era un mare actor, se mai dăduse şi altă dată drept olandez, atunci cînd situația i-o ceruse.

– Vă implorăm să ne ajutați, stimate domn, strigă Beedle agitat. Jos, oamenii şi Duncan se pregăteau să cîrpească *Francesca* urgent cu bucăți de catran, dar asta nu se va face decît la porunca lui Duncan şi numai după ce cealaltă corabie va fi cucerită. Se pare că luăm apă, şi avem la bord un echipaj întreg format din oameni prea tineri să moară.

Duncan urmări reacțiile căpitanul englez, un bărbat pe care nu-l recunoştea şi simți un fior de alarmă. Omul era bănuitor, după cum ar fi fost şi normal, dar în cazul ăsta

eşecul nu intra în considerație. Duncan putea îndura pierderea corabiei sale, dacă se va ajunge pînă acolo, dar echipajul său era cu totul altceva. Însă viețile tatălui şi fratelui său erau mult mai prețioase. Iar ca lucrurile să stea şi mai prost, bănuia că Phoebe se afla şi ea la bord, cu toate că scotocise personal corabia de la un capăt la celălalt.

Dumnezeule, îşi zise el în gînd, închizînd ochii pentru o fracțiune de secundă. Soția lui, copilul lui. Fratele, tatăl şi oamenii alături de care luptase pînă acum. Corabia.

Oricare ar fi fost prețul sacrificiului trebuia să dea roade.

– Arată-ți echipajul! ceru căpitanul de pe *Northumberland.*

Bărbații urcară pe parapet, apucîndu-se de funii ca să-şi mențină echilibrul, *Francesca* înclinîndu-şi catargul şi coborînd cu botul în apă, scîrțiind teribil. Iar Phoebe nu-şi găsi alt moment să apară decît atunci, luptîndu-se să-şi mențină echilibrul, alăturîndu-se celorlalți membri ai echipajului rămaşi cu gura căscată. Îşi flutură batista.

– Ajutor! strigă ea, vocea ei vibrînd de o notă convingătoare de isterie. Dacă nu ne salvați ne vom îneca cu toții!

Nimeni n-o va ajuta pe muierea asta, îşi jură Duncan, frica cu gustul amar al fierii urcîndu-i-se în gît, cînd îşi va pune el mîinile pe ea. Între timp, spera ca englezii, ca nişte gentlemeni adevărați, cavalerismul fiind una din trăsăturile pe care le plăcea să şi le atribuie, să-i dea ascultare, iar *Northumberland* să se apropie de ei.

– Nu vă temeți, trîmbiță căpitanul englez, lăsîndu-se păcălit. Salvarea e pe drum!

Duncan îşi trase spada cînd nava engleză se apropie de ei. *Francesca* se mai înclină puțin şi văzu mîna lui Phoebe desprinzîndu-se de parapet. Alunecă înapoi, fluturînd sălbatic din mîini, iar Duncan o prinse lipind-o de pieptul lui.

– Ai dat peste nişte necazuri cum nici n-ai visat vreodată, îi şopti el în ureche.

– Ca şi tine, replică ea cu răsuflarea tăiată.

– Găseşte ceva de care să te ții, îi porunci Duncan şi stai jos pînă lupta se termină.

– Da, dragul meu, promise Phoebe cu vocea ei cea mai dulce, întorcîndu-se să se uite la el şi fluturîndu-şi genele. Trebuie să ştii deja că nici nu-mi trece prin cap să nu-ți dau ascultare.

Northumberland era lîngă ei: nu putea sta s-o strîngă de gît. Se mulțumi s-o îmbrățişeze scurt, apoi se avîntă spre parapet.

Lupta fu lungă, sîngeroasă, iar englezii se bătură cu curaj. Scîntei albastre străbătură aerul. Spada lui Duncan se încleştă cu cea a căpitanului englez, iar de jur împrejur, oamenii lui se luptau cu acea intensitate neobosită, fulgerătoare, care le permisese să supraviețuiască de mai bine de patru ani războiului. La un moment dat, pe cînd Duncan se uita în jurul lui căutînd-o pe Phoebe, fu atacat de un alt adversar, care îl tăie adînc în umărul drept.

Durerea va veni mai tîrziu, dacă va mai trăi suficient să o simtă, Duncan o ştia foarte bine. O clipă nu văzu altceva decît fum, sînge şi razele soarelui reflectate de lama săbiilor. Auzi țipetele oamenilor săi şi ale marinarilor de pe *Northumberland,* apoi scrîşnetul îngrozitor al corabiei sale cufundîndu-se în apă.

Phoebe. Rămăsese pe corabia coborînd în adîncuri, sau urcase la bordul celei englezeşti strecurîndu-se printre săbii?

Duncan îşi croi drum pe punte, mînuindu-şi spada, aruncînd priviri cînd în dreapta, cînd în stînga, căutînd disperat după vreo urmă a soției lui. Phoebe va face totul ca să supraviețuiască, de dragul copilului lor. De asta era convins, o cunoştea.

Simți în spatele lui cum *Francesca* se roteşte spre moarte rupîndu-se ca o parte din el, o extensie a propriului trup. Ud de transpirație, înnecîndu-se din cauza fumului acru al tunurilor, a muschetelor şi a încărcăturii cuprinse de flăcări, Duncan făcu singurul lucru posibil – continuă să lupte.

Northumberland era mai mult o navă de comerț decît una de luptă, iar cînd bătălia se apropie de sfîrşit, sorții de izbîndă fură de partea rebelilor. Odată ce soldații aduşi anume să-l aştepte pe Duncan fură înfrînți, nu mai întîmpină rezistență decît din partea membrilor echipajului. Erau marinari, nu războinici, aşa că efortul de a se apăra îi lăsă fără vlagă. Unul cîte unul, apoi cîte doi sau trei ascultară de glasul rațiunii şi se predară.

Duncan îşi coborî spada şi îşi văzu corabia răsucindu-se pe valuri ca o balenă care se întoarce cu burta în sus. Îl opri pe Beedle şi îi apucă mîneca zdrențuită cu o mînă plină de sînge.

– Unde e soția mea? întrebă el cu o voce răguşită.

– Jos, spuse Beetle, aruncînd o privire spre carcasa fostei corăbii a lui Duncan. E în siguranță, nu te teme – s-a dus să-i caute pe tatăl şi fratele tău, să vadă dacă n-au nevoie de ajutor. Hm, ia să ne uităm un pic la tăietura asta de la umăr, dacă reuşim să o vedem de sînge.

Duncan îl împinse la o parte.

– Mai tîrziu, spuse el, cu toate că Beedle n-ar fi avut cum să-l audă, pentru că Duncan se întorsese deja, pornind spre treptele care duceau jos.

Îi întîlni pe drum pe cîțiva din oamenii săi; fiecare încercă să-l oprească, dar fu dat la o parte. Găsi odaia în care erau ținuți prizonierii şi rămase în prag îngrozit de duhoarea locului şi orbit temporar de întuneric.

Silueta lui Phoebe, ceva mai rotunjoară acum că purta copilul lor, fu prima pe care o distinse. Vedea că era întreagă, fără pete de sînge, iar uşurarea simțită îl făcu să se clatine. Îi rosti numele cu o voce spartă. Ea se întoarse şi se uită la el, fața apărîndu-i în beznă ca un oval palid.

– Aici, Duncan, spuse ea. Vino repede.

El trecu peste alte trupuri întinse pe jos fără să-şi dea seama sau să-i pese dacă erau în viață sau nu, ajungînd lîngă ea. Stătea îngenunchiată pe podea lîngă o scîndură acoperită cu paie, ținînd în brațe un bătrîn. Recunoscîndu-şi tatăl, Duncan căzu într-un genunchi. Fu doar vag conştient de Lucas aflat lîngă ei, slab şi murdar.

John Rourke îşi înalță capul şi îi zîmbi. Avea o mînă dusă la piept de parcă şi-ar fi silit inima să bată numai printr-un efort de voință.

– Dacă aş fi sănătos, spuse John, jur că m-aş ridica de aici şi ți-aş trage o bătaie pentru prostia de care ai dat dovadă. N-ai înțeles că ți se întinde o capcană? Ar fi putut să te omoare, Duncan. Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi putut să te omoare.

Lacrimi fierbinți arseră ochii lui Duncan, iar de data asta nu făcu nici un efort să şi le ascundă. Ar fi fost inutil.

– Ai de gînd să zaci acolo şi să mori, îl luă el la rost pe un ton aspru, după toate prin cîte am trecut ca să te scap de închisoarea englezilor?

Phoebe se trase puțin la o parte ca Duncan să fie mai aproape de tatăl său. Îl vedea pe Lucas printr-o perdea de lacrimi prăbuşit de cealaltă parte a bătrînului, apăsîndu-şi fruntea de mîna lui. Umerii lați se mişcau odată cu hohotele de plîns, deşi nu se auzea nici un sunet.

– Mi-a venit vremea să mor, replică John încet, abia mai reuşind să rostească cuvintele. Bănuiesc c-aş fi făcut-o oricum. Circumstanțele nu mai contează.

– Rămîi cu noi, îngăimă Duncan. Simți pe spate mîna lui Phoebe, un contrapunct la durerea provocată de rana de la umăr şi fu uluit să descopere ce alinare îi putea aduce o simplă mîngîiere. Sînt doctori...

Tatăl lui scoase un suspin lung, cutremurător – poate chiar un pic amuzat – apoi îşi clătină capul.

– Sînt prea obosit, spuse el. Nu-ți pot acorda această favoare, Duncan. Dar vreau să vă cer ceva, la amîndoi.

– Orice, spuse Lucas. Vorbi acum pentru prima oară.

– Să nu uitați, cînd războiul ăsta se va termina – indiferent cine va învinge – că sînteți frați. Vă poruncesc să vă îngrijiți de mama şi sora voastră, să uitați de diferențele dintre voi odată cu terminarea luptelor şi să înălțați Troia din cenuşă. Trebuie păstrată pentru acei Rourke care vor veni în urma noastră.

Duncan şi Lucas se uitară unul la altul pe deasupra trupului fragil, pe moarte al tatălui lor. Nu era nevoie să-şi vorbească; fuseseră întotdeauna foarte apropiați şi chiar dacă se certaseră deseori, ba chiar se mai bătuseră, se iubeau foarte mult. Dragostea dintre ei nu fusese niciodată pusă la îndoială.

– Phoebe? John se uită în jur după nora lui.

– Sînt aici, spuse ea cu blîndețe, trăgîndu-se mai aproape ca să o poată vedea.

Bătrînul îi zîmbi, iar Phoebe îi mîngîie capul cu o mînă mînjită de funingine.

– O vei consola pe Margaret, nu-i aşa? întrebă el. Şi pe Phillippa? Şi pe bruta asta mare de fiu al meu?

– Da, promise ea. Se uită cu tandrețe la Duncan apoi se aplecă şi îi şopti socrului ei. Vom avea un copil în martie. Îl vom numi John Alexander Rourke.

Fața cenuşie a lui John se făcu şi mai transparentă; părea să aştepte moartea, să vadă lucruri pe care Phoebe, Lucas sau Duncan nu le puteau vedea.

– John Alexander Rourke, rosti el, făcînd din nume o binecuvîntare.

Apoi John Rourke închise ochii, mai oftă o dată şi dispăru din lumea celor vii.

Lucas se îndoi din mijloc, plîngînd fără ca vreun sunet să-i iasă pe buze, lăsîndu-şi fruntea pe pieptul tatălui său, iar Duncan orbit aproape de durere puse o mînă pe spatele fratelui său, oferindu-i singura mîngîiere de care era în stare. Nu-şi dădu seama cît timp rămaseră aşa – zece minute? O oră? Apoi sosi Beedle însoțit de cîțiva din oamenii lui Duncan şi îl luară pe Lucas.

Şi numai atunci îşi dădu seama Duncan că ceilalți prizonieri, probabil toți rebeli în drum spre închisorile din Anglia, fuseseră scoşi afară.

Phoebe îşi puse palmele reci, murdare, pe obrajii lui.

– Vino cu mine, îi porunci ea încet. Nu mai poți face nimic şi eşti rănit. Am de gînd să-mi țin promisiunea făcută tatălui tău şi o să mă îngrijesc de tine.

Duncan bănuia că se află într-o stare uşoară de şoc. Se ridică stîngaci în picioare – rana de la umăr îi bătea în acelaşi ritm cu inima, iar durerea era ca atingerea unui fier înroşit. Comparată însă cu suferința provocată de moartea tatălui său nu era decît o mică neplăcere.

Îl duse într-o încăpere plină cu mese lungi. Peste tot erau întinşi bărbați răniți, gemînd şi sîngerînd, îngrijiți de prizonierii eliberați şi în unele cazuri chiar de cei care îi răniseră. Aici se afla şi Lucas, arătînd distrus dar întreg, şi o ajută pe Phoebe să-l pună pe Duncan pe unul din paturile improvizate.

Durerea crescu în intensitate, zgîriindu-l ca nişte gheare, gata parcă să-i smulgă carnea de pe oase. Iar tatăl său, bărbatul despre care crezuse că va trăi pentru totdeauna, era mort.

Lucas rupse cămaşa lui Duncan în vreme ce Phoebe se uită la rană.

– Arată groaznic, spuse ea.

Duncan izbucni în rîs fără să vrea.

– O observaţie teribil de corectă, doamnă Rourke, spuse el. Vreau whisky. Acum.

– Foarte rău, spuse Phoebe. *Francesca* e pe fundul oceanului şi după cîte am reuşit să aflăm pînă acum căpitanul şi echipajul de pe *Northumberland* nu erau băutori.

– Ce vom face? întrebă Lucas. Arăta el însuşi ca un mort, murdar şi ameţit de parcă numai ce-ar fi ieşit din ţărînă ca să întrebe ce era cu bocetele astea.

– Curăţăm rana cît mai bine, apoi o coasem.

– Ştii cum s-o faci?

– Am văzut odată într-un film, spuse Phoebe cu o alarmantă încredere în sine.

Lucas deschise gura, dar fu oprit de mîna lui Duncan care i se puse pe burtă.

– Nu te deranja s-o întrebi ce e un „film", îi spuse Duncan fratelui său. Nu vei înţelege răspunsul.

– Taci din gură, spuse Phoebe. Trebuie să mă concentrez.

Iar atunci Duncan leşină, acesta fiind un lucru înţelept din partea lui.

Phoebe i se alătură lui Beedle pe puntea corabiei. Soarele apunea, iar cinci bărci pluteau pe apele roz şi portocalii, stropite cu picături aurii şi roşii. În ele se aflau căpitanul vasului, cu echipajul şi ce mai rămase din trupa de soldaţi în tunici roşii. Aveau apă şi hrană cît să le ajungă pînă vor fi găsiţi sau vor ajunge la un ţărm. Era de la sine înţeles că

prizonierii găsiţi jos alături de Lucas şi tatăl său preferaseră să rămînă la bordul corabiei.

Printre ei se afla un doctor şi doi bărbieri care făcuseră o treabă admirabilă cu peticirea rănilor, inclusiv cu cea a lui Duncan. Coaserea rănii se dovedi totuşi o sarcină mult prea dificilă pentru Phoebe şi fu bucuroasă să-i înmîneze doctorului acul şi aţa.

– Căpitanul mai c-a răsturnat *Francesca* pe dos căutîndu-te, spuse Beetle cu un zîmbet jucăuş. Tunica îi era prea groasă, acum că lupta se încheiase, iar butonii de aramă fie că lipseau, fie că erau înroşiţi de sînge. Unde te-ai ascuns, doamnă Rourke?

Phoebe ar fi zîmbit poate dacă John Rourke n-ar fi fost mort, iar Duncan grav rănit, atît la trup, cît şi la minte. Se gîndi la cartea pe care o citise despre viaţa lui Duncan, zăcînd deschisă pe undeva, departe, în secolul douăzeci şi îşi aminti că se pomenise acolo de rana lui de la umăr.

– Am fost în cală, ghemuită într-un colac de funie. Îmi ţineau companie vreo doi sau trei şobolani.

Beedle le făcu cu mîna marinarilor de pe *Northumberland* iar unul din ei, probabil mai slab de duh, îi răspunse la salut.

– Duncan o să-mi tragă o bătaie bună pentru c-o spun, dar nu-mi pasă, replică el fără să se uite la ea. Mă bucur c-ai fost prin preajmă, doamnă Rourke. Soţul tău avea nevoie de tine, deşi numai Dumnezeu ştie dacă o va recunoaşte vreodată.

– Mulţumesc, şopti Phoebe. Bănuiesc că îndată ce-şi va reveni, domnul Rourke o să-mi ţină o predică lungă de-o să-mi vină să-mi pun mîinile la urechi şi să sar în apă. N-a fost deloc încîntat să mă găsească la bordul corabiei, mai ales astăzi. Se opri, conştientă pentru prima oară de oboseala care o cuprinsese. Acum trebuie să cobor şi să stau lîngă soţul meu.

– Cred c-ar prefera dacă te-ai întinde, spuse Beedle plin de bunăvoință. Îți voi găsi un loc unde să te odihnești și voi veni să te chem imediat ce căpitanul va avea nevoie de tine.

Phoebe se gîndi la copilul lor, așa cum făcea în fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare minut.

– Bine, spuse ea. Mă voi odihni. Îți mulțumesc, domnule Beedle.

Bărbatul scund și nu tocmai atrăgător roși și îi oferi brațul.

Phillippa, Margaret, Bătrîna și toți servitorii așteptau pe plajă cu muschete și tot felul de alte arme pe care reușiseră să pună mîna, întîmpinînd nu tocmai prietenos intrarea în port a vasului *Northumberland.* Cînd corabia ajunse destul de aproape ca să-i recunoască pe Phoebe, Lucas și Beedle, coborîră armele continuînd însă să aștepte.

Phoebe sosi la țărm într-una din bărcile rămase, însoțită de Lucas și bătrînul doctor Evan Mars aflat în drum spre Anglia ca să fie judecat pentru trădare. Pînă la capturarea sa fusese doctorul lui George Washington.

Duncan zăcea întins între Phoebe și doctor, tremurînd de febră.

Margaret Rourke nu așteptă ca barca să ajungă la mal, intră în apă ca să ajungă mai repede la ea.

– Unde e John? întrebă ea mutîndu-și privirea de la primul născut la al doilea și rămînînd ațintită asupra acestuia chiar dacă i se adresă celuilalt. Spune-mi, Lucas.

– Tata a murit, replică Lucas calm. Phoebe simți o mare compasiune pentru el, ca și pentru Margaret, a cărei față arăta că știuse adevărul încă înainte de a pune întrebarea. Inima nu i-a mai rezistat.

Margaret se apucă cu mîinile de marginea bărcii, stînd în apă pînă la brîu, fustele plutind în jurul ei. Se uită lung la Duncan, apoi își îndreptă privirea spre Phoebe.

– Se va face bine?

– Nu știu, replică Phoebe cu toată sinceritatea, și își dori din nou, în timp ce se îndreptau spre casă, Lucas și doctorul cărîndu-l pe Duncan, să fi citit pînă la capăt afurisita aia de biografie înainte să fi părăsit secolul douăzeci.

Duncan fu dus în dormitorul mare unde Phoebe și Bătrîna îl dezbrăcară și îi spălarea carnea fierbinte cu apă rece. Era amețit, cînd treaz cînd delirînd, mai îndărătnic ca niciodată pe parcursul întregii acțiuni, sucindu-se și zvîrcolindu-se, lălăind fragmente din cîntece deșuchiate și strigîndu-i porunci unui servitor fantomă.

– Dă-mi voie să o chem pe Simone să ne ajute, spuse Bătrîna uitîndu-se la Phoebe. Abia te mai ții pe picioare.

– Simone s-a întors? întrebă Phoebe surprinsă și destul de tulburată de această veste neașteptată. Cînd a venit?

– A apărut acum două nopți. Mi-a spus c-a venit cu cineva din Queen's Town. Acum n-o mai sîcîi pe Bătrîna cu alte întrebări. Du-te în dormitorul celălalt și întinde-te pe pat.

Phoebe nu voia să se despartă prea mult de Duncan, dar în ultimele zile se aflase într-o stare de continuă încordare, iar acum era obosită. O neliniștea și apariția lui Simone, într-un mod vag, greu de descris. Își puse protector mîinile peste burtă.

– Ceva nu e în regulă, spuse ea.

– O mulțime de lucruri nu sînt în regulă, spori Bătrîna tensiunea. Apoi îl acoperi pe Duncan cu un cearșaf de pînză și traversă încăperea pînă în pragul ușii. Domnul Alex e gata să-și pună pistolul la tîmplă. Domnișoara Phillippa e

atît de distrusă de moartea tatălui ei că nu ştiu cum o să-şi mai revină. Domnul Lucas şi doamna Margaret au inimile frînte. Casa asta a ajuns un loc foarte trist.

– Da, fu de acord Phoebe, dar gîndurile îi erau îndreptate spre Simone, întrebîndu-se ce anume o determinase să se întoarcă în Insula Paradisului.

A doua zi febra lui Duncan scăzu, iar crizele de delir cedară locul unui somn adînc, odihnitor. În ziua în care urmă, John Rourke fu înmormîntat pe o colină din apropierea mării, preotul fiind unul din prizonierii de pe *Northumberland.* La fel ca doctorul Mars, Lucas şi ceilalţi, reverendul Franks fusese condamnat pentru trădare, acuzat că îndemnase la răzvrătire, iar el îşi recunoscuse imediat vina.

La funeralii luă parte Phoebe, precum şi Duncan, deşi era încă foarte slăbit. *Northumberland* fu dusă în largul mării, dar destul de aproape de mal ca să fie văzută de cei care luau parte la înmormîntare şi i se dădu foc. Un tribut potrivit pentru John Rourke, îşi zise Phoebe urmărind corabia cuprinsă de flăcări. Cei care o conduseseră pe ultimul drum se întorceau la ţărm în bărci mici.

Alex fu primul care plecă, urca dealul şchiopătînd pe cîrja sa, refuzînd ajutorul oferit de Beedle. În clipa aceea Phoebe ridică privirea spre faţa lui Duncan şi văzu că nu se uita la focul magnific sau la mormîntul tatălui său. Îl urmărea pe Alex.

– Vei fi alături de noi? îl întrebă Duncan pe Lucas ceva mai tîrziu în noaptea aceea cînd el şi Beedle şi alţi cîţiva membrii ai echipajului se adunaseră în biroul său. Alex era absent.

Lucas oftă. Chipul îi era umbrit de suferinţă, dar avea forţa înnăscută a celor din neamul Rourke şi se vindeca chiar dacă nu voia.

– Să fiu alături de voi, repetă el. Dar nu mai ai corabie. Ai fi putut, fireşte, să repari *Northumberland,* dacă n-ai fi fost atît de dornic să ne serveşti un spectacol pe cinste.

Duncan luă o gură din coniacul turnat ceva mai devreme în pahar, avînd mare grijă să evite privirea lui Phoebe. Era însă teribil de conştient de ea, aşa cum stătea lîngă foc urmărindu-l cu braţele încrucişate, mintea ei pusă pe rele rotindu-se precum o moară de vînt.

– Cada aia veche? Carcasa unei balene ar fi fost mai uşor de manevrat. În plus, englezii şi-ar fi dat seama imediat că e una din corăbiile lor. Mai luă o gură de coniac asigurîndu-se că Phoebe vedea cît de mult îi plăcea. E adevărat că avem nevoie de o corabie şi ne vom face rost de una.

– Cum? întrebă Lucas ridicînd o sprînceană. Duncan uitase cît putea fi de enervant fratele său odată ce-şi punea în gînd să afle toate detaliile.

– Păi, la naiba, replică Duncan exasperat, o să furăm una. Ce-ai crezut, c-o să mă duc cu barca în Charles Town şi-o să fac comandă pentru o corabie rapidă, construită anume pentru piraterie şi trădare.

Lucas sări în picioare.

– N-o să iau parte la nici un furt.

Duncan dădu drumul unui oftat lung, îndurerat.

– Stai jos, replică el. Şi lasă predicile pe seama prietenului nostru, reverenul Franks. Se opri ca să salute preotul printr-o înclinare a capului. Care e hotărîrea ta, Lucas?

Fratele mai mare îşi trecu degetele prin părul negru.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Duncan, ne-am înmormîntat tatăl cu numai şase ore în urmă, iar ţie îţi arde deja să furi corăbii!

– O să-mi plîng tatăl în felul meu, cînd voi fi singur, spuse Duncan pe un ton calm care conținea totuși o notă de avertisment. Mă tem că războiul va continua ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Am de gînd să lupt pînă vom muri sau vom învinge. Deci, Lucas – de care parte ești?

Lucas șovăi. Un pic prea mult. Duncan se aplecă în scaun trîntindu-și paharul de masă.

– E oare posibil? izbucni el. Cum poți fi atît de tare de cap, Lucas să rămîi la vechile tale convingeri după ce ne-au luat pămîntul, te-au aruncat ca pe un trădător la bordul unei corăbii fără măcar să te judece, și l-au ucis și pe tata?

Lucas respira adînc și sacadat. Se făcuse alb la față, pielea îi lucea de transpirație, dar Duncan îșI cunoștea bine fratele – în ciuda semnelor exterioare, Lucas nu era un fricos. Era doar furios.

– Au fost niște nedreptăți, se răsti el întîlnind sfidător privirea lui Duncan. Dar era de așteptat cînd un membru al familiei e căutat de lege pentru că vrea să răstoarne un guvern drept.

– Un guvern drept? răcni Duncan. Crezi că e drept să arestezi un bătrîn pentru păcatele fiului său? Dumnezeule, Lucas, dacă crezi într-adevăr în aiurelile alea fățarnice, atunci mă tem pentru noi toți.

– Naiba să te ia, strigă Lucas, sărind în picioare. Pe cine să acuz de moartea tatălui meu – pe rege pentru că vrea să-și impună legea sau pe tine, Duncan pentru că o încalci cu atîta rîvnă?

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare, înăbușind pînă și cele mai mici zgomote. Fu întreruptă de Margaret Rourke care li se adresă din pragul ușii.

– Tăceți amîndoi, spuse ea. În rochia neagră de văduvă, arăta mai slabă și mai fragilă, tenul frumos, fiind albit acum de durere și de nevoia de a și-o purta cu demnitate.

Duncan, pretinzi că iubești libertatea, dar stăpîna adevărată a inimii tale e aventura, iar în numele ei ești dispus să riști totul, inclusiv libertatea pe care pari să o prețuiești atît de mult. Iar dacă n-ai fi avut o cauză pentru care să te lupți ai fi devenit într-adevăr pirat. Și tu, Lucas, ai spus un lucru pe care mulți bărbați nu l-ar putea disprețui, chiar și un frate iubitor.

Umerii largi ai lui Lucas coborîră puțin, de parcă mama sa l-ar fi lovit. Duncan se simțea și el jenat, dar învățase să-și ascundă stinghereala.

– Crezi că tata a murit din cauza mea? stărui Duncan cu privirea ațintită disprețuitor asupra fratelui său.

– Nu știu, replică Lucas. Apoi fără să se mai uite la cineva, nici măcar la Duncan, ieși afară cu pași mari.

În noaptea aceea nu se mai discută despre furtul unei corăbii.

Phillippa stătea cu umerii căzuți la capătul unei bănci de piatră dintr-un colț izolat al grădinii și plîngea încetișor. Alex o urmărea de la mică distanță, dorind să o consoleze, dar neștiind cum, disprețuindu-se pentru neputința sa.

Ea trebuie să fi auzit ceva, sau să-i fi sesizat prezența, pentru că deși Alex rămase ascuns în umbre, tînăra își înălță capul, trase aer pe nas și îi rosti numele.

El veni spre ea șchiopătînd încet și lipsit de grație din cauza cîrjei și a pietrelor alunecoase de pe poteca grădinii. Efortul de a sta drept, de a nu se prăbuși la picioarele ei, îi umezi de transpirație buza de sus.

– Stai un pic lîngă mine. Era o rugăminte, nu o poruncă. Îi arătă cu mîna banca.

Alex nu făcu nici o mișcare spre ea.

– Tatăl tău a fost un om bun, rosti el. Ținînd seama de circumstanțe era tot ce se simțea în stare să-i spună.

Lumea devenise pentru el un loc întunecat, primejdios şi nedrept, încărcat de urîţenie şi durere. Adevărul era că-l invidia pe John Rourke. Scăpase de această lume.

Phillippa îşi suflă nasul, faţa fiindu-i luminată de lună. În ciuda ochilor scăldaţi în lacrimi şi a nasului înroşit de plîns era chinuitor de frumoasă, un crin înflorind într-un peisaj dezolant, plin de ruine.

– Da, spuse ea încet. Ca tine.

Alex tresări de parcă l-ar fi străpuns cu o lance.

– Nu, se împotrivi el cu inima zdrobită. John nu era nici pe departe ca mine. Ce vei face acum, Phillippa?

– Să fac? întrebă Phillippa şi văzu că genele dese şi lungi care îi înconjurau ochii erau umede. Cred că un timp voi plînge. Tata îmi va lipsi mereu şi bănuiesc că mă va durea ori de cîte ori mă voi gîndi la el, dar îmi voi continua viaţa. E ceea ce-ar fi vrut să fac, sînt sigură.

Alex reuşi să vorbească abia după cîteva clipe. În faţa lui se afla o simplă fetiţă, delicată şi fragilă, dar avea mai mult curaj decît avusese el vreodată, chiar şi în vremurile bune. Simţea ceva dulce-amar ori de cîte ori o vedea pe Phillippa sau numai se gîndea la ea, dar adevărul era că nu avea dreptul nici măcar să-i rostească numele.

Rămase în întuneric, sprijinindu-se cu toată forţa de blestemata de cîrjă. Se îndrăgostise de Phillippa într-un moment de neatenţie din partea lui, după venirea ei în Insula Paradisului şi ştia că ea ţinea la el. Gîndul că şi-ar putea-o face soţie, că s-ar putea întinde lîngă ea în fiecare noapte îl ardea pe dinăuntru umplîndu-l de o dorinţă păgînă.

Dar era un schilod. Să se însoare cu o astfel de femeie ar fi fost o înşelăciune din partea sa; merita un bărbat care să o apere, să se îngrijească de ea, să o înveţe bucuriile plăcerii...

– Alex? spuse Phillippa cu blîndeţe. Te iubesc!

Îi întoarse spatele, întoarse spatele oricărei speranţe de a-şi mai reveni vreodată. Şi îşi zise că o face de dragul ei.

Îl ajunse din urmă înainte ca el să fi intrat în casă şi îşi puse pe la spate braţele în jurul taliei lui. Gestul era de o inocenţă delicioasă, chiar dacă reacţia pe care i-o stîrni fu demnă de dispreţ.

– De ce anume te temi? întrebă ea lăsîndu-şi capul pe umărul lui şi strîngîndu-l tare. Ştiu că mă iubeşti.

Alex nu avu inima sau forţa să se dezlipească din braţele ei. Se simţea consolat cu adevărat pentru prima oară de cînd glonţul muschetei îi zdrobise genunchiul. Sufletul lui ofilit bău cu sete din bunătatea ei, se simţi alinat, chiar dacă numai pentru cîteva clipe.

– Da, recunoscu el în cele din urmă cu o voce răguşită şi aspră. Da, Phillippa, te iubesc. Prea mult ca să te hărăzesc unei vieţi de tristeţe şi milă.

Ea se mişcă venind în faţa lui, continuînd să-l ţină în braţe. Dacă se îndoise cumva de capacitatea lui de a mai reacţiona la atingerea unei femei, şi se îndoise, n-o mai putea face. Dovada dorinţei lui era jenant de evidentă.

– Tristeţe şi milă? repetă Phillippa. Tristeţea e numai a ta, Alex Maxwell, ca şi mila. Eşti singurul de aici căruia îi e milă de sine însuşi – noi ceilalţi am vrea să te zgîlţîim pînă o să-ţi clănţăne dinţii în gură.

Alex zvîrli cîrja şi o apucă de umeri.

– Ascultă-mă, şuieră el, prea furios şi prea vexat ca să se mai gîndească la gingăşia ei. Sînt un monstru. Dacă ne-am căsători şi am fi în pat – Alex îşi dădu seama ce vorbea şi se întrerupse brusc.

În ochii Phillippei apărură nişte sclipiri jucăuşe.

– Crezi că nu ştiu ce fac bărbaţii şi femeile în pat? întrebă ea. Alex, am crescut pe o plantaţie. Am crescut cu cai, vaci, oi şi porci.

Poate ea nu era stingherită, dar lui Alex îi venea să intre în pămînt.

– Încetează, o rugă el.

Ea izbucni în rîs, iar sunetul sună ciudat pentru că cu cîteva clipe în urmă plînsese. Ce creatură contradictorie era, încîntătoare şi în acelaşi timp teribil de enervantă.

– Fireşte că va trebui să te însori cu mine, declară ea, dacă n-o vei face, fraţii mei te vor ucide.

Alex îşi dădu capul pe spate scrutînd cerul, buzele arcuindu-i-se într-un mic zîmbet. Iată, îşi zise el, o formă de sinucidere la care nu se gîndise încă.

Capitolul 16

Phoebe aşteptă pînă plecă toată lumea, în birou rămînînd doar Duncan. Cînd veni să se aşeze lîngă el, Duncan nu se uită la ea şi nici nu ridică privirea. Îşi puse o mînă pe umărul lui acolo unde era legată pînza care îi sprijinea braţul, iar el tresări puternic cu toate că Phoebe avusese mare grijă să evite rana.

– Lucas n-a gîndit serios ce-a spus, replică ea. Faptul că tatăl tău a murit din cauza ta.

Duncan nu-i răspunse decît după o tăcere lungă.

– Ba da, spuse el în cele din urmă. A vorbit serios.

Phoebe îngenunchie lîngă el, îşi apăsă o mînă de faţa lui silindu-l să îşi înalţe capul şi să se uite la ea.

– Ştii că nu e adevărat, nu-i aşa? John a fost bolnav cu mult înainte să...

El oftă şi îi mîngîie obrazul cu degetele mîinii drepte.

– Nu ştiu altceva, spuse el, decît că tata n-ar fi vrut să cred că i-am făcut vreun rău. Lucas suferă şi nu are o nevastă drăguţă care să-i aline rănile. Se opri şi schiţă un zîmbet trist ridicînd-o pe Phoebe în picioare şi punînd-o apoi la el în poală. Ţinînd seama de faptul că fratele meu n-a avut niciodată prea mult tact, nu e de mirare c-a spus ce-a spus.

Phoebe trase adînc aer în piept şi expiră încet înainte să vorbească.

– Chiar vrei să furi o corabie? îndrăzni ea să întrebe. Va trebui să găsească un mijloc de a se adapta la noua situație dacă Duncan se apuca din nou de piraterie, dar spera că nu va fi nevoie. Îi plăcea aventura, ca oricui altcuiva, dar se săturase de bătălii maritime pentru tot restul vieții. Nu s-ar putea să stăm aici şi să ne vedem de treburile noastre, măcar pentru o vreme?

Duncan rîse pe înfundate, dar intensitatea privirii îi trădă suferința.

– Phoebe, Phoebe, o dojeni el. Hărțuirea englezilor e treaba mea. Dacă stau aici şi aştept să mă găsească o să se ducă naibii toată distracția – şi a lor şi a mea.

Phoebe simți cum se enervează, dar se stăpîni. De cînd întîlnise bărbatul ăsta, îşi zise ea, învățase foarte multe despre autocontrol.

– Nu s-ar putea să te dai la fund măcar o lună sau două? Englezii trebuie să fie foarte supărați pentru ce s-a întîmplat cu *Northumberland,* iar la ora asta ştiu precis cine a scufundat-o.

– „Să mă dau la fund" reflectă el părînd să savureze fraza. Încă un termen interesant. Îşi trecu degetul mare peste buza de jos a lui Phoebe pregătind-o parcă pentru un sărut, iar ea se simți străbătută de un val de căldură, urmat de o durere inconfundabilă într-un loc anume. Cînd venea vorba de bărbatul ăsta era o uşuratică în toată regula.

Se înfioră. Duncan nu o atinsese într-un mod intim, dar cu toate astea nu se putea nega că actul iubirii începuse deja; în interiorul ei se petreceau lucruri misterioase, elementare – pasajele se lărgeau, nevoi primare erau trezite la viață, muşchi infimi se contractau. Şi continuau să se strîngă precum arcul unui ceas vechi.

– Te faci anume că înțelegi pe dos, spuse ea cu o voce destul de tremurătoare. Voia să facă dragoste cu Duncan

şi să-l aibă numai pentru ea, dar nu acolo cu atîția oameni în jur. A „te da la fund" înseamnă a nu atrage atenția asupra ta.

– Hmmm, replică Duncan prefăcîndu-se că-i cîntăreşte cuvintele, dar îşi vîrî un deget în decolteul ei şi găsi un sfîrc cu care să se joace. Am mare nevoie de atenția unei soții, spuse el. Îmi vei face pe plac, Phoebe?

Icni cînd îi dezgoli sînul cu care se jucase.

– Da, reuşi ea să articuleze. Dar nu aici – pentru numele lui Dumnezeu, Duncan – *nu aici.*

El rîse gutural şi o ridică în picioare.

– Dar aici te vreau, spuse el sigur de sine. Aici şi mai ales acum.

Phoebe se apucă cu mîinile de spătarul unui scaun fiindcă genunchii îi cam cedaseră.

– Nu, spuse ea urmărindu-l cum traversează încăperea. Închise uşile de la terasă, apoi le închise şi le încuie pe cele care dădeau spre coridor.

– Nu? repetă el. Se întoarse la ea şi o sărută, trăgînd în acelaşi timp de decolteu, eliberîndu-i sînii plini.

– Duncan, protestă ea cu un scîncet jalnic şi absolut ineficace odată ce sărutul se termină. Îi ținea în palmă unul din sîni pregătind sfîrcul cu vîrful degetului, aşa cum îi pregătise buza de jos pentru sărut cu numai cîteva minute mai devreme.

Se aplecă şi începu să sugă, ridicîndu-i fustele şi desfăcîndu-i panglicile pantalonaşilor. Lui Phoebe îi trecu prin cap că soțul ei era incredibil de agil pentru cineva cu numai o mînă. Se legănă în îmbrățişarea lui, cu capul lăsat pe spate, complet pierdută.

– Tot mai vrei să mă refuzi? se interesă Duncan cu o enervantă încredere în sine după ce păru să se fi săturat de cei doi sîni.

Ea oftă visătoare, amețită.

– Să refuz? Definiția exactă a cuvîntului îi scăpa deocamdată.

O sărută din nou, făcînd ca lucrurile să stea şi mai prost – sau mai bine – iar Phoebe fu vag conştientă că pantalonaşii îi alunecaseră pînă la glezne. În plus simțea un curent de undeva.

– Ieşi din pantalonaşii ăştia, doamnă Rourke, o instrui Duncan cu blîndețe, altfel s-ar putea să te împiedici de ei.

Phoebe îi dădu ascultare, şi s-ar fi împiedicat oricum dacă Duncan n-ar fi prins-o în brațe. O duse la un scaun unde o puse din nou în poală şi făcu acelaşi lucru ca mai înainte, cu o mică diferență.

A doua zi dimineață, după ce Duncan se încuie cu oamenii săi în birou, stabilind fără îndoială planuri pentru jefuirea cel puțin a unei jumătăți din flota britanică, Phoebe plecă în căutarea lui Simone. Phoebe era încă întristată, jelind moartea lui John Rourke, dar din cauza ecourilor plăcerilor nopții trecute, reverberîndu-i încă prin trup, se simțea ceva mai binevoitoare.

Simone era singură în spălătorie, aplecată peste o cadă plină cu apă şi clăbuci. Phoebe rămase în prag pînă Simone îşi dădu seama de prezența ei, întîmpinînd-o cu o înclinare scurtă, sfidătoare din cap.

– Te-a lăsat grea, comentă ea cu o răutate exagerată. Spăla o cămaşă de pînză şi îşi continuă treaba.

– Te-ai întors destul de repede înapoi, replică Phoebe din moment ce comentariul lui Simone nu merita vreun răspuns. De cînd ajunsese stăpîna casei lui Duncan nu se mai apropiase de spălătorie. Trebuia s-o recunoască, nu ducea dorul acestui loc. Bănuiesc că ceilalți au fost prea ocupați cu altele ca să te întrebe, dar eu aş vrea să ştiu cum ai ajuns aici.

Simone dădu din umeri, ferindu-şi privirea. Vechea obrăznicie dispăruse complet; fata pierduse ceva vital, iar Phoebe nu se bucură să o constate.

– M-am născut în insulele astea, spuse Simone. Îmi pot găsi oricînd drumul înapoi.

Phoebe părăsi pragul uşii unde stătuse într-o aoreolă de lumină, şi veni spre ea oprindu-se de cealaltă parte a căzii.

– Ce s-a întîmplat cînd ai ajuns în Queen's Town? întrebă ea întinzînd mîna spre cea cafenie a servitoarei.

Fata întoarse în cele din urmă privirea spre Phoebe, iar aceasta îi citi în ochi suferința imensă.

– Am descoperit c-ar fi fost mai bine să fi rămas aici, spuse ea. N-am putut obține nici o slujbă cinstită – nu eram bună decît ca tîrfă sau sclavă.

– Îmi pare rău, spuse Phoebe cu toată sinceritatea.

Pe obrazul lui Simone o lacrimă îşi croi un drum neregulat.

– Nu-ți risipi mila pentru mine, o preveni ea pătimaşă. N-am nevoie de ea. Îşi coborî privirea spre abdomenul încă plat al lui Simone, iar pe fața ei se aşternu o expresie uşor disprețuitoare. În curînd Duncan va avea nevoie de o amantă. Iar atunci va veni la mine.

Cuvintele o răniră pe Phoebe, după cum le fusese şi intenția. Phoebe îşi îndreptă umerii şi îşi ridică bărbia.

– N-o să mă cert cu tine, Simone, aşa că nu te mai obosi să mă superi. Apoi, din moment ce nu mai rămăsese nimic de spus, se întoarse în casă.

Discuția nu-i liniştise temerile, dar nu infidelitatea lui Duncan era cea care o preocupa atît de mult – era un bărbat care aprecia darurile naturii, şi bănuia că cu cît sarcina ei va avansa mai mult, cu atît starea ei i se va părea

mai interesantă. Nu, o deranja cu totul altceva, un fel de senzație fără nume, la fel de lipsită de substanță ca fumul, ageră ca o viperă tîrîndu-se prin iarba înaltă.

În dimineața următoare, la o oră după răsărit, pe cînd Phoebe zăcea ghemuită la pieptul lui Duncan, revenindu-şi după o nouă partidă de amor nebun, se auzi un bubuit brusc, asurzitor, zguduind întreaga casă.

Duncan trase o înjurătură şi sări din pat, smulgîndu-şi pînza care îi ținea brațul rănit înainte de a se îmbrăca în grabă.

– Ce se întîmplă aici? întrebă Phoebe cu o voce somnoroasă. Prefera să stea ghemuită cu plapuma ridicată pînă sub bărbie.

– Sîntem atacați, răspunse Duncan cu o asprime care îi dădu de înțeles lui Phoebe că-i considera întrebarea prostească. Se auzi o nouă bubuitură, urmată de zgomotul prăbuşirii terasei. Ticăloşii! zbieră el. Au ajuns pe mal şi trag în noi cu propriul nostru tun.

Phoebe sări din pat şi trase pe ea o rochie. Distruseseră deja terasa, indiferent cine ar fi fost, şi cum era o femeie inteligentă, nu avea de gînd să stea cu mîinile în sîn pînă ar fi dispărut şi zidul exterior. Repezindu-se pe uşă ştiu dintr-o dată ce anume o deranjase în atitudinea lui Simone.

Sentimentul de vinovăție.

– Ce vrei să fac? întrebă Phoebe după ce Duncan o împinse peste prag şi o ridică pe vîrful picioarelor ca să-i atragă atenția.

– Găseşte-le pe Phillippa şi pe mama. Bătrîna vă va ascunde. Asta e tot ce am timp să-ți spun acum. Mai e ceva, dacă nu-mi dai ascultare şi faci ceva care să pună în primejdie viața ta şi a copilului, n-o să te iert niciodată.

Cuvintele o înfiorară: ştia că vorbise foarte serios.

– Ai grijă de tine, spuse ea.

Duncan nu-i răspunse; depuse pe fruntea ei un sărut grăbit şi dispăru.

Phillippa şi Margaret fură trezite, la fel ca restul casei de bubuitul tunului, iar asaltul asupra casei continuă neabătut în timp ce alergau în jos pe scări în cămăşi de noapte, ducînd cu ele hainele pe care apucaseră să pună mîna. În hol le aştepta Bătrîna, arătînd calmă, gata să le conducă în pivniță împreună cu servitoarele.

Phoebe observă că Simone nu se vedea nicăieri.

– Au venit englezii să-l spînzure pe Duncan? întrebă Phillippa după ce fură înghesuite într-o cameră umedă avînd drept lumină o singură lumînare, îmbrăcate toate în haine neasortate puse alandala.

– E piratul, spuse Bătrîna. Jacques Mornault.

Phoebe, aşezată pe un scaun, îşi duse genunchii la piept şi îşi puse brațele în jurul lor.

– A trecut de strajă, reflectă ea cu voce tare, şi a pus stăpînire pe tunul de la mal.

– Da, răspunse Bătrîna, sclipirile lumînării reflectîndu-se în ochii ei cînd se uită la Phoebe. Numele lui Simone țîşni între ele ca un spectru, dar nici una nu-l rosti.

– Vom muri? întrebă una din servitoarele mai tinere, buzele tremurîndu-i de frică.

– Nu, copila mea, replică Margaret Rourke, sigură de sine. Se duse să se aşeze lîngă fată şi îşi puse un braț în jurul ei. Nu există nici un motiv să crezi că se va ajunge atît de departe.

Phoebe nu era îngrijorată pentru siguranța ei, deocamdată, dar era teribil de conştientă de faptul că Duncan se afla în pericol de moarte. Cu atît mai rău, îşi zise ea supărată că el nu avea destulă minte să se teamă pentru propria persoană şi să-şi ia măsuri de protecție.

– Unde crezi că poate fi Alex? întrebă Phillippa cu o voce slabă. Nu l-am văzut.

Phoebe şi Margaret schimbară o privire, dar nu vorbi nici una.

Casa fu zguduită de o nouă bubuitură, iar Phoebe îşi înăbuşi un hohot de plîns. Aşa se va termina? se întrebă ea. Călătorise prin timp şi se îndrăgostise de Duncan Rourke ca să moară sub o grămadă de moloz?

Phillippa se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo.

Phoebe îşi lăsă bărbia pe genunchi şi aşteptă uşor ameţită, timpul devenind irelevant. Afară, deasupra capetelor lor bătălia era în plină desfăşurare, fără sfîrşit, asurzitoare. Cîteva servitoare adormiră chiar, iar Bătrîna începu să murmure incantaţii, rugăciuni adresate cine ştie cărei zeităţi a insulei. Margaret părea pierdută în reverie; în ciuda asigurărilor că nu vor muri se pregătea poate să i se alăture lui John într-o lume mai bună.

Lumînarea începu să fumege, iar Bătrîna o înlocui cu o alta.

La flacăra cea nou mai puternică şi mai strălucitoare, Phoebe se uită în jur după Phillippa – şi n-o văzu nicăieri.

Phillippa urcă sprijinindu-se în mîini treptele pivniţei acoperite de bucăţi desprinse din pereţi şi tavan. Lumina era foarte slabă iar aerul atît de plin de fum şi praf că abia mai putea respira. Auzi nişte voci bărbăteşti discutînd undeva în depărtare, dar bubuiturile tunurilor încetaseră, cel puţin deocamdată.

Ajunsă în vîrful treptelor aşteptă şi ascultă.

Vocile erau foarte depărtate şi foarte familiare. Îl auzi pe Lucas şi Duncan şi îi mulţumi cu lacrimi în ochi lui Dumnezeu că erau în viaţă şi destul de întregi ca să se certe. Alex era fără îndoială cu ei, viu şi nevătămat.

Phillippa nu avea de gînd să se întoarcă în pivniţă pînă nu era sigură.

Îşi croi drum prin ce mai rămăsese din frumoasa casă a lui Duncan, călcînd peste cărţi, statuete răsturnate şi bucăţi rupte de mobilier. Nu strigă de teamă că ar fi atras atenţia fraţilor ei şi ar fi fost trimisă, mai degrabă tîrîtă, înapoi în ascunzătoare. Trebuia să-l vadă cu ochii ei pe Alex apoi se va întoarce în pivniţă de bună voie.

Pe cînd traversa salonul casa fu izbită de o nouă lovitură, atît de rapidă şi puternică, încît Phillippa fu aruncată la podea de parcă cineva ar fi tras-o cu forţa. Cîteva clipe rămase complet nemişcată, cu respiraţia tăiată, încercînd să-şi vină în fire şi să facă faţă surprizei brutale. Trebuie să fi strigat – usturimea din gît i-o dovedea – dar nu-şi amintea să fi scos nici măcar cel mai mic sunet.

Phillippa se ridică în capul oaselor tocmai cînd o nouă bubuitură zgudui casa. O parte din tavan căzu, iar Phillippa ţipă de frică, ghemuindu-se la podea, acoperindu-şi capul cu braţele.

Auzi un şchiopătat şi înălţă capul la timp ca să-l vadă pe Alex venind spre ea, mişcîndu-se destul de repede pe cîrja lui, cu un pistol în mînă. Era murdar, hainele îi erau sfîşiate şi ude de transpiraţie, dar se ţinea pe picioare şi nu părea să fie rănit.

Era tot ce Phillippa dorise să ştie. Zîmbi, se ridică, destul de greu, şi îşi scutură rochia de praf. Alex se încruntă la ea, roşu la faţă pe sub straturile de funingine şi praf de marmură.

– Du-te înapoi în pivniţă, îi porunci el furios. Acum!

Phillippa îl privi contrariată şi îşi duse o mînă la piept.

– Îndrăzneşti să strigi la mine? spuse ea, deşi, întrebarea era cu totul inutilă din moment ce strigase *deja* la ea.

– *Da,* zbieră Alex, făcînd un pas spre ea. Şi voi face mai mult decît atît dacă te mai prind aici!

Phillippa simți o strîngere în pîntece, şi nu fu, spre marea ei nemulțumire o senzație cu totul neplăcută. Înainte ca el să apuce să-i explice ceea ce era evident – şi anume că o amenința – o nouă lovitură puternică a tunului izbi zidul din apropiere. Candelabrul uriaş de deasupra capetelor lor se legănă apoi se desprinse din tavan scoțînd un scrîşnet îngrozitor. Alex aruncă cîrja şi pistolul sărind ca o panteră peste Phillippa, trimițînd-o la podea. Candelabrul aterizâ cu un sunet muzical la numai cîțiva paşi de picioarele lor.

– Mai bine rămîn cu tine, spuse Phillippa făcînd ochii mari şi muşcîndu-şi buza de jos ca să nu i se vadă surîsul. Nu cred că altundeva aş fi mai în siguranță.

Alex se uită la ea cu o expresie care semăna mai mult cu scîrba, dar Phillippa îl iertă pentru că ştia că nu i-o adresa în mod intenționat. Voia să se însoare cu ea după terminarea războiului şi să o ducă acasă pe plantația lui aflată la mică distanță de Troia, unde îi va face copii, va avea grijă să mănînce cum trebuie şi îi va da sfaturi în chestiuni importante.

– Consideră-te norocoasă, domnişoară Rourke, spuse el, chinuindu-se să se ridice în picioare, că mă preocupă doar sarcina de a te ține în viață. Dacă aş avea un răgaz de numai cinci minute, ai primi o bătaie de n-ai mai sta o săptămînă pe funduleț!

Phillippa îşi flutură genele.

– Dar n-ai timp, îi reaminti ea plină de îndrăzneală ştiind că nu se afla în pericol. Cel puțin nu în cel de a suporta acea soartă umilitoare.

– Vino cu mine, se răsti el apucîndu-i mîna. Cîrja şi pistolul erau sub muntele de sticlă spartă care fusese cîndva o minunată lucrare de artă, precum şi un instrument

al luminii. După o singură privire plină de regrete, trebuie să fi ajuns la aceeaşi concluzie ca Phillippa, recuperarea lor nu se va face fără un efort considerabil, aşa că o trase după el prin salonul rămas în ruină. Mersul lui, cu toate că încet şi măsurat, nu era cel al unui bărbat care ar fi avut o nevoie permanentă de cîrjă. Găsi un dulap folosit pentru depozitarea fețelor de masă şi o împinse pe Phillippa înăuntru.

– Mă voi întoarce după tine, rosti el arțăgos. În locul tău însă n-aş aştepta reîntîlnirea cu prea multă nerăbdare.

După aceste cuvinte cu totul lipsite de romantism, îi trînti uşa în nas şi înainte ca ochii ei să se obişnuiască cu întunericul ca să vadă şi să apuce mînerul, o blocă acolo, probabil cu un scaun.

Phillippa se aruncă în uşa grea şi urlă de furie, dar fără nici un rezultat. Era închisă poate pentru eternitate, poate pînă piraților vor da peste ea şi îi vor face cine ştie ce lucruri respingătoare. Iar dacă printr-o minune o vor lăsa în viață, probabil că Alex o va ucide cu mîinile lui.

– Vreau să mă însor cu sora voastră, le spuse Alex furios lui Duncan şi lui Lucas alăturîndu-li-se în ce mai rămăsese din grădină. Aveau un tun mic, arme păstrate de Duncan pentru momente de criză şi de mai bine de o oră reuşeau să-l țină la distanță pe Mornault. Fețele le erau înnegrite de praf de puşcă, la fel ca a lui Alex, iar hainele le atîrnau în zdrențe. Restul oamenilor se risipiră prin casă apărînd-o împotriva atacului.

– Eu n-am nimic împotrivă, replică Lucas cu generozitate, dacă ne dai cuvîntul tău că n-o s-o bați!

– După cum arată, îi spuse Duncan fratelui său, nu cred că e tocma gata să-ți facă promisiunea asta. Te-ai întîlnit cu Phillippa?

– Am încuiat-o în dulap, le explică Alex. Era o conversaţie ciudată şi bănuia că într-o zi, dacă vor trăi destul ca să detaşeze de ce li se întîmpla acum, vor reuşi să-i vadă umorul. A trebuit să fac ceva ca s-o împiedic să dea peste alte necazuri.

Duncan şi Alex se uitară unul la altul, iar Alex crezu că vede cum schimbă un zîmbet amuzat.

– Bietul de el, chiar crede că e posibil, spuse Duncan minunîndu-se. Pe faţa mînjită, rînjetul îi era ca o tăietură albă.

Lucas rîse de expresia consternată de pe faţa lui Alex şi arătă cu mîna spre fratele său.

– Ascultă de sfatul unui bărbat însurat, rosti el.

– Tot vreau să mă însor cu ea, stărui Alex.

Duncan îşi înălţă o sprînceană, ducîndu-şi mîinile la piept. Îşi aruncase bandajul, sîngele începuse să i se îmbibe în materialul murdar al cămăşii, dar nu părea să-l doară nimic.

– Încă n-am auzit promisiunea că n-o vei bate, îi atrase el atenţia. Ochii îi scăpărară maliţioşi în ciuda seriozităţii situaţiei în care se aflau. Duncan savura clipele cînd îşi măsura forţele cu cei de teapa unora ca Jacques Mornault.

Alex oftă. Fusese întotdeauna un om cinstit şi nu vedea de ce s-ar schimba acum.

– Cînd toate astea se vor termina, spuse el în cele din urmă, am de gînd să mă întorc la dulap, să o scot afară şi să-i învineţesc fundul. Mulţumiţi?

Duncan şi Lucas schimbară o nouă privire.

– Cum să nu, spuse Lucas.

– Dacă aşa zici tu, fu de acord Duncan ridicînd nepăsător din umeri.

Fu o noapte fără lună, iar Duncan le mulţumi zeilor. Dacă luna ar fi apărut, el şi oamenii săi nu ar fi putut să se furişeze în spatele lui Mornault şi a piraţilor săi punînd capăt asediului.

După toată aşteptarea şi suferinţele îndurate, aproape că fu prea uşor. Preţ de o clipă primitivă, elocventă, apucînd părul lui Mornault şi apăsînd pumnalul de gîtul piratului, Duncan îşi dori ca lucrurile să fi stat altfel. Poate că mama lui avusese dreptate, îşi zise el coborînd pumnalul cînd se simţi străbătut de dorinţa sălbatică de a-şi ucide duşmanul de moarte. Poate nu-l mîna dragostea de libertate ci pasiunea pentru întîlniri ca aceasta.

Îl ridică pe Mornault în picioare şi îşi vîrî pumnalul în teacă. Piratul îl înfruntă rînjind, jumătatea lui de nas arătînd şi mai înfiorătoare acum că se afla în umbră.

– Firea ta plină de onoare, spuse Mornault, o să-ţi aducă moartea.

Duncan bănuia că vechiul lui duşman avea dreptate, dar nu i-o spuse.

– Cine te-a adus la tunurile astea? întrebă el.

– Fata, spuse Mornault. Era la fel de nebun ca Duncan pentru că începu să rîdă. Ştii ce se spune, prietene, despre femeile alungate. Dă-mi un cuţit şi îţi voi da ceea ce-ţi doreşti – o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Ideea îi făcu sîngele să-i zvîcnească în vine, lucru care îl tulbură adînc. Dumnezeu să-l ierte, dar tot mai voia să-i scoată ficatul lui Mornault. Reuşi însă să-şi ascundă reacţia. Îşi duse braţele la piept şi se încruntă.

După spusele lui Mornault o femeie alungată era cauza acestui atac. Duncan nu-şi amintea să fi alungat pe nimeni, cel puţin nu de curînd. De fapt, înainte de venirea lui Phoebe în viaţa lui nu prea avusese noroc cu femeile şi reuşise să se facă aruncat din cîteva paturi destul de impresionante.

Apoi în cercul de torțe aprinse cu atîta grijă de Mornault apăru Simone cu ochii lăsați în jos şi umerii coborîți, iar Duncan înțelese brusc.

Se simți de parcă cineva l-ar fi pocnit în moalele capului.

– Tu, şuieră el.

Simone îşi ridică fața spre Duncan; văzu lacrimile dar îşi împietri inima. Asediul ar fi putut provoca moartea lui Phoebe şi a copilului lor. Restul familiei lui se aflase în acelaşi pericol, iar casa, din cîte reuşea să-şi dea seama, ajunse o ruină, distrusă pînă în temelii.

– Ştii ce-ai făcut? întrebă el.

Lucas îşi puse mîna pe brațul lui.

– Duncan...

Duncan se smuci din strînsoarea fratelui său. Era slăbit din cauza furiei şi a pierderii de sînge.

– Fii blestemată, îi spuse el fetei care tremura. Nu exista teamă în ochii ei; doar ranchiună, mînie şi mîndrie. Ochii ei – pe care îi crezuse cîndva frumoşi, sclipeau în noapte ca aceia ai unei sălbăticiuni căreia i se luase prada.

Scuipă la picioarele lui.

Duncan îi întoarse spatele uitîndu-se la Mornault, încă dornic de bătaie, deşi avea mîinile legate la spate la fel ca restul oamenilor săi. Piratul rîse.

– Rourke, să fii totuşi un laş?

Mîna lui Duncan se odihni o clipă pe mînerul pumnalului. Era atît de tentat să-i taie legăturile şi să-l facă bucăți cu mîinile goale, dar nu avea timp pentru aşa ceva.

– Se pare, spuse Duncan ignorînd provocarea şi măsurîndu-l pe celălalt bărbat din cap pînă în picioare, că mi-am găsit totuşi o corabie. Păcat c-a fost atît de al naibii de uşor.

La o depărtare destul de mare de casă şi ascunsă de priviri indiscrete se afla un fel de colibă mai mare. Duncan

dădu porunci ca Mornault şi oamenii săi să fie duşi acolo. Apoi le întoarse spatele prizonierilor şi începu să coboare colina.

– Ce vei face cu ei? întrebă Lucas ținînd pasul cu el. Duncan bănuia că se referea la pirați şi la fată. După cele întîmplate?

– Nu m-am hotărît încă, răspunse Duncan cu o furie reținută, strîngînd din dinți, pentru că umărul rănit începea să-l doară de parcă cineva i-ar fi umplut rana cu ceară fierbinte. Poate le dau foc sau îi arunc la rechini, deget cu deget.

– Luate-ar naiba, Duncan, se răzvrăti Lucas, vorbesc serios. Nu-l poți preda pe Mornault englezilor, deşi probabil că-l doresc la fel de mult ca pe tine, pentru că le va spune unde să te găsească. Şi nu se poate să le dai drumul, pentru că nu vor face decît să se întoarcă, cu mai multe arme şi o altă corabie. Iar în ce priveşte arderea lor sau aruncarea la rechini – păi, nu pot decît să sper c-ai glumit.

– Speră ce vrei, replică Duncan, sprijinindu-şi brațul rănit cu o mînă şi sperînd că Lucas nu va observa nimic ca să se agite mai mult decît era necesar. Între timp se distra de minune; uitase cît era de distractiv să-şi enerveze fratele mai mare. Ce crezi că mi-ar fi făcut mie Mornault şi trupa lui veselă dacă izbînda ar fi fost de partea lor?

Lucas bolborosi ceva dînd de înțeles că nu avea un răspuns pregătit la o atare întrebare.

Duncan se împiedică, revenindu-şi imediat. Pentru moment nu şi-o dorea decît pe Phoebe, spălîndu-i rana, ciripind în engleza aia a ei atît de ciudată, permițîndu-i poate o gură sau două de whisky pentru că o salvase de o aşa-zisă soartă mai rea ca moartea.

– Te simți bine? întrebă Lucas. Avea momente cînd era teribil de perspicace, iar acesta părea să fie unul din ele.

Duncan grăbi pasul sperînd să ajungă la Phoebe şi la ce mai rămăsese din casa lui înainte să cadă.

– Splendid, răspunse el. A fost un antrenament interesant, nu ţi se pare? Poate n-ar strica să-l mai ţinem pe Mornault aici pînă îl înfuriem bine, apoi să-l trimitem în ale lui cu mulţumirile de rigoare. L-am putea invita oricînd înapoi, aşa ca să mai înveselească atmosfera. Se clătină căzînd într-un genunchi, iar Lucas îl ridică. Nu mai vedea limpede, iar stomacul, gol în mod cu totul neaşteptat, făcea mici tumbe.

– Vorbeşti aiurea, spuse Lucas. Atinse cu dosul palmei fruntea lui Duncan. Printre alte cîteva slăbiciuni inofensive se afla şi tendinţa de a se purta ca o cloşcă. Pe marele Zeus şi Apolo, aş putea frige un ou de fruntea ta.

– Te sfătuiesc să nu încerci, replică Duncan. Apoi rîse de nebunia acestui schimb de replici.

În faţa lor apăru casa, strălucind în beznă ca un fel de templu grecesc. Bănuia că stricăciunile puteau fi remediate, dar treaba va dura cîteva luni, dacă nu chiar ani, iar meşterii erau greu de găsit dată fiind ocupaţia lui şi urgenţele războiului. Ar fi fost în stare să plîngă dacă n-ar fi ştiut că Phoebe îl aştepta pe undeva.

Lucas îl lăsă singur imediat ce trecură pragul grădinii poruncindu-i să stea jos pînă va merge să caute doctorul. Duncan ignoră porunca fratelui său şi porni spre pivniţă, coborînd cu grijă treptele pline de moloz. Numai efortul de a se ţine pe picioare îl acoperi de o transpiraţie rece, udîndu-i hainele rupte şi umezindu-i palmele.

– Phoebe! strigă el în întuneric, iar vreme de o clipă insuportabilă crezu că nu-i va răspunde, că Mornault reuşise totuşi să o ucidă.

Apoi o văzu apărînd la capătul scărilor cu o lumînare în mînă. Dînd cu ochii de el împinse lumînarea în mîinile altcuiva şi alergă spre el vîrîndu-se sub braţul lui.

– Idiot, se agită ea. Ce ţi-a venit să hoinăreşti aşa cînd abia te mai ţii pe picioare?

– Eşti bine? întrebă el permiţîndu-şi să se sprijine de ea, numai un pic.

Îl ajută să coboare treptele pentru că drumul înapoi ar fi fost mult mai greu pentru amîndoi.

– Da, spuse ea. Ai văzut-o pe Phillippa? Am vrut să mă duc să o caut, dar Bătrîna nu m-a lăsat...

– La ora asta Phillippa trebuie să stea aplecată peste genunchii lui Alex primindu-şi bătaia binemeritată, replică Duncan. Cred că le va prinde bine la amîndoi.

– Numai să nu-ţi vină şi ţie idei, domnule Rourke, îl preveni ea vioaie, conducîndu-l prin coridorul unde o găsise în prima noapte a întîlnirii lor. Totul părea atît de recent şi totuşi atît de îndepărtat. Dacă vei încerca vreodată aşa ceva, te împuşc.

El rîse din nou.

– Încă una din promisiunile tale atît de ademenitoare, spuse el. Unde naiba mă duci?

– În camera unde ne-am ascuns noi femeile, răspunse ea. Vom încerca să urcăm ceva mai tîrziu, cînd vei mai prinde puteri.

Duncan se clătină puţin. Îşi simţea capul atît de ameţit, de parcă ar fi băut o sticlă de rom de unul singur, iar coridorul întunecat se lumină brusc de o lumină orbitoare de parcă în faţa lor s-ar fi deschis porţile raiului.

– Oh, Dumnezeule, şopti Phoebe. E ascensorul!

– Ce? În timp ce încă mai încerca să înţeleagă ceea ce trebuia să fie o iluzie, un produs al febrei şi rănii, Phoebe îl trase spre acea lumină. Unde? Genunchii îi cedară, se îndoi din mijloc şi îşi lovi capul de perete cu toate că nişte mîini mici încercară să-l coboare cu grijă la podea. Phoebe...

– Sînt aici, spuse ea cu blîndeţe.

Durerea era arzătoare, cuprinzîndu-l precum flăcările unui foc. Duncan îi rosti numele din nou, ca pe o rugăciune, apoi se cufundă în beznă.

Phoebe îngenunchie lîngă Duncan pe podeaua ascensorului, strîngîndu-l în braţe. Era inconştient, acoperit de murdărie şi sîngera, iar ea nu ştia cum o să-i explice prezenţa personalului hotelului, poliţiei sau oricui altcuiva din secolul douăzeci. Hotărîrea ei fusese instinctivă; Duncan avea nevoie de ajutor medical, de preferinţă modern.

Uşile ascensorului se dădură la o parte dezvăluind holul aşa cum şi-l amintea. Phoebe simţi o senzaţie ameţitoare de uşurare; la un moment dat se temuse că se va trezi într-un alt punct al istoriei, dar auzi sunete cunoscute. Undeva bîzîia un telefon, iar la un televizor ascuns vederii ei se transmitea temă muzicală a unui serial foarte popular.

Phoebe îl trase pe Duncan afară din ascensor şi se uită în jur.

De undeva apăru funcţionarul de la recepţie, un Adonis blond îmbrăcat în uniforma obligatorie: tricou şi pantaloni scurţi kaki. Plezni din guma de mestecat apropiindu-se de Phoebe şi soţul ei întins cu faţa în jos.

– Hei, cine-i ăsta, ce s-a întîmplat cu el?

Phoebe nu avea de gînd să-i explice cu Duncan zăcînd pe podea, pierzînd sînge şi arzînd de febră.

– N-are importanţă, spuse ea. Insula asta are spital?

– Cum să nu? răspunse Adonis. Numele lui adevărat era scris pe plăcuţa prinsă de buzunarul de la piept: Rodney. Chem salvarea.

– Mulţumesc, oftă Phoebe. Una din cameriste aduse o pătură, iar din colţul ochiului Phoebe văzu o femeie cu pălărie de paie şi varice la picioare – venită în Insula Paradisului cu acelaşi avion ca Phoebe.

– Acum văd de ce ai pierdut petrecerea din seara asta, spuse femeia. Ce s-a întîmplat cu prietenul tău? Arată de parcă s-ar fi rostogolit pe scări.

Phoebe o privi încruntată, dezorientată şi cam nerăbdătoare.

– În seara asta?

– Păi, da, ştii tu. Face parte din afacere – venim aici, ne uităm la apartamente, se dă o petrecere.

Adevărul o pocni pe Pheobe cu forţa unui autobuz. Stătuse destul în 1780 ca să se îndrăgostească, să se mărite, să rămînă însărcinată şi să aibă mai multe aventuri decît şi-ar dori orice femeie cu scaun la cap, dar în 1995 ceasul practic stătuse pe loc.

– Cît e ora? întrebă Phoebe, venind lîngă Duncan care începea să se mişte. Odată trezit din leşin va avea un mare şoc şi voia să-i fie aproape ca să-l poată susţine moral. Nu-i vor strica probabil nici cîteva indicii ca să se adapteze mai bine.

Femeia se uită la ceas.

– Nouă şi zece, spuse ea. Îl studie pe Duncan mijind ochii bănuitoare, apoi ridică privirea spre faţa lui Phoebe. Joci tare, scumpo. Nu te-aş fi crezut genul, dar asta nu face decît să dovedească faptul că viaţa e plină de surprize.

– Nu-i aşa? fu de acord Phoebe coborînd ochii spre Duncan, aflat tot în braţele ei. Apoi îl sărută pe frunte şi aşteptă.

Capitolul 17

Auzind sirena salvării, Phoebe se întrebă ce le va spune infirmierilor. Dar din fericire aceştia îşi văzură de treburile lor fără să-i intereseze altceva. Îl ridicară pe Duncan pe targă şi îl duseră în maşină, permiţîndu-i lui Phoebe să urce alături de el. În drum spre spital Duncan deschise ochii, se uită la aparatele din jurul lui, la bărbatul în halat alb, apoi, zicîndu-şi probabil că avea un coşmar, leşină pe loc.

Phoebe îi mulţumi cerului că nu deschisese gura. „Pe marele Zeus şi Apolo" ar fi fost o înjurătură cel puţin stranie dacă nu prea lungă peste aceste timpuri moderne.

Odată ajunşi la spital, Duncan fu dus în sala de urgenţă, iar Phoebe rămase pe coridor. Călătoria prin timp îşi spunea cuvîntul, pentru că adormi aproape imediat. Cînd se trezi avea piciorul stîng amorţit. Şi-l masă ca să se poată mişca, apoi se duse la recepţie şi întrebă ce se întîmplase cu pacientul adus în sala de urgenţă. Sora de la ghişeu îi aruncă o privire dezaprobatoare – persoanele hippy nu se bucuraseră nici în anii şaizeci de simpatia ei, darămite acum şi o informă că victima bătăii cu cuţitele fusese dusă într-un salon de la etaj.

Phoebe deschise uşa şi vru să se apropie de pat, dar se împiedică de valiza pe care cineva trebuie să o fi adus de la hotel. Duncan era treaz. Îi luă mîna, cea care nu-i era conectată la aparate, şi îi acordă un zîmbet cuceritor.

– Ne te speria, spuse ea. Pot explica tot. Mai mult sau mai puţin.

– Nu sînt speriat, mîrîi Duncan. Pe lîngă dinţii încleştaţi mai existau şi alte indicii care să arate că era pe cale să-şi piardă autocontrolul.

– Am plecat din secolul tău, spuse Phoebe, şi am ajuns în al meu. Sîntem în 1995, iar locul în care ne aflăm se cheamă spital...

Cînd ochii lui se măriră de groază şi vru să se ridice, Phoebe îl împinse cu blîndeţe înapoi pe perne. E în regulă, dragul meu. Spitalele nu mai sînt ca pe vremea ta. Ţi-au dat nişte medicamente iar mîine sau poimîine vei fi acelaşi dintotdeauna.

Duncan era agitat, asta era clar, dar făcea tot posibilul să-şi menţină calmul. Se uită în jurul lui, cuprinzînd cu privirea televizorul fixat în perete, telefonul, punga transparentă cu lichid suspendată deasupra patului, aparatele care îi verificaseră pe parcursul nopţii organele vitale.

– Întreaga lume arată aşa? şopti el înspăimîntat de această perspectivă.

Phoebe surîse, emoţionată pînă în adîncul inimii şi îl sărută.

– Bineînţeles că nu. Imediat ce vei putea părăsi spitalul vom merge pe continent şi îţi voi arăta ceva tipic american.

– Ce?

– Va fi o surpriză, spuse Phoebe cînd în cameră intră o soră aducînd micul dejun pentru amîndoi.

Duncan se holbă la fusta scurtă a femeii şi la bluza albă prin care i se vedea sutienul.

– Pe marele Zeus şi Apolo, bombăni el după ce rămaseră singuri. Cîtă lipsă de decenţă!

Phoebe luă cu lingura ceva ce nu putea fi decît terci sau cereale cu lapte şi i-l vîrî în gură.

– Şi încă n-ai văzut nimic, îl tachină ea.

După ce terminară de mîncat, Phoebe deschise televizorul şi începu pregătirea lui Duncan pentru supraviețuirea în lumea modernă – cu un episod din „Stilurile de viață ale celor bogați şi faimoşi". Era uluit de siluetele în mişcare, de culori, de vocile fără trup, dar Phoebe abia dacă se uită la ecran. Urmărirea reacțiilor lui Duncan era mai interesantă decît oricare alt program văzut vreodată.

Phoebe îşi petrecu cea mai mare parte a zilei antrenîndu-l pe Duncan pentru ce-l aştepta de acum încolo, folosind reviste din sala de aşteptare ca să-i arate cum se îmbrăcau femeile şi bărbații, ce înfățişare aveau casele, şi ce se mînca. Duncan fu fascinat de maşinile şi avioanele din reclamele colorate, iar după dejun căzu într-un somn adînc. Diagnosticul pus de Phoebe fu supralicitare informațională.

Rămase în scaunul de lîngă patul lui, prea surescitată ca să poată trage un pui de somn, întrebîndu-se cînd va veni poliția să se intereseze de misterioasa apariție a lui Duncan în Insula Paradisului, şi nu oricum, ci amețit de febră, îmbrăcat în haine un pic prea autentice chiar şi pentru un bal mascat, etalînd la un umăr o rană de sabie cusută artistic. Bine că reprezentanții legii avură altceva mai bun de făcut, pentru că nu-i veni în minte nici o poveste cît de cît credibilă.

A doua zi fu plină de evenimente; Phoebe primi o nouă carte de credit, iar Duncan fu lăsat să plece din spital. Arăta a pirat pînă şi în pantalonii albi şi cămaşa înflorată împrumutate de la unul din infirmieri.

Se întoarseră la hotel cu un taxi, iar pentru Duncan mersul cu vehicolul pe patru roți fu ceva mult mai tulburător decît imaginea din reviste. Iar cînd îşi văzu casa frumoasă redusă de timp şi neglijență la un han de mîna a doua, starea lui de spirit se înrăutăți vizibil.

În hol se afla un automat pentru cărți de credit, iar Phoebe făcu prima săpătură în economiile ei. Duncan o urmări cu o privire gînditoare, uşor încruntat, dar nu spuse nimic.

– Asta ne va ajunge deocamdată, spuse ea, dar mai trebuie plătit şi spitalul.

– Avem datorii? întrebă Duncan. Probabil nu datorase nici măcar un cent în toată viața lui, dacă nu se puneau la socoteală toate armele şi proviziile şterpelite de la guvernul englez în timpul revoluției.

– Vino, spuse Phoebe luîndu-i mîna cu blîndețe. Vom discuta despre asta în bar cu o pina colada şi un ceai cu gheață.

Barul fusese cîndva biroul lui Duncan şi dezaprobă din suflet schimbările intervenite pe parcurs. Rămase blocat holbîndu-se la tonomat de parcă ar fi fost un instrument al diavolului, iar Phoebe comandă băuturile la tejghea şi le duse la o masă mai retrasă. Pina colada se bucură de aprobarea lui, spre deosebire de majoritatea lucrurilor pe care le văzuse de la plecarea din spital.

– Spune-mi despre datoriile noastre, insistă el după ce-şi termină băutura.

– Trebuie să plătim spitalului pentru că s-a îngrijit de tine, spuse Phoebe. Nu-ți fă griji pentru asta, bine?

– Cu hîrtiile alea pe care le-ai scos din perete?

Phoebe zîmbi auzind descrierea stranie, chiar dacă potrivită.

– Nu e de ajuns, spuse ea. Secolul douăzeci e îngrozitor de scump. Vor avea nevoie de bilete de avion pentru Orlando, avionul cu care venise se întorsese deja în State pentru o serie nouă de posibili cumpărători de apartamente. Apoi mai era mîncarea, hotelul...

– Am aur, spuse Duncan.

Phoebe oftă.

– Nu, nu ai, spuse ea. Crede-mă, ți-am verificat toate buzunarele după ce te-au dezbrăcat ia spital. Şi chiar dacă locul ăsta seamănă cu casa ta, nu e. Au trecut două sute de ani, plini de evenimente din ziua cînd Mornault mai că nu ne-a zburat de pe planetă cu tunul lui.

Expresia de pe chipul soțului ei îi indică că nu era momentul potrivit să amintească de duşmanul lui de moarte şi de stricăciunile aduse casei. Se aplecă spre ea şi îi vorbi pe un ton gros, impacientat.

– Am aur, repetă el, rostind cuvintele rar de parcă Phoebe ar fi avut probleme cu auzul. Vrei să-ți dovedesc?

– Te rog, spuse Phoebe cu un suspin adînc. Economiile mele n-o să ne țină mult.

Duncan îi aruncă barmanului o privire bănuitoare.

– Mai tîrziu, spuse el.

Îşi petrecură partea cea mai fierbinte a zilei în camera lor – Phoebe era sigură că Duncan n-ar fi fost încîntat de un tur al apartamentelor sau de o privire aruncată la ceea ce oamenii de afaceri făcuseră cu golful în care *Francesca* săltase pe valuri – dormind şi uitîndu-se la televizor. Soțul ei, piratul, era retras şi sumbru, şi cu toate că Phoebe i-ar fi întîmpinat cu bucurie dorința de a face dragoste, nu făcu nici o încercare să o atingă. Iar Phoebe, deşi tînjea, măcar să fie luată în brațe, îşi ținu mîinile acasă.

După lăsarea întunericului şi servirea cinei în cameră, cină declarată de Duncan fără nici un gust şi pe care ar fi aruncat-o pe hol cu tot cu masa pe rotile, dacă Phoebe nu l-ar fi oprit, coborîră în hol. Hotelul, nefiind tocmai o Meca a turiştilor, era pustiu şi nu îe fu greu să găsească treptele spre pivniță.

Mergînd în urma lui Duncan, Phoebe simți un junghi de durere pentru secolul al optsprezecelea. Oare ce credeau

Margaret şi Lucas, Alex şi Phillippa? Servitorii, dacă mai rămăseseră în pivniță, trebuie să fi fost destul de aproape ca să fie martorii ciudatei dispariții a stăpînului şi stăpînei, trebuie să fi văzut zidul deschizîndu-se şi dînd la iveală o cabină de lumină, apoi închizîndu-se la loc.

Pivnița cea modernă era bine luminată, iar Duncan găsi imediat ceea ce căuta – un fel de cămară mică cu cărămizi pe jos şi rafturi putrede pe pereți. Îngenunchie şi scoase din buzunar cuțitul de întins untul furat de pe masa cu cina şi începu să desprindă din perete o cărămidă obişnuită. După ce o scoase, băgă mîna în vid şi trase afară o cutie mică, metalică.

– O vom deschide în camera noastră, spuse el vîrînd cu o îndemînare piraterească cutia mică sub cămaşa înflorată. Dacă noii proprietari prind de veste o să-mi distrugă şi ce-a mai rămas din casa mea.

Phoebe trecu cu vederea peste pronumele posesiv. Duncan era un bărbat inteligent, şi ştia că locul acesta nu-i mai aparținea. Probabil dedusese deja că era un fel de fantomă; practic nici nu exista, pentru că undeva era un mormînt cu numele lui deasupra. Dar nici Phoebe nu trăise în 1780 pentru că nu se născuse decît în 1969.

Totul era atît de confuz.

– Tu eşti şefu', spuse ea obosită. Nu era tocmai adevărat. În mintea ei erau egali, dar după toate prin cîte trecuse, semantica putea fi lăsată deocamdată la o parte.

Cînd ajunseră în camera 73, iar el deschise cutia cu acelaşi cuțit, Phoebe scoase fără să vrea o exclamație de surpriză. Înăuntru se aflau o mulțime de monezi de aur, strălucirea lor nefiind alterată de scurgerea timpului.

– Duncan, şopti Phoebe, asta e o mică avere!

El zîmbi.

– Un bărbat înțelept, spuse el, e întotdeauna pregătit pentru întîmplări neprevăzute.

Phoebe luă o monedă şi o privi cu atenție. Era mare şi grea, gravată cu imaginea unui leu. Un colecționar obişnuit va plăti mai mult decît valorau în dolari astfel de specimene rare, îşi zise ea, dar nu avea nici un sens să fie lacomi.

– Va trebui să acționăm cu discreție, spuse ea. Nu mai există multe monezi de genul ăsta, şi vor da naştere la o grămadă de întrebări dacă încercăm să le plasăm la McDonald sau la supermarket.

O privire aruncată chipului nedumerit al lui Duncan îi reaminti că nu ajunsese încă să-i lămurească noțiunea de societate de consum.

– Lasă totul pe seama mea, spuse Phoebe.

Duncan ridică ochii spre tavan.

A doua zi Phoebe şi Duncan părăsiră insula la bordul unui mic avion. Din fericire nu li se cerură paşapoartele, Insula Paradisului fiind considerată teritoriu american şi nu portorican, iar banii nu mai erau o problemă.

Aterizară curînd pe un aeroport de la marginea oraşului Orlando.

De la decolare Duncan nu scosese nici un cuvințel şi era alb ca varul la față. Cînd avionul atinse solul şi se hurducăi pe pistă, motoarele huruind ca scoase din minți, îi aruncă lui Phoebe o privire care spunea: nu-mi cere s-o mai fac vreodată.

Phoebe începu să se întrebe cum va reacționa la surpriza ei. Putea tăia deja de pe listă Space Mountain şi Star Tours, îşi zise ea, nu fără regret.

Luară o cameră la hotel, apoi se duseră la un magazin universal, unde Phoebe îşi folosi iar cartela ATM, de data asta ca să pună la loc banii cheltuiți pe biletele de avion.

Mai tîrziu va găsi o casă de amanet dintr-un cartier mărginaş şi va arăta una din monezile de aur ale lui Duncan ca să-şi dea seama de valoarea lor. Între timp, piratul din viața ei avea o nevoie urgentă de o altă garderobă – ei îi rămăseseră încă hainele cam şifonate din valiza aduse din Seattle – şi îl costumă în blugi, adidaşi şi o cămaşă albastră de bumbac.

– Aşa mai da, spuse ea, admirîndu-l.

Duncan, copleşit din nou de magazinul gigantic, de mulțimea cumpărătorilor abia îmbrăcați, devenea cam arțăgos. Phoebe îl luă de mînă şi îl trase pînă la autoservirea unde cumpără doi cheeseburgeri cu şuncă, cartofi prăjiți şi cremă de ciocolată.

– O îmbunătățire vizibilă, spuse Duncan luminîndu-se la chip, față de lăturile de la spital.

Phoebe zîmbi.

– Ai grijă să nu-ți placă prea mult. Oricît de bun ar fi ia gust un regim permanent, te-ar băga înapoi în spital.

Duncan terminase de mîncat cartofii şi îşi ridică privirea spre Phoebe. Fața îi mai prinsese ceva culoare, iar ochii îi scăpărau maliționi.

– Îndrăzneşti cumva, femeie, rosti el luînd în joacă tonul autoritar al unui stăpîn furios, să-mi spui ce să mănînc şi ce nu?

– Bineînțeles, replică Phoebe cu dezinvoltură. Sînt soția ta.

El oftă.

– Asta vrea să însemne că n-o să-mi cumperi încă unul din acele – se întoarse să se uite la raionul unde se vindea fast-food bunătăți.

– Exact asta înseamnă, spuse Phoebe. Vrei să mori de arterosclerozăînainte să împlineşti două sute cincizeci?

Duncan izbucni în rîs.

– La următoarea zi de naştere voi avea două sute cincizeci şi trei, spuse el, iar o femeie împingînd un cărucior cu cumpărături se opri căscînd gura.

În după amiaza aceea vizitară una din marile atracţii turistice ale oraşului Orlando.

– Pe vremea mea nu veneram şoarecii în modul ăsta, îi mărturisi Duncan ducînd mîna la gură cînd un rozător gigantic şi foarte vesel ţopăi pe lîngă ei pe două picioare. Nişte creaturi al dracului de enervante.

Phoebe îi dădu un mic ghiont îngrijorată de rana de la umăr şi starea generală de slăbiciune.

– Comiţi un sacrilegiu, îl avertiză ea, un zîmbet sclipindu-i în priviri. Vino cu mine, căpitane Rourke – vreau să-ţi arăt ceva.

Duncan arăta zguduit cînd ieşiră din tunel – unul din locurile preferate ale lui Phoebe – cu piraţi, schelete, grămezi de comori şi o bătălie foarte convingătoare între două corăbii.

– Ai fi putut să mă previi, spuse el, un muşchi zvîcnindu-i în falcă, că se va trage cu puşca!

Phoebe rîse.

– Ţi-am spus că totul va părea real, spuse ea. Ce zici de nişte fantome?

El nu-i răspunse.

Ceva mai tîrziu în seara aceea, vîrîţi pînă la gît în baia jacuzzi din camera de la hotel, Phoebe întrebă:

– Ei bine, domnule Rourke? Ce părere ai de America modernă?

Duncan reflectă la întrebarea ei, luînd paharul cu vin de pe marginea căzii şi sorbind din el.

– Asta, pară el sec şi după un timp destul de îndelungat, e America modernă?

Atitudinea pompoasă o îndemnă pe Phoebe să ia măsuri drastice. Îl stropi cu apă. Trebuia să recunoască faptul că pusese punctul pe i.

– Una din faţete, da, admise ea după ce îi udă părul, iar vinul din pahar se diluă cu apă. Se duse la el, îşi puse braţele în jurul taliei şi îşi lăsă capul pe umărul sănătos. Spune-mi ce gîndeşti, îl îndemnă ea. Voia într-adevăr să ştie.

Duncan şovăi o clipă, apoi îşi coborî mîinile pe şoldurile ei.

– Piraţii au fost amuzanţi, spuse el, iar neastîmpărul plin de melancolie din ochii lui fu o amintire tulburătoare a tatălui său, deşi trebuie să mărturisesc că de vreo două ori mi-a venit să te arunc la podea ca să te apăr de gloanţele muschetelor. Iar casa bîntuită de stafii m-a dat gata.

Phoebe se ridică pe vîrful picioarelor ca să-l sărute.

– Dar nu-ţi place aici.

El se opri din nou. Apoi îi mîngîie părul şi rosti cu o tristeţe înduioşătoare.

– Nu, Phoebe. Locul meu nu e aici.

Phoebe îşi muşcă buzele simţind ameninţarea lacrimilor.

– E vina mea, spuse ea. Ţi-am dat impresia că locul ăsta n-ar fi altceva decît un mare parc de distracţii, şi nu e adevărat. Ţara pentru care ai luptat alături de prietenii tăi înseamnă mai mult, Duncan.

El o linişti cu un sărut uşor, scurt.

– Ştiu, spuse el cu o voce răguşită trăgînd-o mai aproape de el. Sîntem împreună, Phoebe. E singurul lucru care contează.

Phoebe inspiră adînc.

– Da, fu ea de acord. Dar ştii ceva? Cu toate greutăţile şi neplăcerile ei, cred că şi mie îmi place mai mult lumea ta. Era cumva mai plină de eleganţă, iar totul părea mai trainic. Mai real.

Duncan îşi puse un deget sub bărbia ei şi i-o ridică uşor.

– Dar pentru tine va fi mai bine aici, spuse el. Va fi mai bine şi pentru copilul nostru.

Phoebe dădu din cap. Urmăriseră o emisiune specială despre sarcină şi naştere, iar Duncan fusese captivat.

– Mîine mă duc la doctor, promise ea văzîndu-i îngrijorarea din ochi, ca să fiu sigură că totul e în ordine. Apoi îţi voi arăta o altă parte a Americii.

– Te iubesc, spuse el încetişor. I-o mai spusese şi altă dată, de obicei în clipele de pasiune intensă, dar de data asta era altfel. Un fel de piatră de hotar, un decret consfinţind că ce simţeau unul pentru celălalt va fi permanent. Ba chiar etern.

Phoebe se uită la el fermecată şi fericită. Cu toată tandreţea, atitudinea protectoare şi pasiunea sa înflăcărată, Duncan nu-i mai spusese niciodată aşa cele două cuvinte. Iar ea dorise enorm să le audă, exact în contextul ăsta, precum o floare a deşertului care tînjeşte după aerul răcoros al dimineţii.

– Şi eu te iubesc, replică ea. În lumea asta şi în oricare alta.

Duncan o sărută din nou, devorîndu-i gura, apoi o scoase din apă. Se şterseră alene cu prosoape moi, apoi făcură dragoste fără să se grăbească.

A doua zi Phoebe se duse la un ginecolog şi ieşi zîmbind din cabinet, ducînd în mînă o reţetă cu vitamine. Examenul medical decursese bine, bătăile inimii copilului erau puternice şi absolut normale. Duncan se afla în sala de aşteptare, cu privirea aţintită asupra mării. Îi văzu expresia pierdută de pe chip înainte să şi-o poată ascunde sub unul din zîmbetele lui, care reuşeau întotdeauna să-i înmoaie genunchii.

– Vino, domnule Rourke, spuse ea cu tandreţe luîndu-i mîna şi lipindu-şi uşor buzele de dosul palmei. Vreau să vezi ceva.

O oră mai tîrziu se aflau pe autostradă la volanul unei maşini închiriate, îndreptîndu-se spre Cape Kennedy.

– A venit vremea să discutăm despre insule, oceane şi ascensoare supranaturale, anunţă Phoebe cu ochii îndreptaţi asupra şoselei.

Aşezat lîngă ea, Duncan se încruntă.

– Dar copilul? Nu mi-ai spus ce-a zis doctorul.

– Copilul nostru se simte bine, îl linişti ea, înghiţindu-şi nodul din gît. Tu eşti cel care mă îngrijorează.

Au luat hamburgheri, mîncarea preferată a lui Duncan, la un restaurant fast-food de lîngă centrul spaţial. Apoi Phoebe îşi duse soţul din secolul al optsprezecelea prin muzeul spaţial, explicîndu-i cît putu mai bine fotografiile de pe lună şi alte minuni ale lumii moderne.

Pe drumul de întoarcere, Phoebe făcu cîteva comparaţii. Existau fireşte lucruri care îi plăceau în secolul douăzeci, dar ştia că locul ei nu era aici cum nu era nici al lui Duncan. Şi pe tăcute, într-un cotlon tainic al inimii, îşi luă rămas bun de la anii nouăzeci.

– Mergem înapoi, decretă Phoebe.

– Înapoi? repetă Duncan. De la ieşirea din muzeu fusese adînc cufundat în gînduri. Nu era de mirare. Cum? întrebă el neatent.

– Vom începe prin a zbura, apoi mergem cu barca – înapoi în Insula Paradisului. Ne instalăm la hotel, aşteptăm şi sperăm ca ascensorul să ne ducă înapoi în 1780.

Zîmbetul lui Duncan fu melancolic şi atît de trist că frînse inima lui Phoebe.

– Ar fi un miracol, spuse el.

– Poate, spuse ea întinzînd mîna ca să i-o strîngă pe a lui. Dar s-a întîmplat deja de două ori. Se poate ca a treia oară vraja să fie totală.

El suspină.

– Chiar dacă ar fi aşa – cum rămîne cu copilul?

– Ce-i cu el? A fost conceput în secolul optsprezece, probabil că atunci îi e dat să se nască.

Duncan nu păru prea convins, dar în după-amiaza aceea vîndură o grămăjoară de monezi de aur, iar seara se aflau deja la bordul unui mic iaht în drum spre Insula Paradisului. Stînd la timonă alături de căpitan şi ascultînd un discurs detaliat despre cum funcţionau toate acele instrumente şi aparate, Duncan arăta cu adevărat fericit pentru prima oară de la intrarea în secolul douăzeci.

Hotelul *Eden* era la fel de deprimant ca înainte, dar în adîncul inimii ei Phoebe ştia că făcuse bine revenind în insulă. Se trecură în registrul hotelului ca domnul şi doamna Duncan Rourke şi îşi petrecură zilele citind, explorînd, vorbind, iar serile făcînd dragoste. Phoebe era perfect mulţumită de existenţa ei şi ar fi continuat la infinit cu această viaţă fără un scop anume, dar sesizase nerăbdarea lui Duncan, dorul după lumea pe care o cunoştea.

Phoebe căută peste tot după cartea profesorului Benning, fără să-i spună nimic soţului ei, dar nu găsi nimic. Era posibil ca unul din turişti să fi dat peste micul volum şi să-l fi luat acasă. Telefoanele date bibliotecii din insulă şi unei librării de pe continent nu avură nici un rezultat, iar Phoebe renunţă în cele din urmă să mai afle cum se va termina povestea ei şi a lui Duncan.

Cine ştie, poate era mai bine aşa, îşi zise ea.

Sarcina lui Phoebe deveni vizibilă, iar monezile erau pe terminate cînd Duncan începu să sufere de insomnie. Se

trezea deseori în mijlocul nopţii, vedea că locul de lîngă ea era gol, iar descoperirea asta o umplea de groază.

De obicei îl găsea pe terasă, sau la pianul de la bar trecîndu-şi într-o doară degetele peste clape, temîndu-se parcă să descătuşeze muzica din el. Se plimba uneori pe plajă, iar mai tîrziu îi descria cu o voce melancolică constelaţiile văzute, de parcă stelele la care privise nu erau aceleaşi pe care le ştiuse dintotdeauna.

Cu toate că o iubea, şi i-o spunea deseori, foarte elocvent, atît în cuvinte cît şi cu trupul, Phoebe se temea că-l pierde pe Duncan, că se depărta încet dar sigur de ea. Voia să se agaţe de el, să-l ţină lîngă ea zi şi noapte, dar îl iubea prea mult ca să se transforme în temnicera lui.

Aşa că Phoebe aşteptă urmărind valurile mereu schimbătoare ale mării, în vreme ce copilul creştea sub inima ei.

*
* *

Într-o noapte fierbinte în care nu adia nici o boare de aer, cam la trei luni după întoarcerea în Insula Paradisului, Duncan se dădu jos din pat avînd grijă să nu o trezească pe Phoebe. Ajunsese să-l cunoască pe barman, un negru prietenos, iar uneori, cînd cobora în hol încă îl mai găsea la bar ştergînd paharele şi curăţind mesele.

Televizorul, un aparat pe care Duncan ajunsese să-l disprețuiască după o primă şi foarte scurtă perioadă de fascinaţie, era pus pe un post care transmitea non-stop ştiri din toată lumea. Duncan intră în bar ignorîndu-l.

– Duncan, prietene, îl salută negrul abordînd zîmbetul lui larg. Îi numea pe toţi „prietene", dar Duncan nu avea nimic împotrivă, pentru că apelativul îl făcea să se simtă întîmpinat cu plăcere. Oricît de mult o iubea pe Phoebe –

destul, se gîndea el uneori, ca să-şi sacrifice sufletul de dragul ei – îi lipsea compania bărbaţilor, a discuţiilor bărbăteşti cu Alex, Beedle sau fratele său Lucas. Cînd îşi permitea să se gîndească la faptul că amicii săi erau morţi de atîta timp, rezultatul era o suferinţă şi mai greu de îndurat.

– Salut, spuse el aruncînd o privire spre ceasul de pe perete. Încă o oră pînă la închidere, îşi zise el. Ca de obicei, cu excepţia lor, localul era pustiu.

– Hei, vrei să-mi faci un mic serviciu? întrebă barmanul. Jos în pivniţă am o jumătate de ladă de Grand Marnier, în camera cea mică de lîngă scări. Vrei să mi-o aduci, ca să nu fiu luat la rost că am plecat înainte de terminarea schimbului? Imediat ce voi ieşi de aici o să apară un turist, iar directorul o să-mi facă imediat capul calendar.

Duncan zîmbi. Nu învăţase încă să vorbească engleza secolului douăzeci în toate variantele ei – barmanul o numea argou – dar de cele mai multe ori înţelegea.

– Cum să nu, spuse el şi porni spre pivniţă fără să întrebe unde se află. Pe vremea lui depozitase şi el vin în cămăruţa de sub scări şi tot acolo ascunsese romul de contrabandă.

– Mulţumesc, strigă negrul în urma lui.

În capătul scărilor Duncan învîrti comutatorul pentru lumină – una din multele invenţii moderne pe care ajunsese să le aprecieze – dar nu se întîmplă nimic. Şovăi, aşteptînd ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul, apoi văzu o sclipire stranie şi slabă, şi auzi sunetul unui clopoţel.

Ascensorul. O clipă inima îi bătu mai repede, dar apoi îşi aminti: şmecheriile astea erau ceva normal pentru anii nouăzeci. Le avea fiecare clădire, indiferent de mărime, pînă şi hotelul ăsta ca vai de lume.

Coborî treptele, deschise uşa cămăruţei, iar la lumina din ascensor găsi imediat lada cu Grand Marnier cerută. Luînd-o în braţe, dădu să urce treptele, apoi se opri zîmbind. Ascensorul era încă acolo cu uşile deschise, aşteptînd. De ce ar merge pe jos?

Duncan păşi în cabină, felicitîndu-se pentru înţelegerea aparaturii moderne, apăsă pe butonul pentru parter şi urmări cum uşile se închid. Cabina alunecă în sus şi se opri, iar Duncan păşi afară căscînd. Va bea un pahar, va sta un pic de vorbă cu barmanul, apoi va urca în cameră şi se va întinde lîngă Phoebe aşteptînd dimineaţa. Iar dacă soţia lui se va trezi într-o stare de spirit îngăduitoare va face dragoste cu ea...

Ieşi din ascensor şi auzi uşile închizîndu-se cu o şoaptă în spatele lui, şi numai după aceea realiză ce se întîmplase.

Holul nu mai era hol. Era o odaie goală, luminată de razele lunii, plină de statui sparte, fragmente sclipitoare de candelabru şi bucăţi de moloz desprinse din tavan.

Duncan se răsuci brusc cu lada de vin încă în braţe, dar ascensorul dispăruse. Peretele era neted şi complet gol cu excepţia unui cîrlig de care atîrnase cîndva un tablou.

Lăsă lada la podea, inima zvîcnindu-i nebuneşte, ochii arzîndu-i. Apoi, dîndu-şi seama că se afla înapoi în 1780, fără Phoebe, se aruncă în perete şi îi zbieră numele.

*
* *

Phoebe se ridică în capul oaselor, smulsă dintr-un somn adînc, trezită brusc de parcă ar fi primit un pumn în cap. Era udă de transpiraţie, cămaşa de noapte i se lipise de piele, iar în urechi îi răsuna ecoul numelui ei.

– Duncan? rosti ea bîjbîind după întrerupătorul veiozei de pe noptieră, lumina aprinsă adeverindu-i ceea ce ştia deja: soţul ei nu era acolo. Duncan!

Era jos, îşi zise ea cînd apelul îndurerat care o trezise se transformă în disperare. Sau se plimba pe plajă, sau citea în hol...

Explicaţiile nu o liniştiră. Phoebe se sculă din pat, îşi dădu jos cămaşa de noapte şi se îmbrăcă cu degete tremurătoare în treningul cumpărat în locul rochiilor de maternitate.

Murmura iar şi iar numele lui Duncan ca o nebună repetînd o litanie, dar nu-i păsa ce impresie va face şi nu încercă să se oprească. Instinctul îi spunea ceea ce mintea se încăpăţîna să nege: că se întîmplase ceva îngrozitor.

Camera lor era la etajul doi, iar Phoebe nu se mai deranjă să cheme ascensorul. Coborî scările în goană în picioarele goale, cu părul lipit de cap şi se repezi la bar.

Acolo dădu peste nrgru, iar acesta ridică ochii surprins cînd o văzu pe Phoebe alunecînd prin cameră ca o căprioară de gheaţă.

– Phoebe? spuse el, mijind ochii.

– Unde e Duncan? întrebă Phoebe cu respiraţia tăiată. Ştia deja răspunsul, dar nu era încă dispusă să-l înfrunte, voia ca cineva să nege ceea ce credea.

Negrul ieşi din spatele barului, luă braţul lui Phoebe şi o conduse la un scaun.

– L-am trimis jos după nişte vin, spuse el. Probabil stă de vorbă cu cineva. Rămîi aici, îţi aduc un pahar cu lapte.

Phoebe se ridică, apoi se aşeză din nou. Abia mai respira, genunchii îi tremurau atît de tare că se temea că va cădea. Începu să plîngă, la început încet, apoi în hohote, iar după aceea cu nişte tînguieli isterice.

Barmanul o mîngîie pe spate şi murmură că totul va fi în regulă, iar Phoebe îşi puse capul pe braţe şi plînse.

– Trebuie să încetezi, spuse barmanul. Nu-ţi face bine. Vrei să chem un doctor înainte să cobor şi să-l găsesc pe prostul ăla de soţ al tău?

Phoebe înălţă capul şi spuse printre sughiţuri.

– A plecat.

– Cum adică „a plecat"? întrebă el indignat, începînd să dea semne de îngrijorare. L-am văzut cu numai cîteva minute în urmă! Poate reveni în orice clipă, iar atunci cum o să-i explici purtarea ta?

Ea se prefăcu că se calmează şi aşteptă, dar Duncan nu se întoarse. Odată cu venirea zorilor, barmanul, recepţionerul şi poliţia insulei ştiau ceea ce Phoebe bănuise de la bun început.

Duncan Rourke dispăruse precum o amintire.

Capitolul 18

– Unde naiba ai fost? întrebă Alex alb la față de supărare şi de durerea provocată de rana de la genunchi în clipa cînd intră în ruinele biroului şi dădu acolo peste Duncan turnîndu-şi un pahar de rom. Ca să-şi scutească familia şi prietenii de un mare şoc, Duncan ascunsese mai întîi lada de vin, apoi se dusese în camera lui schimbîndu-şi hainele din secolul douăzeci cu pantaloni, cizme şi o cămaşă largă de pînză. Ştiind că Phoebe dispăruse din existența lui şi poate n-o va mai vedea niciodată, îi fusese foarte greu să stea în dormitor chiar şi cît îi trebuise ca să-şi pună alte haine.

Numai gîndul la pierderea ei era de nesuportat; realitatea pe care o va avea de îndurat zi de zi, noapte de noapte va fi o adevărată tortură.

– Cît timp am lipsit? îl luă la rost Duncan pe un ton arțăgos, făcînd apel la întreaga voință, încercînd să-şi recapete stăpînirea de sine. Oricît de mult şi-ar fi dorit să se lase pradă disperării nu-şi putea permite acest lux. Avea de cîştigat un război şi mulți oameni depindeau de el.

Aşteptînd răspunsul, îl măsură cu privirea pe Alex. Prietenul său nu mai avea nici un fel de cîrjă, metaforică sau altfel, deşi şchiopăta vizibil. Purta la centură un pistol, aşa ca pe vremuri, iar părul îi era pieptănat şi prins la spate cu o grijă remarcabilă. Avea pielea bronzată de soare.

Întrebarea îl luă cu totul prin surprindere pe Alex, aşa cum era şi normal.

– Pe toți sfinții, exclamă el într-un sfîrşit. M-aş fi aşteptat să ştii măcar atît. Au trecut două săptămîni de cînd te-ai făcut nevăzut precum o afurisită de fantomă! Lucas şi cu mine am răscolit toată insula după tine şi Phoebe. Ce dracu' se întîmplă în locul ăsta?

Duncan se simți gol şi încordat pe dinăuntru, jupuit de viu pe dinafară. Să fie tras de un cal pe un drum plin de pietre l-ar fi durut cu siguranță mai puțin decît despărțirea bruscă de soția lui. Şi nu aştepta cu nerăbdare să povestească nimănui întîmplarea.

Înainte de a răspunde, luă o gură de rom şi se lăsă să cadă pe scaunul din spatele mesei.

– Mai bine toarnă-ți ceva de băut, prietene. E o istorie lungă şi complicată, plină de suişuri şi coborîşuri.

Alex îl fixă pe Duncan curios şi cam scos din sărite, dar îi dădu ascultare. După ce-şi umplu un pahar şi se postă într-un fotoliu, ridică o sprînceană şi murmură:

– Bun, poți să începi.

Duncan nu se aştepta să fie crezut. Cu toate astea începu cu seara sosirii lui Phoebe – la eveniment asistase însuşi Alex, aşa că exista şansa să accepte măcar o parte a întîmplărilor, oricît ar fi fost ele de incredibile – apoi îi descrise experiențele ceva mai recente. Pornind de la propria călătorie cu ascensorul. Spre viitor.

Îi relată în detaliu lucrurile importante şi trebui să-şi dreagă glasul de mai multe ori cînd descrise circumstanțele despărțirii finale de Phoebe. Ajuns aici nu-i mai păsă dacă Alex îl credea sau nu.

– Pe toți sfinții, se minună Alex cînd povestirea se termină, iar Duncan zăcea distrus cu capul în mîini şi paharul gol. Şoareci mari cît oamenii? Caleşti fără cai? Corăbii

care să zboare prin aer şi să ajungă pe lună? Păi, cinci minute în locul ăla ar scoate din fire orice om normal.

Duncan oftă, apoi îi aruncă prietenului său o privire uşor neîncrezătoare.

– Deci nu mă socoţi nebun?

– Aş crede nebun pe oricare alt bărbat care mi-ar spune aşa ceva, recunoscu Alex. Dar cum te ştiu al naibii de sănătos la minte, nu pot presupune decît că spui adevărul. Se încruntă meditînd la ramificaţiile acestei situaţii. Dacă aşa ceva e posibil, putem spune doar că nu cunoaştem lumea şi modul ei de manifestare. Se opri şi înainte de a întreba îi aruncă lui Duncan o privire pătrunzătoare. Cum vei trăi mai departe fără Phoebe?

– Nu ştiu, replică Duncan. Tînjea după o altă sticlă de rom, dorindu-şi să nu mai simtă nimic, dar aşa ceva era o consolare menită unor alţi bărbaţi care îşi puteau permite luxul unei suferinţe cu adevărat măreţe. Scrută în silă şi acuzator încăperea, observînd zidurile sparte şi tavanul distrus. Masa şi scaunul său erau practic singurele obiecte rămase în picioare. Ce-aţi făcut cît timp am lipsit?

Gîtul lui Alex se făcu stacojiu, iar acesta îşi feri ochii o clipă dîndu-i de înţeles lui Duncan că prietenul său fusese ocupat cu probleme personale. Spre exemplu, Phillippa. Schimbarea lui Alex era uluitoare şi în acelaşi timp înduioşătoare, deşi Duncan era prea cu capul în nori ca să aprecieze la justa valoare ţelul reînvierii lui.

– În primul rînd m-am însurat cu sora ta, spuse Alex privindu-l drept în ochi.

Duncan ştia că zîmbetul său era şters, poate chiar îndîrjit, dar plăcerea la aflarea veştii era sinceră.

– Felicitări, spuse el. Dacă aş fi ştiut că drăcuşorul ăla împielițat poate aduce o transformare atît de miraculoasă aş fi chemat-o mai de mult în Insula Paradisului.

Roşeala lui Alex se accentuă, apoi dispăru treptat. Se părea că între mire şi mireasă totul mergea de minune în ciuda lumii din jurul lor aflată în ruine. Un gînd pe care Duncan nu voia să îl ia în considerare.

– N-am lenevit în nici un caz, se grăbi Alex să adauge. Adică Lucas, Beedle şi toţi ceilalţi. Ne-am – hm – ne-am însuşit corabia lui Mornault. E grozavă, n-a avut nevoie decît de un pic de curăţenie. Lucas a pus-o la punct şi a pregătit-o ca să servească scopurilor noastre.

– Mornault şi ceilalţi? întrebă Duncan. Ce aţi făcut cu ei? Mai ales cu fata, Simone?

Alex se ridică, porni şchiopătînd pînă la masă şi îşi umplu paharul.

– Mornault şi oamenii săi sînt tot acolo, spuse el, iar uşoara ezitare, nota de gravitate din tonul lui îl pregăti pe Duncan pentru ce urma. Fata e moartă, încheie el.

Duncan simţi un gol în stomac.

– Moartă?

– N-am putut-o pune la un loc cu Mornault şi oamenii săi, firește, spuse Alex, iar tonul său sumbru arăta că îşi amintea foarte viu de amănuntele morţii lui Simone. A venit aici, a dormit în vechea ei cameră şi a fost lăsată să-şi vadă de sarcinile ei dintotdeauna. A făcut rost de nişte frînghie şi s-a spînzurat de una din grinzile din spălătorie. Phillippa a găsit-o.

Simone – frumoasa şi orgolioasa Simone, moartă la o vîrstă atît de fragedă. Pe Duncan nu-l bucură deloc aflarea veştii despre dispariţia ei. Dimpotrivă.

– Dumnezeule, spuse el, iar un timp rămase tăcut absorbind noua durere, lăsînd-o să-l pătrundă, ca multe altele înaintea ei. Şi mama? întrebă el într-un sfîrşit. Ce mai face severa mea mamă?

– Ținînd seama de evenimentele din ultimele săptămîni, replică Alex, doamna Rourke se simte cît se poate de bine. Duce dorul tatălui tău şi la fel ca noi ceilalți a fost teribil de îngrijorată de plecarea ta şi a lui Phoebe. Cum le vei explica dispariția voastră?

Duncan oftă. Nu-i fusese chiar atît de greu să-i povestească lui Alex ce se întîmplase, dar să le descrie celorlalți ascensoarele şi ceea ce ştia despre misterele timpului era cu totul altceva, o provocare căreia nu se simțea în stare să-i facă față.

– Într-o zi, replică el, va trebui fireşte să le spun adevărul. Între timp voi refuza pur şi simplu să spun ceva. Mă aştept la cooperare din partea ta, Alex.

Alex arăta sceptic – ceea ce era nimic în comparație cu modul în care ar fi reacționat familia şi ofițerii săi la o poveste atît de trasă de păr.

– Nu cred c-ar accepta-o, spuse el. Cu toate astea, bucuria că te-ai întors, chiar dacă fără nevastă, le va abate gîndurile de la altceva, măcar pentru un timp. Ce vrei să faci acum?

– Să mor, răspunse Duncan confruntat cu o viață fără Phoebe. Dumnezeule, cît de plictisitori i se păreau anii care îi mai avea de trăit, şi cît de singuratici, aproape de nesuportat. Dar nu cred ca soarta să fie chiar atît de blîndă cu mine.

– Probabil că nu, fu de acord Alex. Vino – a venit clipa ca Lazăr să iasă din mormînt. Trebuie să-ți revezi familia, Duncan, să pui capăt durerii provocate de pieirea ta, şi să ne spui ce să facem mai departe.

Duncan dădu din cap, îngrozit de perspectivă, dar ridicîndu-se de pe scaun. Îşi desfăcu brațele şi încercă să zîmbească.

– Priveşte numai, spuse el, cum păşeşte amărîtul ăsta de Lazăr, amețit şi orbit de lumină.

*
* *

Isteria lui Phoebe încetă pînă la urmă, cedînd locul unei stări de apatie. Se scurse o săptămînă, apoi încă una, iar Duncan nu fu găsit nicăieri. Lucrul n-o mira cîtuşi de puțin din moment ce ştia foarte bine ce i se întîmplase, dar poliția era cam scoasă din răbdări. Clasară dosarul, considerîndu-l drept un caz în care bărbatul se răzgîndeşte în privința unei relații şi îşi ia picioarele la spinare.

Din motive evidente, Phoebe nu încercă să le schimbe părerea. Rămase în Insula Paradisului, trăind în aceeaşi cameră, aşteptînd, rugîndu-se şi deseori plîngînd. Uneori se ducea la bar şi stătea de vorbă cu barmanul, dar asta nu schimba faptul că era din nou singură cuc, doar cu copilul din pîntece. Iar el nu prea îi ținea de urît.

Într-o după-amiază ploioasă, cînd banii îi erau pe terminate, iar starea de spirit mai deprimantă ca niciodată, Phoebe dădu peste biografia lui Duncan, cartea fiind pusă pe una din mesele metalice de pe verandă. Recunoscînd coperta, inima păru gata să-i sară din piept.

Era ca şi cum cartea s-ar fi materializat ca prin farmec.

Iat-o acum în fața ei, sfîrşitul poveştii, răspunsul la întrebările pe care şi le pusese încontinuu. Avusese Duncan o viață lungă, sau fusese prins şi spînzurat de englezi? Vizita ei în trecut schimbase cu ceva istoria, iar dacă da, transformările se vor reflecta în volumul subțire şi ferfeniță, cu paginile ude?

Phoebe îşi muşcă buza, ducînd pentru o clipă cartea la piept.

Dincolo de jaluzelele verandei ploaia era un paravan gros şi cenuşiu, blocînd priveliştea, ascunzînd florile exotice

şi vegetaţia luxuriantă, reducînd la tăcere păsările vioaie în culorile lor strălucitoare. Aflarea adevărului despre Duncan îi va putea provoca o durere cumplită, îşi zise ea. Dacă fusese capturat de englezi şi executat, sau ucis în vreo bătălie?

Phoebe puse cartea jos, ba chiar îi întoarse spatele, vrînd să se depărteze, dar n-o putu face.

Bine sau rău, trebuie să ştie ce se întîmplase cu Duncan.

Se lăsă să cadă pe unul din scaunele acoperite de vinilin de pe terasă, luă cartea profesorului Benning şi o deschise la prima pagină. Povestirea puse imediat stăpînire pe ea. Existau înăuntru lucruri care o făcură să zîmbească, iar la citirea altora se văzu silită să-şi dea capul pe spate şi să închidă ochii ca să împiedice un val nou şi fierbinte de lacrimi.

Autorul menţiona că Duncan îşi luase de nevastă o creatură ciudată despre care se presupunea că scăpase dintr-o închisoare sau o casă de nebuni, dar într-o noapte, după o bătălie, dispăruse ca prin farmec, şi nimeni nu mai auzise de ea.

Phoebe trase adînc aer în piept, scînci uşor, şi se sili să continue. Ajunse la capitolul final în mai puţin de o oră, fiind o carte scurtă şi concisă, cu prea puţine înfrumuseţări sau concesii făcute frazelor poetice. Îşi îndreptă spatele, cu inima bătîndu-i nebuneşte şi i se puse un nod în gît gîndindu-se cît era de ciudat să simtă tensiune din cauza unor lucruri de acum două sute de ani. Apoi îşi adună curajul şi înfruntă adevărul.

Evenimentele prezentate erau tulburătoare.

La trei săptămîni după capturarea lui Mornault şi a cetei care îi distrusese casa, Duncan îi dusese într-un loc aflat la sud de Queen's Town. Se folosise de corabia lui Mornault, botezată acum *Phoebe Anne*, şi predase grupul unor prieteni ai săi care la rîndul lor îl predase autorităţilor britanice.

Misiunea fu încununată de succes – pînă la un punct. Jacques Mornault şi oamenii săi fură judecaţi de un tribunal englez – înşirarea faptelor lor reprobabile ocupa o jumătate de pagină – şi avură apoi de înfruntat plutonul de execuţie.

Duncan se întoarse în Insula Paradisului, dar acolo îl aştepta un detaşament de soldaţi englezi conduşi de căpitanul Lawrence. Fu arestat imediat împreună cu echipajul, şi la fel se întîmplă cu Alex, dar numai după ce Lucas fu grav rănit încercînd să-şi salveze fratele.

Lacrimile şiroiau pe obrajii lui Phoebe, povestirea devenind şi mai tristă.

Căpitanul Lawrence, fără îndoială acelaşi bărbat care îl biciuise în Charles Town pe Billington pentru că îi luase apărarea lui Phoebe, era hotărît să facă din Duncan Rourke un exemplu. Lawrence auzise probabil despre povestea cu Francesca Sheffield, deşi autorul nu menţiona acest element, şi se simţise îndreptăţit să taie încă un kilogram de carne în numele colegului său.

Duncan fu legat de un copac şi bătut sălbatic, dar de data asta nu mai exista un John Rourke care să-l scape, să-l aducă acasă şi să-i îngrijească rănile. Lucas nu putu asista, dar ceilalţi au fost legaţi şi siliţi să fie martori la soarta care îi aştepta. De data asta Duncan suportă pînă la capăt schingiuirea fără să aibă parte de milă sau dreptate.

Rămase legat de copac toată noaptea, ca, după cum se exprimase Lawrence, „să contemple preţul păcatelor sale". Dimineaţa, Duncan era mort.

Phoebe închise cartea, se năpusti pe una din uşile verandei în mijlocul ploii torenţiale căzînd în genunchi, plîngînd şi vărsînd. Nu şi-ar fi putut imagina o moarte mai crudă, mai plină de ironie pentru Duncan şi dacă ar fi depins

de ea, ar fi călătorit în timp şi ar fi suferit întreaga tortură în locul lui.

Ar fi dat orice – orice, numai să poată schimba trecutul.

După ce-şi goli stomacul, rămase în ploaie, însărcinată cu copilul unui bărbat care murise de mai bine de două secole, cu inima zdrobită şi scîrbită de nedreptatea soartei. Nu ştia cum urma să suporte restul vieţii ei, retrăind mereu imaginea atît de vie a execuţiei lui Duncan. Dar de dragul lui John Alexander Rourke va trebui să găsească o cale.

Rămase în curte udă pînă la piele, cu faţa întoarsă spre picăturile de ploaie, părul lipit de cap. Aşa o găsi negrul. Îi luă mîna şi o conduse în hol unde îi oferi cafea fierbinte şi plecă în căutarea unor prosoape şi a unui capot.

Phoebe stătu pe scaunul de la bar cu cafeaua neatinsă privind ţintă la petele acoperite de oglinzi. Dar în loc să-şi vadă propria imagine jalnică, îl văzu pe Duncan. Era în genunchi înaintea copacului care servise drept stîlp pentru biciuire, cu mîinile încă legate sus deasupra capului, părul năclăit de sînge şi transpiraţie, faţa zgîriată de scoarţa aspră. Carnea de pe spate atîrna fîşii.

Îş urmări pe Duncan murind, incapabilă să-l ajute sau să fie măcar alături de el. Apoi scoase un geamăt involuntar de disperare şi leşină.

Barmanul se întoarse, o găsi la podea chinuindu-se să se ridice, şi exclamă îndurerat:

– Phoebe, spuse el. Biata Phoebe.

Chemă salvarea, în ciuda protestelor lui Phoebe, şi fu dusă la spital. Ironia sorţii făcu să fie pusă în aceeaşi cameră în care se aflase Duncan în timpul vizitei lui în secolul douăzeci.

Cînd se trezi în dimineaţa următoare dădu cu ochii de Sharon, sora care semăna atît de mult cu Simone.

– Vrei să pierzi copilul, doamnă Rourke? întrebă femeia,

vocea fiindu-i în acelaşi timp severă şi blîndă. Fiindcă asta se va întîmpla dacă n-o să reuşeşti să te linişteşti cumva.

Phoebe îşi pierduse deja soţul, singurul bărbat pe care-l iubise sau îl va iubi vreodată, iar pierderea copilului lor ar fi fost lovitura de graţie.

– Ai dreptate, recunoscu ea. Aş vrea să învăţ să fiu mai tare. Poate am nevoie de un psihiatru.

Sharon se încruntă şi trase un scaun lîngă pat.

– Ce s-a întîmplat cu mîndreţea aia de soţ al tău?

Explicaţiile erau inutile – orice încercare ar fi avut drept consecinţă trimiterea ei urgentă într-un azil de nebuni.

– A plecat, replică ea.

Cele două cuvinte spuneau totul şi nimic. Duncan era mai mult decît plecat – fusese un erou, în adevăratul sens al cuvîntului, iar soarta îl răsplătise cu o moarte îngrozitoare. Sora oftă.

– Atunci ai rămas doar tu şi copilul. În zilele astea, multe femei trec prin aşa ceva. Eu, spre exemplu.

Phoebe întîmpina bucuroasă orice evadare din situaţia ei mizerabilă. În plus, era sincer interesată.

– Îţi creşti singură copilul?

Sharon zîmbi.

– Am doi băieţi – Leander şi Martin. Uneori lucrurile merg destul de prost, dar pînă la urmă reuşim mereu să ne descurcăm. Într-o singură fracţiune de secundă chipul ei se posomorî, expresia devenind sumbră. Tatăl lor a fost ucis în Războiul din Golf.

– Îmi pare rău, murmură Phoebe. Se întrebă dacă soţul lui Sharon suferise ca Duncan, sau moartea îi fusese rapidă şi lipsită de chinuri. Normal că nu va întreba.

– Da, spuse Sharon cu un surîs melancolic. Şi mie îmi pare rău. Ben al meu a fost un om bun. Dar nu se poate să plîngi şi să te vaiţi la nesfîrşit. Trebuie să încetezi şi să-ţi

continui viața. Cu cît o vei face mai repede, doamnă Rourke, cu atît va fi mai bine pentru tine şi copilaşul tău.

Phoebe dădu din cap.

– Ştiu că ai dreptate, spuse ea, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi. Şi încerc.

Sharon se ridică de pe scaun şi veni lîngă Phoebe mîngîindu-i mîna.

– Odihneşte-te, da? Închide ochii şi încearcă să te gîndeşti numai la lucruri frumoase...

Şi în clipa aceea Phoebe îşi dădu seama care era numele Bătrînei şi îşi aminti de forța pe care o dezlănțuia rostirea lui. Simți o primă scînteie de speranță şi începu să-l repete în gînd.

A doua zi dimineață, Phoebe fu lăsată să plece. Barmanul o duse înapoi la hotel în jeep-ul său printr-o ploaie torențială. Picăturile izbeau atît de tare în capota maşinii, că nici măcar nu încercară să vorbească. Iar Phoebe era oricum prea preocupată – de cînd îşi amintise numele Bătrînei prinsese puteri şi era mînată de o hotărîre de neclintit.

Odată ajunşi la destinație, Phoebe se duse în camera ei, iar negrul reveni în spatele barului. Îi fusese un prieten bun, iar Phoebe îi va fi întotdeauna recunoscătoare pentru bunătatea lui.

Furtuna continuă toată ziua, rafalele de vînt îndoind palmierii, determinînd angajații în tricouri să tragă toate obloanele şi să închidă toate uşile. Curentul electric fusese oprit, ca măsură de prevedere, iar în caz de urgență aveau pivnița dotată cu provizii de conserve şi apă potabilă, pături, perne şi o trusă de prim ajutor.

Phoebe nu-şi mai găsea locul; părea să fi absorbit energia elementelor dezlănțuite ale naturii. Gîndurile îi alergau în toate direcțiile făcînd tot felul de planuri, şi cu fiecare

respirație repeta ca pe o litanie cuvîntul secret, darul oferit de Bătrînă.

La căderea serii furtuna atinsese apogeul, smulgînd țiglele de pe acoperiş, zgîlțîind hotelul din temelii. Phoebe, cîțiva oaspeți ai hotelului şi angajații coborîră în pivniță, ducînd cu ei lanterne, cărți, radiouri, discutînd agitați.

Phoebe o ştia, şi-o repetase de nenumărate ori. Chiar dacă va reuşi să ajungă înapoi la Duncan, s-ar putea să nu reuşească să-l împiedice să nimerească în mîinile englezilor. Era conştientă că timpul nu se scurgea în acelaşi ritm în cele două locuri – s-ar putea să ajungă în secolul optsprezece înainte ca Duncan să fie capturat şi ucis, dar la fel de bine i-ar putea găsi mormîntul sus pe colină lîngă cel al tatălui său.

– Nu vrei să stai lîngă noi, draga mea? întrebă doamna Zillman, o bătrînică prietenoasă cu păr albăstrui. Ea şi soțul ei cumpăraseră un apartament într-o vizită precedentă în Insula Paradisului şi se întorseseră să semneze documentele finale.

Phoebe se uită la uşile închise ale ascensorului, apoi îndreptă lumina lanternei spre panoul de deasupra. Numerele indicînd etajele erau întunecate, ceva normal din moment ce curentul electric fusese întrerupt.

– Sînt prea agitată, răspunse ea, şi nu minți deloc. Rosti din nou numele Bătrînei.

Doamna Zillman zîmbi înțelegătoare – aflase probabil povestea lui Phoebe de la angajații hotelului – apoi se duse înapoi la soțul ei şi la ceilalți. Imediat după plecarea ei se auzi un sunet slab, iar uşile ascensorului se deschiseră.

Cu inima bătîndu-i gata să-i sară din piept – în fond era posibil să fi dat cineva drumul curentului – Phoebe păşi în cabină. Odată uşile închise s-ar fi aflat într-o beznă totală dacă n-ar fi avut lanterna la ea.

– Duncan, imploră ea cu o şoaptă disperată, fii acolo! Te rog, fii acolo viu, nevătămat şi încăpăţînat.

Ascensorul scoase un bîzîit deşi nu exista nici o altă indicaţie c-ar fi funcţionat pe bază de electricitate, dar Phoebe îl simţea mişcîndu-se, urcînd. Iar cînd se opri şi uşile se deschiseră îşi ţinu respiraţia.

În faţa ei se întindea salonul în ruine al lui Duncan, iar ea se avîntă spre el fără nici o ezitare, strîngînd în mînă lanterna şi poşeta. Uşile se închiseră în spatele ei, iar Phoebe nu trebui să se uite ca să ştie că dispăruseră complet.

Revenise în lumea lui Duncan.

Phoebe se opri încruntîndu-se în centrul încăperii. Aici nu era furtună, era zi, nu noapte. Dădu să strige numele lui Duncan, dar se opri. Dacă englezii puseseră deja stăpînire pe insulă, nu voia să se afle de prezenţa ei.

Deşi nu avea cum să treacă drept o ameninţare, era înarmată cu o lanternă şi o poşetă plină cu vitamine şi alte mărunţişuri ale vieţii din America modernă.

Duncan mai era în viaţă sau ajunsese prea tîrziu?

Era încă în mijlocul camerei muşcîndu-şi buza şi întrebîndu-se cum să procedeze mai departe, cînd Margaret Rourke trecu prin dreptul uşii. Văzîndu-şi nora, Margaret scoase un mic strigăt de bucurie şi alergă să o ia în braţe.

Phoebe o îmbrăţişă la rîndul ei, apoi se trase înapoi ca să se uite la faţa ei. Trăsăturile fine erau marcate de oboseală, ochii duşi în fundul capului, dar forţa celor din neamul Rourke era la fel de vizibilă ca întotdeauna. Margaret era îmbrăcată în negru, iar Phoebe se rugă ca ea să-l jelească pe John, nu şi pe Duncan.

– Am crezut că ne-ai părăsit pentru totdeauna, spuse Margaret.

Phoebe îşi clătină capul. O îngrozea să pună întrebarea, dar n-o mai putea amîna.

– Unde e Duncan?

O clipă, faţa lui Margaret exprimă nedumerirea, de parcă nu şi-ar fi amintit răspunsul, iar Phoebe uită să mai respire.

– Păi a plecat în Queen's Town, spuse Margaret în cele din urmă, chipul luminîndu-i-se puţin. L-au dus acolo pe piratul ăla şi pe oamenii lui ca să-i predea autorităţilor. Vai, draga mea – Duncan va fi încîntat să te revadă!

Uşurarea lui Phoebe fu ca un balsam peste o rană, dar deocamdată nu-şi putea permite să se bucure. Dacă nu vor găsi o cale să-l avertizeze, Duncan încă se mai putea ciocni de căpitanul Lawrence şi de trupele lui de englezi, iar Phoebe va asista probabil la chinurile soţului ei. Gîndul îi aduse un nod în gît.

– Şi englezii? Au venit deja?

Margaret îşi clătină capul.

– Nu-i aşteptăm, replică ea.

– Crede-mă, sînt pe drum. Sîntem singure aici în Insula Paradisului – numai noi, femeile?

Margaret dădu din cap.

– Doar noi – Bătrîna, Phillippa şi cu mine. Servitorii au plecat în celelalte insule, iar bărbaţii sînt cu Duncan.

– Bun, spuse Phoebe luînd-o pe Margaret de braţ. Uite cum facem...

*
* *

Era o noapte întunecată, fără lună, dar Duncan naviga pe corabia refăcută a lui Mornault, botezată acum *Phoebe Anne*, grăbindu-se înapoi spre Insula Paradisului. Instinctul îi spunea că-l aşteptau necazuri, iar mama şi sora iui erau singure, protejate doar de Bătrînă.

Nu că ultima n-ar fi fost un adversar demn de temut.

Alex, căruia nu-i plăcuse să se despartă atît de repede de soția lui, era la fel de nerăbdător să se întoarcă şi i se alătură lui Duncan la proră.

– Marea e extraordinar de tăcută în noaptea asta, spuse el, şi deşi cuvintele descriau o imagine calmă, Duncan sesiză tulburarea din spatele lor.

– Da, spuse el. Ai zice că e pace şi nu există nici un pericol pentru cei de la bordul unei corăbii.

– Mă gîndesc la femeile de pe insulă, replică Alex. N-ar fi trebuit să o las acolo pe Phillippa.

Duncan îl înțelegea. Şi el dorise să o apere pe Phoebe cît timp fusese cu el. Acum ar fi dat orice numai ca să o aibă din nou alături, indiferent care ar fi fost pericolul pe care l-ar fi avut de înfruntat amîndoi.

– Ce-ai fi putut face, Alex? încercă el ca să-l liniştească. Să-ți aduci soția frumoasă la bordul corabiei şi să o laşi să stea alături de Jacques Mornault şi oamenii săi? Riscînd să fie prinsă de englezi şi dusă în Anglia, sau cine ştie unde, ca prizonieră sau trofeu?

Alex îşi clătină capul, dar atenția îi era îndreptată spre apele învăluite în beznă. Miji ochii şi se încruntă.

– Vezi o lumină?

Duncan scrută întunericul. Da, undeva în depărtare se întrezărea o pîlpîire slabă. Nu pe pămînt, ci undeva în larg, la mare distanță de țărmul oricărei insule, şi în direcția lor. Fără să-i spună lui Alex nici un cuvînt se întoarse şi îşi alertă oamenii cu un strigăt.

Tunurile fură pregătite pentru luptă, iar cei cîțiva care fuseseră neînarmați îşi puseră săbiile sau îşi vîrîră la brîu pumnale şi pistoale. Duncan urcă el însuşi pe catarg încercînd să distingă natura luminii, dar erau încă mult prea departe ca să poată analiza situația.

– Poate n-ar fi rău să o înconjurăm, propuse Alex. Cînd era posibil prefera să ia inamicul prin surprindere şi să se

țină la depărtare, mai ales dacă bănuia existența unei capcane.

– Nu e bine, replică Duncan clătinînd din cap. Ştiu că sîntem aici. De aceea şi-au făcut cunoscută prezența.

– Dar s-ar putea să fie o ambuscadă, interveni Lucas, apărut pe punte, după ce se dăduse alarma, căutîndu-i imediat pe Duncan şi Alex. În ciuda convingerilor sale politice părea să savureze viața de rebel. Cine ştie, vor reuşi pînă la urmă să-l cîştige de partea lor.

– În cazul ăsta e una foarte stîngace, spuse Duncan.

Se apropiară de lumină alunecînd pe valuri aproape fără nici un zgomot, cu velele umflate de vînt şi tunurile gata să tragă. Fu o mare surpriză să dea peste două bărci. Una era cuprinsă de flăcări arzînd ca un rug, şi nu mai avea mult pînă să se scufunde, iar în cealaltă se aflau patru siluete în pelerine cu lămpi ridicate sus.

– Nu trageți! strigă o voce de femeie.

Duncan simți o lovitură în moalele capului. *Phoebe*. Dar aşa ceva era imposibil; o lăsase, fără voia lui şi absolut din greşeală, în acel secol țicnit al ei. Cu toate astea, numele ei îi scăpă de pe buze, un strigăt răguşit, purtat de ape.

– Phoebe?

– Duncan, zbieră ea, iar sunetul era plin de fericire.

Duncan închise ochii o clipă făcînd un efort să-şi stăpînească emoțiile.

– Phoebe, şopti el cînd Lucas şi Alex dădură drumul unor țipete de bucurie.

După ce barca ajunse lîngă corabie, iar o scară de frînghie fu aruncată peste bord, Duncan fu primul care coborî. Nu scoase nici un cuvînt şi o luă pe Phoebe în brațe, strîngînd-o tare, cît pe ce să răstoarne barca, şi îşi îngropă fața la gîtul ei. Nu-i păsa deloc dacă îi va simți lacrimile pe piele.

Ea se agăță de el, iar Duncan îi simți pîntecele cu copilul lor.

Cîtă vreme stătură acolo, ținîndu-se în brațe, legănați de valuri, Phillipa, Margaret și Bătrîna urcară scara. Barca în flăcări sfîrîi, apoi fu înghițită de ape.

– Cum? articulă Duncan, reușind în sfîrșit să-și găsească vocea.

Phoebe își duse degetul la buzele lui.

– Nu acum, dragul meu. Trebuie să te ducem de aici, rapid, altfel povestea ta așa cum e relatată în DUNCAN ROURKE, PIRAT SAU PATRIOT? va avea un final sumbru.

Phoebe urcă scara, iar Duncan o urmă. La bordul corabiei care îi purta numele, Phoebe îi spuse soțului ei că englezii îi așteptau în Insula Paradisului, și pentru prima oară în viața lui nu-i puse cuvîntul la îndoială. Înclină capul, dar nu dădu porunca așteptată să întoarcă nava în direcția opusă. Își continuară drumul. Phoebe se sperie.

– Nu plecăm de aici?

– Nu, replică Duncan cu o voce al naibii de calmă și sigură de sine. Insula Paradisului e căminul meu. Nu-l voi părăsi fără luptă.

Prin mintea lui Phoebe trecu imaginea lui Duncan legat de copac și simți că i se face greață.

– Ți-ai pierdut mințile cît am fost despărțiți? întrebă ea îngrozită. Numai ce ți-am spus ce te așteaptă în viitor...

Duncan îi atinse fața cu un gest plin de venerație, dar și sfidător.

– Te iubesc, Phoebe Rourke, și nu-mi doresc altceva de la viață decît să te am alături de mine. Dar nu înțelegi? Nu avem cum să fugim de destinul nostru – dacă nu-l vom înfrunta acum, ne va urmări oriunde am merge.

Phoebe își înclină capul, iar Duncan o trase la piept.

– Mă tem, șopti ea. Mă tem atît de mult că te-am găsit ca să te pierd din nou.

El îi puse mîna sub bărbie și o sili să ridice privirea.

– Cîtă vreme ești lîngă mine, rosti el, sînt invincibil.

Phoebe se mulțumi să-l strîngă în brațe, știind că nu avea nici un sens să-l contrazică.

Cîteva ore mai tîrziu, Phoebe stătea cu Phillippa și Margaret în bucătărie, așteptînd și rugîndu-se în tăcere. Întunericul era atît de nepătruns că nu putea vedea nici cele două femei aflate de o parte și de alta a ei. Singurul sunet, în afara respirației lor era plescăitul valurilor izbindu-se de copastie.

Prima bubuitură de tun zgudui nava făcînd-o pe Phoebe să tremure. Cele trei femei se luară de mîini, dar nici una din ele nu vorbi. Se auzi o explozie, apoi încă una înainte ca adversarii lui Duncan să tragă din nou. *Phoebe Anne* se cutremură, iar pe punte se auziră țipete.

Phoebe își imagină soldații englezi urcînd la bord înarmați cu baionete și brusc nu mai putu sta și aștepta. Se smulse din mîinile Phillippei și ale lui Margaret, care încercară disperate să o rețină, traversă bucătăria pe pipăite, lovindu-se de bănci și mese. Găsi ușa, trase zăvorul și o deschise larg.

Zgomotele luptei erau îngrozitoare, iar siluetele încleștate într-o bătălie pe viață și pe moarte abia se distingeau la lumina celor cîtorva lămpi de pe punte.

– Phoebe! strigă Margaret din spatele ei. Vino înapoi!

– Ai înnebunit? adăugă Phillippa.

Phoebe bîjbîi după o armă și dădu peste un polonic în găleata cu apă de băut. Îl înșfăcă, și ignorîndu-le pe mama și sora lui Duncan se avîntă pe punte.

Tăișul unei spade șuieră pe lîngă ea oprindu-se într-unul din catarge, iar Phoebe, cu sîngele pulsîndu-i în vene, mînui

polonicul cu o forță născută din disperare. Apoi se strecură printre combatanți, ferindu-şi capul, tuşind, minjind ochii, căutîndu-l pe Duncan. Nu avu timp să se gîndească la ce va face cînd va da peste el.

Mintea i se mai limpezi nițel şi realiză cît de lipsit de noimă era să faci pe piratul înarmat doar cu un polonic. Se ghemui în spatele unui butoi şi aşteptă ținîndu-şi răsuflarea.

Bărbații zbierau, atît de furie cît şi de durere, iar la intervale neregulate se auzea cîte un pleoscăit cînd vreunul din nefericiți era aruncat peste bord. Pe țărm, un foc uriaş se înălța spre cerul întunecat, flăcările înghițind casa lui Duncan.

Închizînd pentru totdeauna calea spre viitor.

Iar bătălia continuă, luptătorii rărindu-se, iar după un timp care păru să dureze ore, pe punte mai rămaseră doar doi bărbați încrucişîndu-şi săbiile cu îndîrjire. Cei doi erau Duncan şi căpitanul Lawrence.

După tăcerea din jur Phoebe deduse că pentru cei rămaşi pe corabie lupta se încheiase. Nu-şi dădea seama cine cîştigase, nu voia să-şi dezlipească privirea de la Duncan, acum că-l regăsise.

Lawrence era un spadasin foarte bun, iar la un moment dat reuşi chiar să-l îngenunchieze pe Duncan, dar acesta se ridică imediat şi, înălțînd spada, îşi împinse adversarul. Phoebe îşi văzu soțul oprindu-se, cîntărind situația, apoi străpungînd inima lui Lawrence.

Duncan se uită lung la bărbatul ucis, dar nu aruncă decît o privire scurtă focului de pe țărm. După ce smulse spada, o aruncă pe puntea năclăită de sînge şi se întoarse.

– Phoebe? rosti el cu o voce îngroşată, iar în cuvîntul acesta se auziră toate speranțele şi temerile sale.

Ea alergă spre el, şi i se aruncă în brațe. Înfruntaseră destinul şi îl schimbaseră.

– S-a dus, spuse ea. Casa, ascensorul...

– Nu mai contează, spuse Duncan respirînd greoi, strîngînd-o la piept.

Şi avea dreptate. Nu mai conta nimic altceva decît faptul că erau împreună, şi pentru moment în siguranță.

Phoebe Anne era o corabie mică, şi cum nu aveau unde să se refugieze, anumite aspecte ale regăsirii dintre Duncan şi Phoebe, anticipate cu mare nerăbdare, trebuiră amînate. După ce prizonierii fură legați, iar răniții îngrijiți, cei doi rămaseră în bucătărie, aşezați la o masă unul în fața celuilalt, fără să-şi spună nimic, cu degetele împreunate. Şi sufletele unite.

Cînd aruncară ancora imediat după răsăritul soarelui, într-un golf mic, al unei insule nepopulate, Phoebe nu recunoscu peisajul. Nu era unul din cele vizitate pe parcursul călătoriei cu barca spre Queen's Town, după ce-l părăsise pe Duncan ca să-şi înceapă scurta carieră de chelneriță într-o tavernă.

– Ce e locul ăsta? întrebă ea stînd pe punte alături de soțul ei.

Duncan zîmbi, aplecîndu-se pe parapet şi măsurînd cu privirea plaja albă şi vegetația luxuriantă ca un patriarh mulțumit de regatul său.

– Sînt surprins că nu-l recunoşti, doamnă Rourke, spuse el. E Grădina Raiului.

Phoebe se uită înapoi aruncînd o privire plină de subînțeles populației corabiei.

– Se pare că avem o abundență de Adami şi chiar cîteva Eve în plus, spuse ea.

– E o insulă mare, replică Duncan.

Şi era într-adevăr.

În timp ce corabia rămase dansînd uşor pe valuri, Duncan şi Phoebe porniră spre țărm într-o barcă, Alex şi Phillippa în alta. Cele două cupluri se despărțiră pe plajă plecînd în direcții opuse. În clipa în care rămaseră singuri, Phoebe se postă în fața lui Duncan, ridicîndu-şi brațele în jurul gîtului lui.

– Nici un pas mai departe, spuse ea. Am aşteptat cît am putut, Duncan Rourke.

El îşi aruncă pe spate capul superb şi izbucni în rîs, iar sunetul răzbătu peste apele mării.

– Ce muieruşcă neruşinată mi-am luat de nevastă, spuse el şi o sărută cu patimă.

Ea îl luă de mînă şi îl trase la umbră într-un loc unde nisipul forma un pat de zahăr iar vegetaţia le oferea un baldachin de un verde strălucitor, parfumat şi umed.

El o sărută din nou, şi amîndoi se lăsară în genunchi încercînd să-şi scoată hainele murdare cu mişcări blînde, stîngace ale mîinilor. Fuseseră separaţi pentru o perioadă care li se păruse o veşnicie, şi trăiseră fără speranţa de a se mai revedea, iar acum se întîlneau din nou, în Rai. Nu mai aveau răbdare.

Duncan o lăsă pe nisip şi îşi dezlipi gura de a ei numai cînd îi desfăcu rochia eliberîndu-i sînii plini.

– Te iubesc, doamnă Rourke, spuse el. Vrei să-ţi faci căminul aici, cu mine şi să luăm lumea de la început?

Phoebe îi cuprinse capul în mîini şi i-l duse la sîni scoţînd un strigăt gîtuit cînd el îşi puse buzele pe un sfîrc.

– Şi eu te iubesc, Duncan Rourke, replică ea. Şi, da – *da* – vreau să fiu începutul şi orice altceva.

El îi ridică fustele, îi sfîşie juponul şi o pătrunse dintr-o singură mişcare. Phoebe tremură imediat, plăcerea amenţind-o, imposibil de îndurat în ferocitatea ei. Iar după această explozie iniţială, urmă alta şi alta, pînă Phoebe se simţi topindu-se în nisip. Şi numai atunci Duncan descătuşă întreaga forţă a pasiunii sale, rezultatul fiind cutremurător.

După ce se terminâ şi reuşiră să se mişte din nou, se spălară unul pe celălalt în apa limpede şi caldă. Apoi se împreunară iar în valuri, ca două creaturi ale mării, trupurile lor tinere şi puternice unindu-se pline de graţie.

Îşi savurară mult timp reîntîlnirea, dar nu conta. În fond se aflau în Rai. Lumea începuse din nou, iar ei aveau în faţă veşnicia.

EPILOG

Undeva în America zilelor noastre...

Cartea, pusă în vînzare pentru douăzeci şi cinci de cenţi la biserică, era veche şi uzată, şi probabil că în lume nu mai existau decît cîteva exemplare. Încîntată, colecţionara o duse la piept şi zîmbi. Apoi, după ce plăti, duse volumul afară în grădina parohiei, plină de flori şi luminată de soarele primăverii. Luă loc pe o bancă de piatră şi deschise cartea la prima pagină unde era trecut titlul.

DUNCAN ROURKE, PIRAT SAU PATRIOT?

Femeia răsfoi încet paginile, sărind peste cîte un paragraf, examinînd cu atenţie gravurile vechi şi frumoase. În cele din urmă întoarse şi ultima pagină. Fiind curioasă din fire, ori de cîte ori i se oferea şansa, îi plăcea să ştie dinaînte care va fi sfîrşitul.

Englezii l-au numit „pirat", citi ea, *dar pentru americani Duncan Rourke e un patriot adevărat. Cu ajutorul misterioasei Phoebe, soţia şi partenera lui, a continuat să hărţuiască în mod repetat corăbiile englezeşti pînă la cucerirea victoriei. După război, familia Rourke s-a întors la Troia, plantaţia familiei de lîngă oraşul care acum se numeşte Charleston, situat în Carolina de Sud, unde au dus o viaţă lungă şi fericită, crescînd patru băieţi şi două fete. La fel ca mulţi alţii au luptat cu mîinile, inimile şi minţile pentru împlinirea unui vis şi au triumfat. Iar din pasiunea lor s-a născut o naţiune mare, imperfectă şi promiţătoare.*

SFÎRŞIT